

Ai là ai của ai

Contents

Ai là ai của ai	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	14
5. Chương 05	16
6. Chương 06	20
7. Chương 07	22
8. Chương 08	24
9. Chương 09	27
10. Chương 11	30
11. Chương 12	34
12. Chương 13	36
13. Chương 14	40
14. Chương 15	44
15. Chương 16	49
16. Chương 17	53
17. Chương 18	56
18. Chương 19	60
19. Chương 20	63
20. Chương 21	66
21. Chương 22	69
22. Chương 23	71
23. Chương 24	74
24. Chương 25	77
25. Chương 26	79
26. Chương 27	83
27. Chương 28	85
28. Chương 29 - 30	87
29. Chương 31-32-33	92
30. Chương 34	98
31. Chương 35	99
32. Chương 36	102
33. Chương 37-38-39	104
34. Chương 40-41-42	110
35. Chương 43	117
36. Chương 44	120
37. Chương 45	123
38. Chương 46	127
39. Chương 47	130
40. Chương 48	132
41. Chương 49 - 50 - 51	135

42. Chương 52-53-54	142
43. Chương 55-56-57	150
44. Chương 58 - 59	158
45. Chương 60 - 61 - End	163

Ai là ai của ai

Giới thiệu

“Ai là ai của ai” là câu chuyện của Viên Hỷ và Hà Thích, họ đã từng là một đôi tình nhân sinh viên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-ai-cua-ai>

1. Chương 01

CHƯƠNG I:

Viên Hỷ luôn nghĩ rằng, nếu có người phải dính líu tới cuộc sống của mình, thì người đó chắc phải là Trương Hằng chứ không phải là Bộ Hoài Vũ, vì cứ theo những tình tiết hay xảy ra trong tiểu thuyết tình cảm, Trương Hằng mới là người có sự trùng phùng đầy ấp kịch tính với cô.

Thành phố này dường như chẳng có mùa thu, áo tay dài chưa mặc được mấy ngày đã lại thấy lạnh lạnh, cơ hồ chỉ trong một đêm, phong cảnh ngoài phố đã chuyển từ cuối hạ sang thẳng đầu đông, bước chân những người bộ hành vội vã hơn, khấp khểnh tà áo khoác, vội vàng lướt nhanh trên đường, mang theo từng đợt gió, lạnh đến thấu xương.

Cô bị Bì Hối cưỡng quyết kéo ra ngoài dạo phố, không ngờ chưa rào được nửa vòng Parkson, Bì Hối đã bị bạn trai điện thoại đến bắt đi mất, thả Viên Hỷ bay một mình, cô chẳng có gì để mua nên chỉ dạo chơi, từ quầy mỹ phẩm đến trang sức trên châu, từ quần áo nữ đến nam, đi mãi đi mãi rồi bỗng gặp Trương Hằng.

Lúc ấy Trương Hằng đang dút tay vào túi quần, nghiêng người đứng trước một quầy hàng trang phục nam đợi Bộ Hoài Vũ trong phòng thay đồ, có lẽ đứng khá gần với những con ma-nơ-canh nên khi cảm thấy có một hơi thở phảng phất quanh mình, anh liền cúi đầu xuống nhìn, thì thấy một cô gái cột tóc đuôi ngựa đang thấp đầu vạch quần áo trên người mình ra xem, anh cười, rồi cố ý hỏi bằng giọng nghiêm túc, “Thưa cô, cô đang tìm gì thế?”.

Viên Hỷ lúc đó giật mình lùi lại một bước dài, kinh ngạc ngẩng đầu lên, mới phát hiện ra mình cứ quen tay lật giở đồ đạc, rồi lại còn xem một người sống đang hoang là ma-nơ-canh, thảo nào lúc nãy đầu ngón tay chạm vào phần áo trên của người mẫu lại thấy âm ấm, cô còn băn khoăn không biết có phải nhãn hiệu cao cấp quá không, mà đến cả ma-nơ-canh cũng y như thật, ai ngờ mình lại sờ soạng thân thể của người ta!

Nhìn thấy gương mặt cố ý cau lại của Trương Hằng, Viên Hỷ trong một lúc thấy xấu hổ kinh khủng, mặt đỏ bừng bừng, cũng không biết phải giải thích thế nào, ấp úng một lúc lâu mới lúng búng một câu “xin

lỗi” nhỏ xíu, cũng không đợi Trương Hằng nói gì đã cúi gằm đầu xuống ngực rồi quay người lui đi, kết quả là chưa đi được mấy bước đã cộp đầu vào vách cửa kính dày ở kế bên.

“Bình” một tiếng, cô lao đảo lui lại mấy bước mới đứng vững nổi, ôm lấy đầu, có phần choáng váng, mọi ánh mắt xung quanh đều bị thu hút bởi tiếng động cực to ấy, cô nhìn thấy trước tiên là sự kinh ngạc trên gương mặt cô gái bán hàng ở phía bên kia cửa kính, sau đó lại liếc thấy nét cười không kèm nổi trên mặt Trương Hằng, chỉ cảm thấy càng ngượng ngùng hơn, vội vã muốn bỏ đi ngay, nhưng vốn vừa nãy bị đụng chổng mặt quá, lại thêm cuống lên, nên trong khoảnh khắc không phân biệt nổi đâu là đông tây nam bắc nữa, quay mòng mòng tại chỗ một lúc mới tìm ra đúng hướng, không đếm xỉa gì đến những ánh mắt kỳ dị chung quanh, tiếp tục cúi gằm đầu đi tiếp.

Lúc Bộ Hoài Vũ bước ra khỏi phòng thay đồ, vừa mục kích được cảnh hay ho này.

Trương Hằng gọi với theo bóng dáng cuống cuống của Viên Hỷ: “Coi chừng cửa kính!”

Viên Hỷ phanh két lại, ngẩng lên, phía trước làm gì có cửa kính nào đâu, sau lưng lại vẳng đến tiếng cười thỏa thuê của Trương Hằng, lúc đó mới biết là anh đang chọc cô, có phần thẹn quá hóa giận, nhưng lại nhin được rồi vội vã bỏ đi.

Bộ Hoài Vũ thấy Trương Hằng trêu ghẹo con gái nhà người ta, thờ ơ liếc qua dáng Viên Hỷ một cái rồi hỏi Trương Hằng: “Chiếc này thế nào?”

Trương Hằng thu ánh mắt đang dõi theo bóng Viên Hỷ lại, cười hí hửng quan sát Bộ Hoài Vũ một lúc rồi đáp, “Ừ, đẹp lắm! Dáng người rất đẹp, rất giống các quý ông.”

Bộ Hoài Vũ thấy Trương Hằng cười nhăn nhở, chau mày, “Hỏi cậu quần áo thế nào mà!”

Trương Hằng cười hì hì, “Đẹp lắm, rất hợp với dáng cậu!”

Bộ Hoài Vũ không nói gì nữa, gật gật đầu với cô nhân viên bán hàng, cô nàng vội vã viết phiếu đầy đủ rồi cung cung kính kính đưa lại cho anh.

Trương Hằng theo sau anh lí nhí than thở, “Mình đúng là bệnh thật, khi không lại theo một người đàn ông, lại là một người đàn ông kỳ cục đi mua quần áo nữa chứ.”

Bộ Hoài Vũ không thèm đếm xỉa.

Trương Hằng tiếp tục lẩm nhẩm, “Thật là, có bao giờ thấy đàn ông nào tự đi mua quần áo không? Thế còn cần phụ nữ làm gì? Quần áo của đàn ông phải là phụ nữ tặng, chứ không phải tự anh mua...”

Bộ Hoài Vũ quay lại lạnh lùng nhìn anh một cái, “Tự tôi có tiền, tại sao phải cần phụ nữ mua cho?”

Trương Hằng thấy gương mặt lạnh lùng của Bộ Hoài Vũ, biết ý câm miệng lại.

Cũng thật trùng hợp, Viên Hỷ rảo quanh nửa vòng, cuối cùng lại chạm mặt với Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ.

Viên Hỷ nhìn thấy một chiếc áo cho nam giới kiểu dáng rất được thì chợt nghĩ đến anh mình, cảm thấy chiếc áo này mặc lên người anh chắc chắn sẽ rất đẹp, lại nhớ ra hình như anh chưa bao giờ được mặc một bộ quần áo nào cho ra hồn, tuy nhìn giá tiền trên nhãn mác có phần hoa mắt, cô vẫn nghiêng rằng, tự động viên mình bước vào mua. Vừa cầm chiếc áo từ trên giá xuống để xem tỉ mỉ hơn thì đúng lúc nhìn thấy Trương Hằng bước ra khỏi phòng thay đồ, trên người mặc đúng chiếc áo mà cô vừa lấy xuống.

Trương Hằng nhìn thấy Viên Hỷ cũng ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại mỉm cười chào, “Trùng hợp quá!”

Viên Hỷ lần này không chạy đi đâu cả, có vẻ lúng túng gật gật đầu, không nói gì. Trương Hằng nhìn thấy chiếc áo cô cầm trên tay, nét cười trên môi càng đậm, “Còn rất ăn ý nữa?”

Nói thực lòng, Viên Hỷ thực ra không thích kiểu đàn ông ngọt ngào thôn thốt như Trương Hằng, nhưng mặt vẫn ửng hồng, vờ như chưa nghe thấy gì, quay đi nhìn chiếc áo trong tay.

Trương Hằng lại là người dễ thân thiết, quay người một vòng trước mặt Viên Hỷ, “Thế nào? Hiệu quả ra sao?”

Đành phải thừa nhận rằng chiếc áo này quả thực anh ta mặc rất đẹp, nên Viên Hỷ gật đầu rất thành thật, “Tuyệt lắm!”, sau đó quay lại nói với nhân viên cửa hàng, “Chọn giúp tôi một chiếc... ừ... lớn hơn của anh này một chút.”

Cô gái bán hàng nở nụ cười lịch sự, hỏi Viên Hỷ, “Cô cần số bao nhiêu? Lớn hơn mấy số?”

Đang nói thì cửa một phòng thay đồ khác chợt mở, Bộ Hoài Vũ cũng mặc chiếc áo đó bước ra, Viên Hỷ nhìn thấy mắt bỗng sáng lên, chỉ Bộ Hoài Vũ và nói với cô gái ấy: “Số như của anh kia đang mặc là được.”

Cô gái bán hàng tỏ vẻ có lỗi, “Ôi, cô có thể đợi một chút được không? Kiểu này của chúng tôi mỗi số chỉ có một chiếc, nếu cô cảm thấy hài lòng, tôi sẽ gọi điện ngay cho cửa hàng phụ mang đến cho cô.”

Viên Hỷ không giấu nổi vẻ thất vọng, nhẹ nhàng lắc đầu, xoay người lại định đi, lúc ấy Bộ Hoài Vũ không biết thế nào lại nói một câu sau lưng cô: “Nếu cô cần thì lấy đi, tôi vẫn chưa muốn mua.”

Viên Hỷ vui mừng quay lại, “Thật không?”, chỉ sợ Bộ Hoài Vũ thay đổi ý định vì chiếc áo này anh mặc cũng rất đẹp.

Bộ Hoài Vũ cười ra rồi đưa cho nhân viên bán hàng, “Bán cho cô ấy đi.”

Viên Hỷ cảm ơn anh rồi rít, Trương Hằng cười hi hi nhìn theo, lúc thấy Viên Hỷ cầm hóa đơn đi tính tiền mới chọc cô, “Lông Mày Đẹp, vừa nãy cô quấy rối tôi nên bây giờ bồi thường đi, mua luôn cho tôi chiếc này nhé!”

Viên Hỷ không hiểu, “Tôi mua chiếc của anh để làm gì?”

Trương Hằng cười, “Tặng cho tôi, không thì sao gọi là bồi thường được.”

Viên Hỷ dừng bước, có vẻ nghi ngờ gì đó, sau đó xoay người lại hỏi với vẻ đứng đắn, “Bộ tôi giống người có tiền lắm à?”

Trương Hằng quan sát cô mấy lượt từ trên xuống dưới, rồi chẹp miệng lắc đầu.

Viên Hỷ đột ngột sờ sờ đầu mình, dí sát lại gần anh hỏi, “Nhìn xem, trên trán tôi có viết chữ gì không?”

Trương Hằng ngêch ra, “Không có chữ.”

Viên Hỷ lại chăm chú nhìn vào trán Trương Hằng, cười nhạo, “Tôi cứ tưởng trên trán mình viết hai chữ ‘đần độn’ chứ, thì ra là không có, mà là viết trên trán anh kia!”

Nhân viên bán hàng “phụt” một tiếng phì cười, Trương Hằng lúc này mới vỡ lẽ, tức giận đùng đùng gào lên với Viên Hỷ, “Cái cô kia, dám giả trò với tôi hả?”

Viên Hỷ đã đi xa rồi.

Buổi tối lúc Bì Hối trở về, Viên Hỷ đang nằm dật dựa trên ghế salon xem phim, một kiểu phim mì ăn liền, tuy không thể nói là hay nhưng chí ít cũng có thể xem cho qua thời gian, trên màn hình một cô gái đang “sụt sịt” khóc, tuy khóc rất bi thương nhưng hình tượng vẫn hoàn mỹ, chỉ có từng giọt từng giọt nước mắt to như những hạt pha lê rỏ theo gò má trắng nõn lăn xuống, chưa hề thấy một loại dịch thể nào khác có thành phần giống như nước mắt thế này, thì ra, khóc lóc cũng có thể xinh đẹp được đến vậy.

Viên Hỷ đang gặm dở táo, thấy Bì Hối bước vào liền gọi, “Mau lại đây học hỏi này, khóc cũng cần có kỹ thuật cơ đấy.”

Bì Hối cười, sập mạnh cửa lại rồi ngồi xuống cạnh Viên Hỷ, cướp lấy quả táo trong tay cô ra rồi vút trở lại vào rổ, sau đó lại lồng tay mình vào tay Viên Hỷ, cười hi hi mà rằng, “Sưởi ấm tay cho tớ với, ngoài kia lạnh quá, sắp chết cóng rồi đây.”

Tay Viên Hỷ rất ấm, áp trong tay có cảm giác rất dễ chịu.

“Tại sao tay cậu cứ nóng hổi thế này nhỉ?” Bì Hối cười hỏi.

Viên Hỷ ngẩn ra, sau đó từ từ rút tay ra khỏi tay Bì Hối, liếc chiếc váy ngắn chỉ vừa che được phần hông của cô bạn một cái, “Muốn quyến rũ thì phải trả giá thôi, nếu không câu ‘xinh đẹp động lòng người’ sao có được? Chỉ có ‘đông cứng người’ mới ‘đẹp’ được.”(trong tiếng Hoa, chữ “động lòng” và “đông cứng” phát

âm giống nhau, ý chỉ những cô gái trong mùa đông lạnh lẽo, vì muốn đẹp mà cũng phải mặc áo váy ngắn, khiến người khác nhìn cũng thấy lạnh đến đông cứng ^__^).

Bì Hối xoạc tay ra làm điệu bộ như muốn xé mồm Viên Hỷ, cười đùa, “Con nhỏ này, sao miệng lưỡi đánh đá thế hả? Đồ hẹp hòi, sưởi ấm tay tớ một chút thì chết à?”

Viên Hỷ nghiêng đầu né tránh, mắt vẫn chăm chú vào tivi, cô gái trên màn hình vẫn đang khóc lóc nỉ non, nhưng giờ lại cảm thấy cô ta khóc đến phát chán cả lên, Viên Hỷ đứng đưng đáp, “Nói tớ hẹp hòi cũng được, canh hầm trong nồi không có phần cậu, muốn tìm ai rộng lượng hơn thì cứ việc.”

Bì Hối cười nhạt, cởi áo khoác ra vứt trên ghế salon rồi lăm lũi đi vào nhà bếp, trên bếp đang bật nhỏ lửa để hầm một nồi canh, mở nắp nồi ra, từng đợt từng đợt hương thơm tỏa ra bao phủ không khí.

“Hỷ à, cậu tốt thật, sống cùng với cậu là quyết định sáng suốt thứ hai trong cuộc đời tớ!” Bì Hối hớn hở hét lên trong nhà bếp.

Viên Hỷ không đáp lời, ngồi trên ghế salon có vẻ thất thần nhìn bàn tay mình, tay của cô luôn ấm áp, đặc biệt là vào mùa đông, khác với mọi cô gái khác cứ hễ thời tiết lạnh là tay chân rất dễ buốt cứng, chẳng hạn Bì Hối, chuyện này rất nhiều người đã nói, ngay cả Hà Thích cũng đã từng hỏi như thế.

Anh hỏi, “Viên Hỷ, sao tay của em cứ nóng hôi hổi thế nhỉ?”

Lúc ấy cô chỉ biết cười, tay với lấy nắm chặt lấy tay anh, cười hi hi, “Vì tay anh lạnh mà! Em phải nắm tay anh, nên tay phải ấm hơn mới được!”

Hà Thích cũng cười, để mặc Viên Hỷ ôm tay mình lại, tay anh to hơn tay cô nhiều, Viên Hỷ thường không ôm trọn được, thế là anh bèn cúi sát lại tay cô, miệng hà hơi ra từng làn khói ấm trắng trắng, chụp lên tay của Viên Hỷ, có cảm giác ngứa ngứa, khiến cô lại cười ngốc nghếch.

“Hỷ à, cậu có biết quyết định sáng suốt nhất nhất của tớ là gì không?” Bì Hối cẩn thận bưng bát canh nóng nghi ngút ra ngoài, vừa kê miệng lại húp xì xà xì xụp, vừa cười hi hi hỏi.

Viên Hỷ không ngẩng đầu lên, “Thì là tìm được bạn trai tuyệt vời giỏi giang của cậu chứ gì!”

Bì Hối cười hề hề, ngồi xuống cạnh Viên Hỷ, cẩn thận đặt bát canh lên kỷ trà rồi làm ngón tay chỉ vào cô, “Bingo! Quyết định sáng suốt thứ hai là bỏ rơi bà mẹ mình để đến ở với cậu!”

Viên Hỷ cười cười lắc đầu, vẫn tiếp tục xem phim của mình.

Bì Hối bắt mắt cướp lấy điều khiển tivi trong tay Viên Hỷ, “Đừng có xem mấy thứ nhạt nhẽo này nữa, buổi tối cậu cứ ở nhà thế này à?”

Viên Hỷ gạt đầu rồi nhạt lại quả táo đã bị gặm phân nửa từ trong rổ lên, tiếp tục mài răng.

“Hỷ à, cậu cũng lớn rồi còn gì, sao không tìm bạn trai cho mình đi? Hết giờ làm rồi cứ ở nhà mãi, cậu không thấy buồn à?”

“Không buồn.”

Bì Hối thoáng chốc ghen hòng, trừng mắt nhìn Viên Hỷ, thấy cô vẫn bộ dạng đưng đưng lãnh đạm thì tức tối bưng bát canh lên húp xì xoạp một miếng, rồi mới nói tiếp, “Sao cậu không ra ngoài chơi? Cứ thế thì làm sao tìm bạn trai được?”

“Ra ngoài thì tốn tiền!” Viên Hỷ thờ ơ đáp.

“Thì để người ta mời cậu! Ngốc ẹ! Hẹn hò với đàn ông, đâu cần cậu phải móc tiền ra chi.”

“Ăn đồ người ta thì phải trả lại, không làm!”

Bì Hối tức khí, lườm Viên Hỷ một cái rồi nhìn cô từ đầu xuống chân hai lượt, cứ lắc đầu, tóc của Viên Hỷ đã dài ra rồi, nhưng lại không hề biết làm điệu, mà chỉ đơn giản là buộc lại bằng dây buộc tóc, phía trên là chiếc áo len không biết đã mặc được bao năm, phía dưới là một chiếc quần jean, chắc là cũng không đáng mấy chục tệ.

Viên Hỷ bị bạn nhìn đến phát nổi da gà.

Bì Hối nhìn cô với vẻ “hận thép không thành gang” (ý chỉ bất mãn đối với những người họ kỳ vọng), giơ tay ra chọc chọc vào xương sườn Viên Hỷ, lầu bàu: “Cậu còn trẻ thế này mà đã biết giữ của rồi? Tiền mặc vào đây hết à? Động một tí là thấy đau sao? Thế cậu sống để làm gì? Đợi đến khi già lão lợm khom rồi mới biết làm đẹp hả?”

Ngón tay chỉ vào giữa xương sườn, có cảm giác ngứa ngáy, Viên Hỷ cười rồi gạt tay Bì Hối ra, xoay đầu đi tiếp tục xem tivi, nhưng rồi lại quay lại liếc Bì Hối, “Đồ ăn khuya cậu mang về cho tớ đâu?”

“Hả?” Bì Hối giả ngây, cười hề hề lấp liếm.

Sáng sớm hôm sau, Viên Hỷ vẫn còn tức giận chuyện Bì Hối nuốt lời, lúc gõ vào phòng cô gọi “Bì Hối” thì giọng nói kèm thêm âm sắc phương ngữ, một lúc lâu sau, Bì Hối mới mất mũi kèm nhèm bước ra, dựa vào khung cửa, oán trách: “Hỷ à, cậu gọi người ta đừng có ác như thế được không? Dịu dàng một chút, đừng có kêu cả họ lẫn tên ra, nghe cậu gọi thế tớ cũng thấy ghét cả tên mình!”

Thực ra, Bì Hối vốn không thích tên của cô, lần nào nói tên của mình ra với người khác đều phải nhấn mạnh chữ “hối” là trong “thao quang dưỡng hối” (ý chỉ tài năng được che giấu, không bộc lộ ra ngoài), sau đó người ta sẽ ngẩn ra một lúc, ngẫm nghĩ một hồi rồi mới biết viết tên cô, thậm chí có người còn phải để cô tự tay chỉ rõ. Bì Hối còn có một cô chị song sinh tên là Bì Thao, lúc bố cô đặt tên cho hai chị em đã lấy hàm nghĩa hai từ này trong “thao quang dưỡng hối”, dù rằng hai chị em cô cho đến bây giờ vẫn không hiểu nổi sinh con thì có liên quan gì đến “thao quang dưỡng hối”? Khi Bì Hối lần đầu tiên than vãn chuyện tên của mình với Viên Hỷ, Viên Hỷ đã khuyên cô: Cũng chỉ là một cái tên thôi mà. Tên Viên Hỷ của tớ cũng rất tầm thường đó thôi, cậu xem bây giờ còn có mấy ai trong tên có chữ Hỷ rồi Phúc gì gì đó đâu? Vả lại, hai chị em cậu cũng nên hài lòng đi, không bị gọi là “bì quang” với “bì dưỡng” thì xem như cũng không đến nỗi nào. Chẳng may lúc đặt tên, bố cậu lại mơ hồ thế nào lại đặt tên thành ra thế thì hai người biết làm sao? Đợi đến lúc hai đứa các cậu biết phản đối thì họ khẩu đã điền xong từ lâu, còn sửa thế nào được nữa? Sửa rồi thì tên trước từng dùng cũng phải ghi vậy. Bì Hối lại hỏi: Thế cậu thấy nếu tớ sửa tên thì sửa thành tên gì mới hay? Viên Hỷ ngẫm nghĩ rất nghiêm túc, ngũ quan trên mặt méo mó một lúc lâu mới dò hỏi: Hay là, tên Bì Dẫn đi? (Bì Dẫn, bì = da, dẫn = trứng ^_^)

Lúc Bì Hối tắm rửa xong bước ra thì Viên Hỷ đã ngồi xuống bàn ăn bắt đầu dùng bữa, rất giản dị: một miếng thịt hun khói, trứng chiên, hai lát bánh mì, thêm một cốc sữa tươi, người trẻ tuổi đều ngủ nhiều, lười biếng, ai cũng lờ mờ tới tận khuya, Viên Hỷ bỏ dậy được để làm những thứ này thì cũng xem như là “vợ đảm mệ hiền” rồi.

Viên Hỷ thấy Bì Hối cũng đến ngồi xuống bên bàn ăn thì lờm một cái, vẫn cảm thấy tức tối, thế là vươn tay ra gấp một miếng thịt nguội to từ đĩa đồ ăn sáng của Bì Hối lại, kẹp vào bánh mì của mình, hậm hực cắn một miếng lớn, lúc này mới ngược mắt lên phần nộ nhìn cô bạn cùng phòng tốt đẹp trước giờ vẫn luôn “kiến sắc vong nghĩa” của mình.

Bì Hối lại chẳng quan tâm đến miếng thịt nguội duy nhất của mình đã bị Viên Hỷ cướp mất, chỉ cười khi khi: “Cậu cứ ăn đi, sớm muộn gì rồi cũng có một ngày cậu mập phì tới mức quần áo cũ cũng không mặc nổi cho mà xem!”

Viên Hỷ đang há hốc mồm rất ư khoa trương, chuẩn bị cắn vào miếng bánh mì gồm hai lớp thịt nguội, một lớp trứng chiên không hề mỏng tí nào của mình, chợt nghe Bì Hối nói thế thì khựng lại, cô không sợ mập, nhưng nếu mập lên thật thì mặc không vừa quần áo nữa, lúc đó phải làm sao? Phải mua đồ mới hết ư? Vậy phải tốn bao nhiêu tiền?

Bì Hối thấy Viên Hỷ dờ ra thì cười ngất ngư khoái chí, cảm thấy mình thật là thông minh, vẫn luôn nắm được gót chân của cô nàng này.

Viên Hỷ như đang nghĩ ngợi gì đó một lúc, sau đó cực kỳ cẩn thận rút miếng thịt nguội đã bị cắn một miếng ra khỏi miếng bánh mì “to vô địch” của mình ra, vừa đặt xuống đĩa lại do dự, ngẫm nghĩ, rồi lại gấp lên kẹp vào trong “to vô địch”.

Ăn sáng nên nhiều một chút, cùng lắm thì buổi trưa ăn ít lại là xong! Đều phải chi tiền ra mua, không được lãng phí chút nào! Cô nghĩ.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Lần gặp lại Bộ Hoài Vũ là ở trong thang máy của tòa nhà văn phòng của công ty.

Làm nghề tài vụ nên cuối tháng lúc nào cũng bận, lúc tan sở thì đã rất muộn rồi, trong thang máy ngoài cô ra cũng còn có thêm hai nữ đồng nghiệp làm thêm giờ khác, mọi người đều thấy mệt mỏi nên không quan tâm đến hình tượng nữa, đứng ngả nghiêng xiêu vẹo, Viên Hỷ càng thoải mái hơn, bỏ ngoài tai lời cảnh báo của thang máy, dựa luôn người vào vách thang máy, nếu không ngại chuyện mặc váy không thuận tiện thì cô cũng đã nghĩ đến chuyện ngồi bệt xuống đất rồi.

Thang máy dừng lại và mở ra ở lầu mười tám, Viên Hỷ liếc thấy một bóng dáng cao ráo bước vào, sau đó chợt phát hiện ra hai nữ đồng nghiệp bỗng ngẩng đầu uốn ngược đứng thẳng yếu điệu trở lại, cô thấy hoài nghi, nghiêng đầu nhìn kỹ lại người kia, có phần bất ngờ vì chẳng dè lại gặp lại Bộ Hoài Vũ, Viên Hỷ nhớ đến anh đã nhường áo cho mình bèn gật gật đầu với anh, muốn cười nhưng tiếc là quá mệt nên cười cũng không nổi.

Bộ Hoài Vũ cũng đã nhìn thấy Viên Hỷ, mặt không biểu cảm gật nhẹ đầu một cái rồi cũng chẳng nói gì, xoay người lại đứng đối mặt với cửa thang máy.

Ra khỏi thang máy, Viên Hỷ cố lê bước về phía trạm xe buýt, hai nữ đồng nghiệp phía sau chạy lên theo, về mặt đây xúc động: “Viên Hỷ, cậu quen Bộ Hoài Vũ à?”

“Bộ Hoài Vũ?” Viên Hỷ thấy não mình có phần tê liệt, chưa kịp phản ứng ra họ đang nói ai, lắc đầu.

“Dừng giả vờ nữa! Vừa nãy rõ ràng thấy hai người gật đầu với nhau, thế mà còn bảo không quen, thật là... Chưa đòi giành giật với cậu kia mà, đúng là chán thật!” Một cô bạn rõ ràng là đang mất vui, lên tiếng.

Viên Hỷ nghĩ có phải mình đã quá mệt không, mà ngay cả lời nói của bạn cũng thấy khó hiểu đến thế? Bộ Hoài Vũ? Người đàn ông khi nãy? Xem là quen nhau không? Cô cũng không nói được cụ thể. Tuy cô chưa muốn làm bạn thân gì gì đó với các đồng nghiệp, nhưng mới đến công ty này chưa đầy hai tháng, thật tình là không muốn có xích mích gì với họ, nên tuy là rất mệt nhưng vẫn dừng bước, quay lại nhìn hai bạn đồng nghiệp, cố gắng nhin cơn đau rút lên từng hồi ở vùng bụng, cười dừng dừng: “Cậu nói đến người đàn ông khi nãy trong thang máy? Tớ thật tình là không quen anh ta, chẳng qua chỉ gặp có một lần mà thôi, đến cả tên anh ta mà tớ cũng mới nghe từ miệng cậu ra mà.”

Đồng nghiệp cô hoài nghi, “Không quen Bộ Hoài Vũ thật à?”

Viên Hỷ cố nhin cơn tức giận, mỉm cười gật đầu.

Lần này đến phiên bạn đồng nghiệp kinh ngạc: “Ày da, sao đến cả anh ta mà cậu cũng không biết? Cũng chẳng trách được, thời gian cậu đến đây ngắn quá, không biết anh ta là cục vàng trong tòa lầu này của chúng ta! Anh ấy làm về ngành tư mộ (= private placement, dạng phát hành chứng khoán riêng) đấy! Cả năm lương đến trên mười triệu tệ (tương đương 30 tỷ VND >0<), lại vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, trời ơi! Viên Hỷ, cho dù cậu không biết sếp chúng ta là ai, thì cũng nên biết anh ấy là ai!”

Viên Hỷ muốn hỏi, sếp có thể phát lương cho tôi, còn anh ta thì sao? Tiền anh ta nhiều thế nào thì liên quan gì đến tôi chứ? Lại nghĩ, tiền lương tháng này sắp phát rồi, cuối tuần này phải cho nhà mượn tiền rồi đây.

Hai cô bạn đồng nghiệp lần lượt gọi xe đi mất, chỉ còn lại Viên Hỷ không chịu đựng nổi cơn đau âm ỉ trong bụng nữa, ôm lấy bụng ngồi bệt xuống đất, trời lạnh thật, không dám hít thở, đến cả không khí hít vào cũng lạnh, xâm nhập thẳng vào bụng. Xe buýt từ phía sau chạy đến, có người chạy đuổi theo xe ngang qua Viên Hỷ, chen lên, không biết là định chạy đến nơi nào trong thành phố này đây.

Thành phố này đúng là lạnh quá, Viên Hỷ thở dài, thôi bỏ đi, xem ra phải bắt xe về nhà rồi, sớm muộn đều không thành vấn đề, đợi cho qua cơn đau này đã rồi tính.

Một chiếc xe màu đen lặng lẽ chạy đến tấp sát vào lề đường, Viên Hỷ nghiêng sang nhìn, thấy cửa kính xe dần dần hạ xuống, Bộ Hoài Vũ nghiêng người sang từ vị trí lái xe, hỏi gọn: “Có cần giúp gì không?”

Viên Hỷ có phần ngượng ngập, vội vã đứng dậy, cố nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Không cần đâu, cảm ơn, chạy mệt nên nghỉ một chút, hà hà.”

Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ một cái, không nói gì, quay cửa kính xe lên.

Nhìn thấy chiếc xe của anh chạy đi, nụ cười trên môi Viên Hỷ biến mất, lại cắn chặt môi quỳ xuống đất, ôm chặt vùng bụng nhỏ, trong lòng thầm cổ vũ: Cố lên, sẽ qua thôi mà, không chết vì đau đầu, đau bụng kinh thôi chứ có phải chuyện gì to tát đâu!

Còn chưa lắm bấm hết một lần thì chiếc xe đã quay trở lại, Viên Hỷ nghe thấy giọng nói dừng dừng của Bộ Hoài Vũ: “Lên xe.” Giọng không to, nhưng lại có âm sắc kiên quyết không cho phép người ta từ chối.

Viên Hỷ ngẩng lên nhìn anh, trong ánh mắt vẫn thoát nét do dự.

“Cô lên xe, hay là muốn tôi gọi cho cấp cứu?” Anh hỏi.

Viên Hỷ nhếch mép cười cười, cố gượng đứng thẳng dậy, mở cửa sau của xe bước vào, cảm nhận ngay hơi ấm trong xe, ấm áp, tốt thật, Viên Hỷ thở dài.

“Đi bệnh viện?” Bộ Hoài Vũ hỏi.

“Không cần.” Viên Hỷ nói nhanh, nhìn thấy gương mặt góc cạnh của anh trong kính chiếu hậu, không biết nên nói gì để bớt lúng túng, “Không cần đi bệnh viện, chỉ là tôi... tôi bị cảm lạnh, hà hà, mặc ít quá nên đau dạ dày!”

Bộ Hoài Vũ trầm lặng, nhìn Viên Hỷ một lượt từ kính chiếu hậu rồi hỏi, “Ở đâu?”

Viên Hỷ thấy anh không cương quyết đưa mình đi bệnh viện nữa thì thở ra một hơi, nói rõ địa chỉ, một cơn đau khác lại ập đến, thân người vô thức cong gập lại, ấn chặt lấy vùng bụng, đầu cúi thấp sắp chạm vào lưng ghế phía trước, cắn chặt răng chịu đựng cơn đau.

Người rõ ràng là lạnh, nhưng chớp mũi lại rịn mồ hôi.

Một lúc lâu sau, cơn đau mới bớt đi một chút, Viên Hỷ mới nhận ra tư thế của mình hơi không ổn lắm, vội vã ngồi thẳng dậy, thấy Bộ Hoài Vũ vẫn yên lặng lái xe, dường như không chú ý đến sự kỳ cục của mình thì trong lòng thầm nhẹ nhõm, thế là len lén nhìn vào kính chiếu hậu, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt nhìn mình ra chiều suy nghĩ của anh.

Viên Hỷ cảm thấy giống như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, vội phân bua: “Không sao, lúc này dạ dày hơi đau quá, bây giờ đỡ nhiều rồi.”

Bộ Hoài Vũ vẫn không nói gì, im lặng một lúc rồi đột ngột lên tiếng: “Dạ dày mà ở đó à, có bị kéo xuống thì cũng không tới chỗ đó được.”

Viên Hỷ lập tức cứng đờ người, nhìn đôi tay vẫn đang ôm bụng của mình, ngẩng lên, lại nhìn ánh mắt Bộ Hoài Vũ trong kính chiếu hậu, thoáng chốc lúng túng không biết nên nói thế nào cho phải.

Anh nhìn cô từ đó, “Nhớ là lần sau bảo đau dạ dày thì phải ôm cho đúng chỗ, xích lên phía trên một chút.”

Tay Viên Hỷ vội dịch lên phía trên, ấn đúng vào vị trí dạ dày.

“Đúng, ở đó mới phải.” Anh nói, “Còn nữa, đau dạ dày không giống cô vừa này.”

“Hả?”

Anh liếc nhìn cô từ kính xe, sau đó lại hướng tầm nhìn về phía trước, chăm chú lái xe, “Vừa nhìn đã biết cô chưa từng bị đau dạ dày, nên giả vờ chẳng giống chút nào.”

“Tôi không giả vờ.” Viên Hỷ hơi cuống lên.

Anh gạt đầu, “Không giả vờ, nhưng cũng chẳng nói thật.”

Viên Hỷ im bật, quả thực không biết phải phản ứng lại thế nào, trong lòng tự nhủ sao tôi lại phải nói thật cho anh biết? Nói là tôi bị đau bụng kinh à? Tôi mặt dày thế ư? Con người anh sao mà không hiểu chuyện gì cả thế?

Anh thấy cô im lặng, lắc lắc đầu, cười khẽ, Viên Hỷ chợt cảm thấy xe chạy chậm lại, sau đó nghe anh hỏi: “Có muốn mua gì đó không?”

“Ồ?” Viên Hỷ hơi ngẩn ra, rồi nhìn theo ánh mắt của anh về phía bên đường, đó là một siêu thị vẫn còn mở cửa, lúc này mới hiểu ra ý của anh, liền đỏ mặt nói, “Không cần! Ở nhà có!”

Xe đậu lại phía dưới tòa nhà, Viên Hỷ nói một tiếng cảm ơn rồi cuống quýt chui ra khỏi xe như đào tẩu, lên lầu rồi nhào vào phòng vệ sinh, mới thấy băng vệ sinh đã bị thấm ướt hết, đến cả mặt váy phía sau cũng bị thấm ra một khoảng nhỏ.

“Toi rồi!” Viên Hỷ nhìn vết máu trên váy, lúc này ngồi trên xe của Bộ Hoài Vũ, ghé ngồi trên xe anh hình như là màu kem, không biết có dính lên ghế xe người ta không nữa, nếu mà làm bẩn xe người ta thật thì sau này còn mặt mũi nào gặp lại! Cô nghĩ, trong lòng bứt rứt hồi hận.

Bì Hối vẫn chưa về, Viên Hỷ thấy mảnh giấy cô để lại trên bàn: Hỷ, tiêu tố rồi! Bà già tở triệu hồi, đêm nay tố phải ở nhà, không về được đâu! Cậu cầu nguyện giúp tố nhé!

Viên Hỷ nhìn mảnh giấy, dường như có thể thấy được điệu bộ buồn cười của Bì Hối khi bị mẹ cô túm về nhà, muốn cười nhưng lại cười không nổi, trong lòng có một cảm giác khó nói, có phần ngưỡng mộ, và hơi chua xót. Rót một ít nước gừng đường để uống, phần bụng nhỏ cũng không còn đau nhiều nữa, lúc tắm rửa lại nhớ đến Bộ Hoài Vũ đã đưa mình về nhà, nghĩ rằng anh cũng không lạnh lùng như lời đồng nghiệp nói, hơn nữa còn có thể nhận ra, anh là người kỹ tính, lại nghĩ nếu ngày mai bạn đồng nghiệp mà biết được anh đã đưa cô về thì không biết họ sẽ phản ứng ra sao đây, Viên Hỷ ngẩng lên nhìn bóng mình trong gương, miệng vẫn còn đầy bọt kem đánh răng, cảm thấy mình đúng là vô duyên, bỗng dưng muốn cười, có phải nếu là một người đàn ông lắm tiền, lại còn đẹp trai, đều dễ dàng khiến phụ nữ nảy sinh ảo tưởng chăng? Đến cả người vốn biết mình biết ta như cô, vậy mà cũng chấp cánh cho trí tưởng tượng bay xa chỉ vì lần giúp đỡ người làm niềm vui của anh lúc này.

Trèo lên giường, ôm gọn chú khỉ nhồi bông đã hơi cũ vào lòng, không biết có phải do ảo giác hay không mà Viên Hỷ lại càng cảm nhận được chút hơi ấm toát ra từ đó, bèn ôm chặt hơn nữa, ánh mắt lướt qua chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường, lại nghĩ đến người ấy, đầu bên kia Trái đất là mấy giờ rồi? Trời đã sáng chưa? Anh ấy đang làm gì? Chợt nghĩ đến trong một tiểu phẩm mà trước kia từng xem qua: Có phải cũng đang cúi đầu mài miết rửa chén đĩa hay không? Viên Hỷ cười, thấy mình vô duyên thật, sao anh lại phải đi rửa chén đĩa chứ, nhà anh có thiếu tiền đâu, Viên Hỷ ngẫm nghĩ rồi cười, chậm chậm trôi dần vào giấc ngủ.

Trong mơ gặp được Hà Thích, anh cười nói với cô rằng, anh ở Mỹ rất ổn, không cần rửa chén đĩa, còn nói bên Mỹ giờ đã không còn cần người nào rửa chén đĩa nữa mà đã có máy rửa, anh chỉ cần đứng một bên nhìn là được. Cô cũng cười ngây ngô với anh, lòng thầm nghĩ nước Mỹ đúng là tốt, nếu biết sớm là hay ho như thế thì lúc đầu nói gì thì nói cũng sẽ đi theo Hà Thích rồi. Hà Thích cười mãi, rồi đột nhiên gương mặt anh biến thành Bộ Hoài Vũ, anh lạnh lùng cầm bộ bọc ghế xe hơi trong tay, đưa ra bắt đền cô, nói rằng cô đã làm bẩn ghế ngồi của anh, cô phải đền tiền, Viên Hỷ liền yếu ớt, ôm lấy ví tiền nói mình không có, anh vẫn không tin, sấn tới sục vào túi cô tìm, Viên Hỷ liền hoảng lên, cuống quýt một lúc rồi tỉnh dậy. Đồng hồ đang réo vang bên tai cô, Viên Hỷ mới biết thì ra chỉ là mơ thôi, thế nên thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc đi làm Viên Hỷ có phần thiếu tự tin, cứ đến gần tòa nhà công ty là làm như ăn trộm không bằng, ngó nghiêng tứ phía, chỉ sợ lại gặp phải Bộ Hoài Vũ, cũng may, trước thang máy tuy chen chúc khá đông người, nhưng trong đó không có cái người lạnh như băng ấy.

Sau đó mấy ngày cũng không gặp Bộ Hoài Vũ, trong lòng Viên Hỷ thậm chí còn có chút vui mừng, dần dần, lúc đi đường cũng biết phải uốn ngực ngẩng cao đầu rồi.

Đến buổi sáng thứ bảy, Viên Hỷ đi làm thêm xong, sẵn ghé luôn ngân hàng cạnh công ty để gửi tiền về cho gia đình, sau đó gọi điện thoại cho bố cô.

Bố cô nhận được điện thoại thì rất là vui mừng, cứ hỏi tít tít xem công việc mới của cô thế nào, sống vẫn ổn chứ? Một mình ở bên ngoài phải cẩn thận...

Đều là những lời cũ mèm đã được lặp đi lặp lại, nhưng Viên Hỷ vẫn sung sướng nghe, đợi bài diễn văn của bố chấm dứt, cô mới nói rằng cô rất khỏe, không cần lo lắng, còn nói đã gửi tiền về cho nhà, bố nhớ đi kiểm tra nhé.

Bố cô im lặng, rồi bảo Viên Hỷ đừng có tiết kiệm quá thế, trong nhà có bố, không thiếu tiền đâu.

Viên Hỷ vẫn cười, hi hi nói với bố: “Con đâu có tiết kiệm đâu, con vẫn sống rất ổn đây mà.”

Bố cô ở đầu dây bên kia càng im lặng nhiều hơn, tựa hồ đang ấp ủ lời nào đó, lúc lâu sau mới dè dặt ướm hỏi: “Tết con có về không? Mẹ con...”

“Con không về đâu”, Viên Hỷ lập tức cắt ngang lời bố cô, “Công ty bận lắm, hơn nữa mùa xuân cũng chen chúc chật chội lắm, con không về.”

Đầu dây bên kia bố cô thở dài, trầm tư một lúc lâu rồi chuyển chủ đề, bảo: “Anh con cứ làm ầm lên nói nhớ con, bảo con lâu rồi không gọi điện thoại cho nó...”

Cúp điện thoại rồi, Viên Hỷ mới nhớ ra USB của cô vẫn để trong văn phòng, buồn bực đập vào đầu một lúc rồi cuống quýt chạy vào công ty, vừa bước vào sảnh lớn của tòa nhà thì vừa kịp lúc thang máy xuống, hai người đàn ông cao lớn từ trong bước ra, chính là Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng.

Trương Hằng không biết hôm nay có gì vui mà trên mặt hiện rõ nụ cười tếu táo, đang nghiêng đầu sang nói với Bộ Hoài Vũ gì đó, Bộ Hoài Vũ thì lắng nghe, trên mặt vẫn là nét lạnh lùng cổ hữu.

Viên Hỷ dờ ra, không ngờ lại chạm trán họ, chỉ thấy gặp ai trong hai người này cũng đều ngượng ngùng, nên muốn tránh đi cho mau, vội vã quay người chạy ra ngoài nhưng đầu gối lúc quay đi hơi gấp, gót giày nhỏ nhỏ trượt trên nền nhà một phát, cả người thoáng chốc mất hết cân bằng, cánh tay quơ quơ trong không khí cái hai rồi “phịch” một tiếng đã bệt xuống nền nhà, mông vừa chạm đất, lại đúng ngay phần xương nhon, đau buốt đến nỗi Viên Hỷ muốn gãy răng rách miệng: Bà nó chứ, ai rảnh mà bôi sáp nhiều thế này chứ!

Cô vẫn còn đang ngoạc mồm ra hít hà thì nhìn thấy ngay gương mặt Trương Hằng xuất hiện ngay trước mắt, anh ta nhìn thấy Viên Hỷ cũng ngẩn ra, rồi cười ha hả đến nghẹn thở, vừa cười vừa nói: “Em gái à, sao lần nào em xuất hiện cũng sinh động thế? Cho dù muốn thu hút sự chú ý của bọn anh thì cũng đâu cần làm quá mức vậy đâu? Ngồi mạnh như thế, anh đây có thể nghe thấy âm thanh phần mông xinh của em chạm đất kia đấy!”

Viên Hỷ đã sắp thẹn quá hóa giận, liếc Bộ Hoài Vũ một cái, anh lại không nhìn cô mà quay lưng lại, ngắm quảng cáo trên bảng điện tử.

Trương Hằng vẫn đứng kia cười đến không biết sống chết là gì, vươn tay ra kéo Viên Hỷ dậy: “Dậy nào, xem xem mông có đau không?”

Viên Hỷ gạt tay anh ta ra, tức giận dùng dùng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trương Hằng, Trương Hằng đâu biết rằng Viên Hỷ vì muốn tránh họ nên mới ngã đau như thế, thấy bộ dạng cô như vậy liền không nhịn được cười, hỏi: “Em gái à, chúng ta có thù hằn? Em muốn xơi tái anh à?” Sau đó lại cố ý quay đầu, gào lên vẻ bất hạnh với Bộ Hoài Vũ: “Cậu đắc tội với em gái này hả?”

Bộ Hoài Vũ quay người lại, không hề nhìn Viên Hỷ, trên gương mặt vẫn nét đứng đưng, hỏi Trương Hằng: “Cậu vẫn muốn đi ăn chứ? Không ăn thì biến về mau mau, đâu ra mà nhiều lời thế không biết!”

Trương Hằng cười hề hề, xoay lại hỏi Viên Hỷ: “Em làm việc ở đây à?”

Viên Hỷ gật đầu, muốn xoa xoa mông mình, nhưng đứng trước mặt hai người đàn ông thế này lại cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ.

“Ồ! Đúng là có duyên thật,” chỉ vào Bộ Hoài Vũ lại hỏi tiếp: “Tên này cũng làm ở đây, hai người có quen nhau không?”

Viên Hỷ cũng không biết nghĩ thế nào mà phản ứng lúc ấy là lắc đầu, không ngờ Bộ Hoài Vũ lại gật gật đầu. Trương Hằng liền nghếch ra, lại “hề hề” cười khan hai tiếng, “Được rồi, mặc kệ trước đây đi, anh là Trương Hằng, tên này là Bộ Hoài Vũ, còn em?”

“Viên Hỷ.”

“Ừ, tốt, vậy xem như quen nhau rồi nhé, sau này nếu có người lại hỏi hai người thì đừng có lạc tông như vậy nữa!” Trương Hằng cười nói, rồi lại hỏi: “Ăn cơm chưa, đi cùng nhé?”

“Tôi ăn, ăn rồi.” Viên Hỷ chưa từng nói dối bao giờ nên giọng nói có vẻ thật tự nhiên.

Trương Hằng nhìn Viên Hỷ cười gian, hỏi: “Ăn... ăn được gì rồi?”

Viên Hỷ thoáng ghen hòng, mất tự tin liếc Bộ Hoài Vũ một cái, thấy anh cũng đang lặng lẽ nhìn mình thì lời nói dối đã ở ngay miệng cũng không cách nào thoát ra được.

Bộ Hoài Vũ thấy đáng vẻ Viên Hỷ há mồm cứng họng thì cũng cười khẽ một lúc rồi bảo: “Nếu đã chưa ăn thì cùng đi.”

Trương Hằng cũng để thêm vào: “Đừng có nhỏ nhen thế, thấy một cô nàng bé nhỏ lanh lợi như em mà sao lại lằng nhằng thế, đi thôi, cùng đi với nhau, người càng đông càng vui, tên này mới kiếm được một khoản kha khá, chúng ta trấn lột hần một bữa mới được!”

Bị lời Trương Hằng khiêu khích, Viên Hỷ cũng thấy mình đúng là lằng nhằng thật, thì ăn một bữa cơm thôi mà, đi thì đi chứ! Gật gật đầu, và rồi theo Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng lên xe.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Xe chạy đến trước cửa nhà hàng, Viên Hỷ lại nhấp nhồm không yên, từ ngoài nhìn vào thì thấy nhà hàng này chắc không hề rẻ, cứ tính bơ ăn một bữa của người ta thế này, thịnh tình này về sau biết trả thế nào? Cũng phải mời lại ở một nhà hàng đắt ngang ngửa thế này ư?

Trong lòng cô có phần hối hận, trách bản thân không đầu không não, trước đây rõ ràng nghe đồng nghiệp nói là Bộ Hoài Vũ rất biết kiếm tiền, sao lại không nghĩ ra nơi mà những người như họ ăn uống không phải là những chỗ mình có thể trả tiền nổi kia chứ? Có lẽ, tiền một bữa ăn này cũng đáng giá cả một tháng ăn của cô, gửi về nhà thì bố có thể bớt được bao nhiêu lần đi đưa hàng cho người ta?

Thêm nữa là, họ đưa cô đến ăn cơm Tây, mà cô thì trước giờ chưa hề ăn cơm Tây bao giờ, bước vào khéo lại chẳng làm trò cười cho thiên hạ ấy chứ?

Xuống xe rồi, bước chân Viên Hỷ liền do dự rụt rè hẳn, Trương Hằng đứng phía trước đợi, thấy cô đứng im thì tưởng cô đợi Bộ Hoài Vũ gửi xe, liền cười hi hi gọi: “Không cần đợi cậu ấy, chúng ta vào trước đi.”

Viên Hỷ “ừ” một tiếng, nhưng bàn chân vẫn không hề động đậy, ngẩng lên nhìn trên bảng hiệu nhà hàng hình như không phải chữ tiếng Anh, lại quay lại nhìn Bộ Hoài Vũ đang theo sau, cúi đầu cắn nhẹ lấy môi, lúc này mới lại do dự ngẩng đầu, bảo: “Thật ngại quá, tôi chợt nhớ ra buổi trưa còn có việc, không thể ăn cơm với các anh được, sau này có dịp sẽ đi sau vậy.”

Bộ Hoài Vũ lật lật chìa khóa trong tay, lẳng lặng nhìn Viên Hỷ, không nói gì.

Trương Hằng lại ngẩn ra, chăm chú nhìn Viên Hỷ rồi chợt bật cười, lại quay lại đứng bên cạnh Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ, lúc này đột ngột lấy tay đập mạnh vào trán mình một cái, gương mặt đầy vẻ ủ rũ, “Ấy da! Cái đồ đầu heo này! Sao tôi lại quên được nhỉ! Buổi trưa tôi có việc, hôm nay không ăn được bữa này rồi! Hôm khác đi, thế nào, các anh em? Hôm khác tôi mời hai người!”

Nói xong, gương mặt đầy hối lỗi liếc nhìn Viên Hỷ, Viên Hỷ cũng đỡ ra, trong lòng cũng có phần hối hận, nếu biết sớm anh ta cũng có việc, vậy lúc này cô không cần nói dối làm chi, khiến mặt mình bây giờ cũng nóng rực cả lên.

Trương Hằng hỏi: “Nhìn rõ rồi chứ?”

Viên Hỷ nghếch ra, lại nghe thấy Trương Hằng cười hi hi mà rằng: “Đây mới chính là dấu hiệu anh quên việc đấy, lúc này nhìn em là biết ngay nói dối rồi, thật là, đến cả nói dối mà em cũng không lưu loát được sao? Thôi thì thà rằng đừng nói còn hơn, làm tổn thương cảm tình bọn anh biết bao!”

“Trương Hằng!” Bộ Hoài Vũ ngăn cản anh ta nói tiếp, “Đừng để ý đến cậu ấy, có việc thì về trước đi.” Anh nói.

Viên Hỷ thoáng chốc được Bộ Hoài Vũ giải vây, chỉ thấy mặt mình càng nóng hơn, có điều việc đã đến nước này, xem như cô cũng thoải mái hơn, ngẫm nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên phóng khoáng nói: “Xin lỗi, tôi không nên nói dối, buổi trưa không có việc, nhưng tôi vẫn không thể ăn cơm với các anh được!”

Cô nói như vậy nhưng Trương Hằng lại không hiểu nổi, lòng thầm nghĩ cô nhỏ này sao mà nói đi nói lại mãi thế, anh ta bèn bôn chôn nhìn Viên Hỷ, rồi lại nghiêng đầu nhìn Bộ Hoài Vũ.

Bộ Hoài Vũ tuy vẫn chẳng nói gì, lúc này trên mặt lại phảng phất nét cười, lặng lẽ nhìn Viên Hỷ, Trương Hằng thấy thế càng kỳ lạ hơn.

Viên Hỷ mím mím môi, mở miệng: “Ừ, vì bữa cơm này các anh mời tôi chắc chắn không rẻ, tôi lại không có nhiều tiền mời lại các anh, cho nên...”

“Nên em mới không đi?” Trương Hằng thắc mắc.

Viên Hỷ gật đầu.

Trương Hằng cười vẻ bất lực, “Bọn anh có nói bắt một cô bé như em mời lại ư? Thật là, chỉ thấy là mấy lần gặp nhau thế này, xem như cũng có duyên với nhau, hơn nữa,” Anh cười chỉ chỉ Bộ Hoài Vũ, nói tiếp: “Ăn cơm với tên đàn ông lạnh lùng này đâu có vui về thoải mái như ăn cơm với cô em gái như em chứ, sao em lại suy nghĩ nhiều vậy làm gì?”

Viên Hỷ cười nhẹ, lắc đầu, “Không được, tôi có nguyên tắc của mình, vô công thì không hưởng lộc, cứ thế mà ăn bữa này của các anh, trong lòng tôi sẽ bứt rứt mãi, tuy tôi nghèo nhưng tôi không muốn nợ người khác.”

Nghe Viên Hỷ nói thế, sắc mặt Trương Hằng có vẻ không vui, đôi mày chau lại, “Này này, cô gái này, không dứt khoát gì hết! Em...”

Bộ Hoài Vũ vỗ vào vai Trương Hằng, ngăn câu nói sau của anh ta lại, nghiêng sang nói với Viên Hỷ: “Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, bình thường chúng tôi cũng hiếm khi đến đây, hôm nay tôi kiếm được nhiều hơn một chút, nên tên này mới đòi tôi đãi một bữa ở đây, lần sau cô mời lại thì chọn nơi nào cũng được, đã là bạn rồi thì không cần kiêu cách nhiều thế.”

Anh nói như vậy, Viên Hỷ lại càng cảm thấy mình con nhà nghèo hơn, lại thấy Bộ Hoài Vũ đầy vẻ chân thành thì trong lòng càng mâu thuẫn thêm.

“Một lời thôi, đi hay là không đi?” Trương Hằng hỏi.

Viên Hỷ mím môi cất lực gật đầu, vừa bước đến cửa vừa cười đáp: “Đi thì đi! Các anh đừng hối hận nhé! Buổi sáng tôi chưa ăn sáng đâu! Hơn nữa cùng đừng cười nhạo tôi! Đây là lần đầu tôi ăn cơm Tây đấy!”

Bộ Hoài Vũ nhẹ nhàng cười, không nói gì cả, Trương Hằng lại cố ý bày ra vẻ kinh ngạc, hỏi: “Không phải chứ? Viên Hỷ, sao em lại quê thế? Lần đầu tiên thật à?”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi hỏi: “KFC và McDonald thì có được tính không?”

Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng cùng cười, ba người theo nhân viên phục vụ đến một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống, Trương Hằng đón lấy thực đơn, thò đầu ra cười nói nho nhỏ với Viên Hỷ: “Không sao, đừng căng thẳng, lát nữa em xem anh đây làm thế nào thì làm theo như vậy là được.”

Bộ Hoài Vũ thấy Viên Hỷ rất chăm chú nghe Trương Hằng chỉ bảo thì nói khẽ: “Đừng nghe cậu ta chỉ bày, không biết thì không biết, có gì mắt mắt đâu, nếu không biết nên chọn món nào thì chọn giống chúng tôi là được mà.”

Viên Hỷ cười cười, gật đầu, và đúng là đã chọn giống Bộ Hoài Vũ thật.

Trương Hằng cũng cười hì hì, “Đúng thế, cứ học theo là được, ai mà chẳng có lần đầu tiên, lúc bạn gái thứ ba của anh ra ngoài ăn cơm, cô ấy còn đòi người ta bít tết chín nữa cơ! Bây giờ thì thế nào! Xem chừng còn hết như người từ nước Anh...”

Đang nói thì nhân viên phục vụ hỏi muốn bít-tết chín mấy phần, Trương Hằng chọn sáu phần chín, Bộ Hoài Vũ lại cần tám phần, đến lượt Viên Hỷ thì khó xử ra mặt.

Trương Hằng vừa thấy vẻ mặt của cô thì gương mặt có phần nhăn nhó, thấp giọng hỏi: “Viên Hỷ à, chắc em cũng không đòi mười phần đấy chứ?”

Viên Hỷ nhìn anh, ngượng ngập gật đầu, cô quả vẫn không dám ăn đồ ăn sống!

Trương Hằng đảo đảo mắt, “Được, thôi coi như anh chưa nói gì hết nhé.”

Bộ Hoài Vũ cũng ngồi cười khẽ, nhưng lại đổi món khác cho Viên Hỷ, cô mỉm cười với anh, trong lòng thầm cảm kích sự tinh ý ấy.

Nói thực, Viên Hỷ thấy những món ăn này thật không ngon bằng tự tay mình nấu, nhưng không khí ở đây thì rất hay, đặc biệt là có những chàng trai ngoại hình xuất sắc như Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ ngồi kế bên ăn cơm và trò chuyện khe khe với bạn, thì cảm giác đúng là tuyệt vời!

Bộ Hoài Vũ không ưa nói nhiều, cả một bữa cơm hầu như chỉ toàn là Trương Hằng thao thao bất tuyệt, tên này cũng khá, cho dù nói gì cũng rất bài bản, chọc cho Viên Hỷ cười mãi không ngừng, lúc lên ruợu nhất cô không dám ăn gì, vì sợ sẽ phun hết đồ ăn ra mất.

Nói mãi nói mãi, rồi chủ đề đã chuyển sang Viên Hỷ, Trương Hằng cười nói: “Viên Hỷ, anh vừa nhìn đã biết cô bé như em rất tốt, rất giản dị, những cô gái bây giờ đều uốn tóc quăn như bươm bướm, y phục thì lại lớp dài lớp ngắn, cái cần ngắn thì lại dài nơi cần dài thì lại ngắn, mặt thì giống hệt bảng màu vẽ, chỉ theo đuổi cá tính mình, nhìn thấy là anh đã chóng mặt, em vẫn là hay nhất, ăn mặc tùy nghi cầu thả, mặt mộc không trang điểm, đến lông mày cũng không tỉa, rất tốt, bây giờ sắp trở thành động vật quý hiếm rồi!”

Viên Hỷ khước môi hơi chum lại, hỏi Trương Hằng: “Anh đang khen tôi đấy à?”

Trương Hằng nghiêm chỉnh gật đầu, “Nhưng có phần nhạy cảm quá mức, lấy ví dụ bữa ăn hôm nay, em nói xem mình có rối hơi không nào? Chẳng ai sinh ra mà đã là người giàu cả, cứ lấy tên này mà xem là biết, em đừng thấy hấn bây giờ oai phong tuyệt đỉnh, hấn cũng từng vượt qua lúc chán chường nhất, khi nghèo khổ nhất đã từng gặm mì ăn liền cả tháng trời, nếu không có anh thì hấn đã chết vì thủng dạ dày ở trong nhà từ lâu rồi!”

Viên Hỷ kinh ngạc nhìn Bộ Hoài Vũ, “Anh bị thủng dạ dày thật ư?”

Bộ Hoài Vũ vẫn cười nhẹ, “Suýt nữa thôi, có điều dạ dày thực sự không khỏe lắm, nếu không thì sao có thể nhìn ra ngay đêm đó cô ôm bụng nhầm vị trí?”

“Hử? Hai người đang nói gì thế?” Trương Hằng nghi hoặc hỏi.

Viên Hỷ nhớ đến chuyện đêm đó đã ngồi xe của Bộ Hoài Vũ, cũng không biết chiếc ghế đó có bần hay không, nhưng hết cách hỏi, mặt ửng đỏ lên.

Bộ Hoài Vũ thấy Viên Hỷ đỏ mặt, cũng sực nhớ ra chuyện này không nên nhắc nữa, vừa nãy nhất thời sơ ý nên mới nói ra, bản thân cũng có phần ngượng ngập, nghe thấy Trương Hằng hỏi thế thì cũng sợ chuyện này mà khơi lại thì Viên Hỷ lại ngại ngùng, nên cười đáp, “Có gì đâu, cậu ăn phần cậu đi, đâu ra mà lắm chuyện thế.”

Trương Hằng cũng là người cực kỳ thông minh lanh lợi, nhìn tình hình như vậy cũng chợt nhớ ra lúc mới đầu đã hỏi họ có quen nhau không, Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ hai người đã phản ứng khác hẳn, trong lòng cũng cảm thấy khá thú vị, khước môi vẫn mang nụ cười nhưng không hỏi nữa, tự động chuyển chủ đề nói chuyện sang hướng khác.

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Bì Hối từ nhà quay về, vừa vào cửa đã bắt đầu oán trách bà mẹ mình thiên vị, chuyện gì cũng so sánh cô với bà chị Bì Thao, lúc nhỏ thì so chuyện học hành, khó khăn lắm mới đến lúc tốt nghiệp lại bắt đầu so về công việc, đến bây giờ, ngay cả chuyện qua lại với bạn trai cũng bị đem ra so sánh.

“Hỷ à, cậu nói xem sao mẹ tớ lại thiên vị thế kia chứ? Đã hai mươi năm rồi còn chưa thấy đủ sao?”

Viên Hỷ vừa cười vừa liếc cô bạn một cái, “Được rồi, đó vẫn là mẹ ruột của cậu, tớ thì thấy dì rất tốt đó chứ, có lúc nào cậu yêu cầu mà cuối cùng dì không đáp ứng đâu? Quá nuông chiều cậu rồi đấy, đừng có đòi hỏi nữa.”

“Nuông chiều tớ á?” Bì Hối hừ mũi một tiếng, nhếch mép bảo: “Đó chắc chắn là do bà ấy hổ thẹn, vừa mới sinh tớ ra đã vứt về quê, sao không bỏ Bì Thao đi? Thật là!”

Khi cha mẹ Bì Hối sinh hạ hai chị em họ, vợ chồng đều đang đầu tắt mặt tối với công việc, lại thêm hai sinh mạng đòi ăn đòi uống nữa, làm sao lo liệu chu toàn được, đành phải cắn răng, đưa Bì Hối khỏe mạnh hơn về quê cho ông bà nuôi dưỡng, cho đến khi Bì Bối được bảy, tám tuổi mới đón về để học tiểu học.

Lúc ấy Bì Hối là cô bé quê mùa đến từ một tỉnh nhỏ, sao có thể so được với Bì Thao luôn sống tại thành phố lớn? Khi Bì Thao lên bốn tuổi đã bắt đầu vào cung thiếu niên tập múa, còn Bì Hối vẫn đang bò lê trên sân đất trống sau nhà bà nội, chơi trò “tè đất thành bùn” với bọn Viên Hỷ!

Bì Hối tức giận tố khổ về tính thiên vị của cha mẹ mình với Viên Hỷ, Viên Hỷ vừa gặm táo vừa hớn hờ nghe, cô hiểu rõ Bì Hối, hai người xem như cùng lớn lên từ khi còn mặc quần thủng dít, chớ nghe Bì Hối kể lể ra về bị ức hiếp, cô ấy mà khổ thế cơ á? Quên đi! Lúc nhỏ cô nằng ở nhà bà nội, kế bên nhà của Viên Hỷ, lúc ấy Bì Hối còn có một người anh họ cũng ở cùng, lớn hơn Bì Hối chừng hai, ba tuổi, suốt ngày bị cô nằng bắt nạt đến thảm thương, khoan nói đến chuyện đồ ăn ngon đồ chơi đẹp tất tật đều của Bì Hối, đến cả lúc lên bàn ăn, Bì Hối luôn một tay cầm muống xúc thức ăn vào miệng, một tay cầm chiếc muống nhỏ của anh họ so sánh, còn hung dữ quát: “Không được ăn!”

Thực ra người già luôn có tâm lý trọng nam khinh nữ, nhưng đến lượt Bì Hối thì hai cụ cũng đành bó tay, chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm cháu nội đáng thương ngồi trên ghế, đợi Bì Hối ăn hết mới dám động muống.

Viên Hỷ khi ấy ngồi trong căn nhà kế bên, nghe bà nội bên kia dỗ dành ngọt nhẹ “Cháu ngoan, trả muống cho anh trai nào, ngoan nào, cô bé ngoan, bà nội mua cho đồ ăn ngon nhé! Chúng ta không cho anh đâu! Ngoan nào, đưa muống cho anh đi!”

Viên Hỷ lại rất hâm mộ Bì Hối, thời ấy nhà cô vẫn còn rất nghèo, một mình bố cô bán sức lao động nuôi cả nhà bốn miệng ăn, vất vả lo được miếng cơm manh áo cho họ đã rất khó khăn rồi, thức ăn vất đối với Viên Hỷ mà nói quả là thứ xa xỉ, nhưng cô biết mẹ sẽ lên mua một ít ngon ngon, sau đó giấu trong tủ, len lén đưa cho anh hai ăn, rồi anh cô sẽ mang những thức đó đến trước mặt Viên Hỷ khoe, cô chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn anh mình ăn, không tranh giành cũng không cướp đoạt, , khi Bì Hối thấy thế sẽ rất bất bình thay cho Viên Hỷ, thường thường là nhào đến đánh cho anh cô khóc toáng lên thì thôi, cướp đồ ăn lại rồi nhét vào tay Viên Hỷ, “Ăn! Cậu ăn đi!” Bì Hối khi ấy vẫn bị ngọng, “ăn” và “ăng” không phân biệt rõ, “Mẹ tớ đại rồi, anh lớn phải nhường em gái!”

Thế nhưng Viên Hỷ vẫn không dám ăn, anh mình sẽ khóc, sẽ khiến mẹ chú ý, mẹ thì không thể đánh Bì Hối, nhưng bà có thể ra tay với Viên Hỷ, tuy những chuyện này đều không phải do Viên Hỷ làm.

May mắn là bố cô lại không thiên vị, ông sẽ len lén rút từ túi ra viên kẹo hoặc quà vặt đưa cho Viên Hỷ, tuy rằng những lúc như vậy không nhiều vì bố cô rất sợ mẹ cô, có lẽ là do ông lớn hơn bà đến hơn mười tuổi, nên luôn luôn nhường nhịn bà, trong ký ức của Viên Hỷ, khi bố cô ở trước mặt mẹ cô, dường như đa phần là cúi đầu.

Khi ấy ti vi đang phát sóng một bộ phim truyền hình Nhật Bản rất nổi tiếng, hình như nói là con gái thì không do cha mẹ ruột sinh ra, Viên Hỷ thế là càng chắc chắn hơn mình cũng là đứa con được nhặt về, nếu

không thì tại sao mẹ lại thiên vị anh trai như thế? Sau này khi dần dần trưởng thành, mới biết lý do vì sao mẹ không công bằng, nhưng trong lòng vẫn không cách nào thân mật với mẹ được như với bố.

“...Vậy nên mới nói, đối xử với kẻ địch thì vũ lực là quan trọng nhất nhất nhất! Phải dùng vũ lực để bọn họ biết, ai mới là kẻ mạnh đích thực!” Bài than vãn của Bì Hối đã đạt đến giai đoạn tổng kết phát ngôn, vờ hươ nắm tay lên trước mặt Viên Hỷ, có phần đắc ý nói: “Nếu không do tớ vừa trở về đã đánh bại Bì Thao, thì chắc lúc nhỏ không biết đã chịu bao nhiêu uất ức rồi!”

Viên Hỷ ngẩng vẻ dương dương đắc ý của Bì Hối, nhếch môi cười cười không nói gì, bước vào nhà bếp để chuẩn bị thực đơn cho bữa tối. Từ hôm ăn bữa cơm của Bộ Hoài Vũ, khi thỉnh thoảng gặp anh ở cổng hoặc trong thang máy, cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi, không phải do hai người đều bận đến nỗi không có thời gian để dừng lại nói vài câu, mà là trong thang máy chen chúc quá nhiều người, há mồm ra lại sợ cần phải tai người khác.

Tật than vãn của Bì Hối chưa hết, lẳng nhăng bám theo sau lưng Viên Hỷ cùng vào nhà bếp, cầm củ hành tây lên cắt rất hùng dũng, miệng vẫn oang oang kể về sự tích anh hùng lúc nhỏ dùng vũ lực khống chế Bì Thao, Viên Hỷ quả thực thấy cô nàng ồn ào quá, không nhịn được quay đầu lại lườm cô, nói: “Bì Hối, chẳng phải cậu muốn đổi tên sao? Tớ bỗng nghĩ ra một tên, thấy rất hợp với cậu đây.”

Bì Hối vừa nghe chuyện này càng lên tinh thần, thuận tay ném luôn củ hành tây vừa gọt xong vào thùng rác, kích động hỏi: “Tên gì? Tên gì?”

Viên Hỷ cố tình ngừng một lúc, rồi vẻ mặt nghiêm túc đáp: “Bì Bố, thế nào? Cùng tên với tổng thống Mỹ cơ đấy!” (Bush = phiên âm là Bì Bố ^^~)

Bì Hối không hiểu, “Tớ lấy tên của ông ta làm quái gì?”

Viên Hỷ cố nhịn cười, trả lời, “Ông ta hay động thủ với Iraq, còn cậu luôn dùng bá quyền với Bì Thao, tính chất cũng tương tự, tớ thấy hay lắm!”

Bì Hối lúc này mới vỡ lẽ, nhào đến định xử lý Viên Hỷ, “Cái con nhỏ này! Có phải lâu quá tớ không đàn áp cậu nên cậu mới thấy ngứa ngáy, đúng không?”

Viên Hỷ vừa cười vừa tránh né, “Đừng giỡn, đừng giỡn nữa, tớ đang cầm dao trong tay đấy! Đừng giỡn!”

Đang đùa nghịch thì điện thoại trong phòng khách réo vang.

Viên Hỷ đang bị Bì Hối “hành hạ” đến sống không bằng chết, vừa nghe thấy điện thoại đã vội gào to: “Tiêu Mặc Đình! Nhanh lên, Bì Hối, nhất định là Tiêu Mặc Đình của cậu đấy!”

Bì Hối nghe giọng giơ vuốt uy hiếp cô thêm lần nữa mới chạy tung tăng ra ngoài nghe điện thoại, quả nhiên đúng là bạn trai cô Tiêu Mặc Đình, giọng nói của Bì Hối lập tức dịu dàng hẳn, nghe đến nỗi Viên Hỷ đứng trong nhà bếp răng đánh lập cập nổi cả da gà, Bì Hối nhìn thấy bèn ngoác mồm ra vờ sỉ vả cô.

Bì Hối nói chuyện điện thoại rất lâu mới gác máy, lúc trở vào nhà bếp thì gương mặt đã vui vẻ ngồi ngồi, Viên Hỷ chọc cô, “Haizzz, haizzz, bạn muốn vui thì vui đi, đừng kìm nén nữa, kìm nén mãi sẽ không tốt! Có điều bạn có thể đừng viết nguyên một chữ ‘xuân’ lên mặt được không?”

Bì Hối muốn lườm cô một cái, nhưng tâm trạng quá vui sướng nên đến lườm cũng được diễn thành “liếc mắt đưa tình.”

Viên Hỷ lại như bị kim chích rùng mình, bỗng nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Buổi sáng có điện thoại tìm cậu, suýt nữa tớ quên không nói với cậu rồi.”

“Đàn ông đàn bà?” Bì Hối hỏi rồn rảng.

“Đàn ông, tên gì ấy nhỉ? Để tớ nhớ lại, hình như anh ta còn nói với tớ tên anh ta là gì ấy, họ Trương hay Vương, ời, cậu xem đây, sao tớ lại không nhớ ra thế này?” Viên Hỷ có phần khổ sở, cô luôn luôn không nhớ nổi tên người, điểm này tự cô cũng thấy đau đầu.

Bì Hối bắt lực liếc cô một cái, “Thôi được rồi, cô à, đừng nghĩ nữa, khả năng nhớ tên người của cậu làm tớ phục thật đấy, bây giờ tớ vẫn nhớ chuyện Hà Thích tìm cậu tính sổ này! Gương mặt anh ta giận đến nỗi...”

Nói mãi nói mãi rồi Bì Hối cũng im bật, e ngại nhìn Viên Hỷ, trách móc mình sao lại nhắc đến Hà Thích gì đó chứ!

Viên Hỷ nhìn ra sự dè dặt của Bì Hối, cười thờ ơ, “Không sao, có một số chuyện càng muốn trốn tránh thì càng không quên được.” Nhưng lúc quay người đi, trong lòng bỗng cảm thấy cay đắng, Hà Thích, Hà Thích, mình bây giờ sợ nghe đến cái tên đó thật ư?

Khi ấy cô vừa vào đại học, có một sư huynh khóa trên đến để nhận sư muội cùng học một trường cấp ba ra, dẫn theo cả bạn cùng phòng là Hà Thích đến.

“Viên Hỷ, đây là bạn cùng phòng anh – Hà Thích, hẳn ta là nhân vật phong vân trong hội học sinh đây, rất thân quen với giáo viên trong trường, sau này có chuyện gì em cứ nhắc tên hắn là được, gọi hắn là sư huynh đi!” Sư huynh đã nói thế.

Viên Hỷ nhìn chàng trai có ngũ quan đẹp đẽ, dáng người cao gầy trước mặt, vội vã cúi đầu khom lưng như học sinh tiểu học: “Xin chào sư huynh!”

Chàng trai đó cười, dáng vẻ như ánh nắng.

Viên Hỷ lúc đó vẫn còn chìm đắm trong niềm xúc động và vui sướng khi vừa bước chân vào cổng trường đại học, sư huynh gặp rồi cũng quên bẵng đi mất, chỉ bận rộn khám phá những thứ mới mẻ, trước giờ cô luôn trì hoãn với tên người, cả tên các bạn cùng lớp mà cô lẩm nhẩm bao nhiêu lần vẫn không nhớ nổi, chứ đừng nói đến “sư huynh giả mạo” mà một sư huynh hơn mình hai khóa học cùng cấp ba dẫn đến!

Cho đến một ngày, thầy phụ đạo trẻ tuổi dạy cô bỗng hỏi một câu: “Viên Hỷ, bạn là sư muội của Hà Thích à? Cậu ấy còn nhắc đến bạn với tôi đấy.”

Viên Hỷ lúc ấy đã ngẩn ra, Hà Thích? Hà Thích là ai? Vội vã lật quyển sổ nhỏ chuyên ghi chép tên người ra, cũng vẫn chẳng thấy sư huynh nào tên này.

Thầy phụ đạo nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của Viên Hỷ cũng hơi dờ ra, hỏi: “Bạn không quen Hà Thích?”

Viên Hỷ vẫn nghiêm túc suy nghĩ, rồi lắc đầu, “Không quen biết.”

Thầy phụ đạo ngẩn ra, rồi sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười tự lự, “Ừ, không quen thì thôi vậy.”

Lúc quay về lại đến tìm Hà Thích, “Tên này hay thật, dám trêu ghẹo tôi à, bắt tôi chăm sóc Viên Hỷ kia, con gái nhà người ta vốn chẳng quen biết cậu, cậu còn nói người ta là sư muội gì đó của cậu, mau mau khai thật đi, có phải để ý đến con gái người ta rồi không, nên mới đội lốt thế hả?”

Lúc đó Hà Thích đang mở cuộc họp hội học sinh trong văn phòng, mười mấy cán bộ cùng tụ tập lại, nghe thầy phụ đạo nói thế thì òa một tiếng cười phá lên, một cậu chàng còn cố ý kéo dài giọng eo éo: “Thầy ơi, thầy vẫn ngây thơ thế ư? Bây giờ người ta đều ưa các em gái như thế, ngón nghề thời xưa của thầy đã lạc hậu quá rồi, nhanh nhanh bước theo cho kịp, kéo lại bị bánh xe thời đại bỏ lại sau lưng đấy!”

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Gương mặt Hà Thích đỏ bừng lên, tan cuộc họp rồi bèn tức giận dửng dưng đi tìm Viên Hỷ để tính sổ.

Viên Hỷ lại không có ở ký túc, cô kéo Bì Hối đi đến nhà tắm của trường để tắm rửa, con gái tắm bao giờ cũng lằng nhằng, hết lượt này tới lượt khác, ngủ xong một giấc trưa dậy rồi đi, đợi hai người bước ra thì vừa đúng lúc mặt trời khuất núi, hôm ấy thời tiết rất đẹp, phía tây được rắng chiều nhuộm ửng đỏ cả nửa bầu trời, về sau Hà Thích nói với cô, anh mãi mãi không quên được rắng chiều của hôm ấy, tất cả đều khảm một đường màu đỏ, sáng đến chói mắt.

Bì Hối tấm xong rất vui vẻ, mời Viên Hỷ một ly cô-ca, hai người một tay xách chiếc làn nhỏ dùng khi tắm, một tay cầm cô-ca, chân trần xỏ vào dép lê, lẹp xẹp lác lư đi về ký túc.

Khi sắp đến cổng ký túc, bỗng từ sau một gốc cây nhảy vọt ra một người, hai người đều hoảng vía, cô-ca trong tay Viên Hỷ suýt nữa là bị ném đi mất.

Người ấy chính là Hà Thích, anh đã đợi Viên Hỷ cả nửa ngày rồi, đến cơm tối cũng bị muộn, mới đợi được đến lúc cô nàng này chậm rì rì trở về.

“Cô có quen tôi không?” Anh chỉ vào mũi mình hỏi Viên Hỷ.

Viên Hỷ tuy không nhớ được tên người, nhưng dù gì vẫn nhớ được người, cũng không biết cái anh sư huynh này bị gì, sao tự nhiên lên cơn thần kinh chạy đến đây hỏi một câu như thế.

“Quen chứ, anh là sư huynh mà.” Cô đáp.

Hà Thích cố nhịn không để mình nghiêng rằng kèn kẹt, cứng nhắc nở một nụ cười, lại hỏi: “Vậy tôi tên gì?”

“Hà?” Lần này lại khiến Viên Hỷ lúng túng thật sự, ai da, tên gì lại quên rồi, Viên Hỷ nhìn Hà Thích rồi bắt đầu cười ngốc nghếch, càng cười thì sắc mặt Hà Thích càng tối lại, trong lòng Viên Hỷ cũng lúng túng hơn, “Xem anh nói kìa, em có thể không biết tên anh ư?”

“Ồ? Vậy cô nói xem tôi tên gì? Viên Hỷ, cô nói đi, tôi tên gì nào?” Hà Thích truy vấn, giọng nói cũng mỗi lúc một to hơn.

Viên Hỷ rụt cổ lại, cười hì hì nhìn Hà Thích: “Nếu không thì anh nói thêm lần nữa đi? Lần này em bảo đảm sẽ nhớ! Bảo đảm!”

Hà Thích tức đến không chịu nổi: “Tôi là Hà Thích! Hà Thích, Hà Thích, tên này còn chưa dễ nhớ hay sao hả? Cô còn không nhớ nổi, Viên Hỷ, cô là đồ đầu heo à? Sao lại thi lên đại học được, hả?”

Anh tức giận vươn tay ra định gõ vào đầu Viên Hỷ, lúc chuẩn bị chạm vào được lại thấy Viên Hỷ sợ đến mắt mũi nhắm tịt, cổ rụt lại rất đáng thương, anh bỗng nhiên không hạ thủ nổi nữa, gương mặt chợt nóng lên, vội vã rụt tay về, mặt đỏ bừng bừng, lại tức giận lườm Viên Hỷ một cái rồi quay người bỏ đi.

Viên Hỷ lúc này mới dần hoàn hồn trở lại, lòng thầm nghĩ một chàng trai lớn thế kia mà sao nhỏ mọn quá chừng, chỉ quên có mỗi cái tên thôi, có đáng phải tức giận vậy không? Thật là! Cô nhìn Bì Hối đứng bên cạnh, Bì Hối cũng đang nhìn cô, đột ngột hỏi: “Hỷ à, tớ tên là gì?”

“Bì Hối! Cậu bớt thêm mắm dặm muối đi!” Viên Hỷ tức tối.

Bì Hối vội vã đập tay vào ngực ra vẻ cảm tạ trời đất, “May quá, may quá, cậu vẫn nhớ được tên tớ, tớ tưởng chúng ta xa nhau đã hơn mười năm, cậu quên luôn cả tên tớ rồi chứ!”

Viên Hỷ lại ngây người ra, Bì Hối hỏi: “Sao vậy? Lại ngơ ngẩn gì nữa thế? Bị anh đẹp trai ban nãy mắng đến đần cả người rồi, cậu cũng thật là... Chuyện này cũng do cậu không đúng, cho dù quên cả bố mẹ cậu tên gì, cũng không thể quên tên của trai đẹp chứ!”

“Bì Hối à, lúc nãy anh ấy nói anh ấy tên gì ấy nhỉ?” Viên Hỷ hỏi.

Bì Hối dờ ra, nhìn Viên Hỷ với vẻ không hiểu nổi, thò tay ra cốc một phát lên trán Viên Hỷ, mắng: “Cậu đúng là đồ đầu heo!”

Thời gian, luôn qua đi quá nhanh, nhưng những việc đó lại lắng đọng, muốn vớt cũng vớt không được.

“Viên Hỷ,” Bì Hối gọi cô.

“Hử?” Viên Hỷ đáp một tiếng, tay vẫn không dừng lại, một lát nữa đây Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ sẽ đến ăn cơm, vẫn còn mấy món chưa chuẩn bị xong.

“Có một số chuyện tớ muốn nói với cậu từ lâu rồi,” Bì Hối thấp giọng nói, ngừng một lúc như đang suy nghĩ sắp xếp lại, “Người ta sống là phải nhìn về phía trước, một vài chuyện tớ không dám nhắc, sợ cậu khó chịu, nhưng cậu cứ thế này thì cũng không ổn, Hà Thích đi rồi, những chuyện cần quên thì cậu vẫn nên quên đi thì hơn.”

Viên Hỷ cười nhẹ, dùng muỗng canh múc một ít lên nếm, “ừ” một tiếng, “Vẫn hơi nhạt, tớ có cần thêm muối không nhỉ?” Cô hỏi.

Bì Hối thấy đáng vẻ Viên Hỷ như vậy thì trong lòng có phần tức giận, “Cậu đừng có đánh trống lảng, tớ biết cậu rất đau buồn, nhưng cậu phải nhìn rõ sự thật! Anh ta không phải đi du học, cha mẹ nhà người ta đã di dân lâu rồi, luôn đợi anh ta tốt nghiệp xong là sang đó đoàn tụ, anh ta còn có thể quay lại ư? Hơn nữa, lúc đầu cậu không chịu đi cùng người ta, còn muốn thế nào nữa đây? Vẫn muốn đợi anh ta như vậy chắc?”

“Tớ không đợi anh ấy!” Viên Hỷ khẽ nói.

Phải, cô không đợi anh, khi ấy lúc anh đi họ đã nói rõ, không ai đợi ai cả!

Hôm anh đi, cô không tiễn, tiễn rồi thì sao chứ? Vé máy bay đã cầm trong tay, cô còn có thể thế nào được? Rồi anh sẽ thế nào? Anh ở sân bay gọi điện về cho cô, cô nhắc máy, rồi cả hai đều im lặng, không ai nói gì, nhưng ai cũng biết đầu bên kia chính là anh ấy/cô ấy.

Viên Hỷ dựa người vào tường, nắm chặt ống nghe trong tay, nghe thấy bên kia vọng đến âm thanh huyền ảo của sân bay, còn có cả tiếng loa thúc giục hành khách lên máy bay nữa.

Anh nói: “Anh đi đây.”

Cô đáp: “Vâng.”

Anh nói: “Không ai phải đợi ai cả.”

Cô vẫn đáp: “Vâng.”

Anh lại nói: “Bảo trọng!”

Cô muốn nói thêm một câu “vâng”, nhưng chữ đó lại nghẹn trong cổ họng, cố ép ra thế nào cũng không được.

Cuối cùng anh ở đầu bên kia gác máy, bên này cô bùm chặt miệng trượt theo tường ngồi bệt xuống đất, giữa các kẽ tay ngoài những giọt nước mắt có giữ thế nào cũng vẫn chảy ra lã chã, còn có chữ “vâng” ban nãy nghệt trong cổ họng.

“Viên Hỷ?” Bì Hối gọi cô.

Cô quay đầu lại, cười với Bì Hối, “Cậu đừng nói nhiều nữa được không? Nếu rảnh thế thì giúp tớ bày bàn ăn nhé? Lát nữa Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ đến rồi, hai người đàn ông này đều là những chàng trai kim cương cả, cậu được ai cũng đủ để tớ sống thoải mái nửa đời còn lại rồi đấy!”

Bì Hối cũng cười, vỗ vỗ vai Viên Hỷ, ôm bát đĩa ra ngoài bày bàn ăn.

Viên Hỷ vẫn chưa làm đầu vào đầu thì Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ đã đến, Bì Hối mở cửa, ngẩng hai người đàn ông đứng bên ngoài cửa, cười nói: “Mời vào mời vào! Đợi hai anh lâu lắm rồi đấy! Khoan nói gì đã, để tôi đoán xem ai là ai nhé!”

Viên Hỷ cũng bước ra khỏi nhà bếp, cười cười nhìn Bì Hối đang làm ra vẻ trịnh trọng rào quanh Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ. Bộ Hoài Vũ cười nhẹ, Trương Hằng lại cười hí hí đưa bó hoa trong tay cho Bì Hối, “Hãy, người đẹp, tặng cho các em!”

“Anh là Trương Hằng! Không sai chứ?” Bì Hối bỗng chỉ vào Trương Hằng hét lên, Trương Hằng ngẩn ra, rồi lại cười: “Viên Hỷ đã nói với em rồi à?”

“Viên Hỷ đâu có nói em biết hai anh tướng mạo thế nào, có điều em thấy anh như vậy, rõ ràng là đáng vẻ công tử đào hoa, thế nào? Đoán hay đấy chứ?” Bì Hối đắc ý nói.

Trương Hằng nghiêng đầu nhìn Viên Hỷ, “Haizzz! Viên Hỷ à, anh có thù với em à? Em vu khống anh thế ư?”

Viên Hỷ cười khan hai tiếng, “Các anh mau đi rửa tay, cơm sắp xong rồi đây!”

“Haizzz, Viên Hỷ, em bớt đánh trống lảng đi, nói rõ cho anh nghe đã rồi hãy chuẩn!”

Viên Hỷ vừa cười vừa đi vào nhà bếp, Trương Hằng cũng theo vào để lý sự, bên ngoài chỉ còn lại Bì Hối và Bộ Hoài Vũ, Bì Hối nhìn bên trong với vẻ cười trên sự đau khổ của kẻ khác, hoàn toàn quên mất chính cái miệng cô đã gây ra họa này, cúi đầu ngửi ngửi hương hoa, “hít hít” hai tiếng, “Haizzz, lại phải để Viên Hỷ đau lòng rồi!”

Nhìn thấy ánh mắt thắc mắc của Bộ Hoài Vũ, Bì Hối cười đáp: “Các anh sau này tặng Viên Hỷ thứ gì, thì tặng thực tế một chút, anh tặng hoa, cô ấy nhìn thấy lại đau lòng, hận không thể nuốt luôn cánh hoa mới thấy đáng đồng tiền!”

Bộ Hoài Vũ cười khẽ, cũng theo vào nhà bếp, Viên Hỷ đang bận xào hai món cuối cùng, lửa cháy bập bùng, rơi vào mặt cô ửng đỏ.

Trương Hằng đã quên mất cần dạy dỗ Viên Hỷ điều gì, cứ bám theo sau Viên Hỷ tò mò nhìn ngắm, nhân lúc cô không để ý còn bốc trộm thức ăn trên đĩa bỏ vào mồm, sau đó còn làm bộ nghiêm chỉnh “ừ” với “à” đáp lại Viên Hỷ.

Gian nhà bếp nhỏ hẹp bỗng có thêm hai chàng trai cao to, thoát chốc trở nên chật chội hẳn, máy hút khói vang lên “ù ù”, Viên Hỷ một mặt bận rộn xào thức ăn, một mặt gọi to: “Hai anh mau ra ngoài đi, đừng theo làm em bận thêm!”

Trương Hằng cười hi hi phụ họa, muốn kéo Bộ Hoài Vũ ra ngoài, lại nhìn thấy anh đang ngẩn ra nhìn dáng lưng của Viên Hỷ thì cười, lấy cùi chỏ huých huých Bộ Hoài Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đang nhìn gì đấy?”

Bộ Hoài Vũ cười nhẹ, chỉ vào búi tóc trên đầu Viên Hỷ, nghiêng đầu sang hỏi khê: “Cậu xem cô ấy sao lại búi được nhỉ? Sao tớ chẳng nhìn thấy kẹp tóc đâu cả?”

Nghe Bộ Hoài Vũ nói thế, Trương Hằng cũng bắt đầu tò mò, búi tóc của Viên Hỷ chỉ dùng một chiếc trâm hình dạng như một cây dưa búi lại, rất gọn và chắc, quả nhiên không thấy chiếc kẹp nào.

“Bên trong chắc chắn có kẹp nhỏ, không tin cậu rút cây trâm ra xem thử là biết ngay!” Trương Hằng nêu ý kiến.

Bộ Hoài Vũ trước giờ tính cách vốn lạnh lùng tự chủ, tự nhiên lại như bị trúng tà, vươn tay ra rút cây “trâm” trên đầu Viên Hỷ xuống.

Viên Hỷ vẫn chưa rõ có chuyện gì xảy ra thì đã thấy tóc mình thoáng chốc rơi xuống, sau đó nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Trương Hằng: “Trời! Đúng là không dùng kẹp tóc!”

Cô quay lại, nhìn thấy Bộ Hoài Vũ đang nắm cây dưa của cô trong tay ngẩn ra, còn Trương Hằng lại nhìn cô rồi dí sát lại gần ngắm cây dưa trong tay Bộ Hoài Vũ, sau đó lại nghe thấy giọng nói về không-thể-tin-được của anh chàng: “Viên Hỷ! Em đúng là cô nàng bừa bãi! Lại còn dùng cả dưa để làm trâm cài tóc! Em cầu thả quá! Dưa nhà các em dùng được thế này à!”

Bộ Hoài Vũ hơi ngượng ngùng, đưa trả “cây trâm” lại cho Viên Hỷ, “Xin lỗi, tôi cũng chỉ tò mò thôi.”

Viên Hỷ cười, bắt đầu búi tóc lại, “Không sao, như thế này thì tiện làm việc hơn.” Quay sang lại nhìn Trương Hằng, “Anh có thể đừng ngại thơ thế không, không thấy cây dưa này và dưa nhà dùng màu sắc khác nhau à?”

Bì Hối cũng nghe thấy tiếng hét của Trương Hằng thì thò đầu vào, cười đáp: “Viên Hỷ nhà chúng em sống rất tiện, trâm thì đắt lắm, đâu giống với dưa, một đồng mua được cả năm, phải không hả Hỷ?”

Món ăn được bưng ra ngoài, còn có cả canh mà Viên Hỷ hầm từ trước, Trương Hằng ngửi thấy mùi canh thơm thì chực chảy nước miếng, mắt hau háu đưa bát lại gần đợi, “Thực ra ấy, Viên Hỷ, em nói xem em còn có gì phải xấu hổ nào, bữa cơm này còn ngon hơn ở ngoài biết là bao, nhà hàng nào có ngon đi chẳng nữa cũng không bằng tài nghệ của em, làm anh rung động quá, thấy em thế này cũng không giống như đang có ai đó, hay là anh theo đuổi em là xong, em thấy sao?”

6. Chương 06

CHƯƠNG 6:

Món ăn được bưng ra ngoài, còn có cả canh mà Viên Hỷ hầm từ trước, Trương Hằng ngửi thấy mùi canh thơm thì chực chảy nước miếng, mắt hau háu đưa bát lại gần đợi, “Thực ra ấy, Viên Hỷ, em nói xem em còn có gì phải xấu hổ nào, bữa cơm này còn ngon hơn ở ngoài biết là bao, nhà hàng nào có ngon đi chẳng nữa cũng không bằng tài nghệ của em, làm anh rung động quá, thấy em thế này cũng không giống như đang có ai đó, hay là anh theo đuổi em là xong, em thấy thế nào?”

Viên Hỷ cười, “Thôi thôi, anh tha cho em đi!” Vừa nói vừa cầm lấy bát mức canh cho họ, Bì Hối cũng rất vui, đón lấy chiếc bát nhỏ của mình, thử một miếng rồi thở ra đầy hài lòng: “Đúng là mình cũng được hưởng lợi! Canh sơn dược quế táo, bồi bổ dạ dày!”

“Bồi bổ dạ dày?” Trương Hằng hỏi.

Viên Hỷ đưa cho Bộ Hoài Vũ một bát trước, cười nói: “Ừ, lần trước chẳng phải anh ấy nói dạ dày không được khỏe đó sao, uống cái này nhiều vào sẽ bồi bổ dạ dày.”

Bộ Hoài Vũ trong lòng thoáng cảm động, chuyện phiếm giữa họ với nhau, thế mà cô vẫn nhớ rõ, anh cười dịu dàng, đón lấy, nói tiếng “cảm ơn.”

Trương Hằng bắt đầu cười cợt, “Ấy ấy! Viên Hỷ, làm bạn không thể nhất bên trọng nhất bên khinh được! Em như thế sẽ làm tổn thương anh biết bao! Sao em không biết bồi bổ cho anh hả? Anh kiếm được tiền cũng không ít hơn tên này đâu!”

“Bồi bổ cho anh? Hê hê, bổ cái gì?” Miệng Viên Hỷ cũng độc chả kém, “Lần sau bồi bổ cho anh là được, em thấy anh cũng cần bổ thận!”

Trương Hằng trừng mắt với vẻ tức giận, Bì Hối ngồi bên kia cười khà khà, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu húp canh, bát canh nhỏ quá, thối cho nguội rồi vài húp đã hết sạch. Cứ để bọn họ đấu khẩu đi, cô nghĩ, đấu mãi đấu mãi, rồi canh thuộc về cô cả! Lúc cô lên lút mức đến bát canh thứ ba, vừa cầm lấy muống canh thì nghe thấy giọng nói thờ ơ của Bộ Hoài Vũ cắt ngang cuộc chiến mồm mép giữa Trương Hằng và Viên Hỷ: “Hai người đừng cãi nhau nữa, còn đấu khẩu thêm thì canh đã chui vào bụng Bì Hối hết bấy giờ!”

Mọi người đều nhìn Bì Hối, cô nàng cười khan hê hê, tay cầm bát canh vẫn vững vàng, tay cầm muống canh vẫn chuẩn xác, miệng vừa cười, tay vừa nhanh nhẹn mức thêm một bát.

Những người trẻ tụ tập với nhau rất dễ dàng thân quen, ăn xong một bữa cơm, Bì Hối đã bắt đầu an hem em ngọt xót với Trương Hằng, đến nỗi Viên Hỷ cứ cười rồi lắc đầu mãi, Bộ Hoài Vũ vẫn kiêu lời, nhưng có thể thấy rõ anh cũng rất vui.

Tiến Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ về rồi, Bì Hối cũng phát huy được tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, giúp Viên Hỷ dọn dẹp nhà bếp, cầm lấy nắm giẻ lau lau chùi bộ bếp như để chứng minh, rồi đột ngột lên tiếng: “Hỷ à, hai người này đều được đấy, cậu có bao giờ suy nghĩ cặn kẽ chưa?”

Viên Hỷ cười lắc đầu: “Mọi người chỉ là bạn, thời gian quen nhau vẫn còn ngắn, tớ chưa nghĩ gì nhiều, hơn nữa, cậu cũng nhìn thấy hai người ấy rồi đấy, cậu nghĩ họ thiếu bạn gái ư? Thật là! Bà Bì à, bà có thể đừng lo lắng chuyện chung thân đại sự thay tôi có được không?”

“Nha đầu thối, chẳng biết tấm lòng người tốt gì cả! Người khác thì tớ quan tâm làm gì! Tớ thấy họ đều đối xử rất tốt với cậu, sớm có người chăm sóc cậu thì tớ cũng yên lòng!”

Viên Hỷ vẫn cười, quay người lại nhìn Bì Hối vẻ bất lực: “Cậu nói xem cậu cứ thế này thì tớ còn dám quen biết bạn là con trai được không? Họ chỉ là bạn thôi! Bạn mới quen!”

“Bạn trai cũng phát triển từ bạn là con trai đó thôi!” Bì Hối nói, thấy Viên Hỷ lườm mình thì vội vã cười hê hê: “Thì tớ cũng chỉ lo lắng cho cậu mà!”

“Rất cảm ơn cậu!”

“Hỷ à, Tết năm nay cậu lại không về nhà?” Bì Hối hỏi.

Viên Hỷ gật đầu, “Ừ.”

“Không thì cùng về nhà tớ ăn Tết đi, dù gì bố mẹ tớ cậu cũng quen biết cả.” Bì Hối nói.

Viên Hỷ biết Bì Hối là người tốt, sợ cô ở đây một mình sẽ cô đơn, tuy Bì Hối này đôi lúc cũng có hơi lười biếng, hơi thích lâu bầu cảm rằm, nhưng tính cách thì rất tốt, đặc biệt là trong cách đối xử với cô, đặc biệt là gia đình Bì Hối là dân thành phố này, có thể không cần phải mượn nhà để ở, hơn nữa cho dù có thuê thì cũng có thể ở với bạn trai, cô chọn ở đây chủ yếu là muốn gánh vác bớt áp lực kinh tế cho Viên Hỷ, ở thành phố này, giá nhà quả là cao đến tận mây xanh!

“Không cần đâu! Tớ rất thích yên tĩnh một mình mà!”

“Viên Hỷ à, thực ra, dù thế nào thì cũng vẫn là mẹ cậu mà, có gì mà không thể nói ra được chứ?” Bì Hối lại hỏi.

Nhắc đến mẹ mình, lòng Viên Hỷ bỗng thoáng chốc phiền muộn, giống như một ngọn đuốc bùng lên một tiếng rồi bắt đầu cháy rừng rực, thuận tay ném luôn mảnh giẻ lau trong tay, nói to: “Bì Hối! Hôm nay cậu bị bệnh gì thế hả? Có thể đừng nói đến chuyện của tớ không? Tiêu Mặc Đình không hẹn cậu đi chơi hả?”

Nhìn thấy Bì Hối bị mình làm sững sờ, Viên Hỷ lại hối hận, cô ấy cũng vì muốn tốt cho mình thôi, sao lại xả stress với cô ấy, nên Viên Hỷ bèn mỉm cười về hối lỗi với Bì Hối: “Xin lỗi, tớ không nên nóng giận.”

Bì Hối cũng thở dài, vỗ nhẹ lên vai Viên Hỷ an ủi rồi quay người bước ra ngoài.

Từ chỗ Viên Hỷ ra, Bộ Hoài Vũ lái xe đưa Trương Hằng về, Trương Hằng nhìn Bộ Hoài Vũ, cũng không nói năng gì mà chỉ cười ra vẻ bí hiểm, Bộ Hoài Vũ khéo mắt liếc thấy Trương Hằng đang nhìn mình cười, nhưng chỉ chăm chú lái xe, không đếm xỉa gì đến Trương Hằng. Đến phút cuối, Trương Hằng vẫn ngồi không yên, hỏi anh: “Ta nói sao cậu lại nhịn được giỏi thế? Không thấy tớ đang nhìn cậu cười à?”

Bộ Hoài Vũ gật gật đầu, thờ ơ đáp: “Nhìn thấy rồi.”

“Vậy sao cậu cũng chẳng hỏi xem tớ cười cái gì?”

Bộ Hoài Vũ mỉm cười, lắc đầu, vẫn chuyện tâm lái xe mình. Trương Hằng không buông xuôi, cười hi một tiếng, hỏi: “Hay đấy chứ? Tớ thấy cô bé đó rất được, thời đại này mà tìm được một cô bé như vậy rất khó, thấy ổn chưa? Ổn rồi thì hạ thủ đi.”

Bộ Hoài Vũ vẫn không chịu lên tiếng.

“Cô bé tinh tế biết mấy, lần trước tớ chỉ nói có một câu dạ dày cậu không tốt, cậu thấy đấy, cô bé đã nhớ hàm canh bồi bổ cho cậu, tớ thấy cô bé này chắc tới tám, chín phần là có ý với cậu.” Trương Hằng lại nói, “Ừ, tên nhóc này có thể nói câu nào được không hả?”

“Nói gì đây?” Bộ Hoài Vũ hỏi.

Trương Hằng hận tới ngứa cả răng, nói: “Cậu có biết hôm nay lúc tớ mừng sinh nhật đã ước gì không? Chính là mong muốn cho mình thấy được cái tên nhóc nhà cậu mất bình tĩnh một lần, không phải là cái vẻ mặt suốt ngày lúc nào cũng trong trạng thái kiểm chế được, bà nó chứ, tớ nhìn đủ lắm rồi, ta nói Bộ Hoài Vũ, cậu có thể thay về mặt khác được không?”

Bộ Hoài Vũ cười nhẹ, lắc lắc đầu.

Trương Hằng thở dài đầy bất lực, giơ tay xin hàng, nhớ đến Viên Hỷ lại cười hỏi: “Cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu có hứng thú gì với cô bé ấy không? Không có thì tớ ra tay trước đó nhé!”

Bộ Hoài Vũ lúc này mới quay đầu lại nhìn Trương Hằng, trên mặt tuy vẫn nụ cười dửng dưng, nhưng giọng nói lại bình thản và có phần nghiêm túc, “Cậu bớt trêu ghẹo cô ấy đi, cô ấy không như mấy cô bạn gái kia của cậu đâu.”

Trương Hằng không chịu thua, “Này này! Cậu nói rõ đi chứ, mấy cô bạn gái kia của tớ thì sao nào? Vả lại, cho dù tớ là một công tử đào hoa, vậy tớ nghiêm túc thật thì sao? Tớ thì thấy Viên Hỷ rất tốt, một cô gái như vậy thì phải cưới về nhà làm vợ mới được!”

“Cậu muốn nghiêm túc thì đi mà nghiêm túc với người khác, còn với cô ấy thì không được!” Bộ Hoài Vũ nói.

Trương Hằng khoái chí, “Sao rồi? Bảo vệ rồi à? Cậu mới gặp người ta mấy lần nào? Đã bảo vệ rồi?”

Bộ Hoài Vũ không hề tức giận, chỉ tấp xe vào sát bên đường rồi dừng lại, “Xuống xe! Sau này đừng có lên xe tớ nữa, tự đi mà lái xe cậu!”

“Hê, người anh em, làm việc không nên tuyệt tình thế, dù gì cậu cũng phải đưa tớ về nhà chứ?” Trương Hằng kêu lên.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Quen nhau rồi mới phát hiện ra cơ hội gặp nhau nhiều hẳn, đặc biệt là Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ, hai người cùng làm việc ở một tòa nhà, nơi ở cũng khá thuận đường, có mấy lần tan sở gặp nhau, Bộ Hoài Vũ còn lái xe đưa Viên Hỷ về.

Về sau có một tối, khi Viên Hỷ đang chạy về phía trạm xe buýt cho kịp chuyển thì Bộ Hoài Vũ dừng xe bên cạnh cô, ngoắc tay ra hiệu cho cô lên. Viên Hỷ liền cười hì hì rồi lên ngồi trên xe anh, khi xe đến trước tòa nhà Viên Hỷ ở, Bộ Hoài Vũ nói, Viên Hỷ, dù sao chúng ta cũng thuận đường, sau này em khỏi phải chen lên xe buýt nữa, anh tiện thể đưa em đi luôn.

Viên Hỷ cảm thấy có phần bối rối, vội vã chối từ, thế chẳng phải cô đang lợi dụng người ta sao? Vả lại cô vẫn còn lo lắng chuyện khác, đó là sợ đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy, vì Bộ Hoài Vũ quả thật quá nổi bật, nhất cử nhất động đều được những bạn đồng nghiệp nữ hiếu kỳ theo dõi, rồi loan truyền với nhau trong công ty.

Nhưng buổi sáng hôm sau, vừa ra khỏi khu nhà mình, cô đã nhìn thấy xe của Bộ Hoài Vũ đậu trước cổng.

Trở về nói với Bì Hối chuyện này, Bì Hối liền khích cô, nói mình đi thẳng ngồi ngay, cậu việc gì phải sợ? Chẳng phải cậu bảo không có ý gì với anh ấy sao? Vậy cậu sợ gì nào? Một người bạn bình thường thôi mà, tiện thể thì quá giang xe, có gì ghê gớm đâu, tớ thấy chính cậu vừa có tật giật mình thì có! Khai thật đi, có phải đã yêu thầm người ta rồi không?

Viên Hỷ liền lườm Bì Hối một cái, về sau cũng nghĩ ngợi, có gì đáng phải mất tự tin đâu, anh ấy chẳng qua chỉ đẹp trai một chút, tiền kiếm được nhiều một chút đó thôi? Lòng cô quang minh chính đại, có gì đáng phải sợ hãi đâu, nhớ lúc xưa khi còn ở trường đại học, chẳng đã từng thường xuyên vỗ vai các anh trai đẹp gọi anh xưng em ư? Cũng nào có ai bàn tán gì đâu?

Nhưng cô lại quên rằng, bây giờ đã không còn giống như thời đi học nữa, vì khi ấy, cô còn có Hà Thích.

Ngồi xe chuyên đưa rước mình quả thực cảm giác khá hơn nhiều so với việc phải chen vào xe buýt, Viên Hỷ còn sợ mình cứ thế này thì sẽ bị cảm giác hưởng thụ này ăn mòn mất, lỡ như ngày nào đó Bộ Hoài Vũ không cho cô quá giang nữa thì cô còn có “khả năng” chen vào xe buýt của thành phố này nữa không?

Bộ Hoài Vũ đã nói sẽ đưa Viên Hỷ đi và về, nhưng công việc của anh luôn rất bận rộn, có lúc thậm chí ba bốn giờ sáng phải đến công ty, vả lại nhiều khi cũng cần đi gặp gỡ khách hàng, cho nên không thể bảo đảm thời gian chính xác, nhưng khi có những tình huống như vậy xảy ra thì anh luôn báo trước cho Viên Hỷ biết.

Viên Hỷ không muốn cứ lợi dụng anh mãi, biết anh không thiếu tiền nên thường nấu canh bồi bổ dạ dày mang cho Bộ Hoài Vũ, Trương Hằng biết được điều đó cứ cười rồi oán trách Viên Hỷ thiên vị, Viên Hỷ liền lườm anh, “Kêu gào cái gì, anh có cho em quá giang xe mỗi ngày đâu nào!”

Khi năm mới gần đến, Bì Hối lại bị mẹ cô túm cổ về nhà, trong nhà chỉ còn lại mình Viên Hỷ, buổi tối tan sở về nhà thì luôn cảm thấy lười nhác, dù gì nấu cơm cũng chỉ có một mình mình ăn, có nấu hay không cũng chẳng quan trọng. Chạm vào thứ gì cũng thấy lạnh, chỉ độc chú khỉ bông trên giường là còn có chút hơi ấm, Viên Hỷ đá văng giày đi rồi trèo lên giường, ôm chú khỉ ngồi ngẩn ra, cứ ngẩn ngơ mãi rồi nước mắt lại chực trào.

Hà Thích, anh đi đã bao lâu rồi? Sắp bốn năm rồi nhỉ? Thật sự không quay về nữa ư? Anh có biết cô sống ở đây rất vất vả hay không? Cô đơn, quả thật rất hao người, nếu không quay về, có lẽ cô sẽ không đợi nổi nữa.

Hôm hai mươi chín tết, Viên Hỷ theo Bì Hối đi ra ga tàu đón ông bà nội của Bì Hối từ quê lên ăn tết, bắt buộc cả Viên Hỷ cũng phải ra đón họ.

Tàu lửa dừng lại, Bì Hối kéo Viên Hỷ nhìn từng ô cửa sổ tìm ông bà mình, khó khăn lắm mới tìm được, qua ô kính cửa sổ, Bì Hối đứng đó gào thét gọi ông bà, rồi xoay người lao đến cửa lên xuống của tàu.

Viên Hỷ nhìn thấy bà cụ ngồi bên trong vừa cười vừa chỉ phía sau lưng cô, thấy bà cụ cười có vẻ kỳ quặc, Viên Hỷ vẫn chưa kịp quay lại, đã thấy người mình bị ai đó đằng sau ôm chầm lấy, sau đó nghe thấy giọng nói vui mừng của anh mình: “Ha ha ha, Tiểu Hỷ! Anh đến để thăm em đây!”

Viên Thanh Trác ôm lấy Viên Hỷ xoay vài vòng rồi mới buông cô xuống, khiến bao nhiêu người xung quanh phải quay đầu lại nhìn, Viên Hỷ hơi bối rối, nhưng nhìn thấy anh mình thì vẫn vừa vui vừa bất ngờ: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Viên Thanh Trác cười hề hề, “Bà nội Bì đưa anh đến, anh nhớ em quá, em cứ không về nhà nên anh liền đến đây thăm em!”

Dáng anh rất cao, trên người lại đang mặc đúng bộ áo mà Viên Hỷ gửi về, phối với chiếc quần jean màu đậm, gương mặt điểm nụ cười ngây thơ như trẻ con, nhìn có vẻ rất đẹp trai. Viên Hỷ thấy anh để hở ngực thì vội đưa tay lên cài nút áo lại cho anh, cười dịu dàng: “Trời lạnh, phải nhớ cài nút áo vào chứ!”

Viên Thanh Trác cười gật đầu, kiêu hãnh quay vài vòng trước mặt Viên Hỷ, “Tiểu Hỷ, em thấy có đẹp không? Áo là do em mua, quần cũng do mẹ mới mua cho, còn có giày nữa! Có đẹp không? Mẹ nói rồi, để anh ở đây ăn tết với em, đây là quần áo mới anh mặc để mừng năm mới đó!”

Viên Hỷ cười rồi gật đầu, Viên Thanh Trác vừa cười hí hửng vừa chồm lại gần, lấy ví tiền trong túi ra rồi mở cho Viên Hỷ xem, “Tiểu Hỷ, em nhìn này, mẹ cho anh nhiều tiền chưa, anh có thể mua đồ ăn đồ chơi cho em rồi!”

Lời nói và động tác như trẻ con của Viên Thanh Trác đã thu hút những ánh nhìn khác lạ của đám đông xung quanh, trong lòng Viên Hỷ có phần khó chịu, vội đưa tay kéo tay anh trai mình, vừa cười vừa nói: “Em biết rồi, anh cất kỹ đi.”

Bên kia Bì Hối đã đưa ông bà nội xuống xe, bà nội nhìn Viên Hỷ cười, “Viên Hỷ à, Thanh Trác cứ nặng nề đòi đến đây thăm cháu, ông bà tiện dẫn nó theo, nghỉ phép mấy ngày cháu dẫn nó đi chơi đây đó, đợi lúc cháu đi làm lại thì ông bà giúp trông nom, qua ngày mười lăm ông bà về quê sẽ đưa nó về cùng.”

Viên Hỷ trong lòng thấy rất cảm động, nhìn hai ông bà già đang cười khà khà mà không biết phải nói gì, Bì Hối đứng bên kia gào: “Đừng có cảm động, muốn cảm động thì về nhà mà cảm động! Ông bà già nhà tớ không chịu được vẻ đáng thương của cậu đâu!”

Viên Hỷ cười, đưa tay ra đón hành lý trong tay ông nội Bì Hối, tay kia nắm tay anh mình, ra khỏi ga tàu.

Nhìn anh trai mình nhảy nhót vui vẻ như trẻ con bên cạnh, Viên Hỷ cười, trong lòng lại cảm thấy chua xót, đây chính là anh cô, người anh mà trí tuệ mãi mãi chỉ dừng ở năm sáu tuổi, thượng đế ơi, rốt cuộc có là công bằng hay là không?

Dẫn anh mình trở về nơi ở, vừa đến cổng khu nhà, anh cô nhìn thấy Mc Donald ở bên kia đường rồi nói thế nào cũng không chịu đi.

“Tiểu Hỷ, đó là chỗ ăn gì vậy?” Anh hỏi, thị trấn nhỏ ở quê vẫn chưa có Mc Donald, nhìn thấy bên trong rất náo nhiệt nên tất nhiên cảm thấy rất hiếu kỳ.

Viên Hỷ cười, “Ăn cơm, đi thôi, tối nay chúng ta sẽ đến đó ăn!”

Anh cô rất hứng chí, kéo tay Viên Hỷ muốn chạy sang bên kia đường, “Mau lên mau lên, sắp biến thành đèn đỏ rồi.” Anh cười vui sướng.

Viên Hỷ vừa cười vừa bị anh mình lôi đi, thực ra cô cũng hiếm khi đến đó ăn uống, một là thấy thức ăn không ngon lành gì, hai là chỉ có chút xíu mà đắt quá, nhưng để làm anh mình vui, đắt đến đâu cô cũng sẽ mua. (Đen xin làm một phép tính, một phần ăn trung bình của Mc Donald là 30 tệ, tương đương 90k VNĐ, trong khi ăn một bữa trung bình chỉ khoảng trên dưới 10 tệ ^_^, còn nhà ăn Trung Quốc dành cho học sinh sinh viên thì chỉ khoảng 4-7 tệ/phần)

Chọn hamburger và cánh gà, thêm một phần lớn những thứ trẻ con thích ăn, hai người ngồi xuống gần cửa sổ, anh cô ăn rất vui vẻ khoái chí, Viên Hỷ chỉ cười ngắm anh mình ăn, còn bản thân cô thì không đụng đến.

“Tiểu Hỷ, ăn đi, em ăn cái này này, ngon lắm đó! Anh vẫn chưa được ăn!” Viên Thanh Trác vừa nói vừa đút miếng trứng đến sát miệng Viên Hỷ, cô tránh không được nên đành há miệng cắn một mẩu nhỏ mang tính tượng trưng, cười nhìn anh mình, vươn tay ra lau sạch những mẩu vụn còn dính trên mặt anh đi.

“Tiểu Hỷ, ngày mai chúng ta đi công viên chơi đi, được không?”

Viên Hỷ cười đáp được, trông mắt lại đỏ hoe.

Đi với anh trai ra khỏi Mc Donald, nhìn thấy Bộ Hoài Vũ đứng trước cổng khu nhà, Viên Hỷ có phần bất ngờ.

“Sao anh lại ở đây?” Cô hỏi.

Bộ Hoài Vũ quay người lấy ra một túi đồ lớn từ trong xe ra, đưa cho Viên Hỷ, “Mang đến cho em đây.” Thấy Viên Hỷ hơi dờ ra, anh lại cười giấu cợt: “Nghe nói em ăn Tết ở đây, tối nay anh vừa may không phải làm gì, bèn đi siêu thị mua ít đồ, ước chừng em có thể dùng được, có điều bây giờ thấy hình như anh có hơi nhiều chuyện rồi.” Nói xong, lại nhìn Thanh Trác bên cạnh Viên Hỷ, giơ tay ra, “Làm quen một chút, Bộ Hoài Vũ.”

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Viên Hỷ nhất thời không phản ứng kịp, thấy Bộ Hoài Vũ muốn bắt tay với anh mình thì sợ động tác này của anh sẽ làm anh trai giật mình, nên có ý muốn kéo anh ra đứng sau lưng mình để chặn lại.

Thanh Trác chớp mắt nhìn Bộ Hoài Vũ, rồi lại nhìn Viên Hỷ, thế nhưng không có người lại trốn đằng sau như trước kia nữa, gương mặt lộ ra nét cười thơ trẻ, cũng vươn tay về phía Bộ Hoài Vũ, nói: “Xin chào, tôi là Viên Thanh Trác!”

Anh nắm lấy tay Bộ Hoài Vũ, lắc thật cật lực, lại quay đầu cười đắc ý với Viên Hỷ, “Tiểu Hỷ, anh làm có tốt không? Mẹ nói gặp người lạ phải bắt tay thế này!”

Bộ Hoài Vũ ngẩn ra, ánh mắt nhìn Viên Hỷ thoáng nét nghi hoặc.

Viên Hỷ cười vẻ ngượng ngập, giơ tay ra kéo tay anh mình về, “Ừ, anh học tốt lắm.” Lại xoay sang giới thiệu với Bộ Hoài Vũ: “Đây là anh của em, đến đây ăn tết cùng. Anh ấy... anh ấy...” Cô không biết nên nói thế nào với Bộ Hoài Vũ về anh mình, vả lại đang đứng trước mặt anh, cô cũng chẳng dám nói.

Bộ Hoài Vũ đã nhận ra nét khác lạ của Thanh Trác, mỉm cười nhẹ nhàng, “Khoan nói gì đã, anh đưa hai người về.”

“Không cần đâu, không cần đâu!” Viên Hỷ vội nói.

Nhưng Bộ Hoài Vũ vẫn đón lấy chiếc túi trong tay cô, “Đi thôi.”

Thanh Trác hứng chí vừa chạy vừa nhảy ở phía trước, cười rất vui vẻ: “Tiểu Hỷ, là tòa nhà nào?”

“Đừng chạy, anh, chậm thôi.” Viên Hỷ cũng gọi với theo, sau đó lại nhìn Bộ Hoài Vũ bên cạnh với vẻ ngưỡng mộ, Bộ Hoài Vũ không nói gì, chỉ cười nhẹ.

Thanh Trác chạy lên phía trước một đoạn rồi lại quay về, hứng chí kể sát trước mặt Bộ Hoài Vũ hỏi về bí hiểm: “Tôi và Tiểu Hỷ ngày mai đi công viên chơi đó! Anh có đi công viên chưa?”

Bộ Hoài Vũ ngẫm nghĩ vẻ rất nghiêm túc, “Hình như chưa bao giờ.”

Thanh Trác liền ngoác mồm, sau đó nói rất đặc ý: “Ngày mai chúng tôi đi đó! Hừ, Tiểu Hỷ dẫn tôi đi, không dẫn anh đi!”

Ánh mắt Bộ Hoài Vũ lóe lên nét cười, nhưng gương mặt lại tỏ vẻ đau khổ, hỏi Thanh Trác: “Anh có thể bàn bạc với Tiểu Hỷ được không, dẫn tôi theo với?”

Thanh Trác chau mày suy nghĩ hồi lâu, rồi lại hỏi Bộ Hoài Vũ: “Anh chưa đi thật à?”

Bộ Hoài Vũ gật đầu.

Thanh Trác liền nịnh nọt Viên Hỷ, “Tiểu Hỷ, hay là mai chúng ta cũng đưa anh ta đi cùng nhé? Được không?”

Viên Hỷ cũng cười gật đầu, sau đó lại nhìn anh mình vui mừng chạy vào lên phía trước.

“Cám ơn anh,” Viên Hỷ do dự một chút, “Anh của em, trí tuệ không được tốt, cám ơn anh đã kiên nhẫn nói chuyện với anh ấy.”

Bộ Hoài Vũ cười nhẹ nhàng, đưa gói đồ trong tay cho Viên Hỷ, “Lên lầu đi, sáng mai anh đến đón hai người.”

Viên Hỷ sưng sờ, rồi vội vã xua tay, “Không cần không cần, tự em đưa anh ấy đi là được rồi, không làm phiền anh đâu, anh thế này là em đã cảm kích lắm rồi.”

Bộ Hoài Vũ cười khế, “Em định nói lời mà không giữ lời ư?” Viên Hỷ vẫn chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe thấy Bộ Hoài Vũ hét lên với Thanh Trác ở đằng trước: “Thanh Trác, Tiểu Hỷ nói...”

“Hả?” Thanh Trác đã nghe thấy, nghi ngờ nhìn về phía hai người.

Viên Hỷ vội vã nói nhỏ: “Em giữ lời, giữ lời!”

Bộ Hoài Vũ liền cười, nhìn theo Viên Hỷ dẫn Thanh Trác lên lầu.

Đến đầu cầu thang, Viên Hỷ lại xoay người lại, khẽ cúi người xuống với Bộ Hoài Vũ, “Cám ơn!” Cô nói, cám ơn vì anh đã nhìn anh trai mình bằng ánh mắt như nhìn một người bình thường.

Sáng sớm hôm sau, Bộ Hoài Vũ đã lái xe đến đợi dưới lầu nhà Viên Hỷ, Thanh Trác ở trên lầu nóng ruột luyến quỳnh mặc quần áo, một mặt vội vã hối thúc Viên Hỷ: “Nhanh lên, nhanh lên, Tiểu Hỷ, anh ấy đang đứng dưới đợi kìa!”

“Được rồi, được rồi, anh, nghe lời em, ăn gì đã rồi hãy xuống đó!” Viên Hỷ dỗ ngọt, Thanh Trác lại không đợi nổi nữa, chạy rầm rầm xuống dưới, Viên Hỷ đành bó tay, cầm lấy các thứ rồi đuổi theo, “Anh, chậm thôi, chạy chậm thôi, ngã bây giờ!”

Ngồi vào trong xe rồi, Thanh Trác khoái chí cứ ngồi nhún nhảy ở ghế phía sau, Viên Hỷ nhìn Bộ Hoài Vũ có vẻ ngưỡng mộ, nhưng anh lại cười nói: “Đừng lại, đừng nói cám ơn nữa!”

Viên Hỷ cũng cười, đưa bánh mì trong tay mình cho anh trai, lại đưa cho Bộ Hoài Vũ một chiếc, “Buổi sáng chắc anh chưa kịp ăn gì phải không?”

Bộ Hoài Vũ cười rồi lắc đầu, cho xe chạy ra ngoài, hỏi Thanh Trác ngồi phía sau: “Thanh Trác, chúng ta không ăn bánh mì nữa, tôi đưa anh đi ăn thứ khác ngon hơn, chịu không?”

Thanh Trác suy nghĩ rồi hỏi: “Có bánh ga-tô kem sữa tươi không?”

Bộ Hoài Vũ gật đầu, Thanh Trác lập tức nhét bánh mì trở lại vào lòng Viên Hỷ, “Cho em, anh không ăn cái này nữa, anh muốn ăn bánh kem sữa tươi!”

Viên Hỷ cười bất lực, đón lấy bánh mì rồi tự gặm, nhưng vừa nhấm một miếng đã bị Bộ Hoài Vũ lấy đi.

“Em cũng đừng ăn cái này nữa.” Anh nói.

Công viên rất đông người, Thanh Trác thấy thứ gì cũng muốn thử, nhưng Viên Hỷ nhát gan, phàm là những trò mang tính kích thích đều do Bộ Hoài Vũ đưa Thanh Trác đi chơi, trong cả ngày hôm nay, Viên Hỷ cũng thấy nếu lại nói cảm ơn với Bộ Hoài Vũ thì thật sự là giả tạo quá.

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng nở ra trên mặt Bộ Hoài Vũ, Viên Hỷ cũng không biết thế nào mà, cảm thấy trong lòng hơi hoảng hốt, cô bị sao thế này? Là do tự mình nghĩ quá nhiều rồi chăng? Cô cũng không rõ nữa, nhưng trực giác đang mách bảo cô, Bộ Hoài Vũ đối với cậu hình như có tình ý gì đó vượt quá tình bạn.

“Đây.” Bộ Hoài Vũ đưa một ly nước cho Viên Hỷ, sau đó cùng bò ra trên lan-can ngắm Thanh Trác đang vui vẻ chơi trên vòng xoay ngựa gỗ.

Viên Hỷ lưỡng lự một chút rồi hỏi: “Anh đối xử với ai cũng tốt như thế này sao?”

Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, cười cười, “Có phải em thấy anh đối xử với em quá tốt không?”

Viên Hỷ trầm tư một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Thanh Trác ở bên trong vẫy tay với họ, Bộ Hoài Vũ cũng vẫy vẫy tay lại, nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ cảm thấy em một mình ở đây thật sự không dễ dàng, nên muốn chăm sóc em.”

“Hử?” Viên Hỷ có phần mơ hồ.

Bộ Hoài Vũ cười, “Trước kia anh cũng có một người bạn gái, cũng có phần giống em, hoàn cảnh gia đình cũng không tốt lắm, lúc tốt nghiệp cả hai lại sống ở những nơi khác nhau, anh đến đây, cô ấy lại đến một thành phố khác xa hơn về phía bắc.”

“Rồi sau đó thế nào?” Viên Hỷ khẽ hỏi.

“Sau đó? Sau đó thì chia tay nhau.” Bộ Hoài Vũ cười nhạt.

“Hử? Không yêu nữa?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu, “Có nhiều khi, tình yêu tỏ ra rất bất lực, khi ấy anh vẫn chưa tạo ra được con đường thành công như ngày hôm nay, ở thành phố này cũng chỉ biết giành giật vì miếng cơm manh áo, một mình cô ấy ở kia cũng rất khổ, mà anh thì trừ những cuộc điện thoại thỉnh thoảng gọi đến cho cô ấy thì chẳng làm được gì khác cả. Có một lần, cô ấy khóc trong điện thoại, bảo chia tay thôi, cô ấy quả thực không chịu đựng nổi nữa, cô chỉ muốn bên cạnh có một ai đó chăm sóc mình, cô không mong muốn người đó có tiền gì cả, chỉ ước ao khi mình quay về nhà, sẽ không đến nỗi chạm vào thứ gì cũng thấy lạnh lẽo. Cô ấy nói, ở bên ấy trời quá lạnh, cô không chịu nổi nữa, đạp xe đạp để đi làm thì giữa đường bị đau bụng kinh đến không đạp nổi, chỉ có thể dừng lại quỳ bệt ra bên đường...”

“Đừng nói nữa.” Viên Hỷ lên tiếng, ngay cả giọng nói cũng trở nên chua xót.

“Xin lỗi,” Anh cười bảo, “Một ngày vốn đang rất vui mà lại nói những chuyện đau lòng với em.”

Thanh Trác đã bước ra, nhìn thấy mặt Viên Hỷ đỏ đỏ liền hỏi: “Tiểu Hỷ, em sao vậy? Khóc rồi à? Anh không chơi nữa, chúng ta về nhà, em đừng khóc.”

Viên Hỷ cười, dụi dụi đôi mắt, “Không sao, anh cứ chơi đi, vừa này em chỉ nheo nheo mắt thôi.”

Về đến nhà, Thanh Trác mệt đến nỗi hai mắt díp lại, mở không ra nữa, Viên Hỷ chăm cho anh mình ngủ thiếp đi rồi cũng trèo lên giường ôm chú khỉ bông, nhưng hôm nay dù ôm chặt đến cỡ nào cũng không cảm nhận được hơi ấm của nó nữa, cô cảm thấy sợ hãi, và một nỗi hoảng loạn không thể nói ra.

Gọi điện thoại cho Bì Hối, mẹ của cô nghe máy, Viên Hỷ chúc mừng năm mới trước, vừa xong thì ống nghe đã bị Bì Hối cướp lấy.

“Viên Hỷ! Mau khai thật hôm nay đã đi những đâu? Sao gọi di động mà cậu không bắt máy?” Bì Hối xổ ra một tràng chất vấn, “Mẹ tớ còn nói muốn đón hai người đến ăn cơm nữa đấy!”

Viên Hỷ cười, khẽ nói hôm nay cùng Bộ Hoài Vũ dẫn anh mình đi công viên chơi, Bì Hối liền kêu lên “chà chà” liên tục, “Tốt lắm, Viên Hỷ! Cậu được đấy!”

Viên Hỷ không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe, bên kia Bì Hối cũng phát hiện ra sự kỳ lạ của bạn mình, bèn hỏi: “Sao vậy? Viên Hỷ, cậu bị sao thế?”

Viên Hỷ vẫn trầm ngâm, bên kia Bì Hối bắt đầu cuống lên, “Rốt cuộc là chuyện gì? Hay là tớ đến đón hai cậu nhé, đông người thì ăn tết càng vui.”

“Không cần, không cần.” Viên Hỷ đáp, lặng thinh một lúc rồi hỏi: “Bì Hối, cậu nói xem có phải anh ấy thực sự không quay lại nữa hay không?”

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Bì Hối ở bên kia trầm mặc, âm thanh ồn ào nô nức của đêm trừ tịch bị một sợi dây điện nho nhỏ dẫn đến, đến tay Viên Hỷ chỉ còn lại sự lạnh lẽo cô độc.

“Cậu cũng không chịu nói thật với tớ à?”

“Viên Hỷ, có gì thì ngày mai hẵng nói, được không? Tớ đến đón các cậu, mọi người cùng ăn mừng năm mới, người càng đông thì càng vui.” Bì Hối nói, rồi vẫn cười bảo: “Đến đây ăn bánh kẹo đi, mẹ tớ gói nhiều lắm.”

“Cậu có tin tức của anh ấy, đúng không?” Cô không ngốc, đã nhìn ra những lời muốn nói lại lặng câm bao nhiêu lần như thế của Bì Hối rồi, nếu không có tin gì phải che giấu cô thì Bì Hối sẽ không như thế.

“Viên Hỷ...”

“Nói tớ biết, được chứ? Ngay bây giờ, cậu biết tính khí tớ mà, vả lại,” Cô cười khổ, “Còn có gì mà tớ không chịu đựng nổi nữa? Cậu đã quen biết tớ bao năm nay rồi, mà vẫn nghi ngờ khả năng chịu đựng đả kích của tớ ư?”

Bì Hối thở dài, đột ngột hỏi: “Viên Hỷ, cậu mấy năm rồi không về nhà ăn Tết?” Giọng nói nghiêm túc hiếm thấy.

Mấy năm rồi? Cô nghĩ, từ năm anh bỏ đi ấy, từ ngày mẹ cô lấy cái chết ra uy hiếp ấy, tính đến hôm nay thì chắc đã có bốn đêm giao thừa rồi.

“Viên Hỷ, chỉ vì một người đàn ông, cậu và gia đình bất hòa đến mức này, có đáng không?”

Có đáng không? Nghĩ cho cùng cũng là hai năm yêu nhau, đã vỡ vụn, đã nát bươm, cũng chỉ là gần bảy trăm ngày đêm nối nhau, có đáng không? Bây giờ cô còn khẳng định được nữa không?

Năm ấy, khi tốt nghiệp, anh đã nói: “Viên Hỷ, đi ra nước ngoài với anh đi, anh muốn đưa em theo! Đến đó em vẫn tiếp tục học, anh có thể nuôi em!”

“Cô muốn đi! Được học ở Mỹ, lại cùng với người mình yêu, ai lại chẳng muốn đi?”

Nhưng lời của mẹ lại như băng đá, hoàn toàn đốt cháy ra tro tất cả những nhiệt tình và hy vọng của cô, bà nói: “Viên Hỷ, nếu mày muốn đi, thế thì từ nay về sau chẳng còn có bà mẹ này nữa, cũng chẳng còn gia đình này nữa!”

Cô đã khóc, đã làm ầm lên, khi tất cả những giải thích và thuyết phục đều bất lực, cô đã nghĩ đến thôi thì cứ đi cho xong, mẹ mình thì chung quy vẫn là mẹ mình, làm gì có người mẹ nào hận thù con mình, cô nghĩ, vài năm sau trở về thì mẹ đâu có nổi giận đến đâu cũng sẽ nguôi ngoai thôi.

Hành lý vẫn chưa sắp xếp xong, mẹ đã cầm một bình thuốc trừ sâu xuất hiện trước mặt cô, bà nói, Viên Hỷ, mày không thể ích kỷ thế được, cứng cáp rồi là muốn bay đi à? Mày đi rồi thì anh mày phải làm sao? Mày đi hỏi thằng kia xem, nó có thể đưa cả anh mày cùng đi không? Có thể không? Nước Mỹ đó có cần anh mày không?

Tiếng nói của mẹ rất sắc nhọn, như một lưỡi dao chọc thủng bầu không khí xung quanh cô, dường như muốn bóp nghẹt cô vậy, khiến cô không hít thở nổi. Anh cô sợ chết khiếp, đôi mắt mọng nước, co rúm lại giật giật mép áo cô, “Tiểu Hỷ, Tiểu Hỷ, em không cần anh nữa ư?”

Còn bố cô, ngoài thở dài ra thì vẫn chỉ là thở dài, ông đau lòng thay Viên Hỷ, nhưng ông, chỉ có thể thở dài.

Hôm ấy, cô chỉ có khóc, không làm nổi việc gì khác, như đem trút hết nước mắt của hai mươi năm trời ra, tất cả mọi người đều trở nên nhòa nhạt, biến thành những bóng người chao đảo.

Thậm chí cô đã từng hận anh mình, nếu anh khỏe mạnh, hoặc nếu chẳng có anh, thì cô đâu đến nỗi đau khổ như thế này? Nhưng nếu anh cô khỏe mạnh thì thế giới này còn có cô được ư? Quả thực cô không hiểu nổi.

Mẹ, chung quy vẫn là mẹ, anh trai, là anh của mình!

Gọi điện thoại cho Hà Thích, không nói gì cả, chỉ bảo anh biết rằng, cô không thể theo anh đi, cô không thể!

“Bì Hối, bây giờ tớ cần một sức mạnh để đẩy tớ ra khỏi cái hố tự tớ đào này, cậu đẩy tớ được không?” Cô van nài, cái hố sâu này bị mình chôn giấu quá nhiều thứ, tình yêu trong hai năm trời, ký ức để hoài niệm trong bốn năm, quá nhiều quá nhiều hồi ức và nhớ nhung, đã khiến cô không còn sức lực, bản thân cô thực sự đã không thể bước ra nổi rồi.

Bì Hối dường như cũng đang hạ quyết tâm, “Được, vậy tớ nói, Viên Hỷ, mấy hôm trước Mặc Đình có người bạn học ở Mỹ đã gặp Hà Thích, anh ta đã có bạn gái rồi, nhìn rất hợp với anh ta.”

Tim, thoáng chốc như vỡ vụn. Cái bản thân cần chẳng phải là đáp án này ư? Nhưng sao lại đau lòng thế này? Thì ra có người đẩy, cũng sẽ ngã rất thảm hại.

Bì Hối bên kia rất lo lắng, lời nói cũng bắt đầu hoảng hốt, nói liền một lúc: “Viên Hỷ, cậu không sao chứ? Không sao chứ?”

“Tớ không sao.” Cô đáp, giọng nói bình thản tựa như mặt nước chết.

“Bạn anh ấy còn nói, nói là, về ngoài của cô gái kia giống cậu đến mấy phần, có lẽ Hà Thích cũng không thể hoàn toàn quên hẳn cậu được.” Bì Hối vẫn lo lắng an ủi cô, nhưng có thể xem là an ủi sao? Người ấy rốt cuộc vẫn không phải mình.

Thanh Trác nửa đêm khát nước nên choàng tỉnh, lồm cồm bò dậy đòi Viên Hỷ cho uống nước, nhưng lại thấy Viên Hỷ ngồi đờ đẫn trên giường, “Tiểu Hỷ, sao em vẫn chưa ngủ?” Anh hỏi.

Cô cố gắng hết sức đáp: “Em không buồn ngủ, anh, anh ngủ đi, ngày mai em lại dẫn anh đi chơi.”

Anh cô lắc đầu, cũng trèo lên giường Viên Hỷ, “Anh thức với em vậy, anh cũng không buồn ngủ nữa.”

Viên Hỷ cười trả lời: “Vâng.”

Anh cô rõ ràng vẫn như đứa trẻ, làm sao ngồi yên được, chưa được bao lâu đã bắt đầu ngo ngoe, “Tiểu Hỷ, em hát cho anh nghe đi! Được không? Hát cho anh nghe!”

Viên Hỷ đắp lại chăn cho anh, hỏi: “Hát gì nào?”

“Bài mà em về nhà hay hát ấy, cái bài biết rồi buồn ngủ rồi ấy! Bài mà em thích nhất ấy!”

Đó là bài “Ngày hè yên tĩnh” của Lương Tịnh Như, trước kia cô thường xuyên ngâm nga, anh vẫn còn nhớ rõ như vậy, nhưng lại không biết rằng, cô thích bài này là vì Hà Thích thích nghe cô hát, nhưng bây giờ làm gì còn can đảm để hát nữa.

“Em quên rồi, không hát được nữa.” Cô nói, sự chua xót trong lòng dâng tràn, đến miệng lại trở thành nét cười dừng dừng.

Anh cô rất đặc ý, lồm cồm bò dậy khỏi chăn, nhìn cô cười hề hề, “Anh biết này! Anh biết huyết sáo nữa cơ! Anh huyết sáo cho em nghe để học theo nhé!”

Mấy buổi đến nửa đêm thì cũng không thối ra hơi quá nóng nữa, tiếng huyết sáo lạnh lạnh vang vọng trong căn phòng có phần lạnh lẽo, như thúc giục nước mắt trào ra trong lòng Viên Hỷ.

“Tiểu Hỷ, em làm sao vậy? Sao em lại khóc?” Anh cô ngừng lại, căng thẳng nhìn cô, giơ tay hoảng loạn chùi nước mắt trên mặt cô đi.

Cô gạt nước mắt, cười, “Không sao, bụi bay vào mắt, anh, em buồn ngủ rồi, ngủ nhé, được không? Không huyết sáo nữa.”

...

Sáng sớm mừng Một, Viên Hỷ bị tiếng gõ “cộc cộc” đánh thức dậy, lơ mơ ra mở cửa, ngoài kia là Bì Hối và Tiêu Mặc Đình đang cười rộ rỡ.

“Hỷ à, đồ lười biếng, vẫn chưa tỉnh ngủ hả? Dậy mau dậy mau, chúc Tết tớ đi.” Bì Hối cười hi hi ha ha, móc từ trong túi ra một phong bao lì xì không biết lấy ở đâu ra, huơ huơ trước mặt Viên Hỷ, “Nhanh lên, chúc Tết rồi sẽ lì xì cho cậu!”

Tiêu Mặc Đình cười về e thẹn, “Chúc mừng năm mới, Viên Hỷ.”

Viên Hỷ gật gật đầu với Tiêu Mặc Đình, rút phong bao đỏ ra khỏi tay Bì Hối, tiện thể đút luôn vào túi áo ngủ của mình rồi quay người vào phòng vệ sinh rửa ráy, Bì Hối trợn mắt: “Ê? Cậu vẫn chưa chúc tết mà?”

Viên Hỷ quay đầu lại chớp chớp mắt với Bì Hối một lúc, lại nghiêng đầu sang hét với chú rùa Brazil đang rụt cổ sưởi ấm bên máy sưởi: “Tiểu Tiểu Hối, đến chúc Tết chị của bé này!”

Tiểu Tiểu Hối như hiểu lời Viên Hỷ, rời bỏ cái ổ ấm áp của nó thật, rồi chậm rãi bò ra phía cửa, Tiêu Mặc Đình thấy thế thì cười ha ha, bị Bì Hối lườm cho một cái thì vội vã ngậm tăm, khệ nệ xách túi lớn túi nhỏ theo sau móng Bì Hối vào trong.

Chú rùa Brazil này là do Bì Hối mua hồi đầu năm, cô nói mình suốt ngày không chạy về nhà thì cũng đi chơi với bạn trai, sợ Viên Hỷ ở một mình cô đơn, nên mua một con rùa nhỏ về để ở cùng, Viên Hỷ bèn đặt một cái tên cho nó, là Tiểu Tiểu Hối. Phải nói rằng Tiểu Tiểu Hối này tính khí quả thực cũng có phần giống Bì Hối, thuộc dạng không yên phận nổi, Bì Hối rảnh rỗi thường thích dạo phố tìm vui, Tiểu Tiểu Hối thì thích bò vòng vòng quanh nhà, chẳng có tính cách rùa tí nào, lúc bò tuy chậm nhưng không thể ngăn cản nó dừng lại, cho nên lúc Viên Hỷ muốn tìm để cho nó ăn cũng phải đi vòng vòng khắp nhà, tóm được rồi mới đặt lại vào trong chiếc làn nhỏ.

Viên Hỷ dọn dẹp gọn gàng rồi mới gọi anh mình thức dậy, Bì Hối đã vào nhà bếp làm món há cảo, tập tục của nhà cô nàng, sáng mừng một nói gì thì nói cũng phải ăn há cảo!

Mấy người vừa ngồi xuống xung quanh bàn đã lại nghe có ai đó gọi cửa, Viên Hỷ cũng thắc mắc, thời điểm này ai lại đến đây xông nhà nhỉ. Tiêu Mặc Đình vừa định đứng dậy ra mở cửa thì chân để dưới gầm bàn lại ăn phải một đập của Bì Hối, anh chàng đỡ ra, nhìn Bì Hối vẻ thắc mắc, mồm Bì Hối còn đang ngậm nửa miếng há cảo nóng hổi, lúng búng gọi: “Viên Hỷ, ra mở cửa!”

Viên Hỷ cũng bị Bì Hối sai vặt nhiều nên đâm quen, chút ý thức phản kháng cũng chẳng có, đặt đĩa xuống rồi ra mở cửa, cửa vừa mở thì ngán ra, không ngờ Bộ Hoài Vũ lại đến vào lúc này, sau lưng còn có Trương Hằng.

“À ờ, biết em sống rất tiện, nên tặng em thứ này, chắc là hài lòng rồi chứ nhỉ?” Trương Hằng cười hi hi dúm vào trong lòng Viên Hỷ một giỏ hoa quả, nghênh ngang bước qua Viên Hỷ vào trong, thấy Bì Hối và bạn trai cũng ở đó thì cười nói: “Hay nhỉ, mọi người đã ăn rồi cơ đấy! Còn không biết đợi một tí nữa!”

Bộ Hoài Vũ vẫn đứng ở cửa, cười bảo Viên Hỷ: “Sao thế? Không hoan nghênh à? Đến ăn ké một bữa há cảo, không sao chứ?”

Viên Hỷ lúc ấy mới sức tỉnh, cười ngượng ngập rồi vội vã mở rộng cửa cho Bộ Hoài Vũ vào trong, Bộ Hoài Vũ đón lấy giỏ trái cây trong lòng cô đặt vào trong nhà bếp, sau đó mới cởi áo khoác và ngồi xuống với mọi người, Viên Hỷ lại vội vàng vào bếp lấy thêm bát đĩa cho Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng.

Thanh Trác vẫn như trẻ con, nhìn thấy thoáng chốc người đông đúc hẳn thì hứng chí lắm, Trương Hằng cũng nghịch ngợm, tranh giành há cảo trong đĩa với Thanh Trác, ăn đầy một mồm rau và bánh, mọi người cười hi hi ha ha rất vui, bình thường ăn há cảo cũng không thấy ngon miệng như lúc này. Viên Hỷ nhìn mãi nhìn mãi, cảm giác trông mắt mình hơi nóng lên, mới sức nghĩ ra không khí sum họp mừng năm mới này đã cách xa mình lắm rồi, xa đến nỗi cô cũng đã quên mất mùi vị năm mới, bây giờ nhìn thấy cảnh này, trong lòng bỗng có cảm giác muốn khóc.

Cô sợ mình sẽ khóc trên bàn ăn mất, thế nên vội vã đứng dậy vội nói, “Há cảo trong tủ lạnh còn nhiều lắm, mọi người cứ ăn đi, tôi đi lấy thêm.” Nói xong không đợi mọi người lên tiếng đã vội chạy vào nhà bếp.

Trương Hằng gào với theo sau: “Anh muốn ăn thịt bò xào hành tây!”

Thanh Trác cũng hòa vào cho vui, gào lên: “Anh cũng cần!”

“Anh cần đồ chay!”

Vừa trốn vào trong bếp, nước mắt đã chảy tràn, Viên Hỷ vừa gạt lệ vừa mắng mình, khóc cái gì mà khóc? Có gì mà phải khóc đâu, bao nhiêu người làm mày vui, mày còn gì để mà khóc nào? Nhưng càng mắng nhiếc mình như thế thì nước mắt càng tuôn, như một vòi nước bị hư tay vặn, khóa thế nào cũng không được!

Có người cũng bước vào nhà bếp, Viên Hỷ vội quay người nhìn vào há cảo trong nồi hấp nóng hừng hực, len lén chùi sạch nước mắt trên mặt, cười quay đầu lại, “Anh cần gì nào? Em giúp anh mang ra?”

Bộ Hoài Vũ không nói, dựa vào kệ bếp lặng lẽ nhìn Viên Hỷ, Viên Hỷ cảm thấy ánh mắt của anh thật sắc bén, chỉ sợ anh biết mình đã khóc nên vội quay người đi nhìn vào nồi, lúng túng giải thích: “Hơi nóng dữ dội quá, phải lên làm em không mở nổi mắt nữa.”

Bộ Hoài Vũ đón lấy chiếc túi trong tay Viên Hỷ, đẩy cô sang bên rồi nói: “Để anh làm, thả há cảo thì anh biết!”

Viên Hỷ đứng nhìn bàn tay to lớn của Bộ Hoài Vũ thọc vào túi lấy há cảo ra rồi ném vào trong nước sôi ùng ục, nước bắn lên văng vào tay anh, nóng rát đến nỗi khiến anh giật mình co người lại về phía sau.

“Cám ơn anh.” Viên Hỷ nói.

“Hử?” Bộ Hoài Vũ nghiêng sang nhìn cô một cái, vẫn tiếp tục ném há cảo vào nồi.

“Em nói là cám ơn anh, cả Trương Hằng, và cả Bì Hối và bạn trai cô ấy, cám ơn mọi người đã đến mừng năm mới với em!” Viên Hỷ đáp.

Bộ Hoài Vũ ngẩng ra, nghiêng đầu cười với Viên Hỷ, “Cám ơn gì chứ, dù gì cũng chỉ có một mình, tên Trương Hằng kia bình thường lắm mối quá, hẳn cũng muốn trốn mà!” Tay vẫn ném há cảo vào nồi, lần này ra tay hơi mạnh nên nước văng lên nhiều hơn, bỗng rất khiến anh cứ suýt xoa.

Viên Hỷ cười, Bộ Hoài Vũ xấu hổ trừng mắt với cô: “Hử! Còn đứng đó xem trò vui à! Cũng chẳng biết đến giúp một tay nữa!”

“Được thôi! Thì giúp vậy!” Viên Hỷ cười càng dữ dội hơn, gọi lớn ra bên ngoài: “Các anh em, xách bát đến đây, múc canh lá mì nào!”

10. Chương 11

CHƯƠNG 11

Viên Hỷ cũng không biết mình đã xuống xe với tâm trạng thế nào nữa, cứ vội vã bước về phía khu nhà, muốn chậm lại một chút nhưng bước chân như không nghe lời, cứ sải từng bước tiếp nối từng bước, dường như có sự vội vàng gấp rút, không thể chờ đợi thêm vậy.

Khi hình bóng ấy xuất hiện trong tầm mắt, bước chân của cô chợt khựng lại đột ngột, hơi thở vốn đang đứt đoạn vì đi nhanh bỗng tắc lại, như chợt nhiên có người bịt lấy mũi mình, ngực rõ ràng đang nhói lên rất đau, nhưng không thể hít vào một chút không khí nào cả.

Viên Hỷ lúc này mới nhận ra, di động vẫn bị mình nắm chặt trong tay, thấm ướt mồ hôi, trơn nhầy, hễ sơ sót là sẽ trượt ra khỏi lòng bàn tay rơi xuống ngay.

Xuyên qua ngọn đèn đường vàng vọt, cô nhìn về phía Hà Thích ở bên kia, vừa thân quen lại cũng xa lạ, hình như anh cao hơn xưa, cũng cứng cáp hơn nhiều, không còn là thiếu niên cao gầy trong ký ức của cô nữa, và anh bây giờ, là một người đàn ông mạnh mẽ, có dáng vóc cao lớn, tay chân chắc nịch, cho dù khoảng cách rất xa, cô dường như vẫn có thể ngửi thấy mùi vị toát ra từ người anh – thứ mùi vị được gọi là “đàn ông”.

Như có thần giao cách cảm, anh bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt vốn có phần trống rỗng chợt đông đầy thâm tình, xúc động, đau khổ, cuồng nhiệt và thậm chí có cả sự sợ hãi, xuyên qua khoảng không bốn năm để rơi trên gương mặt cô, không hề có chút thay đổi nào.

Chỉ một ánh mắt này thôi, cô đã biết, anh vẫn là Hà Thích của cô.

Nhưng mà, bốn năm rồi, đã bốn năm trôi qua anh mới chịu quay về, khi cô đã qua cơn tuyệt vọng, khi cô đã vật lộn để đứng lên khỏi vũng lầy, khi cô đã quyết tâm vứt bỏ tất cả những ký ức về anh, anh mới chịu trở lại.

Bốn năm rồi, anh phũ phàng đến nỗi một cú điện thoại cũng không gọi cho cô, khi cô ôm lấy chú khỉ bông anh tặng làm bạn một mình, anh ở nơi nào? Khi cô ôm lấy bụng co rúm người trên giường, anh đã ở đâu? Khi một mình cô đối diện với căn phòng lạnh lẽo, muốn khóc mà chẳng chảy nổi nước mắt, anh lại đang ở nơi nào?

Trong lòng không phải là từng chưa cảm hận, chỉ là đã sớm bị những nhớ nhung chôn vùi.

Viên Hỷ hít một hơi, bước từng bước ngang qua Hà Thích, như chỉ coi anh là người qua đường, chỉ là một người xa lạ không liên quan đến mình, không yêu cũng không oán hận.

Trong tích tắc đi ngang nhau, cánh tay cô đã bị anh tóm lấy, một giây sau, lưng của cô đã chạm vào ngực anh, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể anh, xuyên qua lớp vải áo mỏng manh, dâng lên như thủy triều, như muốn tràn vào cô.

“Viên Hỷ...” Anh đau khổ kêu nhỏ, giọng nói khàn đặc vì run rẩy.

Cánh tay khỏe mạnh ôm chặt lấy cô, như muốn bẻ gãy cô ra, sau đó hòa nhập làm một vào thân thể anh vậy.

Viên Hỷ ưỡn thẳng lưng lên, hơi ngẩng đầu, cố gắng mở to mắt ra, nhìn bảng hiệu quảng cáo rất to ở phía xa, những nét chữ trên ấy vừa rõ ràng đầy đủ lại nhòa nhạt, không dám chớp mắt thêm.

“... Còn quay về làm gì?” Cô hỏi.

Hà Thích vùi mặt vào vai cô, đôi môi chạm vào làn da cô, run rẩy dữ dội, giọng nói khàn đặc đến không nghe rõ nữa: “...Anh sợ, sợ rằng nếu không trở về, sẽ không nhớ rõ dáng vẻ của em... Sợ anh không về, sẽ xem một người không hề liên quan đến mình là em mất... Anh sợ...”

Viên Hỷ cúi đầu, để mặc từng giọt nước mắt tí tách trượt rơi xuống đất, choáng váng đến nỗi đầu óc quay cuồng, “Anh khôn kiếp!” Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ tức tưởi, “Sao giờ anh mới chịu quay lại, sao giờ anh mới chịu quay lại...”

Phải! Sao giờ mới chịu quay lại đây? Anh thở dài, cánh tay càng ôm cô chặt hơn, tại sao đến bây giờ anh mới chịu quay lại? Tại sao đến bây giờ mới biết cô đã khắc sâu vào trong cuộc đời mình từ lâu rồi, tại sao đến bây giờ mới hiểu cô là người anh mãi mãi không thể nào buông rời?

Đã từng nghĩ rằng đó chỉ là tuổi trẻ cuồng nhiệt nhất thời, đã từng nghĩ rằng thời gian sẽ xóa nhòa sạch sẽ tình yêu và sự bùng nổ...

Sống lưng ưỡn thẳng của cô như không thể chịu đựng thêm bất kỳ một sức mạnh nào, cuối cùng đã mềm nhũn dần trong lòng anh...

“Cậu định làm thế nào?” Bì Hối ngồi trên bệ cửa sổ hỏi Viên Hỷ.

Đúng lúc này, qua khung cửa sổ lạnh băng, khi nhìn thấy Hà Thích ôm lấy Viên Hỷ từ phía sau, cô đã biết, tên cướp của Viên Hỷ đã đến, đến thật nhanh, thật hung hãn, khiến cả đoạn thời gian cô chật vật kéo Viên Hỷ lên đã biến mất, chỉ có thể mở to mắt nhìn, nhìn Viên Hỷ lại một lần nữa bị chìm đắm, trôi nổi trong tình yêu.

Nếu như có thể, cô ước chi Viên Hỷ lựa chọn Bộ Hoài Vũ, có lẽ sẽ không quá yêu, nhưng cũng sẽ không quá tổn thương.

Người ta thời trẻ thường đưa tình yêu đến mức cao nhất, nhưng có ai biết được sau lưng một tình yêu đã lên đến cực hạn là niềm đau cũng lên đến đỉnh điểm? Chỉ trong tích tắc cũng có thể khiến bạn tổn thương mãi mãi.

Viên Hỷ đang sắp xếp lại đồ của Hà Thích, ngẩng lên nhìn Bì Hối, dường như đầu mày khóe mắt đều ẩn hiện nét cười.

Bì Hối không quen nhìn bộ dạng này của cô, thở dài lắc đầu, “Hỏi cậu làm sao lo liệu Bộ Hoài Vũ, đừng nói với tớ là anh ấy chẳng là gì trong tim cậu nhé!”

Gương mặt Viên Hỷ tích tắc đỏ ra, cúi thấp đầu nghĩ ngợi, rồi nhẹ nhàng bảo: “Chắc anh ấy sẽ hiểu, và lại – giữa bọn tớ cũng chưa từng nói gì, không hứa hẹn gì, cũng không chịu trách nhiệm gì cả, trong tim anh ấy cũng có người khác, tớ biết thế.”

Bì Hối tức đến nổi mắt trợn lên toàn tròn trắng, “Đồ ngốc!”

Viên Hỷ bị bạn mắng nên hơi nghếch ra, dờ dẫm ngẩng đầu lên, “Hử?”

“Không phải tớ mắng cậu, mà là mắng anh ấy, sắp nửa năm rồi mà anh ấy đã làm những gì nào? Sự quyết đoán nhanh nhẹn trên thị trường cổ phiếu đâu mất rồi?”

Viên Hỷ chỉ cười nhẹ.

“Dừng! Dừng cười nữa! Cậu không sợ cơ bắp bị chuột rút à, một tên Hà Thích đáng để cậu vui mừng như thế này ư?” Bì Hối nói, liếc xéo về phía nhà vệ sinh, nghe bên trong vẫn vẳng ra tiếng nước chảy, lúc này mới nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, tiến sát lại gần Viên Hỷ thì thào: “Nói cho cậu biết, Viên Hỷ, cậu phải nghĩ cho kỹ, Bộ Hoài Vũ là cơ hội có một không hai, nhìn là biết đó là người đàn ông có thể mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ, bỏ qua là không còn ai tốt hơn đâu, bây giờ cậu thật sự vẫn yêu Hà Thích như thế sao? Bốn năm rồi, cái cậu yêu rốt cuộc là gì? Cậu phải nghĩ cho thật kỹ, đừng để những kỷ ức xưa kia làm mờ mắt!”

Bì Hối thấy Viên Hỷ vẫn không nói gì thì lại khuyên tiếp: “Cậu đừng khẳng khái thế nữa! Chứ ít cũng đừng phỉ Bộ Hoài Vũ đi mất, cho dù Hà Thích có quay về, cậu cũng có thể được lựa chọn tốt nhất! Để Hà Thích theo đuổi cậu lại từ đầu, cậu...”

“Tớ yêu anh ấy.”

“Yêu?” Bì Hối cười khan, “Yêu là cái gì? Tình yêu chân chính không duy trì nổi ba tháng!”

“Vậy cậu và Tiêu Mặc Đình thì sao?” Viên Hỷ hỏi, “Các cậu cũng mấy năm rồi, cũng không yêu nữa à?”

Bì Hối thấy Viên Hỷ không chịu nghe thì càng quýnh hơn, “Yêu quá giới hạn rồi thì bọn mình cũng còn cảm tình, cậu hiểu không? Còn cậu và anh ta thì sao? Thì sao? Hai người chia tay nhau cũng đã bốn năm rồi! Cậu có biết bốn năm nay anh ta thay đổi gì không nào? Anh ta có biết cậu đã vượt qua bốn năm nay như thế nào không? Bà nó chứ (^_^ câu này nghe quen quen), tớ khó khăn lắm mới kéo cậu ra khỏi hố sâu đó, mà anh ta chỉ quay lại một cái là đã kéo cậu rơi xuống lại, biết sớm thế này thì chi bằng lúc đầu tớ đập một phát cho cậu chết luôn dưới đó là xong rồi!”

Vừa nói vừa hươ một nắm tay sượt qua trán Viên Hỷ, cô nhìn Bì Hối cười, rồi hỉnh hỉnh mũi ra vẻ thị uy với bạn mình.

Bì Hối bó tay, bực bội lôi quần áo của Hà Thích trong tay Viên Hỷ ném sang một bên.

Viên Hỷ vẫn cười, lấy lại rồi lại gấp vuông vức, ngay ngắn cho anh.

Hà Thích trong nhà vệ sinh gọi to lên, bảo Viên Hỷ mang quần áo mới cho anh thay, Viên Hỷ tìm ra một bộ áo quần trong đồng cô vừa sắp xếp, lại lật giở lục lọi một lúc lâu mới tìm thấy chiếc quần đùi lót, lúc cầm trong tay mặt lại bỏ bừa.

Bì Hối bực bội liếc cô một cái, nhếch nhếch môi, kéo cô lại, “Tớ nói cậu biết, tớ nghe nói hần ta ở Mỹ có bạn gái rồi, cậu phải hỏi rõ cho tớ!”

Viên Hỷ cứng người lại, sau đó đưa tay lên vỗ nhẹ vào mu bàn tay Bì Hối, khẽ nói: “Trong lòng tớ biết rõ, sẽ không tự ức hiếp mình, cậu yên tâm!”

Đến trước cửa nhà vệ sinh, Viên Hỷ gõ cửa, quay lưng lại rồi đưa bàn tay đang cầm đồ vào trong cửa, “Anh tự cầm lấy đi này!”

Hà Thích bên trong cười nheo nhỏ, cửa nhà vệ sinh hé mở, cánh tay chắc nịch của anh vươn ra, cùng lúc chạm đến quần áo cũng tóm luôn lấy cổ tay Viên Hỷ.

“A...” Cô kêu nhỏ, vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị Hà Thích kéo vào bên trong.

“Suýt...” Hà Thích dè ngón tay lên môi Viên Hỷ, như một đứa trẻ vừa làm chuyện xấu, vẻ mặt cười đầy đắc ý.

Viên Hỷ hơi hoảng loạn, thấy đôi mắt của Hà Thích sáng rõ như được nước rửa sạch, dưới sóng mũi cao thẳng là đôi môi mỏng đang cong lên, lộ ra nụ cười hài lòng, những giọt nước lóng lánh lăn xuống, rơi trên đôi vai anh, tiếp tục lăn xuống phía dưới...

Mặt cô thoát chốc như phải bỏng, tim đập cuồng loạn trong lồng ngực, khiếp đảm đến độ nhắm tịt cả hai mắt, miệng luôn mồm kêu hoảng: “Hà Thích, anh đừng đùa, mau mặc quần áo vào đi!”

Hà Thích cười khi khi, một bàn tay ấn lên vai Viên Hỷ, dùng người anh đè cô vào cửa, thấy bộ dạng lúng túng của cô khi muốn đẩy anh ra nhưng lại không dám đụng chạm vào thì ra lệnh: “Không! Em mở mắt ra nhìn anh!”

Mặt Viên Hỷ càng đỏ hơn, mắt càng nhắm chặt, lời nói cũng bắt đầu hoảng loạn lấp vấp, “Đừng — đùa, lạnh bây giờ! Còn đùa nữa là em hoảng thật đó!”

Sự sợ hãi của cô rõ ràng không có uy lực, anh vẫn cười, ngón tay chậm chậm lướt qua cánh môi cô, cảm nhận sự mềm mại ướt át trên đó, tính khiêu khích phảng phất trên đôi môi thông qua nơi thần kinh nhạy cảm nhất trên đầu ngón tay rồi truyền đến anh, khiến tim anh cũng đập cuồng loạn.

“Hỷ, nghe lời, mở mắt ra nhìn anh này.” Anh thấp giọng dỗ ngọt.

Viên Hỷ đã có phần thẹn quá hóa giận, vẫn nhắm chặt mắt lắc đầu, “Em thật sự...”

Câu phía sau bị anh nuốt vào trong miệng, chạm nhẹ, mút mát, đùa giỡn, nhớ nhung trong bốn năm đã được anh áp vào nụ hôn này, cắn vào đó lúc mạnh lúc nhẹ, như đang trừng phạt cô, lại như đang trừng phạt chính mình.

Không biết đã mê đắm bao lâu, cho đến khi Viên Hỷ thấy mình sắp nghẹt thở đến nơi, Hà Thích mới buông cô ra, bên tai văng đến tiếng thở đứt đoạn cổ nén của anh, anh nhích người ra, dựa má vào cánh cửa bên cạnh cô, nhẹ nhàng hít thở.

Chỉ có đôi con ngươi là vẫn sáng rực như cũ.

Anh cười, càng giống như một con mèo ăn vụng, khàn khàn kêu nhỏ: “Đồ ngốc!”

Viên Hỷ lúc này mới phát hiện ra phần eo của anh đã được quấn bằng một tấm khăn tắm to.

“Anh?!” Cô càng tức tối hơn, đẩy mạnh Hà Thích một cái.

Hà Thích lùi về phía sau một bước, nụ cười trên mặt càng rõ, cố ý chọc cô: “Hề hề, em còn đây nữa là anh cởi ra ráng chịu đây!” Vừa nói vừa đưa tay nắm lấy tấm khăn, làm ra vẻ sắp mở ra.

Viên Hỷ then thùng thùng mắt nhìn anh, dúi mạnh quần áo trong tay mình lên người anh, Hà Thích luýnh quính đưa tay đón lấy, nhưng không ngờ rằng trong lúc vội vã, ngón tay đã móc phải tấm khăn quần ở eo...

Tấm khăn vốn đã chẳng được quần chắc, qua lần ma sát vừa rồi, chỉ cần một đầu ngón tay bé tí thôi, cuối cùng đã khiến nó kết thúc sứ mệnh.

Viên Hỷ thoáng chốc dờ ra, Hà Thích cũng ngẩn ngơ.

“Đồ dê xồm!” Viên Hỷ xấu hổ đỏ cả mặt, quay người mở cửa đi nhanh ra ngoài.

“Viên Hỷ!” Hà Thích cuống quýt lấy quần áo che phần thân dưới, kêu lên đầy thê thảm: “Anh không cố ý mà! Anh thật sự không cố ý đâu, em nghe anh nói đi!”

11. Chương 12

CHƯƠNG 12

Viên Hỷ cúi đầu trở về phòng, ngồi xuống cạnh giường tiếp tục vùi đầu vào sắp xếp đồ đạc cho Hà Thích, Bì Hối nhìn thấy sắc đỏ vẫn chưa tan hết trên mặt cô thì vẻ mặt lộ ra nét hoài nghi, há mồm ra muốn hỏi nhưng rồi nhin được, biến thành một tiếng hừ lạnh khe khẽ, nhồm mông dậy khỏi giường rồi trở về phòng mình, trước khi ra ngoài vẫn không quên nhắc nhở một câu: “Ngày mai còn phải đi làm, lát nữa cậu liệu mà đi ngủ sớm, mất công tớ ngủ rồi lại đánh thức dậy.”

Vừa ra khỏi cửa thì đã đụng ngay Hà Thích đang lau tóc từ phòng tắm bước ra, nút áo chỉ cài hai ba cái, cổ áo đang trễ xuống, lộ ra bộ ngực rắn chắc khỏe mạnh, bị hơi nước nóng hun thành màu đỏ hồng.

Bì Hối lườm một cái, hỏi rất nghiêm nghị: “Trong phòng tắm có hở à?”

Hà Thích ngẩn ra, bàn tay đang lau tóc khựng lại giữa chừng, đôi mắt sáng rỡ nhìn Bì Hối xuyên qua những sợi tóc lòa xòa rũ xuống, có vẻ không hiểu.

Bì Hối cười lạnh vẻ châm biếm: “Cứ tưởng nhà tắm của chúng tôi có hở chứ, hại anh quần áo chưa mặc xong đã phải cuống lên chạy ra đây.”

Hà Thích cúi đầu nhìn theo tầm mắt của Bì Hối, mặt đỏ bừng lên, vội vã cài lại nút áo, cười bảo: “Miệng em sao vẫn sắc như thế chứ?” Gương mặt tuấn tú tuy lộ ra nụ cười nhưng khó che giấu nỗi vẻ ngượng ngập.

Bì Hối khoanh tay lại, nửa cười nửa không: “Ăn món Mỹ bao năm nay rồi, tưởng anh cũng mọc lông đen trên ngực giống mấy thằng cha Mỹ rồi cơ đấy, cũng may là chưa mọc, có điều cũng nên cẩn thận một chút, đừng có để lông đen mọc trong bụng, bên ngoài không thấy được đâu nhỉ? Vậy là toi đây!”

Lần này nụ cười ngượng ngập trên mặt Hà Thích cũng không giữ nổi nữa, đành phải dừng tay lại, lặng lẽ nhìn Bì Hối, mấp máy môi như muốn nói gì đó thì đã bị Bì Hối cười ha ha chặn lại, cô cười khan khoát tay, cười nói về dừng dừng: “Đùa thôi, đùa thôi, nhìn anh căng thẳng kia, sao vẫn yếu thế nhỉ? Nghỉ ngơi sớm đi, bay qua nửa vòng trái đất chút ít gì, cũng không dễ dàng chút nào, hôm khác chúng ta lại hàn huyên. Lát nữa đá Viên Hỷ ra sớm một chút, cô ấy lằng nhằng lắm, có hai câu cũng nói được đến sáng, anh không phải ngại.” Nói xong cũng không thèm nhìn phản ứng của Hà Thích, xoay người bước vào phòng.

Chỉ còn lại Hà Thích đứng dờ ra trong phòng khách một lúc, cười khổ lắc đầu rồi đẩy cửa bước vào phòng Viên Hỷ.

Viên Hỷ ngồi trong phòng cũng loáng thoáng nghe thấy đoạn đối thoại ngoài phòng khách, cũng cảm thấy dở khóc dở cười, nếu mà không hiểu ám chỉ của Bì Hối thì đúng là mất công cô làm bạn với Bì Hối hai mươi năm rồi. Lời nói của Bì Hối trong ngoài gì cũng đều chỉ đến một việc, chắc chắn là bắt buộc cô phải đến phòng kế bên ngủ cùng, tuyệt đối không thể ở lại đây cùng Hà Thích được.

Viên Hỷ nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, đợi một lúc sau cũng không thấy Hà Thích đến gần nên nghi ngờ ngẩng đầu lên, thấy Hà Thích đang lặng lẽ dựa vào cửa mỉm cười nhìn mình, sóng mắt dịu dàng như có thể trào nước ra được. Viên Hỷ mặt bỗng nóng lên, tránh né luồng mắt giao nhau, hơi cúi đầu chỉnh ngay ngắn tấm trải giường mới thay rồi khẽ nói: “Lại đấu khẩu với Bì Hối rồi à? Hai người sao cứ cãi nhau mãi thế? Gặp nhau là lại cự nhau?”

Đợi hồi lâu cũng chẳng thấy phản ứng của Hà Thích, Viên Hỷ không cần nhìn cũng biết anh vẫn đang lặng lẽ nhìn mình, càng cảm thấy mất tự nhiên hẳn lên, đang vừa định tìm một chủ đề khác để phá tan không khí ngưng ngừng mờ ám này thì nghe Hà Thích cười khẽ một tiếng, nói: “Hình như từ lúc đi học đã thế rồi, lần nào anh gặp Bì Hối cũng đều có cảm giác như gặp tình địch ấy, nếu không phải về sau cô ấy có Tiêu Mặc Đình thì anh còn nghi ngờ cô ấy có vấn đề về giới tính thật ấy chứ!”

Viên Hỷ cười, mở cửa tủ lấy những thứ như gối, chăn... cho Hà Thích, “Hôm nay anh tạm ngủ ở phòng em nhé, em ngủ chung với Bì Hối, nghỉ sớm đi, chắc mệt lắm rồi.”

Hà Thích lặng lẽ bước đến, không nói gì, chỉ đứng bên cạnh nhìn Viên Hỷ bận rộn trước cửa tủ.

Tầng đựng các thứ chăn gối phía trên cao, Viên Hỷ nhón chân lên mới lấy được, vươn thẳng tay ra với lấy, đầu ngón tay vừa chạm vào chiếc chăn mềm mại thì Hà Thích bỗng nhiên ôm lấy cô từ phía sau, Viên Hỷ cứng người lại, chờ ra một lúc rồi mới thả tay xuống, cánh tay cô dừng giữa không trung một hồi rồi mới do dự phủ tay mình lên tay Hà Thích.

“Sao vậy anh?” Viên Hỷ khẽ hỏi, giọng nói tỏ ra bình thản và dừng dừng, thế nhưng cô lại biết rõ như vậy chẳng qua chỉ để lừa Hà Thích đang ở phía sau lưng thôi, nếu tay của anh chỉ cần nhích lên trên một chút nữa thì sẽ cảm thấy thấy nhịp tim cô đang đập dữ dội trong lồng ngực.

Hà Thích gục đầu vào vai cô, vòng tay ôm cô càng thít chặt hơn, rồi mới buồn bã nói, “Không sao, chỉ rất cảm kích Thượng đế vẫn để em ở lại đây... thật tốt.”

Phải, cô vẫn còn ở đây, sau khi anh đã đi rất xa như thế rồi quay về, cô vẫn còn ở đây, trời xanh hậu đãi anh hơn ai hết. Còn nhớ những ngày trước khi về nước, anh đã rất lo sợ, nỗi sợ cứ giày vò tâm trí anh, sợ rằng cô đã không còn ở đây nữa, sợ cô cũng đã bỏ đi xa từ lâu lắm rồi.

Cô vẫn còn ở đây, thật tốt.

Viên Hỷ cười lặng lẽ, nhưng cảm thấy có phần chua xót, cô vẫn còn ở đây, thật tốt? Là đối với anh sao? Anh phải biết rằng nếu như có thể, cô đã không muốn ở lại nơi đây để đợi chờ...

Ai cũng nói đời người quanh co thế sự khó đoán, quanh đi quẩn lại bao năm vẫn sẽ quay về chỗ cũ, gặp được người ấy nhìn thấy cảnh ấy, một câu “thì ra em vẫn ở nơi đây” đã nói lên toàn bộ những cảm thán. Nhưng có mấy ai hiểu cho nỗi khổ của người đứng đợi ở chốn xưa?

“Tại sao em không hỏi anh?” Anh hỏi, tại sao không hỏi lúc ấy vì sao lại dứt khoát ra đi như thế, tại sao không hỏi anh có gì lại đột ngột quay về, tại sao không hỏi anh mấy năm nay anh ở bên ấy sống ra sao, tại sao cô không hỏi gì cả?

Viên Hỷ chậm chậm gỡ vòng tay anh ra, động tác nhẹ nhàng nhưng kiên định. Cô xoay lại, nhìn Hà Thích đang có vẻ hoảng hốt, mỉm cười đáp: “Có quá nhiều tại sao rồi, em không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, cho nên tạm không hỏi trước đã, để từ từ nói sau.”

Viên Hỷ dịu dàng nhưng thản nhiên như thế lại khiến Hà Thích lúng túng hơn, anh thà rằng cô nhào đến la hét, trách móc anh, cho dù cần anh một cái thật đau như trước kia cũng được, còn hơn là bây giờ chỉ đứng lặng lẽ nhìn anh như vậy.

Hà Thích nhắm mắt, lại ôm Viên Hỷ vào lòng trở lại, thở dài bảo: “Viên Hỷ, cho dù em có hỏi anh hay không, anh cũng phải nói rõ một số chuyện, em nghe đây.”

Viên Hỷ cố thoát ra khỏi vòng tay anh, “Ngày mai hãy nói, mọi người đều mệt rồi.”

“Không, đừng động đây, nghe anh nói.” Sức tay của Hà Thích rất mạnh, áp chặt Viên Hỷ vào lòng mình, rồi mới khẽ nói tiếp: “Dạo anh vừa ra đi, anh đã oán trách, thậm chí còn hận em. Mỗi lần anh nhớ em thì anh tự khuyên nhủ mình, nam tử hán đại trượng phu có gì mà không bỏ qua được, thế là anh đốt sạch tất cả

những tấm hình của chúng mình, cự tuyệt không muốn biết toàn bộ tin tức về em, tập trung tinh thần cho việc học hành, cứ thế hai năm trôi qua, đến năm thứ ba thì anh quen được một cô gái gốc Hoa, học cùng một trường đại học với anh, là một người rất xuất sắc, cũng rất bạo gan, cô ấy không hề che giấu việc có cảm tình với anh. Lúc ấy anh nghĩ mình phải bắt đầu một cuộc tình mới thôi, anh đã yêu em hai năm, sau đó cũng quên em bằng ngần ấy thời gian, anh nghĩ anh bắt buộc phải bước ra khỏi những hồi ức về em rồi, thế là anh đón nhận tình cảm của cô ấy, bắt đầu thử một cuộc tình mới.”

“Vậy tại sao lại còn...”

“Khoan dừng hỏi vội, đợi anh nói xong,” Hà Thích cắt ngang lời Viên Hỷ, “Khó khăn lắm anh mới có đủ can đảm, em để anh nói hết một lần. Khi anh những tưởng mình đã hoàn toàn quên hẳn em thì có một ngày, anh tham gia vào diễn đàn của lớp em, nhìn thấy một tấm hình mà Bì Hối đăng lên đó, em trong hình mặc một chiếc áo len thật dày, ngốc nghếch nâng một cây kẹo bông gòn thật to lên cười, nụ cười ấy thoáng chốc đã khiến anh sực tỉnh, anh mới biết anh chưa hề quên được em, thì ra anh có thể đón nhận cô gái ấy là do anh có thể nhìn thấy bóng em ở cô ấy, thì ra anh vẫn cứ tự lừa dối mình, tự nhủ lòng đã quên được em, nhưng lại đi tìm vật thế thân của em để lừa gạt chính mình...”

Nghe giọng nói nghẹn ngào của Hà Thích, Viên Hỷ đã không còn cách nào nói ra cảm nhận trong lòng mình, tấm hình mà anh nói ấy, cô biết, đó là hình được chụp khi cô cùng Bộ Hoài Vũ đưa anh mình đi công viên hội Tết, cô và anh trai mỗi người cầm một cây kẹo bông gòn, cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Hà Thích nhắm nghiền mắt lại, trên mặt mang một vẻ đau khổ, như đang hồi tưởng lại những xúc động và tuyệt vọng khi nhìn thấy bức hình đó, trong hình có người đàn ông mà mùa hè năm ấy anh lén đến nhà cô để rồi bất gặp thấy người ấy trong nhà, hai người họ cười vui vẻ như thế, anh nghĩ họ rất hạnh phúc, anh nên chúc phúc cho họ, nhưng cảm giác ghen tuông đã khiến anh cảm nhận được sự tuyệt vọng, vậy nhưng một câu nói đùa dưới bức hình của Bì Hối đã lại kéo anh ra khỏi địa ngục, như chích một mũi trợ tim cho anh, khiến trái tim anh bật lên những nhịp đập hồi hã.

Cô nói: Các anh em, mọi người nhìn này, chẳng trách Viên Hỷ không gả đi đâu được, thì ra tinh hoa nhà cô ấy đều do anh trai cô thừa hưởng, xem họ có giống cùng một mẹ sinh ra không nào? Cùng một gene mà sao cách biệt xa thế cơ chứ?

Trong một tích tắc, anh mới hiểu rõ, thì ra người đàn ông ấy là anh trai của Viên Hỷ, tuy rằng cô chưa hề nhắc đến với anh bao giờ.

“...Em chưa từng nhắc đến anh mình với anh, hại anh cứ nghĩ rằng em là con một, nên lần ấy đến nhà tìm em thì từ bên ngoài đã thấy cảnh em và anh ấy thân mật với nhau, anh tưởng rằng chính là vì anh ấy nên em mới không chịu đi với anh, nên anh mới bỏ đi không quay đầu lại.”

Nghe Hà Thích nói xong, Viên Hỷ không nói nổi cảm xúc trong lòng mình, cô cũng lần đầu tiên biết thì ra Hà Thích trước khi xuất ngoại đã từng đến quê tìm cô, chỉ có điều thấy cô ở bên cạnh anh trai nên đã hiểu lầm, nên mới bỏ đi mà không chịu lộ diện như thế.

“Vậy cô gái kia thì sao?” Viên Hỷ khẽ hỏi.

Hà Thích ngẩng lên, dè dặt quan sát vẻ mặt của Viên Hỷ, “Anh đã nói rõ với cô ấy rồi, anh rất có lỗi, nhưng anh không thể tiếp tục lừa dối mình nữa, người anh yêu là em, anh nghĩ cô ấy cũng không muốn làm vật thế thân.”

Viên Hỷ vẫn trầm tư, lúc lâu sau mới thở dài nói: “Như vậy không công bằng với cô ấy.”

12. Chương 13

CHƯƠNG 13

Nhịp tim Hà Thích khựng lại một nhịp rồi từ từ hẫng xuống, lúc bắt đầu đập trở lại như bình thường thì đã mang theo một nỗi lo sợ, nếu như cô còn yêu anh, thì sao trong thời điểm này lại bất bình thay cho người con gái khác? Chỉ là vì cô quá lương thiện thôi ư?

“Viên Hỷ?” Hà Thích chần chờ.

Viên Hỷ vẫn chỉ cười nhẹ, đẩy Hà Thích ra rồi xoay người lấy chăn đệm xuống đặt trên giường, “Ngủ sớm đi thôi, ngày mai em cũng phải đi làm, có chuyện gì thì sau này hẵng nói, anh chưa vội đi ngay, đúng không?”

Hà Thích hoang mang gật đầu, “Không đi.”

Viên Hỷ cũng không nói gì thêm, gương mặt trắng trẻo không thấy rõ cảm xúc, chỉ chúc một câu “ngủ ngon” rồi bước ra, đóng cửa lại cho Hà Thích.

Bì Hối nằm phòng bên cạnh vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa vội lấy chăn trùm kín đầu, làm ra vẻ bị Viên Hỷ đánh thức dậy, lầu bầu với giọng ngái ngủ: “Vẫn biết quay lại cơ à?”

Viên Hỷ ừ khê một tiếng rồi lên giường, tắt đèn.

Bì Hối cứ nghĩ Viên Hỷ sẽ nói với cô những chuyện về Hà Thích, nhưng đợi mãi cũng không thấy Viên Hỷ lên tiếng, tự cảm thấy mình cứ vờ ngủ thì đúng là vô duyên quá, thế là quay sang huých cùi chỏ vào người Viên Hỷ, thấp giọng hỏi: “Sao rồi? Đã nói những gì với nhau?”

Bên Viên Hỷ vẫn chưa có động tĩnh gì, Bì Hối chau mày đầy bất mãn: “Đừng có làm bộ ngủ nữa, tớ biết cậu không ngủ được mà.”

“Trong lòng tớ rất rối.” Viên Hỷ nói khê.

“Ừ.” Bì Hối lúc này mới gật đầu hài lòng, “Rối là chuyện bình thường mà.”

“Có rất nhiều chuyện không rõ được.”

“Ừ.”

“Cho nên bây giờ tớ muốn ngủ.” Viên Hỷ lại nói, muốn toét miệng ra cười nhưng nụ cười chưa kịp nở ra trên mặt đã nhạt dần, lúc này mới phát hiện đến cả sức lực để cười cũng chẳng còn, cũng may trong phòng tối đen, cho dù cười không nổi thì Bì Hối cũng không thấy được.

Bì Hối ngẩn ra một hồi, bực bội mắng một câu: “Đồ lợn! Mặc kệ cậu đấy!” Bức xúc xoay người sang chỗ khác, trùm chăn kín đầu.

Đồng hồ đặt đầu giường tích tắc tích tắc, trong đêm yên tĩnh nghe rõ mồn một, Bì Hối nằm cạnh hơi thở đã bình ổn và chậm rãi, chắc là đã ngủ say rồi, Viên Hỷ nghĩ, thế mà dám mắng người khác là lợn, cô nàng còn ngủ nhanh hơn cả lợn nữa, vậy phải là gì đây?

Thì ra giữa họ không chỉ cách nhau một khoảng thời gian bốn năm, mà còn có một cô gái được Hà Thích khen ngợi là rất xuất sắc, cho dù là tin rằng đó chẳng qua chỉ như người thế thân của cô, Viên Hỷ vẫn cảm thấy nỗi đau âm ỉ trong tim, sau khi niềm vui sướng cuồng nhiệt của sự trùng phùng đã nhạt, điều còn lại là gì? Viên Hỷ cũng không biết.

Tình yêu, có lẽ sẽ kháng cự được sự xóa nhòa của thời gian, nhưng có thể bao dung những lần chuyển choáng say nắng của đối phương hay không?

Sáng sớm thức dậy, Viên Hỷ gọi đến mấy lần, Bì Hối mới nheo nheo mắt loạng choạng bò xuống giường, nhìn thấy Hà Thích ngồi bên bàn ăn thì ngẩn ra một lúc, cúi đầu không biết làm gì, rồi mới quay người bỏ vào phòng vệ sinh.

Viên Hỷ cười bắt lạt rồi đưa bánh mì đã phết mứt hoa quả cho Hà Thích, hỏi băng quơ: “Anh có dự định gì không? Em và Bì Hối phải đi làm, trong nhà không có ai đâu.”

Hà Thích đón lấy bánh mì cắn một miếng thật to, cười vẻ ngây thơ, “Không sao, có lẽ anh sẽ đi gặp bạn bè cũ.”

Viên Hỷ “ùm” một tiếng rồi cúi đầu ăn sáng, Hà Thích cười hì hì nhìn cô, đột ngột nói: “Anh đưa em đi làm nhé, rồi tìm gặp bạn bè sau.”

Viên Hỷ đang cầm cốc sữa lên uống, nghe thấy Hà Thích nói vậy thì giật mình, sữa trong miệng chạy nhầm sang đường khác, thoáng chốc bị sặc, ho liên tục, lúnh quýnh xé lấy khăn ăn trên bàn để lau miệng. Hà Thích hoảng lên, đi vòng qua bàn để vỗ lưng cho cô, nhìn cô vẻ dở khóc dở cười, “Có cần xúc động thế không, hà hà.” Lại hỏi, “Bình thường em đi làm bằng gì? Ngồi xe buýt hay tàu điện ngầm?”

Ánh mắt Viên Hỷ có phần né tránh, thấp giọng đáp: “Không cần đâu, em tự đi là được rồi, anh ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Hà Thích làm sao biết được thời gian này đều là Bộ Hoài Vũ lái xe đến đưa Viên Hỷ đi làm, cứ tưởng cô ngại ngần nên cười bảo: “Không sao, trước khi anh chưa chính thức đi làm thì anh sẽ đưa đón em nhé, dù gì anh cũng rồi mà.”

Vừa lúc ấy thì Bì Hối tắm rửa xong từ phòng vệ sinh bước ra, nghe thấy Hà Thích nói thế thì cười khi một tiếng, bước đến ngồi xuống cạnh Viên Hỷ, liếc Hà Thích bảo: “Lấy gì để đưa đón? Xe số 11?”

Hà Thích không đếm xỉa đến nét thù địch trong lời nói của Bì Hối, chỉ cười cười, ngồi lại vào ghế của mình tiếp tục ăn sáng. Viên Hỷ trừng mắt với Bì Hối một cái, ngầm bảo cô đừng có châm chích Hà Thích nữa, Bì Hối nghe răng ra với Viên Hỷ rồi cầm bánh mì lên lắc lư gặm về khoái chí, gương mặt toát lên sự đắc ý.

Ba người đang ăn thì di động Viên Hỷ réo vang, Viên Hỷ như bị giật mình một phen trước tiếng chuông đột ngột ấy, cứ nhìn di động mà quên mất phải nghe máy. Nụ cười trên gương mặt Bì Hối càng rõ hơn, gian xảo nhìn về phía Hà Thích một cái, cố ý gọi Viên Hỷ: “Ngốc rồi à, có gì đáng nhìn đâu, chắc chắn là Bộ Hoài Vũ rồi, thôi đừng nghe làm gì để tiết kiệm tiền điện thoại, mau xuống dưới đi để người ta khỏi phải đợi lâu.” Lại xoay sang cười hì hì thương lượng với Hà Thích: “Viên Hỷ có người đưa đón rồi, nếu anh thật sự muốn làm chuyện tốt, hay là đưa tôi đi vậy?”

“Bì Hối!” Viên Hỷ có vẻ bức bối.

Hà Thích dờ ra, trầm tư nhìn Viên Hỷ, thần sắc có phần phức tạp.

Viên Hỷ hơi lúng túng nhìn Hà Thích, cắn cắn môi rồi thấp giọng giải thích: “Một người bạn làm cùng tòa nhà, thỉnh thoảng em quá giang xe anh ấy.”

Hà Thích mím môi, miễn cưỡng cười bảo: “Vậy em xuống dưới sớm đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Viên Hỷ không dám nhìn vào mắt Hà Thích, tuy biết rõ Hà Thích không có lý do gì để oán trách mối quan hệ không rõ ràng giữa cô và Bộ Hoài Vũ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất tự tin, xách túi vội vã chạy xuống dưới lầu.

Dưới đó, chiếc xe màu đen của Bộ Hoài Vũ quả nhiên đã im lìm đợi sẵn.

Bộ Hoài Vũ thấy động tác lên xe của Viên Hỷ có vẻ gấp gáp thì tưởng mình đến muộn, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay rồi khẽ hỏi: “Sao thế? Phải đi gấp à?”

Viên Hỷ vẫn chưa bình tĩnh nổi trong trạng thái hoảng loạn này, chỉ theo phản xạ “hử?” một tiếng, nghiêng đầu dờ dẩn nhìn Bộ Hoài Vũ, khuôn mặt hoang mang. Bộ Hoài Vũ không nhịn được cười phá lên, lặp lại câu hỏi vừa nãy: “Công ty buổi sáng có chuyện gấp à? Thấy em hôm nay có vẻ cuống.”

Viên Hỷ lúc này mới thấy tai và não của mình bắt đầu hòa nhịp trở lại, lại bị Bộ Hoài Vũ cười nên có phần xấu hổ, vội cúi đầu xuống tránh ánh mắt của anh, làm ra vẻ đang chỉnh sửa lại túi xách, “Đâu có, không vội đâu ạ, chỉ cảm thấy ngày nào cũng bắt anh phải đợi, nên thấy ngại quá.”

“Không sao, anh cũng vừa đến thôi,” Bộ Hoài Vũ vừa nói vừa khởi động xe, thấy Viên Hỷ vẫn đang cúi đầu lật lật giở giở túi xách thì không kiềm được phải lên tiếng nhắc: “Thắt dây an toàn vào.”

Viên Hỷ vội vã đáp lại một tiếng rồi kéo dây an toàn ra để thắt, có phần mất tự nhiên trốn tránh ánh nhìn của Bộ Hoài Vũ, biết rõ là anh đang nhìn mình nhưng lại nghiêng đầu sang nhìn ra phía bên ngoài.

Bộ Hoài Vũ đã nhìn ra vẻ lơ đãng thất thần của Viên Hỷ, đoán chắc cô có chuyện gì đó, mấy lần muốn mở miệng hỏi nhưng lại thấy quan hệ giữa hai người vẫn chưa thân mật đến độ điều gì cũng có thể chia sẻ, nên cũng đành cố nhịn thối mắc trong lòng, lặng lẽ lái xe.

Dọc đường, hai người đều tỏ ra im lặng hiếm thấy, không khí thoải mái và vui vẻ trước kia khi cùng đi với nhau đã biến đâu mất.

Xe dừng lại ở một nơi không xa công ty, Bộ Hoài Vũ để Viên Hỷ xuống xe, một chân của cô đã đặt ra bên ngoài, đang định nhào người ra thì nghe thấy Bộ Hoài Vũ gọi khẽ một tiếng “Viên Hỷ!” Cô quay lại, đối diện với ánh mắt đang ra chiều suy nghĩ của anh, chỉ thấy trong lòng càng thêm lúng túng, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ thẫn thờ nhìn anh, đợi anh mở lời.

Lời nói đã đến miệng của Bộ Hoài Vũ lại bị nuốt vào, chỉ cười nhẹ, rồi anh nói câu khác: “Không có gì, tối nay có thể anh sẽ tan sở muộn một chút, em...”

“Em tự bắt xe buýt về là được rồi, anh không phải lo cho em.” Viên Hỷ vội vã đáp, lại nở nụ cười không chút tự nhiên với Bộ Hoài Vũ, quay người đi vội vàng vàng, lúc đứng lên lại quên mất độ cao của xe, đỉnh đầu “bình” một tiếng đụng vào nóc xe, người chưa đứng vững đã ngồi bệt lại chỗ cũ. Nghe tiếng cũng biết là cú va chạm này không hề nhẹ tí nào, đến xe cũng bị cô làm cho run lên bần bật, thế mới biết sức lực cô khi đứng lên mạnh mẽ biết bao.

“Có sao không?” Bộ Hoài Vũ lo lắng hỏi, nghiêng người sang định kiểm tra đầu của Viên Hỷ, cô đang ôm lấy đầu mình suýt xoa hớp lấy từng ngụm không khí, đỏ mặt quay lại nhìn Bộ Hoài Vũ, cố tránh né bàn tay anh đưa ra, lúng túng nói nhỏ: “Không sao, em hơi vội một chút thôi.”

Bàn tay Bộ Hoài Vũ khựng lại giữa chừng, sau đó lại rút về đặt trên vô-lăng, dẹp hết vẻ ngượng ngùng trên mặt, anh thờ ơ hỏi: “Có cần đi khám thử không?”

“Không cần đâu anh,” Viên Hỷ vừa nói vừa xuống xe, “Em đi trước đây, tạm biệt.” Rồi không đợi Bộ Hoài Vũ nói gì đã vội vã chạy sang bên kia đường.

Bộ Hoài Vũ nhìn theo bóng Viên Hỷ vội vàng như thế thì có phần thất thần, lúc sang đường còn không quên lấy tay sờ sờ đỉnh đầu, xem ra cú va chạm vừa nãy rất nặng, cũng chẳng biết có chuyện gì mà khiến cô căng thẳng như vậy, Bộ Hoài Vũ chuyển ánh nhìn sang bàn tay mình, nghĩ đến vừa nãy Viên Hỷ tránh né mình không do dự thì trên mặt lộ ra nụ cười tự trào, không nén được lại lắc lắc đầu, ban nãy anh vẫn chưa nói hết, nửa câu sau chính là: “Em có thể đợi anh một chút được không? Chúng mình cùng đi ăn tối.”

Thực ra, Viên Hỷ cũng tự biết mình hôm nay có phần kỳ lạ, không phải là không muốn che giấu, nhưng lại không biết phải che giấu thế nào, lòng rối bời, đến mức không thể tự kiểm chế được nữa. Cô cũng được xem như là người giỏi kiềm chế, hiếm khi đưa tình cảm trong cuộc sống vào công việc, nhưng hôm nay, cô phát hiện ra mình rất khó chuyên tâm làm việc được, ngồi nhìn bảng biểu điện tử cột ngang cột dọc đan chéo loạn xạ mà trong đầu chỉ xoay vòng vòng với ý nghĩ “Hà Thích đã trở về.”

Trước kia chẳng phải là chưa từng ảo tưởng rằng anh sẽ quay về, mỗi lần yên tĩnh một mình, cô thường ảo tưởng rằng anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt mình, nói với cô “Viên Hỷ, anh về rồi đây.” Nhưng cùng một cảnh tượng mà bị nghĩ đến quá nhiều lần, thì dần dần cũng khiến cô phát ngán cả lên, bỏ cuộc rồi, cũng từng nghĩ rằng khi những gì dần dần bị mình lãng quên trong cảnh tượng ấy, nó lại hiện lên trước mặt, lời nói của anh, vòng ôm của anh, đã xuất hiện rất chân thực trong ký ức của cô, trên lưng như vẫn còn lưu lại hơi ấm khi Hà Thích ôm cô, khi nhớ lại vẫn còn cảm thấy nóng bừng, như đúng lúc này nhắc nhở cho cô biết tất cả chuyện ngày hôm qua không phải là giấc mộng, mà Hà Thích đã thực sự quay về, sau đó anh nói với cô rằng, anh yêu cô.

Nhưng còn cô thì sao? Vẫn yêu anh như xưa kia ư?

Viên Hỷ không muốn phủ nhận mình đã từng động lòng trước Bộ Hoài Vũ, một người đàn ông ưu tú như thế, muốn người ta không rung động cũng khó quá, có thể nói rằng nếu như Hà Thích không xuất hiện lại thì cô và Bộ Hoài Vũ rất có thể sẽ bình thản đi cùng nhau, trở thành người yêu của nhau thậm chí còn có thể bàn đến chuyện hôn nhân gia đình sinh con dạy cháu rồi, họ sẽ trở thành một cặp vợ chồng bình thường nhất nhất trong số ức vạn cặp vợ chồng ở Trung Quốc, cuộc sống sẽ không có quá nhiều sóng gió, tình cảm tuy không thể nói là nồng nhiệt, nhưng lại rất chân thực.

Thế nhưng, Hà Thích đã quay lại, tất cả giữa cô và Bộ Hoài Vũ chỉ có thể dừng lại ở “nếu như”.

13. Chương 14

CHƯƠNG 14

Buổi tối tan sở rồi về nhà, khoảnh khắc đẩy cửa ra, Viên Hỷ đột ngột nảy sinh một nỗi sợ hãi mơ hồ, trên bàn đã bày sẵn bát đĩa, tuy nhìn từ cửa thì chẳng thấy rõ được trong đĩa là những món gì, nhưng mùi thơm thức ăn vẫn tỏa ra, nói thực là cũng chẳng phải mùi vị hấp dẫn cho lắm, bay đến phía cửa cũng nhạt dần, chỉ khiến người ta cảm thấy ấm áp mà thôi.

Xuyên qua tấm cửa kính, máy hút khói trong nhà bếp vẫn đang kêu lách tách, bóng dáng cao to của Hà Thích đang tắt bật trước kệ bếp.

Viên Hỷ đứng lặng ở cửa nhìn một lúc lâu rồi mới nhẹ nhàng thay giày đi về phía nhà bếp, vừa đẩy cửa kính ra, âm thanh của máy hút bóng lớn hẳn, mùi cay nồng mũi cũng xộc thẳng vào mặt.

Hà Thích hình như đang xào ớt, nghe tiếng mở cửa sau lưng thì neho neho quay lại nhìn, nhìn thấy Viên Hỷ thì vội vã gọi: “Ra ngoài đi, mau ra ngoài, ở đây mùi lắm, sắp xong hết rồi, em ra ngoài đợi đi!” Nói xong lại quay người bận rộn đảo món ớt trong nồi, mới đảo được hai lần thì thấy eo mình thít lại, Viên Hỷ đã ôm chầm lấy anh từ phía sau rồi.

Người Hà Thích cứng lại, động tác tay khựng giữa chừng, sau đó vẫn tiếp tục xào nấu, cười nói với vẻ tự nhiên: “Nói rồi đấy nhé, lát nữa cay quá rồi khóc thì đừng trách đấy!”

Viên Hỷ không nói gì, chỉ dán mặt vào lưng Hà Thích, mặc kệ anh vẫn tắt bật với việc bếp núc.

Hà Thích tắt bếp, cả máy hút khói, rồi xúc thức ăn vào đĩa, vì sau lưng vẫn kéo theo Viên Hỷ nên động tác nào cũng có vẻ lóng ngóng rất buồn cười. Chính anh cũng cười, sau đó hỏi vẻ rất nghiêm túc: “Gấu nhóc ơi, em đã ôm đủ chưa?”

Viên Hỷ lúc này mới hinh mũi phản kích, nhưng người vẫn dính chặt sau lưng Hà Thích, “Anh mới là gấu nhóc thì có, ngực muốn chết, nấu cơm mà như đánh trận ấy, anh nhìn mà xem, anh phá nhà bếp em tan hoang đến cỡ nào rồi?”

Hà Thích làm một bữa cơm mà nhà bếp đúng là thê thảm như bãi chiến trường, nồi bát đĩa dao bày khắp nơi, dầu ăn nước tương mắm muối các loại ở đâu cũng có, có phần te tua đến không nỡ nhìn thêm.

Hà Thích cười hì hì, cố ý chuyển chủ đề, “Anh không phải là gấu nhóc, anh là gấu bự, em chưa thấy à? Gấu nhóc luôn dán trên lưng gấu bự, gấu nhóc rất lười, luôn thích gấu bự phải công.” Nói xong nhắc đĩa lên, hạ khẩu lệnh rất nghiêm túc: “Bây giờ gấu bự muốn công gấu nhóc ra ngoài kia, nghe khẩu lệnh của anh này, nhắc chân trái trước, chuẩn bị – bắt đầu! Một hai ba...”

Có phần trẻ con quá nhỉ, nhưng lại là trò chơi mà thời sinh viên hai người vẫn thích chơi nhất, hét số lên rồi cùng nhau sải bước tiến về phía trước, yêu cầu là phải tâm linh tương thông động tác nhất trí, tuy đơn giản thế thôi nhưng lần nào cũng chơi rất vui không một mỗi chút nào, đa phần đều là Viên Hỷ đòi phải ở đằng sau, lúc mới bắt đầu còn đi rất nghiêm túc, nhưng thường thì chưa bước được là mấy thì cô đã nghịch ngợm, hoặc là cố ý đập vào giày Hà Thích, hoặc là dùng đầu gối thúc vào hông chân phía sau đầu gối Hà Thích, làm anh tức điên lên, rồi anh sẽ nắm cánh tay cô kéo lên vai mình, rồi cứ thế nắm chặt lấy cánh tay cô rồi công cô chạy, cho đến khi cô nín nọt van nài mới chịu thả ra, thế nhưng, lần sau lại không nhớ gì mà vẫn để cô phá phách ở phía sau lưng anh.

Mấy món ăn thường ngày miễn cưỡng được gọi là tạm ổn, nhưng Viên Hỷ ăn vào lại thấy có mùi vị lạ lắm, cay đắng ngọt mặn thật khó diễn tả, mũi cũng cảm thấy cay cay, tự Viên Hỷ cũng thấy có phần mít ướt quá đáng, nên cúi đầu cố gắng mở to mắt, đè nén những giọt nước đang làm mờ nhòa mọi thứ, đến nỗi cổ họng cũng nghẹn lại.

Lúc ngẩng lên đã thấy Hà Thích đang nhìn mình chăm chăm, Viên Hỷ vội giả vờ lừa vào miệng hai đũa cơm, Hà Thích gấp thức ăn vào bát cô, cười nói: “Đừng vội thế, anh biết anh vẫn chưa nấu ngon được đến mức độ này đâu.”

“Ừ” Viên Hỷ đáp lại, trong lòng lại đang nghĩ xem phải nói với anh thế nào về quan hệ giữa mình và Bộ Hoài Vũ, cô thấy mình đã lựa chọn rồi, trước khi hai người ở bên nhau thì nên nói rõ tất cả những hiểu lầm, mà Hà Thích cũng rất thẳng thắn với cô, trong suy nghĩ của Viên Hỷ, tin tưởng là phải ở cả hai phía, và nền tảng của tín nhiệm là việc đối xử thành thật giữa hai người với nhau.

“Hôm nay anh đã đi gặp bạn, gần đây anh ấy cũng vừa tiếp nhận một hạng mục, đang phiền vì chưa tìm được người phù hợp, anh định đến đó giúp đỡ trước.” Hà Thích nói, làm ra vẻ tự nhiên liếc nhìn Viên Hỷ một cái, rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa ở Lệ Đô anh ấy có một căn chung cư nhỏ còn trống, bảo rằng có thể để anh tạm ở đó.”

Viên Hỷ lặng lẽ nhìn vào mắt Hà Thích, muốn tìm một thoáng tình cảm trong đó, nhưng lại phát hiện ra trong đôi mắt anh chỉ có nụ cười ấm áp, Viên Hỷ khẽ thở dài, nói: “Người hôm nay cho em quá giang xe để đi làm là...”

“Không cần giải thích, anh biết anh ấy chỉ là một người bạn,” Hà Thích khẽ ngăn lại, ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: “Chỉ là một người bạn bình thường.”

Thực sự chỉ là một người bạn bình thường thôi ư? Anh thật sự nghĩ như thế sao? Vậy hà cớ gì lại phải nhắc lại câu nói sau đó? Viên Hỷ nhất thời không biết nói sao cho phải, chỉ dờ daim nhìn Hà Thích.

Nhìn thấy vẻ mặt của Viên Hỷ, Hà Thích nhếch môi lên cười với cô, “Được rồi, anh khai thật vậy, lúc sáng nay thực sự anh đã suýt nhào xuống dưới xem xem anh chàng ấy là ai, nhưng vừa nghĩ rằng nếu anh xuống dưới rồi, vậy thì anh ta không chỉ là một người bạn bình thường của em thật rồi, nên anh lựa chọn không xuống đó, anh tin rằng anh ta chỉ là một người bạn bình thường của em thôi.”

Hà Thích lặng lẽ nhìn thẳng vào đôi mắt Viên Hỷ, trên gương mặt tuấn tú tuy có nét cười nhẹ nhàng, nhưng bàn tay đặt trên bàn lại co thành nắm đấm một cách vô thức, sơ sót để lộ ra sự căng thẳng trong đáy lòng mình. Phải, anh đang chờ đợi, đợi một câu trả lời khẳng định của cô.

Khóe môi Viên Hỷ cong lên, phủ tay mình lên tay Hà Thích, nói: “Ừ, anh ấy chỉ là một — người bạn, bạn thôi.”

Hà Thích cũng cười, đặt tay lên ngực cố ý làm ra vẻ thở phào nhẹ nhõm, nụ cười thoải mái và rạng rỡ, Viên Hỷ không kìm được cũng cười ngốc nghếch, trước mặt bỗng thoáng qua gương mặt nhoà nhạt của Bộ Hoài Vũ, nhớ rằng hình như anh chưa từng cười như thế bao giờ, trong lòng cô có phần bàng hoàng, vội vã đè nén suy nghĩ hoang đường này xuống.

“Cô bé ngốc, em đang cười gì thế?” Hà Thích hỏi.

“Hửm?”

Hà Thích vừa cười vừa vươn tay ra sờ lấy hạt cơm dính bên mép Viên Hỷ, đưa ngón tay dính cơm ấy lên trước mặt cô, cười hì hì bảo: “Anh cười em cái này nè, em cười gì vậy?”

Viên Hỷ len lén đưa tay lên bàn dính lấy một hạt cơm, vờ học theo Hà Thích sờ sờ lên mép anh, quẹt hạt cơm lên đó, sau đó cũng chìa tay ra: “Em cười anh cái này nè.”

“Hả?” Hà Thích nhìn ngón tay trơn láng của Viên Hỷ, có vẻ ngờ vực, trên mặt chẳng có gì thì cười gì chứ? Anh nghi ngờ nhìn Viên Hỷ, rồi đưa tay lên sờ trên mặt mình, vừa đúng lúc mò thấy hạt cơm Viên Hỷ dính lên, lúc này mới rõ tại sao Viên Hỷ lại cười gian xảo như thế, ngấm nụ cười như trẻ con của cô, trái tim Hà Thích cũng cảm thấy bình ổn hẳn, anh cũng cười ngốc nghếch theo.

Lúc Bì Hối bước vào nhìn thấy cảnh Viên Hỷ và Hà Thích đang nhìn nhau cười ngây ngô, trên mặt hai người đều dính rất nhiều cơm, mỗi người đang tự chùi đi nhưng cũng không quên lén quẹt lên mặt đối phương một cái. Bì Hối ngẩn ra mấy phút, vẻ mặt cau lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

Viên Hỷ và Hà Thích lúc này mới chú ý thấy Bì Hối, cùng cười nhìn về phía cô, Viên Hỷ hỏi: “Về rồi à?”

Bì Hối không đáp lại, thần sắc khó chịu đảo qua Hà Thích một cái, vút tọt đôi giày cao gót sang bên rồi đến ghé ngồi xuống ghế salon, sau đó bắt đầu kéo dài giọng bảo Viên Hỷ: “Chưa học cái gì là ‘hạt cơm là hạt khổ’ à? Viên Hỷ, tớ thấy cậu có phải đã quên cảm giác lúc đói là thế nào rồi phải không? Cũng học cách chà đạp lương thực rồi hả? Nhà chúng ta chưa mở nhà hàng ở Mỹ đâu, đừng vì một phút cao hứng mà quên mất thân phận của mình, cậu có chơi nổi người ta không? Cậu...”

“Bì Hối!” Hà Thích quả thực không nghe thêm được nữa, đứng dậy khỏi bàn ăn, cau mày nhìn Bì Hối, “Em có ý gì thế? Có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng đổ cho Viên Hỷ.”

“Hà Thích!” Viên Hỷ biết rõ tính khí của hai người này, chỉ sợ họ sẽ gây chuyện với nhau thật thì vội vã can ngăn Hà Thích, “Bọn em đùa nhau đã quen rồi, Bì Hối không có ý gì đâu.”

Hà Thích mím mím môi, nhìn Viên Hỷ đang có vẻ lúng lúng, cũng không muốn khiến cô khó xử thêm, liền cố dè nén cơn giận trong lòng xuống, cúi đầu dọn dẹp bát đĩa trên bàn.

Bì Hối phớt lờ ám hiệu của Viên Hỷ, hần học bực bội nói: “Ai nói tôi không có ý gì?”

“Em vậy là sao hả?” Gân xanh trên trán Hà Thích hằn rõ, nhìn có vẻ thật sự nổi giận.

Bì Hối cười lạnh, “Tôi muốn hỏi là, Hà thiếu gia lần này về nước, tại sao không đưa vị hôn thê về đây cho chúng tôi gặp thử? Muốn giấu ai đây?”

Tiếng nói vừa dứt, Viên Hỷ lẫn Hà Thích hai người đều dờ ra.

Hà Thích khi có thể phản ứng trở lại thì lửa giận vừa nãy bị dè nén xuống lại lần nữa bùng nổ, xoay người lại phần nộ trừng nhìn Bì Hối, đến giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Em tưởng anh về đây là để đùa giỡn tình cảm của Viên Hỷ, phải thế không? Nên em mới muốn thay mặt bắt bình, em muốn đề cao chính nghĩa, anh nói cho em biết, Bì Hối, đúng thế, anh đã từng có bạn gái ở Mỹ, đã từng đính hôn, nhưng lần này quay về căn bản không như em nghĩ, anh yêu Viên Hỷ, chính vì suýt nữa anh đã phải kết hôn với người con gái khác, cho nên anh mới biết được người mà anh yêu từ đầu đến cuối vẫn chỉ là Viên Hỷ, nên anh mới quay về đây, những chuyện này anh không hề giấu Viên Hỷ, không tin em có thể hỏi cô ấy! Cho dù em là bạn của Viên Hỷ, em cũng đừng đặt mình vào vị trí của Nữ thần chính nghĩa, em có tư cách gì mà tham dự vào chuyện tình cảm của bọn anh? Nếu Viên Hỷ không còn yêu anh nữa, thì đó cũng là chuyện riêng của anh, nếu Viên Hỷ vẫn còn yêu anh, vậy đó là chuyện của hai bọn anh, em dựa vào đâu mà quản đông quản tây hả? Hả? Bì Hối?”

Hà Thích nói ra một tràng ào ào, khiến Bì Hối bình thường giỏi hùng biện cũng kinh ngạc sững sờ, dờ ra trong phút chốc, gương mặt vốn trắng trẻo của cô thoát đỏ bừng lên, đôi mắt cũng đỏ đến nỗi như có thể phun ra lửa được, “huych” một tiếng đứng phắt dậy khỏi ghế salon, hùng hổ hét lại bất chấp mọi thứ: “Tôi dựa vào đâu á? Là dựa vào chuyện tôi luôn luôn ở bên cô ấy, mẹ kiếp tôi có quyền quản đấy! Hà Thích, mẹ kiếp anh là cái thá gì chứ? Anh muốn bỏ đi là đi luôn một nước, thấy yêu rồi thì quay lại nói một câu ‘anh yêu em’ cái chết tiệt rồi cứ thế quay lại hả, mẹ kiếp anh biết Viên Hỷ mấy năm nay đã sống thế nào không?”

Bì Hối quả thực đã rối lên, miệng cứ thế mà phun ra toàn là “mẹ kiếp”, vừa đưa tay chỉ Hà Thích vừa xông lại phía anh, có vẻ như muốn động thủ với Hà Thích đến nơi vậy, Viên Hỷ thoát chốc bưng tỉnh khỏi trạng thái dờ dẩn, chồm lên mấy bước rồi kéo Bì Hối lại, cuống quýt nói: “Đủ rồi, Bì Hối, đừng nói nữa!”

Bì Hối gạt tay Viên Hỷ ra: “Tại sao không nói, không nói thì tên khốn này còn tưởng cậu cũng thoải mái được như anh ta cho xem! Tôi nói cho anh biết, Hà Thích, mẹ kiếp chính vì anh mà Viên Hỷ đã gây chuyện náo loạn cả lên với nhà cô ấy, anh có biết không hả? Đã bốn năm rồi cô ấy không về nhà, mẹ kiếp anh có biết không? Cô ấy vì để kiếm tiền học phí tiền sinh hoạt mà phải làm đến mấy công việc một lúc, mẹ kiếp anh có biết không? Lúc ở trường một bữa ăn trưa của cô ấy chỉ có thể tiêu bao nhiêu tiền, anh biết không hả? Một tệ rượu! Một tệ rượu thì mua được gì, mẹ kiếp anh có biết không? Cô ấy mài mòn sức lực đến nỗi người không ra người quỷ không ra quỷ, mẹ kiếp anh đã thấy chưa hả? Mẹ kiếp anh bây giờ đi mà nhìn tú quần áo của cô ấy xem, xem thử cô ấy đã đi làm hơn hai năm rồi mà cô ấy đã thêm được vài bộ đồ nào cho mình! Xem thử cô ấy có bộ quần áo nào cho ra hồn không? Tôi không có quyền quản à? Mẹ kiếp tôi không có quyền à? Lúc cô ấy không gom đủ tiền học phí, là tôi đã cùng làm việc với cô ấy để kiếm thêm chút tiền, lúc cô đói bụng phải đi ngủ, mẹ kiếp là tôi đã phần lại cho cô ấy ít cơm nóng, mẹ kiếp đến mức tôi mua

quần áo cũng cố ý mua nhỏ một số, mẹ kiếp cả thuê phòng mà tôi cũng sợ chỉ mình cô ấy không gánh vác nổi nên mới đến ở chung, nhà tôi còn gần công ty hơn cả ở đây nữa kìa! Còn anh, Hà Thích? Anh đã làm gì cho cô ấy? Hả? Mẹ kiếp anh nói to lên thử xem nào, nói đi...”

Hà Thích ngẩn ra, chờ đợi để mặc Bì Hối chỉ vào mũi mình mắng, chỉ buồn bã nhìn Viên Hỷ đang cố kéo Bì Hối ra, lửa giận ban đầu đã dần dần chuyển thành sự hổ thẹn trong sự chỉ trích của Bì Hối, cứ vướng mắc trong lòng, siết rất chặt vào trái tim anh, nghệt cứng đến mức không thể thở nổi.

“Đủ rồi!” Viên Hỷ đột ngột hét lớn.

Bì Hối cũng nghệt lại, đôi mắt mang vẻ thương xót nhìn Viên Hỷ.

Viên Hỷ ôm chặt lấy Bì Hối, nghẹn ngào: “Đừng nói nữa, xin cậu, Bì Hối, mình rất đau khổ, đừng lôi nỗi khổ của mình ra nữa.”

Hà Thích lặng người, trong ánh mắt đọng đầy quá nhiều tình cảm, bi thương, đau khổ, hổ thẹn, hối hận... Vào thời khắc này, anh rất muốn ôm cô vào lòng, cho cô gái gầy yếu này một chỗ dựa, muốn nói một câu xin lỗi cô, nói cho cô biết tim anh đang rất đau... Nhưng mà, anh bây giờ chợt trở nên nhút nhát, đến can đảm để vươn tay ra cũng không còn nữa, tay trĩu nặng ngàn cân, không thể nhấc lên nổi.

“Hà Thích, tôi nay anh tạm đến nhà bạn, có được không?” Viên Hỷ hỏi, vẫn ôm lấy Bì Hối không buông.

Môi Hà Thích mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì, lặng lẽ ra khỏi cửa, trước khi bước ra lại quay người lại, khẽ nói với Bì Hối: “Bì Hối, xin lỗi.”

Bì Hối quay đi, không nói tiếng nào.

Hà Thích nhìn Viên Hỷ, gượng cười nhẹ, trong nụ cười toát ra chút khắc khoải, xoay người đóng cửa lại.

Trong phòng thoát chút tĩnh lặng hẳn, ngoài tiếng nấc nghẹn cổ nén lại của Viên Hỷ thì chỉ còn tiếng thở nặng nhọc vì quá xúc động của Bì Hối.

Rất lâu sau, Viên Hỷ mới khẽ khàng mở miệng: “Bì Hối, chúng ta quen nhau lâu rồi phải không? Giống như đã quen nhau từ khi mới sinh ra ấy, bảy năm lúc nhỏ, rồi đại học sau này thêm bốn năm, lại thêm hai năm đi làm, chỉ riêng thời gian chúng ta ở bên nhau cũng đã là mười ba năm rồi.”

Cổ họng Bì Hối cũng khàn lại, “Nhiều hơn nữa kìa, lúc tớ đi học, mỗi kỳ nghỉ đông đều về quê sống, mỗi năm cũng gần ba tháng cơ mà!”

“Ừ,” Viên Hỷ cười khê, “Ừ, tính như vậy thì phải thêm ba năm nữa rồi, Bì Hối, cậu có biết người từ nhỏ tới ngưỡng mộ nhất là ai không? Là cậu, cậu có biết không? Có rất nhiều lúc ghen tức với cậu, ha ha, tuy tớ chưa từng nói ra chuyện này, bố của cậu là Giám đốc Sở của một thành phố lớn, còn bố tớ đến công nhân cũng chẳng phải, ông chỉ là một người đẩy xe đưa hàng ở một tỉnh nhỏ, mẹ của cậu cũng có sự nghiệp riêng, còn mẹ tớ lại là một phụ nữ nội trợ đứng nghia.”

“Viên Hỷ!”

“Đừng ngắt lời tớ, để tớ nói hết đã,” Viên Hỷ vẫn chỉ cười nhẹ, “Cậu là bạn tốt nhất, nhưng tớ chưa từng mở rộng trái tim thực sự để cậu thấy được, nội tâm của tớ đen tối quá đúng không? Ha ha, tuy cậu oán trách chị của cậu, nhưng tớ lại có thể cảm thấy sự tự hào trong giọng nói của cậu, chị ấy thông minh xinh đẹp, học tập tốt, còn biết múa, tớ cũng có một người anh, nhưng lại là một người thiếu năng, hại tớ không dám nói người khác biết tớ còn có một người anh, Bì Hối, cậu có biết không? Tớ đã từng ghen tị với cậu biết bao, ghen tị vì sao cậu lại có một gia đình tốt như thế, ghen tị vì sao cậu luôn có những bộ quần áo xinh đẹp, đồ ăn thức uống ngon lành, tại sao tớ lại chẳng có gì, ha ha, nội tâm của tớ có phải rất đen tối không? Có phải tớ hư vinh lắm không? Bì Hối, cậu có hối hận vì đã xem tớ là bạn thân nhất chưa?”

Bì Hối lắc đầu dứt khoát, “Tớ không hối hận, Viên Hỷ, đừng nói mình như thế, tớ biết cậu không phải thế. Những gì tớ nói vừa nãy không có ý gì khác, tớ chỉ tức tên Hà Thích quá thôi.”

“Ừ, tớ biết mà, ha ha,” Viên Hỷ cười bảo, khóe mắt lại có giọt lệ đang rơi, “Cậu đối xử tốt với tớ thế, tớ thật sự rất vui, thực ra có rất nhiều chuyện cậu đối tốt với tớ mà cậu không nhắc đến, chúng ta không nói

chuyện đó nữa, tớ vẫn nhớ đấy thôi. Cậu không hiểu tại sao tớ không buông Hà Thích được, có phải thế không? Rõ ràng mọi điều kiện của Bộ Hoài Vũ đều hơn anh ấy nhiều, có phải không?”

Viên Hỷ lẩm nhẩm hỏi, không đợi Bì Hối trả lời đã tiếp tục nói, “Bì Hối à, cậu nói xem lúc nhỏ tớ sống có khổ không? Nhà bọn tớ thật sự là rất nghèo, hình như tớ chưa từng có bộ quần áo nào mới cả, đều là đồ cũ của anh để lại, cậu biết không? Khi mừng năm mới thì bộ đồ đẹp nhất cũng là quần áo của cậu mà bà nội cậu tặng cho.”

Bì Hối gật đầu, tuy lúc ấy cô vẫn còn là đứa trẻ, nhưng cũng biết cảnh khốn khó của gia đình Viên Hỷ.

“Nhưng mà cậu không biết tình hình về sau khi tớ đi học đâu, lúc ấy điều tớ sợ nhất chính là thầy cô bắt phải nộp đủ thứ tiền linh tinh, hình như tớ luôn là người nộp sau cùng, tớ không hiểu, đã là thời đại nào rồi mà tại sao nhà tớ vẫn nghèo đến thế chứ? Thực ra nghèo cũng chẳng là gì, tớ không sợ, tan học xong tớ có thể đi nhặt chai lọ, một chiếc 3 xu (chưa bằng 100 đồng VNĐ) một buổi trưa có thể nhặt được rất nhiều đấy! Nhưng tớ sợ các bạn gọi tớ là em thằng đàn, bởi vì họ gọi anh tớ là thằng đàn, cho nên tớ là em thằng đàn...”

Viên Hỷ chậm rãi nói, vô cùng bình tĩnh, nhưng cô lúc này lại khiến Bì Hối bắt đầu thấy sợ hãi, cất lực lay lắc cô, bảo: “Viên Hỷ, chúng ta không nói nữa, chẳng phải đã qua rồi sao?”

“Ừ.” Viên Hỷ ngoan ngoãn cười, “Cậu có biết không? Bì Hối, trước năm mười tám tuổi tớ luôn bôn ba vì cuộc sống, tuy khổ sở nhưng tớ lại không cảm nhận được thế, vì tớ chưa từng được nếm mùi vị ngọt ngào, nhưng về sau thì đã khác, tớ vào đại học, một khung cảnh hoàn toàn mới, không ai biết được nhà tớ nghèo, không ai biết được tớ còn có một ông anh ngốc nghếch, Hà Thích yêu thương tớ, cưng chiều tớ, tớ thấy mình chưa từng vui như thế bao giờ. Bì Hối cậu có hiểu không? Hà Thích là viên kẹo đầu tiên mà tớ được nếm thử, tớ mới biết được thì ra trong cuộc sống có thể có được sự ngọt ngào như thế, cho nên Bì Hối à, tớ rất tỉnh táo, tớ hiểu rất rõ mình đang làm những gì, có lẽ đây là ngộ nhận, nhưng nếu như không thử thì tớ mãi mãi chỉ biết nghĩ rằng chỉ có viên kẹo đầu tiên mới là ngọt ngào nhất, cậu hiểu sự lựa chọn của tớ chứ?”

— HẾT CHƯƠNG 14 —

14. Chương 15

CHƯƠNG 15

Viên Hỷ đã nói đến thế thì Bì Hối cũng thấy không còn gì để lằng nhằng thêm, hôm nay cô ở bên Tiêu Mặc Đình cả ngày, không biết đã phải lòng vòng bao lâu mới thăm dò được một số chuyện của Hà Thích ở bên Mỹ, vốn định lấy đó để lật mặt Hà Thích trước Viên Hỷ, không ngờ lại khiến Viên Hỷ bộc lộ ra những lời thâm kín này, làm cho Bì Hối nghe mà chua xót, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Lại nhớ đến những gì Hà Thích đã nói, tình cảm vốn là chuyện giữa hai người, nếu Viên Hỷ yêu anh ta, vậy thì đó là chuyện giữa hai người họ, nếu Viên Hỷ không yêu thì đó là chuyện của mình anh ta, những việc này có liên quan gì đến Bì Hối đâu? Nghĩ đến đó, Bì Hối càng thấy ỉu rù hơn, bắt đầu hoài nghi liệu mình có thật sự nhiều chuyện quá hay không?

Viên Hỷ vốn là người rất nội tâm, không hiểu đó có phải do những kinh nghiệm cuộc sống từ lúc nhỏ hay không, khuất trong đáy lòng cô không thể hoàn toàn tin tưởng bất kỳ ai, cho dù đó là người thân thiết nhất cạnh mình, cô cũng không có cách nào mở rộng trái tim, có thể cũng là do cô chưa từng viết nhật ký, vì cho dù là đối với một quyển vở, cô cũng chẳng có đủ can đảm viết ra những suy nghĩ chân thực nhất nhất trong tim mình.

Nhưng hôm nay, khi tình cảm bộc phát, Viên Hỷ đã dốc hết toàn bộ những suy nghĩ chôn giấu tận đáy lòng, ích kỷ hoặc tự ti, yếu đuối hay xấu xa, rất nhiều tình cảm bị cô che giấu trong lòng, đến cả những suy nghĩ mà cả cô cũng cố né tránh giờ đây cũng bị phơi bày ra dưới ánh nắng.

Vậy nên, khi mọi thứ đã bị bộc phát sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, Viên Hỷ cảm thấy có phần không tự nhiên, thậm chí còn thấy ngượng ngùng khó chịu.

Hai người đều trầm tư, sau một lúc lâu, Bì Hối mới vỗ vỗ vai Viên Hỷ, gượng cười nói: “Được rồi, dù gì cậu cũng đã lớn, trong lòng tự biết là được, haizzz, có phải tớ đã ôm đồm quá rồi không? Sao càng lúc càng thấy giống mẹ cậu thế này?”

Viên Hỷ cũng muốn cười với Bì Hối, cố gắng lắm nhưng lại phát hiện ra quả thực mình không thể cười nổi.

Bì Hối lại ngoác miệng ra cười bất lực, phỉ phỉ mũi rồi đứng dậy, cố ý nói với vẻ thoải mái: “Tình bạn của tớ bị tổn thương quá, nên tớ phải đi tìm tình yêu của tớ để an ủi mình một chút mới được, tiện thể đi điều tra tung tích Tiêu Mặc Đình luôn.”

Viên Hỷ giờ đây chỉ cảm thấy thân thể và tinh thần đều mệt mỏi rũ rượi, cũng muốn được yên tĩnh một mình, thế nên mỉm cười, khẽ bảo: “Đi đi.”

Bì Hối nghĩ ngợi một lúc rồi nói như đột nhiên hiểu ra một chuyện gì đó: “Cậu nghỉ ngơi sớm đi nhé, nghĩ kỹ rồi thì cho dù quyết định thế nào, tớ cũng sẽ ủng hộ cậu.”

“Ừ, biết rồi.”

Bì Hối đóng cửa lại bước ra, Viên Hỷ lặng lẽ ngồi xuống ghế salon, cơ hồ sức lực để động dậy cũng chẳng còn. Một lúc sau, cô lại nghe thấy tiếng mở cửa, cứ tưởng Bì Hối để quên đồ gì nên quay lại lấy, không ngờ ngẩng đầu lên thì thấy Hà Thích đang đứng ở cửa.

Viên Hỷ muốn hỏi anh sao lại quay lại đây, nhưng há miệng ra lại không nghe thấy giọng nói của mình, nên cứ thế mà dờ dẫm nhìn anh.

Hà Thích đứng dựa vào cửa một lúc lâu sau mới đẩy cửa bước vào, lẳng lặng bước đến trước mặt Viên Hỷ quỳ xuống, cũng không đếm xỉa gì đến vẻ nghi hoặc trong mắt cô, vươn tay ra ôm cô vào lòng, sức anh quá lớn, động tác cũng cứng nhắc nên cả người Viên Hỷ như bị anh lôi ra khỏi ghế salon, bị anh xiết chặt trong lòng.

Viên Hỷ không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, chỉ cảm thấy đôi cánh tay anh đang run rẩy.

“Sao vậy anh?” Cô hỏi.

Hà Thích không trả lời, chỉ ôm cô chặt hơn, nhịp tim anh đập từng nhịp mạnh mẽ, dường như chấn động cả lồng ngực, chấn động này truyền đến Viên Hỷ, khiến tim cô cũng dậy lên một nỗi đau mơ hồ.

Viên Hỷ không hỏi nữa, chỉ ngoan ngoãn để anh ôm, không biết bao lâu Hà Thích mới dần dần nói lỏng vòng tay, đặt hai tay lên vai cô bắt cô đối mặt với anh, trông mắt anh hoe đỏ, khóe mắt ẩm ướt, “Anh thật sự rất hận mình, đã đánh mất em như vậy,” Anh nói, giọng nói trầm trầm và khàn đặc, “Hãy cho anh thêm một cơ hội, được không? Anh sẽ không bao giờ để em chịu khổ nữa.”

“Hà Thích...”

Viên Hỷ lặng lẽ nhìn Hà Thích, sau khi tình cảm đã lắng xuống, lí trí đã trở lại với cô, cô cảm thấy bây giờ mình bắt buộc phải nói rõ một số chuyện, cô không muốn lợi dụng sự thương hại của Hà Thích, hoặc nỗi hổ thẹn của anh, cũng chẳng muốn đẩy hết những khổ đau cô từng chịu lên đầu anh, như vậy rất không công bằng.

Viên Hỷ lúc này lí trí đến mức có phần khó hiểu, thậm chí còn tỏ ra đáng sợ, dường như đến bản thân cô cũng không chú ý đến, những lời cô nói quá là lí trí, không hề giống những lời nói mà một cô gái đang chìm đắm trong tình yêu bộc lộ chút nào.

Cô nghiêm túc nhìn Hà Thích, chậm rãi nhưng rất kiên định nói với anh: “Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng có một số việc chúng ta phải nói rõ ràng, em đã từng khổ sở, nhưng những chuyện đó không thuộc trách nhiệm của anh, mà bắt nguồn từ gia đình của em, hoặc có thể là đến từ số phận của chính em, cho nên em không muốn oán trách ai cả, cũng không muốn những chuyện đó trở thành gánh nặng cho tình cảm của chúng ta, anh hiểu ý em nói chứ?”

Hà Thích chỉ gật đầu, dường như chỉ nghe thấy câu nói đầu tiên của Viên Hỷ, “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, chúng ta bắt đầu lại từ đầu”. Anh khẽ mỉm cười, đôi mắt khẽ nheo lại, cong cong, vẻ rất vui sướng, “Tôi xin được giới thiệu trước, tôi là Hà Thích, này, bạn ơi, bạn tên là gì thế?”

“Viên Hỷ.”

“Ừ, tên hay lắm, làm bạn gái của anh nhé, có nhớ tên anh là gì không?” Anh cau mặt lại hỏi với vẻ nghiêm túc.

Viên Hỷ cười gật đầu.

Anh lại hỏi: “Vậy tên anh là gì?”

“Hà Thích.”

“Nói lại một lần nữa.”

“Hà Thích.”

Anh lại ôm Viên Hỷ vào lòng, khẽ thở dài bên tai cô: “Viên Hỷ, anh yêu em, thật lòng yêu...”

Nói cho cùng, trong lòng anh vẫn có chút sợ hãi, như một nỗi hoảng loạn cứ phập phồng, sợ rằng cô lại lần nữa quên mất tên anh, sợ thời gian không thể lùi lại bốn năm về trước nữa, sợ rằng anh chưa từng hiểu rõ về Viên Hỷ, sợ... quá nhiều việc không thể nói ra.

Ban nãy khi Viên Hỷ muốn anh tạm rời khỏi đây thì anh không hề đi, chỉ ngồi trên bậc thang ở dưới lầu, những lời của Bì Hối đang thấp thoáng bên tai, anh bỗng nhiên rất muốn hút thuốc, như chỉ có thế mới giải tỏa bớt ít nhiều nỗi đau trong lòng, nhưng bình thường anh không hút thuốc bao giờ, nên không mang thuốc theo bên người, vừa lúc đó có một người đàn ông trung niên đang hút thuốc đi ngang qua, anh cũng không thèm để ý xem mình có mạo muội hay không mà đã hỏi xin người ta một điếu thuốc, vội vội vàng vàng châm lửa rồi cắm vào miệng, hít vào một hơi thật sâu nhưng lại bị sặc phát ho lên, đến nỗi ngực cũng nhói đau, trước mặt mọi thứ càng thêm mơ hồ.

Người đàn ông kia tò mò nhìn anh như đã vỡ lẽ ra điều gì đó, trước khi đi đã vút lại cho anh hột quẹt và cả hộp thuốc, “Người anh em à, chậm một chút, chẳng có ngọn núi lửa nào mà không qua được cả.”

Anh cười đau khổ, chỉ trầm trầm lên tiếng cảm ơn, cúi đầu xuống tiếp tục hút thuốc hơi thật sâu, khói thuốc cay nồng, đối với người không biết hút như anh mà nói thì rất khó chịu, nhưng anh lại hy vọng cảm giác khó chịu đó mãnh liệt hơn nữa để đè nén tất cả những nỗi đau trong lòng.

Lúc này, anh có thể nói câu xin lỗi với Bì Hối rất nhẹ nhàng, nhưng anh chẳng thể nào nói câu đó với Viên Hỷ, anh biết hai chữ đó quá nhẹ, nếu nói ra sẽ xúc phạm đến Viên Hỷ, sẽ sỉ nhục tình yêu lúc ấy của họ.

Thuở niên thiếu, anh cứ nghĩ rằng mình mới là người yêu nhiều hơn, luôn tưởng rằng mình mới là người bị tổn thương, yêu rồi, bị tổn thương rồi, khổ sở rồi, lòng đau như cắt, nhưng con trai không thể than khổ, thế là anh đành bỏ đi cho xong, làm ra vẻ vô tư, ấu giấu tất cả những vết thương của mình. Không nghe cũng không hỏi, thế là càng có thể xem như không đau đớn gì. Vật vờ trong hai năm hơn, anh cảm thấy như vậy đã đủ để không có cảm giác hối lỗi với tình yêu của họ rồi, dường như anh chưa từng nghĩ đến vết thương lòng của Viên Hỷ, nỗi đau của Viên Hỷ, mà chỉ nhìn thấy sự tổn hại của mình, vết thương của mình, nếu như những nỗi đau như xé gan xé thịt đến mức không muốn sống mà anh đã trải qua ấy, thế thì Viên Hỷ thì sao? Những khổ sở mà cô chịu thì sao?

Lại nhớ đến câu nói Viên Hỷ lặp đi lặp lại lúc gặp lại nhau, “Sao bây giờ anh mới chịu quay về, sao bây giờ anh mới quay về hả?”, giờ đây anh mới hiểu rõ thực sự câu nói ấy đã bao hàm bao nhiêu oán trách và ẩn ức của Viên Hỷ, mới nghĩ đến đây, anh đã cảm thấy đau tận trong tim, hận bản thân mình sao có thể tàn nhẫn như thế, không hề hỏi thăm lấy cô một câu trong khoảng thời gian bốn năm dài đằng đẳng, sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy chứ? Nếu như anh từng hỏi thăm về tình hình của Viên Hỷ, nếu như anh có thể không ngạo mạn và tự cho mình là đúng như vậy, nếu như... Quá nhiều “nếu như” tràn ngập trong lòng, anh thấy hối hận đến mức hận không thể tát cho mình vài bạt tai.

Khi Bì Hối xuống lầu thì thấy Hà Thích đang dựa vào tường bị khói thuốc làm cho nước mắt đầm đìa rất thảm hại, trái tim cô chợt mềm đi, dừng lại lạnh lùng nhìn anh, “May mà anh còn ở đây chưa đi, nếu không

chắc chắn tôi sẽ mắng anh không xứng là thằng đàn ông.”

Hà Thích cũng không phản ứng lại, vứt điều thuốc trong tay xuống đất rồi dập tắt, khàn giọng hỏi: “Cô ấy... thế nào rồi?”

Bì Hối ngược mắt lên đảo về phía lầu trên, “Muốn biết thì tự lên mà xem!”

Hà Thích nghe thế thì quay người bước lên, Bì Hối lại gọi anh lại, cảnh cáo: “Tôi nói cho anh biết, Hà Thích, mấy năm nay Viên Hỷ vì anh mà không biết đã khổ sở bao nhiêu, nếu anh dám có lỗi với cô ấy, tôi...”

“Anh sẽ không gây ra chuyện có lỗi với cô ấy nữa!” Hà Thích không quay đầu lại, giọng nói có phần lạnh lẽo.

Bì Hối “xì” một tiếng cười to, “Vây là tốt, có điều hay nhất là anh cũng nên căng thẳng một chút, nên nhớ là đàn ông tốt của Viên Hỷ nhà chúng tôi rất nhiều! Chỉ biết là bây giờ có hai anh chàng kim cương đang vây quanh Viên Hỷ đó, cũng chỉ vì Viên Hỷ chúng tôi cứng đầu quá, cứ không quên được tình cũ với anh.”

Nhìn thấy dáng người Hà Thích rõ ràng đang cứng lại, Bì Hối lúc này mới cười vẻ mãn nguyện, ngâm nga bài hát bỏ đi. Bì Hối là một người như thế, tính cách cương trực thẳng thắn, không bao giờ để tâm chuyện gì, cũng không thể nhịn nhục được, dù là bạn bè chịu oan ức cũng sẽ thấy ngứa mắt mà xuất hiện. Nhưng nổi giận rồi thì cũng quên hết.

Thực ra cô rất tốt bụng, nhưng lại không biết có thể làm được chuyện tốt hay không thôi.

Trương Hằng cũng đã nghe ngóng được tin tức bạn trai cũ của Viên Hỷ quay về từ Bì Hối, anh đến công ty tìm Bộ Hoài Vũ, mới gặp đã hỏi phủ đầu: “Cậu và Viên Hỷ rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Bộ Hoài Vũ hờ hững “Hử?” một tiếng, ánh mắt vẫn tập trung trên bản phân tích số liệu mà nhân viên vừa đưa đến.

Trương Hằng càng tức khí hơn, dẫn lên một bước giật lấy bảng biểu trong tay Bộ Hoài Vũ ném sang một bên, bàn tay tì lên mép bàn, làm mặt lạnh hỏi từng chữ một: “Hỏi cậu có biết được Viên Hỷ đã gương vỡ lại lành với bạn trai cũ chưa?”

Bộ Hoài Vũ lúc ấy mới ngẩng lên nhìn Trương Hằng, thần sắc lạnh nhạt, chỉ khẽ gật gật đầu, trả lời gọn lỏn: “Biết, tớ đã chúc phúc cho họ rồi.”

Trương Hằng dờ ra, hàng lông mày động đậy, nhìn Bộ Hoài Vũ như nhìn quái vật một lúc, sau đó mới ưỡn thẳng người chỉ tay vào Bộ Hoài Vũ, muốn nói gì đó nhưng tay chỉ một hồi cũng không nói được gì, chỉ biết mím môi lại quay người bước về phía cửa.

Bộ Hoài Vũ chỉ lặng lẽ nhìn theo Trương Hằng, không giải thích cũng chẳng ngăn cản.

Tay Trương Hằng đã đặt lên nắm cửa lại khựng lại, quay người nhìn Bộ Hoài Vũ, đột ngột hỏi: “Mấy hôm nay cậu bận gì vậy?”

“Cổ phiếu.”

“Thế nào rồi?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu, “Không ổn.”

“Lỗi à?” Trương Hằng lại hỏi.

Bộ Hoài Vũ vẫn trả lời bằng vẻ thờ ơ: “Cho là vậy.”

Trương Hằng bỗng dưng cười lớn “hề hề” hai tiếng, sập cửa lại rồi quay lại, hùng dũng ngồi phịch xuống ghế salon bằng da thật, đôi chân dài đặt trên kỷ trà để ngồi một cách thoải mái nhất, sau mới cười bảo: “Gần đây tình hình cổ phiếu rất tốt, cậu lại lỗ á? Đúng là chuyện khó tin có thật!”

Bộ Hoài Vũ không nói gì, hơi ngược cằm lên nhìn Trương Hằng, tay phải theo quán tính xoay xoay cây bút bi đầu, đầu bút thỉnh thoảng gõ lên bàn, vang lên âm thanh lạnh lạnh.

Trương Hằng rung rung bàn chân, cười vẻ gian xảo, lại chuyển chủ đề khác: “Tớ phải đi xem cái tên Hà Thích kia là thần thánh phương nào mới được.”

Bộ Hoài Vũ hơi chau mày lại, vẫn giữ nguyên giọng điệu lạnh nhạt: “Hôm nay cậu không phải làm việc à?”

“Làm việc?” Trương Hằng nhướn mày kinh ngạc, “Tất nhiên phải làm rồi, có điều, tiền thì không bao giờ kiếm cho đủ cả, vả lại hôm nay không kiếm tiền thì còn ngày mai, còn người mà bỏ qua thì kiếm không ra nữa đâu.”

Gương mặt Bộ Hoài Vũ cuối cùng đã toát lên vẻ không vui, giọng nói vốn thờ ơ cũng có vẻ xúc động: “Có phải cậu rảnh quá nên khó chịu không? Không có chuyện gì thì đến phiên tôi à, muốn làm gì thì làm đi!”

“Hề hề! Lần này mất bình tĩnh rồi nhỉ?” Trương Hằng không những không bực bội mà còn tỏ ra vui vẻ, “Đã quan tâm mà còn làm bộ, mệt lắm đấy, tớ còn không biết cậu hay sao?”

Bộ Hoài Vũ lạnh lùng lườm Trương Hằng một cái, cúi đầu tiếp tục xem bản phân tích trên bàn, lạnh lùng bảo: “Lúc ra ngoài thì nhớ đóng cửa vào.”

“Nói thật đi, trong lòng cũng khó chịu lắm chứ gì?”

“...”

“Đã dây dưa với nhau hơn nửa năm rồi chứ ít gì, tớ lại cứ tưởng được uống rượu mừng của cậu rồi cơ đấy, ai ngờ được giữa đường lại xảy ra chuyện thế này? Bộ Hoài Vũ, ta nói cậu cũng không biết nhanh trí hơn sao? Cô bé như Viên Hỷ bây giờ khó tìm lắm, khó khăn lắm cậu mới gặp được thế mà không biết nắm chặt, không phải tớ nói cậu chứ, đã già ngần này rồi, quan hệ nam nữ có bao nhiêu việc, thế mà cậu vẫn không lo xong.”

“...”

Trương Hằng lăm nhăm không ngồi, Bộ Hoài Vũ vốn không định đếm xỉa đến, rốt cuộc đã không nhịn nổi nữa, phân tích số liệu xem này giờ mà không một số nào vào đầu nổi, đành ném sang một bên ngẩng lên nhìn Trương Hằng, cố nhịn cơn tức giận: “Trương Hằng, nếu cậu thấy cô ấy tốt thì cứ đi theo đuổi, cho dù giờ cô ấy đã có bạn trai, tôi tin đối với cậu cũng chẳng là gì cả, cậu đừng có đến làm phiền tôi có được không?”

Trương Hằng thao láo mắt, vẻ mặt ra chiều bất hạnh: “Tớ làm phiền cậu à? Sao tớ lại làm phiền cậu?”

Bộ Hoài Vũ cố gắng mím môi, ngẩng đầu lên hít hơi thật sâu, sau mới nhìn Trương Hằng: “Cậu có thể không nhắc đến Viên Hỷ được không?”

“Tại sao? Sao lại không thể nhắc đến cô ấy?”

Lửa giận của Bộ Hoài Vũ cuối cùng đã bùng nổ, anh ném mạnh cây bút lên trên bàn, sắc mặt tái xanh hỏi: “Cậu có khùng không? Bạn trai cô ấy quay về rồi, tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ tôi phải học hỏi mấy thằng nhóc đi tranh đoạt đánh ghen hả? Mọi người đều là người lớn cả rồi, có gì để vương vấn đâu? Thú vị lắm hả?”

Trương Hằng không cười nữa, đứng lên khỏi ghế salon, giũ giũ vạt áo, thu lại vẻ tươi cười cột nả trên mặt, lạnh nhạt bảo: “Thú vị chứ, tất nhiên là thú vị rồi, thứ mình thích thì phải tranh giành, ai mà có thể đưa thứ cậu thích đến tận mặt cậu được? Người cũng thế, bạn trai cũ thì sao nào? Ai mà chẳng từng có kinh nghiệm tình trường? Tớ thấy cô ấy với cậu là hợp nhất, lão Bộ à, đừng có ngốc nữa, dù gì đường đường cũng là đại lão gia, muốn người có người muốn tiền được tiền, cậu còn sợ gì nào?”

Hai người đối diện nhau cố chấp như thế, dường như không hề có ý lùi bước, một lúc sau sắc mặt Bộ Hoài Vũ mới khá hơn một chút, ánh mắt nhìn Trương Hằng như đang suy nghĩ gì đó, đột ngột hỏi: “Có phải cậu cũng thích Viên Hỷ?”

Trương Hằng ngẩn ra, “Tớ?” Anh chỉ vào mũi mình hỏi, cười càn rỡ hơn, “Đừng đùa, cô bé như Viên Hỷ á? Chỉ có kẻ vô vị như cậu mới hợp với cô ấy thôi, bắt tớ cả ngày phải ở bên một cô gái như thế thì thà cậu giết tớ cho rồi! Tớ thích cô ấy? Đúng là chuyện cười thế giới, cho dù có ngày nào đó tớ điên lên vì một gốc cây mà bỏ qua cả khu rừng, cho dù không được cây bông gòn thì cũng phải là dương liễu, thì cũng không đến nỗi phải chọn một cây táo khô khốc như Viên Hỷ đâu! Ha ha, buồn cười quá, lão huynh à cậu lần này nghĩ nhiều rồi, tớ chỉ vì cậu thôi, chẳng có ý gì khác cả, tớ có thể bảo đảm trước Đảng.”

Trương Hằng vừa cười vừa bước ra ngoài, ra khỏi phòng rồi vẫn không quên thò đầu vào dặn một câu: “Đừng có quên đấy, chúng ta tìm cơ hội quen biết tên Hà Thích gì gì đó, tớ phải xem hắn là loại người thế nào!”

Trương Hằng đã đi rồi, Bộ Hoài Vũ vẫn không thể xem tiếp báo cáo, từng dãy chữ số đập vào mắt nhưng không thể chui nổi vào đầu, anh không hề tán đồng lý luận của Trương Hằng, nam nữ mấy người dính líu với nhau chỉ vì tình cảm, anh thấy chuyện này rất chán chường. Không phủ nhận rằng anh có cảm tình với Viên Hỷ, thậm chí đã thích cô, nhưng không hề chứng minh rằng anh sẽ vướng vào mớ tình cảm rắc rối vì cô, vả lại cũng chẳng có gì phải lằng nhằng cả.

Bộ Hoài Vũ lắc lắc đầu, tên Trương Hằng này lại lên cơn gì không biết, sao lại có cảm hứng với chuyện này thế chứ? Làm như Hà Thích quay về cướp bạn gái của hắn không bằng. Bộ Hoài Vũ nhếch mép cười chế giễu, hai người họ vốn là một cặp tình nhân yêu nhau say đắm, chia ly vì thế sự, bây giờ khó khăn lắm mới trùng phùng, anh chạy theo níu kéo để làm quái gì? Có phải là thiếu niên nhiệt tình nữa đâu, làm gì có chí khí tranh đoạt như thế, nam nữ mà, chẳng phải chỉ là chuyện cón con thôi sao? Có phải thiếu ai đó thì không sống nổi đâu, hành hạ mình làm quỷ gì?

Trương Hằng nói là sẽ làm quen với Hà Thích thì đã sắp xếp kế hoạch từ lâu rồi, lại thêm cô nàng Bì Hối sợ thiên hạ không đủ loạn, muốn tìm ra cách để mấy người tụ tập lại cũng không có gì là khó khăn. Chỉ mấy hôm sau, Trương Hằng đã gào lên bảo mình phải dọn nhà, gọi điện thoại bắt mọi người đến giúp anh, không chỉ đặc biệt nhắc nhở Viên Hỷ mà còn lải nhải gì đó trong điện thoại với Bì Hối, bảo cô nàng cố ý nói với Viên Hỷ rằng Bộ Hoài Vũ cũng đến đó trước mặt Hà Thích, nói gì mà mọi người cũng lâu rồi chưa tụ họp, đừng có mà trốn tránh.

Viên Hỷ thật sự sợ Trương Hằng lại nghĩ ra trò gì đó, tuy cô cảm thấy giữa mình và Bộ Hoài Vũ thanh bạch quang minh chính đại, nhưng trước mặt Hà Thích vẫn không muốn nhắc đến Bộ Hoài Vũ, đến mức đi làm cũng có ý tránh né anh. Nhưng Bì Hối lại nói thế trước mặt Hà Thích, Viên Hỷ cũng chẳng còn có gì để thoái thác, đi thì bắt buộc rồi, không đi cũng phải đi. Không đi à? Thế quá bằng chứng minh mình mất tự tin rồi? Nếu chẳng có chuyện gì thì mất tự tin gì cơ chứ?

Hà Thích không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười bảo Viên Hỷ: “Nếu không có chuyện gì thì chúng ta đến giúp đi, làm quen thêm bạn bè cũng đâu phải chuyện gì xấu.”

15. Chương 16

CHƯƠNG 16

Hà Thích không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười bảo Viên Hỷ: “Nếu không có chuyện gì thì chúng ta đến giúp đi, làm quen thêm bạn bè cũng đâu phải chuyện gì xấu.”

Viên Hỷ nhìn nụ cười ám áp của Hà Thích thì cũng cười rồi gật đầu.

Mới sáng sớm thứ Bảy, Trương Hằng đã đứng đợi dưới nhà của Viên Hỷ, Bì Hối mắt mũi mơ màng nhìn ngó xuống phía dưới đó rồi quay lại hỏi Viên Hỷ: “Anh ta đến để đón bọn mình giúp dọn nhà á? Có người nào dọn nhà mà lái xe đó không?”

Viên Hỷ đang bận chiên trứng trong chảo, nghe tiếng còi xe bên dưới thì hai hàng lông mày chau lại, “Cậu gọi điện cho Trương Hằng, bảo anh ấy đừng có nhần còi nữa để khỏi bị hàng xóm ném trứng, tiện thì hỏi luôn anh ấy đã ăn gì chưa, có cần làm ít gì đó cho anh ấy không?”

Bì Hối ồm một tiếng rồi gọi cho Trương Hằng. Chưa được mấy phút, Trương Hằng đã cười hí hí bước vào nhà, thấy Viên Hỷ đã bày điểm tâm lên bàn, không hề khách sáo mà ngồi ngay xuống bàn bắt đầu ăn như rỗng cuốn, vừa ăn vừa lúng búng nói với Bì Hối và Viên Hỷ, “Thôi hai em bỏ quách chỗ này đi, dù gì nhà của anh cũng lớn, đến đó ở chung đi, không thu tiền trọ, chỉ cần lo cơm ba bữa và giúp anh dọn dẹp phòng ốc là được.”

Bì Hối trừng mắt, bực bội nói: “Anh cũng khôn gồm nhỉ, không chi tiền mà đòi có bảo mẫu cơ đấy.”

Trương Hằng cười hề hề, “Thì đôi bên cùng có lợi mà! Vả lại, chủ yếu là anh muốn mời Viên Hỷ cơ, vì ngại bỏ em bơ vơ nên mới thêm vào chữ “các”, em còn kêu gào gì nữa nào? Như em mà đến chỗ anh thì còn gọi là Bảo Mẫu được à? Tiểu thư dài các thế kia!”

Viên Hỷ nghe thế thì cười ngặt nghẽo, Bì Hối lại không chịu được, chỉ muốn tống cho tên Trương Hằng hai đấm, Viên Hỷ vội cản lại, không ngờ Trương Hằng vẫn trong tư thế khiêu chiến, còn cố ý nghiêng vai tới vẻ rất-muốn-ăn-đấm, kêu lên: “Đánh đi, đánh đi, Viên Hỷ, em không cần ngăn cản, con gái mà, sức lực thì bao nhiêu chứ, cô ấy đánh hai cái thì cứ như được em gái xinh xinh mát-xa thôi.”

Viên Hỷ quay lại nhìn Trương Hằng, hỏi: “Anh nói đấy nhé?”

Trương Hằng nghếch mặt ra rồi tiếp đó cười lẩn lộn, “Ừ, không sao, yên tâm đi, tục ngữ nói hay lắm, đánh là thương mạng là yêu nếu không ỉn nữa thì giờ chân đạp, trong lòng Bì Hối chắc đã yêu thâm anh lâu lắm rồi ấy!”

“Vây, tốt thôi, như ý anh muốn,” Viên Hỷ vừa nói vừa buông cánh tay Bì Hối ra, “Bì Hối, ra tay đi!”

Bì Hối cười khà khà, co tay thành nắm đấm hươ về phía bên kia bàn, Trương Hằng cười dữ hơn, “Bì Hối, em đừng động thủ!” Vừa nói vừa gồng người lên khoe cơ bắp, “Xem này, anh khỏe mạnh cường tráng, em đánh đau thì đừng có mà khóc đấy nhé!”

“Không khóc, không khóc,” Bì Hối vừa cười vừa vào nhà bếp, một lúc sau khệ nệ vác cái chảo ra.

Trương Hằng kinh hoàng nhảy nhồm ra khỏi ghế, vừa đi vòng qua bàn để tránh Bì Hối vừa la làng: “Phụ nữ! Phụ nữ! Đừng chơi ác thế! Viên Hỷ, Viên Hỷ, em không thể thấy chết mà không cứu thế được!”

Trương Hằng và Bì Hối đang kẻ đuổi người chạy vòng vòng quanh bàn thì Tiêu Mặc Đình đến, Trương Hằng vừa thấy Tiêu Mặc Đình thì như thấy cứu tinh, thoát hai bước nhảy đến trước mặt anh ta ôm lấy, gào khóc: “Đức Phật ơi, xin Ngài thu nhận con yêu tinh làm hại thế gian này đi!” Trương Hằng chưa kịp không nhèo xong thì đã nhìn thấy phía sau Tiêu Mặc Đình còn có một anh chàng trẻ tuổi mặt mũi thanh tú, ánh chừng là Hà Thích rồi, thế là chuyển tông sang nghiêm túc đứng đắn, giơ tay ra cười bảo: “Hà Thích đúng không? Chào anh, nghe Viên Hỷ nhắc đến cậu rồi!”

Câu này vốn chẳng có gì nhưng Viên Hỷ nghe thế thì có phần nghi ngờ, nhủ thầm mình có bao giờ nhắc đến Hà Thích với Trương Hằng đâu, sao anh ta lại nói câu này nhỉ, có điều chợt nhớ đến anh ta là người làm ăn, trước giờ đều nói những lời dễ nghe, nên nói như thế cũng không có gì là lạ.

Hà Thích lại tưởng nhầm Trương Hằng là Bộ Hoài Vũ, nên vừa cười vừa nắm tay lấy Trương Hằng đáp lại: “Hà hà, Bộ Hoài Vũ phải không? Tôi cũng nghe Viên Hỷ nhắc đến anh rồi, cảm ơn anh rất nhiều vì đã chăm sóc cho cô ấy.”

Bì Hối đứng ôm chảo chiền cười ranh mãnh, Viên Hỷ thấy Hà Thích nhận nhầm người thì cảm thấy hơi ngượng ngập, đang muốn giải thích lại thấy Trương Hằng quay đầu lại nhìn cô, nhướn mày lên nói: “Haizzz, Viên Hỷ, làm người không thể thiên vị thế được, chẳng nhẽ chỉ có mỗi Bộ Hoài Vũ đối xử tốt với em à? Sao em chỉ nhớ mỗi điểm tốt của hắn? Em như thế đã làm tổn thương tâm hồn trong sáng của anh biết bao!”

Viên Hỷ bị Trương Hằng nói liên một hơi thế thì càng cảm thấy ngượng ngập, Hà Thích vẫn phản ứng hơn nhanh hơn, thấy Trương Hằng nói thế thì biết mình đã nhận nhầm người, cười nói: “Ngại quá, Trương Hằng, tôi không ngờ anh cũng đến đây đón chúng tôi, Viên Hỷ cũng thường nhắc đến anh.”

Trương Hằng liếc xéo Viên Hỷ, nửa cười nửa không hỏi: “Ồ? Thật à? Viên Hỷ cũng nhắc đến tôi? Tôi cứ nghĩ cô ấy chỉ thấy Bộ Hoài Vũ được thôi chứ. Ồ, anh đừng hiểu lầm, hà hà, con người tôi thích nói đùa, giữa Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ chỉ là bạn bình thường, chỉ là do tôi thích trêu đùa họ thôi ấy mà.” Vừa nói vừa cố ý kẻ miệng sát vào tai Hà Thích làm ra vẻ thần bí, nói bằng giọng mà mọi người đều nghe thấy: “Thực ra tôi cũng rất muốn chọc ghẹo Bì Hối và Tiêu Mặc Đình, nhưng tôi không dám, anh xem kìa cô nàng Bì Hối hung dữ quá, cô ấy còn động nôi động dao nữa cơ đấy!”

Sắc mặt Viên Hỷ có phần khó coi, Trương Hằng rõ ràng là đang kiếm chuyện, bất chấp mục đích của anh ta là gì, nhưng đều khiến Viên Hỷ cảm thấy bực bội, cô mím môi nhìn Trương Hằng, không nói gì, cúi đầu

xuống bắt đầu dọn dẹp bát đĩa trên bàn rồi mang vào nhà bếp.

Hà Thích nhếch mép lên, để lộ một nụ cười nhẹ, bước lại giúp Viên Hỷ dọn dẹp. Bì Hối thấy không khí có phần kỳ cục thì vội vã nâng chiếc nôi trong tay lên, gào: “Họ Trương kia, hôm nay anh không ăn đòn là không chịu được, phải không hả?” Tiêu Mặc Đình vừa cười vừa đón lấy chiếc nôi trong tay Bì Hối, vào nhà bếp đặt lại chỗ cũ.

Bì Hối lườm Trương Hằng một cái, thì thầm khe khẽ: “Ngốc quá, chẳng có đẳng cấp gì cả!”

Trương Hằng cũng thấy biểu hiện của mình ban nãy thất thố quá, hình như có phần quá đáng, nhưng lời đã nói thì không rút lại được, nên đành cứng miệng: “Anh cũng có nói gì đâu! Có đáng không!”

Mọi người dọn dẹp xong xuống lầu, Bì Hối thấy xe của Trương Hằng thì bĩu môi: “Đúng là hợm hĩnh! Mới nhìn đã biết là nhà giàu rồi! Trương Hằng, anh có hiểu thế nào là khiêm tốn không?”

“Khiêm tốn?” Trương Hằng cười, “Anh vẫn chưa đủ khiêm tốn à? Em thấy anh lái nó được mấy lần nào? Hầu như anh chỉ ngồi xe Bộ Hoài Vũ!”

Bì Hối cười khì: “Khiêm tốn thì đừng mua dạng xe này, xì! Anh xem xe của Bộ Hoài Vũ kia, xe người ta mới gọi là khiêm tốn, có đâu như xe anh, dán hai chữ hợm hĩnh lên trán kia!”

“Xe của Bộ Hoài Vũ mà khiêm tốn á?” Trương Hằng trề môi, chỉ vào Bì Hối, nói với Tiêu Mặc Đình và Hà Thích: “Thấy chưa, đó chính là phụ nữ, bọn họ có hiểu về xe không? Các cậu hỏi Viên Hỷ đi, cô ấy thường ngồi xe đó, hỏi xem trong xe có khiêm tốn không?”

Thực ra Trương Hằng nói vậy là thực sự vô tâm, nhưng trước đó quả thực anh đã nói quá nhiều câu có ẩn ý, nên câu này Viên Hỷ nghe thế nào cũng thấy kỳ quặc, cô vốn đã mở cửa xe định lên rồi, nhưng nghe Trương Hằng nói thế lại không động đậy, giữ lấy cửa xe quay lại nhìn Trương Hằng.

Trương Hằng lúc này mới tỉnh ra mình đã nói một câu có vấn đề, thấy Viên Hỷ trừng mắt nhìn mình thì vội vã cười cười nói: “Lần này anh không có ý gì khác đâu, em đừng nghĩ lung tung.”

Viên Hỷ cau mày, dứt khoát sập cửa xe lại, hỏi Trương Hằng: “Anh muốn dọn nhà thật à?”

Trương Hằng ngẩn ra, không ngờ Viên Hỷ lại đột ngột thốt ra câu này, anh liếc trộm Viên Hỷ, không biết nên nói gì. Hà Thích bước lại, cười cười vỗ vào vai Viên Hỷ, khẽ nói: “Lên xe nhanh đi em.”

Bì Hối cũng đứng ở bên kia hét: “Mau lên xe đi chứ, bạn bè với nhau nói chuyện đâu có kiêng nể gì, một lát nữa trời nóng lắm, đừng lằng nhằng nữa.”

Viên Hỷ lại không nhúc nhích, chỉ trừng mắt nhìn Trương Hằng, Trương Hằng cũng có vẻ lúng túng, vốn muốn nói gì đó để khóa lấp, nhưng nhìn ánh mắt Viên Hỷ thì lại không há nổi miệng.

Đang căng thẳng thì xe Bộ Hoài Vũ chậm chậm từ xa tiến đến.

Bộ Hoài Vũ mở cửa bước xuống, nhìn bọn Trương Hằng một cái với vẻ lạ lùng, nói gọn lỏn: “Đừng chen hết lên một chiếc, sang đây hai người đi.”

Viên Hỷ mím môi, cố dằn cơn giận với Trương Hằng xuống, gật gật đầu với Bộ Hoài Vũ xem như chào hỏi, sau đó vẫn trừng nhìn Trương Hằng.

Trương Hằng rất nhanh phản ứng kịp, gào lên với Bì Hối: “Nhanh đi chứ, nhanh đến ngồi xe khiêm tốn của em đi, để khỏi phải chê xe anh hợm hĩnh,” Quay sang cười hề hề với Viên Hỷ, thấp giọng phân trần: “Được rồi, cái miệng của anh có phải là em không biết đâu, bức xúc làm gì, mau lên xe đi.”

Nói thực, trong lòng Viên Hỷ thật sự cảm kích Trương Hằng đã giải vây cho mình, nếu không hoặc là cô sẽ phải ngồi xe của Bộ Hoài Vũ, hoặc là dứt khoát bỏ lên lầu lại, cũng xem như đã phá tan quan hệ với Bộ Hoài Vũ, hơn nữa còn là vì câu nói đùa này của Trương Hằng, quả thực cũng khó nói.

Bì Hối đón nhận ánh mắt của Trương Hằng đưa đến thì cũng hiểu ra, vội vàng kéo Tiêu Mặc Đình đến phía xe của Bộ Hoài Vũ. Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, nhưng cô lại tránh né ánh nhìn của anh, cúi đầu chui vào xe của Trương Hằng.

Trong lòng Bộ Hoài Vũ có phần lạc lõng, anh dời mắt ra khỏi Viên Hỷ, lúc nhìn đi nơi khác lại bất ngờ chạm phải ánh mắt của Hà Thích, hai người đàn ông lặng lẽ đánh giá nhau một lúc, cuối cùng Bộ Hoài Vũ vẫn nở nụ cười trước, gật gật đầu rồi chui vào xe mình.

Nhà mới của Trương Hằng nằm trong một khu biệt thự ở Tân Hồ, nói là nhà mới nhưng thực đó là căn nhà đã mua từ trước đó lâu rồi, có điều vì cách xa trung tâm quá xa nên không đến ở mà thôi. Xe đưa cả bọn đến trước tòa biệt thự, Bì Hối xuống xe, rảo mắt một vòng, sờ lên cánh cửa lớn chạm trổ, hỏi Trương Hằng: “Anh muốn bọn em đến đây để giúp anh dọn cái gì? Trong nhà anh có đủ cả rồi, còn chuyển gì đến đây được nữa? Anh cố ý lên mặt với những kẻ nghèo bọn em đúng không?”

Trương Hằng cười đáp: “Căn nhà này mua lâu lắm rồi, lúc đó cũng không đắt lắm. Bày biện cả nhưng cứ để trống đó, lần này để mọi người đến thêm chút hơi người, đợi sau khi tôi đến ở thì cũng thấy ấm áp hơn chút. Vả lại, tôi tốt bụng mời mọi người đến để thoải mái thôi mà.”

Bì Hối nghe thế cứ trề môi, nhân lúc mọi người tham quan nhà của Trương Hằng thì len lén huých cùi chỏ vào người Viên Hỷ, thì thào: “Cậu thật dở tệ, có đáng xì mặt ra thế không? Đúng là có tật giật mình! Cậu cứ ngốc thế này thì ai cũng nhìn ra quan hệ của cậu và Bộ Hoài Vũ không được bình thường đấy!”

Viên Hỷ cau mày, thấp giọng hỏi: “Có lộ liễu thế không?”

Bì Hối liếc cô một cái, chỉ chỉ vào tấm gương, “Không tin thì tự đi mà xem!”

Viên Hỷ cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao giờ đây nhìn thấy Bộ Hoài Vũ lại cảm thấy hoảng sợ chứ, rõ ràng giữa hai người vốn chẳng có chuyện gì rõ ràng, cho dù trước kia cũng có tình cảm mơ hồ với nhau, nhưng vật cản giữa hai người vẫn khá chắc chắn, chưa ai dám phá vỡ, vậy tại sao khi gặp mặt lại thấy ngượng ngùng? Bộ Hoài Vũ thấy cô thì có cảm giác ra sao? Có giống như cô bây giờ không?

Trương Hằng cũng khá chu đáo, trong nhà bếp đã chuẩn bị sẵn dụng cụ để nướng, thịt cũng đã ướp đặt trong tủ lạnh. Mọi người bày biện đầy đủ trong vườn, Viên Hỷ thấy thảm cỏ xanh mướt thì trong lòng không nở, hỏi Trương Hằng: “Có được không? Người ta đồng ý cho nướng thịt ở đây à?”

Trương Hằng mồm ngậm điếu thuốc, vừa quét dầu ăn lên vỉ, vừa ậm ừ trả lời: “Để ý kỹ thế à? Anh cũng làm trong vườn nhà mình thôi, giờ anh nhổ hết cỏ lên trồng hành tây, ai làm gì được anh?”

“Nhà giàu xổi, đúng là miệng lưỡi phú hộ!” Bì Hối nói vẻ ghét bỏ.

Hà Thích và Tiêu Mặc Đình cũng cười ha ha, Trương Hằng day day mí mắt, nhếch mép lên hỏi Viên Hỷ, “Viên Hỷ à, em là người thành thật, em nói lời công bằng đi nào, chàng trai đẹp để ngọc thụ lâm phong như anh, có giống phú hộ không?”

Viên Hỷ chỉ lo cầm cúi đặt mấy miếng cá lên trên vỉ, không hề ngẩng đầu lên, “Phú hộ thường không đẹp trai như anh! Em thấy như anh thì, chắc là sản phẩm đời thứ hai của phú hộ!”

Một câu khiến mọi người đều cười lớn, Bì Hối cười còn dữ dội hơn, Trương Hằng lại thấy không vừa ý, lắm nhảm: “Hả? Viên Hỷ, ta nói sao miệng lưỡi của em còn sắc nhọn hơn cả cô bé Bì Hối kia vậy?”

Viên Hỷ cúi đầu cười khì, vài sợi tóc rơi xuống rủ bên má, phất phơ trên mặt cô. Gương mặt Hà Thích thoáng nở nụ cười yêu chiều, vươn tay vén tóc ra sau tai cho cô, động tác thân mật và tự nhiên.

Bộ Hoài Vũ chỉ nhếch nhếch mép xem như đã cười, rồi lúi dúi dụng cụ câu cá ra khỏi xe, một mình bước đến bên hồ. Bì Hối nhìn thấy bóng dáng Bộ Hoài Vũ thì dờ dẩn thất thần, lại dời ánh mắt sang Viên Hỷ đang bận bịu nướng đồ ăn, không nhận được phải lắc đầu.

Trương Hằng vốn định gán ghép Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ, nhưng thấy ban nãy Viên Hỷ suýt trở mặt chỉ vì một câu nói đùa của mình thì cũng không dám nói năng ẩn ý gì thêm, có điều trong lòng vẫn không chịu thua, nhân lúc Hà Thích vào nhà lấy bát đĩa thì ghé sát lại Viên Hỷ nói nhỏ: “Viên Hỷ, em như vậy thì có phân quá đáng với Bộ Hoài Vũ, dù gì cũng là bạn bè tốt của nhau, sao lại thế được!”

Tay Viên Hỷ bị vỉ nướng hơi nóng đỏ lên, ngẩng đầu thần thờ nhìn bóng Bộ Hoài Vũ đang thả cần câu bên hồ phía xa xa, trong lòng cũng không hiểu mình rốt cuộc là làm sao nữa, tại sao lại còn mơ hồ hơn cả trước kia?

“Đến đó chào hỏi đi,” Trương Hằng nói, “Hôm nay hai người chưa nói gì với nhau, dù em đã lựa chọn người cũ thì người mới cũng không đến nỗi thành kẻ thù chứ, vả lại Bộ Hoài Vũ không phải người hẹp hòi, em cứ thế này sẽ càng làm mọi người ngượng ngùng hơn, nghĩ thoáng hơn đi, có gì đâu nào, anh thấy Hà Thích còn rõ đạo lý này hơn em!”

Viên Hỷ nghĩ ngợi, thấy Trương Hằng nói cũng có lý, nhưng vẫn hơi do dự không chắc chắn, Trương Hằng cười khì, tiện tay đưa cho cô một bình nước, hắt hắt cảm về phía Bộ Hoài Vũ: “Này.”

16. Chương 17

CHƯƠNG 17

Bộ Hoài Vũ thích câu cá vì lúc đó có thể khiến đầu óc anh thoải mái hoàn toàn, điều đó đối với anh là một sự hưởng thụ kỳ diệu đến mức gần như xa xỉ. Nhưng tâm trí anh bây giờ lại không được như vậy, tuy đôi mắt anh vẫn luôn chú ý đến chiếc phao đang nổi lập lờ trên mặt nước. Viên Hỷ đã đứng sau lưng anh gần một phút rồi, Bộ Hoài Vũ không quay đầu lại nhưng vẫn cảm nhận được sự do dự của cô.

Cuối cùng, Bộ Hoài Vũ phát ra một tiếng thở dài nhẹ đến mức như không thể nghe thấy, quay lại mỉm cười với Viên Hỷ, đưa tay về phía cô.

Viên Hỷ ngẩn ngơ, nhất thời không hiểu được ý của Bộ Hoài Vũ.

Bộ Hoài Vũ cười, vẫn đưa tay cho Viên Hỷ, ánh mắt liếc qua bình nước trên tay cô, hỏi: “Chẳng phải em đến đưa nước cho anh à?”

Viên Hỷ lúc này mới chợt nhớ ra, mỉm cười ngượng ngập với Bộ Hoài Vũ rồi đưa nước cho anh, sau đó ngồi xổm xuống cạnh anh, hỏi vu vơ: “Anh câu được cá chưa?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu, thu ánh mắt trở lại về những con cá sọc trắng đỏ đang lượn lờ, nói khẽ: “Câu cá là để hưởng thụ sự thanh thoi, chứ không phải là câu được bao nhiêu cá.”

Viên Hỷ ừ khẽ một tiếng, không biết nên nói gì thêm, hai người phút chốc chìm vào yên lặng, chỉ có gió khẽ thoảng qua, gợn lên những đợt sóng lăn tăn, xô từng lớp vào bờ, phản xạ lại ánh nắng chói chang khiến người ta hoa mắt.

“Viên Hỷ,” Bộ Hoài Vũ chợt mở lời, giọng nói trầm trầm, có phần nặng nề ép thẳng vào ngực Viên Hỷ, khiến trái tim cô cũng khẽ run lên, “Anh khiến em khó xử lắm ư?” Anh hỏi.

Viên Hỷ không đáp, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Bộ Hoài Vũ lại cười, nụ cười rất nhạt, chỉ có khóe môi khẽ nhếch lên, giữa hàng lông mày vẫn thoáng chau lại, “Thực ra em trốn tránh anh như vậy lại khiến hy vọng trong lòng anh sống dậy, nếu em không muốn cho anh thêm chút hy vọng nào thì em hãy đối xử với anh như với Trương Hằng đi, chẳng có gì là không thể đối diện được, việc đã thế rồi thì người cũng thế ấy đi.” Anh cười, cố ý đùa: “Vả lại giữa chúng ta cũng chưa đạt tới mức độ bắt buộc phải quên nhau mới có thể rút lui, đúng không?”

Viên Hỷ không hề thấy câu nói của Bộ Hoài Vũ buồn cười chút nào, thậm chí cô cảm nhận được có chút cay đắng kỳ lạ, đối với Bộ Hoài Vũ, cô cũng đã động lòng, và cũng biết Bộ Hoài Vũ có ý với mình, nhưng đã đến nước này rồi thì cô chẳng còn cách nào quay lại, cũng không cam tâm rút lui, Hà Thích đang đứng ở phía sau cô không xa, có lẽ cũng đang nhìn theo cô, đó mới là người cô yêu, mới là người mà cô vẫn luôn nhớ nhung khôn nguôi.

Còn cô và anh, chẳng qua chỉ là một cặp nam nữ bình thường vô tình gặp nhau và sưởi ấm cho nhau ở thành phố này mà thôi, gặp gỡ rồi, bước chân hai người đã từng khựng lại trong khoảnh khắc, thế rồi lại đi lướt qua nhau.

“Em xin lỗi.” Viên Hỷ khẽ nói.

Bộ Hoài Vũ quay lại, lặng lẽ nhìn Viên Hỷ, đôi đồng tử thâm trầm, rất giống nước hồ dưới bóng râm, dường như chỉ cần nhìn thôi thì sẽ chìm đắm trong ấy. Viên Hỷ không dám nhìn, xoay đầu lại tránh né ánh mắt anh và nhìn đi nơi khác.

Bộ Hoài Vũ chợt cười, “Có gì mà phải xin lỗi đâu? Tình cảm đã mất đi rồi có lại, anh rất hâm mộ, nếu ông trời có thể cho anh một cơ hội như vậy, sợ rằng lựa chọn của anh cũng sẽ giống em,” Giọng nói của anh dần dần trầm hẳn xuống, “Hà Thích quá may mắn, may mắn đến độ khiến người khác ganh tỵ, vì có người chấp nhận đợi anh ấy lâu đến thế. Có quá nhiều lúc, chỉ cần một bước nhỏ, em đã đi qua rồi thì khi quay đầu lại, phát hiện ra sau lưng mình vật còn mà người thì đã đi mất từ lâu rồi.”

Bộ Hoài Vũ lại quay đầu đi, “Nếu vẫn thấy ngượng ngùng thì cũng không cần khó xử thế, anh sẽ để mình hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của em.”

Nhịp tim Viên Hỷ ngừng lại một nhịp, tiếng động của mọi vật xung quanh dường như biến mất trong tích tắc, một lúc lâu sau mới vẳng đến tiếng cười vui vẻ trở lại của bọn Trương Hằng, Viên Hỷ xoay lại nhìn, nụ cười của Hà Thích dưới ánh nắng rạng rỡ đến chói mắt.

“Đến đó đi.” Về mặt Bộ Hoài Vũ đứng đưng, ánh nhìn vẫn tập trung trên chiếc phao nổi trên mặt nước, khẽ nói, “Anh ấy đang chờ em ở đó.”

Viên Hỷ quay lại nhìn Bộ Hoài Vũ, cuối cùng cô đứng dậy, “Đến đó ăn chút gì luôn nhé!” Cô nói.

Bộ Hoài Vũ gật đầu, “Em đi trước đi, chút nữa anh sẽ đến.”

Viên Hỷ nhìn dáng nghiêng nghiêng của Bộ Hoài Vũ, khẽ mấp máy môi, rồi cũng cố nén những lời muốn nói xuống, chỉ khẽ ừ một tiếng rồi đi về phía thảm cỏ bên kia.

Nghe tiếng bước chân Viên Hỷ xa dần, Bộ Hoài Vũ như đắm chìm với chính mình: “Đành lòng... đành lòng... nhưng có đành lòng được không?” Tiếng của anh rất nhẹ, như vừa ra đến môi đã bị gió cuốn bay rải rác trên mặt hồ, Bộ Hoài Vũ không nên được lắc đầu, nét cười trên môi anh tự này giờ cuối cùng đã hóa thành nụ cười chua xót.

Từ biệt thự Trương Hằng trở về, Viên Hỷ đã bình tĩnh lại, đã lựa chọn thì tất phải buông tay, đạo lý này Viên Hỷ hiểu rõ, hơn nữa cũng biết rằng Bộ Hoài Vũ còn hiểu rõ điều này hơn mình. Thế là, rõ ràng là hai người ấy đã suýt nữa được ở bên nhau, chỉ sau một đoạn đối thoại ngắn ngủi ven hồ, đã không hẹn mà cùng chọn cách im lặng và trốn tránh, cho dù vô tình gặp nhau ở tòa nhà làm việc, Bộ Hoài Vũ cũng vẫn nhìn thẳng và đi lướt qua Viên Hỷ, lại lần nữa trở về với hình tượng nhân vật truyền kỳ lạnh lùng cô độc.

Viên Hỷ từng muốn rằng mình sẽ đối xử với Bộ Hoài Vũ như với Trương Hằng, nhưng những chuyện như tình cảm nếu có thể dễ dàng khống chế thì đã chẳng được gọi là tình cảm nữa. Viên Hỷ hiểu rõ, cho dù thời gian hơn nửa năm qua ấy không thể khiến cô và anh nảy sinh tình yêu, nhưng tình cảm đã lặng lẽ xâm nhập vào thế giới của cô theo thời gian rồi. Vậy nên nếu muốn dứt bỏ thì phải ra tay sạch sẽ nhanh gọn.

Mặt khác, Hà Thích cũng cố gắng hết sức mình để bắt đầu hòa nhập lại vào cuộc sống của Viên Hỷ, anh ngồi xe điện ngầm đến đón Viên Hỷ tan sở, sẽ cùng Viên Hỷ xem những bộ phim chán ngắt suốt suốt, cuối tuần sẽ kéo Viên Hỷ ra ngoài xem phim... nỗ lực của anh không chỉ Viên Hỷ thấy, mà đến một người ngoài cuộc luôn soi mói chăm chú anh như Bì Hối cũng thấy bó tay: “Viên Hỷ, có lẽ sự lựa chọn của cậu là chính xác,” Bì Hối bảo, “Theo như con người Hà Thích thì, cho dù cậu có chọn Bộ Hoài Vũ thì anh ấy cũng khó được như thế.”

Hà Thích lại giúp bạn tiếp quản một công việc mới, mấy người ấy bận bịu suốt ngày suốt đêm đến hơn nửa tháng sau, Hà Thích đã lái một chiếc xe khá cũ về, sau đó hứng chí đến lôi Viên Hỷ ra ngoài hóng gió, bên bờ sông, Hà Thích giang rộng đôi tay đón gió, hét to: “Viên Hỷ, anh muốn cho em một cuộc sống hạnh phúc nhất nhất!”

Viên Hỷ đưa tay giữ lại mái tóc đang bị gió thổi tung, chỉ cười, cảm thấy một niềm vui khó nói nên lời, tuy biết rõ từ “hạnh phúc” này nói ra thì đơn giản, nhưng làm mới là khó, nhưng có người bên cạnh bạn nói to rằng sẽ cho bạn hạnh phúc, thì chỉ ít cũng khiến bạn có hy vọng, chẳng phải thế sao?

Hai người đứng bên bờ sông hóng gió rất lâu, buổi tối trở về cảm thấy hơi lạnh trong người, Viên Hỷ nấu nước gừng cho mình và Hà Thích uống, lại thấy đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ nên đứng dậy đuổi Hà Thích

về, Hà Thích đang cuộn mình trong khăn lông ấm áp không chịu nhúc nhích, “Viên Hỷ~” Giọng anh mang hơi hướm đùa trẻ đang làm nũng, “Người ta đang bị cảm mà, uống nước gừng xong còn phải để mồ hôi ra nữa, không đi nữa, được không?”

Viên Hỷ nhìn đồng hồ, lại nhìn Hà Thích đang sục sục nằm trên ghế salon, có vẻ đấu tranh tư tưởng.

“Dù gì Bì Hối cũng không về, anh nằm phòng cô ấy, được không?” Hà Thích tiếp tục kì kèo, “Như thế anh có thể ở lại với em, để em một mình không phải sợ.”

Thực ra anh ở lại đây em mới sợ đó, Viên Hỷ thầm nghĩ. Đối với tâm tư Hà Thích, cô dâu phải không rõ, trước kia cũng có lần anh ở lại đây muộn quá, cũng từng để lộ ý không muốn đi, nhưng đến phút cuối vẫn bị Viên Hỷ đuổi về, nhưng hôm nay thì anh bị cảm lạnh thật, vả lại còn đang vã mồ hôi đầy người nữa.

“Anh làm sao mà cứ phải rúc vào cái khăn này hả?” Không biết vì sao mà Viên Hỷ có vẻ bực bội, hậm hực kéo tấm khăn trên người Hà Thích.

Hà Thích cuộn người vào khăn chặt hơn, ra vẻ đáng thương nói: “Người ta lạnh.”

“Lạnh?” Viên Hỷ nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi Hà Thích, dở khóc dở cười, “Lạnh mà còn toát mồ hôi thế này.”

Hà Thích cười hì hì, vẫn khăng khăng: “Đó là mồ hôi lạnh.”

Viên Hỷ bắt lực lườm anh một cái, sau đó cắn môi nhìn Hà Thích, cho đến khi Hà Thích cảm thấy lúng túng phải buông tay ra khỏi tấm khăn, đứng dậy lẩm bẩm: “Được thôi, anh đi là được chứ gì.”

“Anh ngủ ở phòng em đi.” Viên Hỷ bỗng nói.

Hà Thích ngẩn người, lập tức cười ngốc nghếch hê hê hai tiếng, sau đó lại nghe Viên Hỷ bảo: “Đi tắm trước đã rồi ngủ, nhớ không được tè dầm ra giường.”

Cuối cùng Viên Hỷ cũng đi tắm trước, bước ra khỏi nhà tắm, tuy trên người ăn vận rất nghiêm chỉnh nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Hà Thích, mặt Viên Hỷ chợt nóng lên, vội vã nói một câu “Anh đi tắm đi, em đi ngủ trước đây.” Rồi chuồn vào phòng ngủ của Bì Hối.

Ngoài cửa loáng thoáng có tiếng chân của Hà Thích, nghe thấy anh vào nhà tắm, một lúc sau lại ra ngoài, tiếng bước chân đến trước cửa phòng Viên Hỷ dừng lại một chốc, sau đó lại nghe thấy anh gõ ngón tay hai lần lên cửa. Viên Hỷ rúc đầu vào trong chăn, trong lòng hoảng hốt, dù biết cửa phòng đã khóa nhưng nhịp tim vẫn đập loạn xạ.

“Viên Hỷ?” Hà Thích đứng ngoài khẽ gọi tên cô, hơi thở của Viên Hỷ nín lại, dường như sợ mình sẽ phát ra tiếng động thì sẽ dẫn dụ một con dã thú xộc ra từ bóng đêm vậy.

Một lúc lâu sau, bên ngoài mới vẳng đến tiếng thở dài khe khe của Hà Thích, liền sau đó là tiếng mở đóng của cánh cửa phòng cạnh bên. Viên Hỷ lúc này mới ló đầu ra khỏi chăn, thở hắt hắt. Đều là những người lẫn lộn ngoài xã hội bao năm rồi, Viên Hỷ không phải là không hiểu ý tứ của Hà Thích, nhưng không rõ vì lý do gì mà cô vẫn không muốn tiến thêm bước nữa với anh, có lẽ vốn chẳng có nguyên nhân gì, chỉ là do cô bây giờ vẫn chưa muốn thôi.

Đã đến cuối tháng, Viên Hỷ vẫn gửi tiền về nhà theo lệ cũ, lúc rút tiền mới phát hiện ra số tiền chi trong tháng này đã vượt quá dự tính, nghĩ ngợi lại cũng không mua gì cả, chẳng qua là do thêm chuyện yêu đương thôi, tuy Hà Thích rất hiểu tình hình tài chính của cô, nhưng chi phí vẫn nhiều hơn khi cô chỉ có một mình.

Viên Hỷ nhìn những con số ít ỏi đến thảm hại trên màn hình hiển thị, không nhận được lại cười khổ, cho dù là yêu đương thì cũng là một dạng tiêu tiền thôi.

Gửi tiền xong lại gọi điện thoại về cho nhà, và do mẹ cô bắt máy, nghe thấy tiếng “a-lô” của mẹ vọng đến từ bên kia đầu dây, Viên Hỷ ngẩn ra, im lặng trong khoảnh khắc. Bên kia dường như cũng thấy được sự kỳ lạ của bên này nên cũng chìm vào im lặng. Viên Hỷ sực tỉnh, khó khăn nuốt nước bọt, vừa định mở lời thì đã nghe giọng của bố cô: “Hỷ à?”

Viên Hỷ thở phào nhẹ nhõm, khẽ đáp lại một tiếng “vâng.”

Bố cô bên kia thở dài, “Lúc này sao không nói tiếng nào với mẹ con vậy?”

Viên Hỷ không trả lời câu hỏi của bố, chỉ nói: “Bố, con gửi tiền tháng này về rồi, bố nhớ kiểm tra và nhận nhé.”

“Hỷ, đừng chỉ lo cho gia đình, con cũng nên lúc phải...”

“Bố, bố vẫn đưa hàng cho người ta hở?” Viên Hỷ ngắt lời bố cô, hỏi.

“Ừ, vẫn thế.”

“Chẳng phải đã nói không để bố đưa hàng nữa sao? Bố, đừng làm việc quá sức thế, bố đã già rồi chứ có còn là thanh niên nữa đâu, sao có thể làm được những chuyện này nữa?” Viên Hỷ cuống lên, trước kia rất lâu cô đã không để bố cô làm công việc này nữa, một bộ đồ dùng trong nhà đưa đến từng nhà khách hàng, sau đó lại khuôn lên lầu từng chiếc một cho người ta, tổng cộng cũng không được quá mười mấy đồng, công việc này quá khổ quá mệt rồi.

“Không, không sao.” Giọng bố cô có vẻ gượng gạo, “Sức khỏe bố vẫn tốt, còn khỏe hơn đám thanh niên kia nữa.”

Viên Hỷ thở dài, “Bố, tiền con gửi về mỗi tháng không đủ sao?”

“Đủ mà! Đủ mà!” Bố cô vội vàng đáp.

“Vậy sao lại phải ra sức làm việc như thế?” Viên Hỷ hỏi.

Bố cô ở bên kia trầm lặng một lúc, rồi mới thấp giọng nói: “Mẹ con muốn kiếm thêm ít tiền, cưới vợ cho anh con.”

“Cái gì?” Viên Hỷ kêu lên thất thanh, “Bố, bố nói gì thế?”

17. Chương 18

CHƯƠNG 18

Bố cô càng áp a áp úng, rồi hạ thấp giọng xuống: “Mẹ con, mẹ con nói muốn kiếm tiền cho anh trai con cưới vợ, Tiểu Hỷ, con đừng cuống, không cần con phải lo đâu, mấy năm nay bố mẹ cũng dành dụm được ít tiền, hai năm nữa thôi là đủ rồi, mẹ con nói... nói...”

“Bố!” Viên Hỷ ngắt lời, “Nhưng, nhưng... nhưng anh trai con không được như người bình thường mà!” Đầu óc Viên Hỷ rối tung cả lên, “nhưng” một lúc lâu mà vẫn không nói nổi nửa câu sau.

“Ai lại chịu gả cho một thằng khờ đâu? Có cô gái nào chịu gán hạnh phúc cả một đời lên một thằng khờ chứ?”

“Không sao, anh con đẹp trai, chỉ cần ít nói là sẽ không nhìn ra, mẹ con nói rồi, chi nhiều tiền tìm một cô gái nào nhà nghèo là được, không sao, yên tâm đi, mẹ con bảo không sao mà.” Bố cô cật lực nhấn mạnh là “không sao”, chẳng biết là đang an ủi Viên Hỷ hay đang thuyết phục chính mình. Người đàn ông thực thà mộc mạc này từ khi còn trẻ đã nể sợ vợ, bao năm nay đã nuôi dưỡng thói quen thuần phục mệnh lệnh của vợ mình, nếu vợ đã nói không sao thì tức là không sao.

“Tiểu Hỷ, con đừng cãi nhau với mẹ nữa, mẹ con chỉ muốn anh con sau này sống tốt, chúng ta còn khỏe mạnh nên cưới vợ cho anh con gấp thì còn có thể lo liệu được, đợi mấy năm nữa thì lực bất tòng tâm rồi, rồi con nó lớn, cũng giảm bớt gánh nặng cho con, cho dù con muốn cũng không cần lo cho anh con cả đời nữa, nó có con rồi, đời sau cũng sẽ có hy vọng hơn. Tiểu Hỷ, đừng trách mẹ con, bà ấy cũng vất vả, bây giờ hề nhìn thấy mấy thằng khờ nhặt rác mà ăn là lại khóc, nói rằng có thằng khờ nào không có anh em ruột thịt đâu, nhưng liệu mong đợi được mấy người chăm sóc được cả đời? Cuối cùng cũng chán ghét bực bội mà rũ tay thôi...”

Bố vẫn lảm nhảm nói, Viên Hỷ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chuyện này là sai lầm, cô biết rõ là sai lầm, tất cả đều là sai lầm, nhưng lại không biết phải ngăn chặn chuyện sai lầm này, cô cũng muốn anh mình được hạnh phúc, nhưng như thế liệu anh cô có hạnh phúc không? Còn cô gái gả cho anh cô có hạnh phúc không? Vì muốn có con nối dõi mà sinh con thì hạnh phúc được chứ? Cô chỉ có một ông anh ngốc thôi mà đã từ nhỏ đã bạn bè chế giễu bắt nạt, nếu đứa trẻ đó có một ông bố ngốc, thì nó sẽ gặp phải những chuyện gì? Viên Hỷ không dám nghĩ nữa, không, không được, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra nữa!

Cúp điện thoại rồi, Viên Hỷ vẫn cảm thấy đầu óc tê liệt, cứ dờ dẩn ngồi trên salon, trong đầu nghĩ quá nhiều, dày đặc đan vào nhau như một tấm lưới đen tối, thít chặt mọi tư tưởng. Bà mẹ cứng cỏi cố chấp, ông bố nhút nhát yếu đuối, và cả anh trai ngờ nghệch khờ dại, cô phải nói thế nào đây, cô phải làm gì?

Ngoài kia sắc trời đã tối lại, di động bên cạnh reo vang một lúc lâu, Viên Hỷ mới giật mình tỉnh ra, dờ dẩn nhìn màn hình hiển thị, mới sực nhớ đến hôm nay đã nhận lời đi với Hà Thích tối nay, nhưng cái tin quá đột ngột kia đã làm cô choáng váng, từ ngân hàng trở về vẫn ngồi thẩn thờ ở đó, nên quên mất việc này rồi.

Nghe điện thoại, Hà Thích gọi to phía bên kia đầu dây: “Viên Hỷ, anh đang ở dưới lầu, em mau xuống đi.”

“Ồ!” Viên Hỷ cố trấn tĩnh tinh thần, đáp lại một tiếng rồi tiện tay cầm túi xách lên và đi xuống dưới lầu.

Hà Thích thấy Viên Hỷ vẫn ăn mặc như bình thường thì trong lòng hơi cảm thấy thất vọng, anh đã thông báo với Viên Hỷ từ trước là hôm nay sẽ đưa cô đi gặp mấy người bạn, tuy không nghĩ sẽ bắt Viên Hỷ trang điểm quá cầu kỳ lộng lẫy, nhưng trong lòng vẫn mong cô xem trọng chuyện này, dù sao đàn ông cũng có lòng hư vinh, ai cũng muốn bạn gái làm mát mắt mình trước mặt bạn bè.

“Ở nhà suốt à?” Hà Thích quay lại hỏi.

Viên Hỷ gật đầu, cũng phát hiện ra mình ăn mặc quá sơ sài, nên hỏi Hà Thích với vẻ hối lỗi: “Đi gặp bạn nào hả anh? Có quan trọng không? Em ăn mặc thế này được chứ? Hay em lên lầu thay nhé?”

Hà Thích cười với vẻ độ lượng, thắt dây an toàn cho Viên Hỷ, “Không sao, vậy được rồi, cũng chẳng phải người ngoài gì, là mấy đồng nghiệp đang làm việc cùng thôi, còn có một sư huynh lúc anh học ở Mỹ nữa, lần này về đây cũng quan tâm đến anh nhiều.”

Với tâm trạng hiện giờ của Viên Hỷ thì tham gia tụ họp với Hà Thích đã không dễ dàng gì, làm gì còn thời gian rảnh để suy nghĩ xem mình ăn vận trang điểm thế nào, nghe Hà Thích nói thế nên cô cũng yên tâm, nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế để nghỉ ngơi.

“Sao vậy? Nhìn em có vẻ rất mệt.” Hà Thích bỗng hỏi.

“Viên Hỷ mở mắt quay sang nhìn Hà Thích, gượng cười, đáp: “Không có gì, gặp vài chuyện không hay trong công việc thôi.”

Hà Thích vừa lái xe, vừa đưa một tay ra nắm thật chặt tay Viên Hỷ, “Nếu không thích thì đừng làm nữa, dù sao cũng không kiếm được bao nhiêu, đừng mài mòn cả tính cách mình thế.”

Không thích thì không làm nữa? Tính cách cũng là vật xa xỉ phụ thuộc cuộc sống, không phải ai cũng có quyền nói đến tính cách, Viên Hỷ khẽ nhếch môi, cười hỏi: “Không làm thì thế nào? Anh nuôi em?”

Hà Thích quay lại nhìn Viên Hỷ chăm chú: “Anh nuôi em.”

Viên Hỷ dờ người, khóe môi lại khẽ nhướn lên, sau đó quay đầu đi dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh nuôi cô, nhưng ai sẽ nuôi gia đình cô?

Hà Thích thấy Viên Hỷ im lặng thì nhất thời không đoán ra tâm tư của cô, cũng chẳng dám nói gì thêm. Chiếc xe dừng trước một quán ăn Nhật Bản, Viên Hỷ theo Hà Thích vào trong, vừa đứng trước cửa phòng bao, vừa đúng lúc gặp ngay người đàn ông cầm điện thoại từ phòng trong bước ra, người ấy nhìn thấy Viên Hỷ tỏ ra sững sờ, ngạc nhiên hỏi: “Ella?”

Viên Hỷ không nghe rõ người kia gọi gì, nên nhìn lại với vẻ nghi hoặc, anh ta khoảng ba mươi tuổi, đeo một cặp kính không gọng, có vẻ rất nho nhã, cũng đang nhìn Viên Hỷ với vẻ kinh ngạc. Hà Thích từ phía sau vội vàng tiến lên hai bước, ôm choàng vai Viên Hỷ, cười nói với anh ta: “Lão Từ, đây là Viên Hỷ.”

Người đàn ông được gọi là lão Từ vẻ mặt vẫn mang nét ngờ vực, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ cười rồi chỉ tay phía sau ra hiệu cho hai người vào trong trước, còn anh vẫn cầm điện thoại ra ngoài nghe.

“Đó chính là sư huynh mà anh nhắc với em ấy, họ Từ, Từ Tuyền Ẩm, nếu không nhớ nổi tên thì cứ gọi sư huynh là được, đừng có gọi bậy bạ tên họ người ta.” Hà Thích kẻ sát tai Viên Hỷ thì thầm, nói xong còn liếc nhìn cô vẻ nửa cười nửa không, Viên Hỷ vừa nhìn thấy vẻ mặt anh thì biết ngay anh lại đang cười nhạo chuyện cô không nhớ được tên người, thế là bĩu môi, bực dọc liếc anh một cái, khi trông mắt lưu chuyển, trong mắt Hà Thích lại là vẻ nũng nịu, vô cùng đáng yêu, Hà Thích nóng người, càng ôm Viên Hỷ chặt hơn, cúi đầu xuống nhìn cô cười ngốc nghếch, Viên Hỷ cũng không kìm được cười, khẽ vỗ lên tay anh một cái, nói: “Được rồi, mau vào trong đi.”

Hai người đẩy cửa bước vào, trong phòng đã tụ tập trên dưới chục nam nữ trẻ tuổi, ngồi xung quanh chiếc bàn tròn chuyện rôm rả, nhìn thấy Hà Thích và Viên Hỷ tay trong tay bước vào, bèn có người lên tiếng chọc ghẹo, bảo họ đến trễ nên phải phạt rượu. Tiếng cười nói xen lẫn vẻ đùa giỡn ập đến khiến Viên Hỷ vừa cảm thấy xa lạ lại có phần thân thuộc, ánh mắt như nhìn xuyên qua khoảng không, trở về thời còn học đại học, khi ấy Viên Hỷ phóng khoáng hơn bây giờ nhiều, thường xuyên chơi đùa cùng bạn bè Hà Thích, quen thuộc rồi còn dám thi uống rượu với nhau, mà giờ đây, có lẽ do đã cô đơn quá lâu, khi gặp lại cảnh náo nhiệt như vậy, ngược lại cô cảm thấy có phần lúng túng, vô thức nắm chặt tay Hà Thích, lóng ngóng đứng ngoài cửa, cả nụ cười trên gương mặt cũng có phần gượng gạo.

Hà Thích phát giác ra nét bất an của Viên Hỷ nên nắm chặt tay cô, sau đó kéo đến ngồi xuống bên bàn. Mấy ly rượu thoáng chốc đã tụ đến, mà đằng sau đó là những gương mặt đang cười hí hí tinh nghịch, có cô gái còn nhét thẳng ly rượu vào tay Viên Hỷ, ánh mắt lại nhìn Hà Thích cười bảo: “Nào, Hà Thích, nếu anh không ngoan ngoãn chịu phạt thì để chị dâu thay anh, yên tâm, các anh em đây rất mềm lòng, không nỡ chuốc say chị dâu đâu, một ly của chị dâu bằng hai ly của anh, các anh em bảo có phải không?”

Đám người kéo dài giọng tán thành “Phảiiii...”, bọn họ đã bàn bạc trước khi Hà Thích đến là phải chuốc cho anh say, sau đó dò thám đời tư của anh chàng giỏi giang này, làm sao không phối hợp nhịp nhàng cho được!

Hà Thích giang tay che cho Viên Hỷ đứng phía sau, không nhịn được cười và mắng: “Quên đi! Muốn khiêu khích thì xử tôi này, đừng có bắt nạt chị dâu.” Nói xong bày hết bảy tám ly rượu ra trước mặt, “Nói đi, các bạn muốn uống thế nào? Từng người lên hay cùng một lúc? Cứ thoải mái đi!”

Vài câu hào sảng phóng khoáng của Hà Thích vừa thốt ra đã khiến mọi người chấn động. Vì mọi người ở đây đã theo lão Từ làm việc, tuy rằng là đồng nghiệp, nhưng xét về tình cảm thì lại là bạn bè, đều là những người trẻ vừa tốt nghiệp xong, có mấy người thậm chí vẫn còn là sinh viên, ngây thơ hơn nhiều so với những người đã lăn lộn ngoài xã hội. Hà Thích lại vừa về nước, buổi tụ họp này chưa tham gia được bao lần, bình thường vẫn tỏ ra là người giỏi giang mẫn cán, mấy câu hào sảng này của Hà Thích khiến mọi người nhất thời không mò đầu ra thâm ý của Hà Thích.

Có điều đã không nói thì thôi, đã nói ra thì “tấm lòng tốt bụng” của mọi người đã bị khiêu khích, “chiến trường” chỉ tĩnh lặng trong ba giây, cuối cùng có người đã đứng lên mở đầu, hét: “Tôi đấu với anh!”

Hà Thích vốn chỉ định dọa họ một trận, ai ngờ cuối cùng bị phản tác dụng, nhìn thấy cảnh tượng đó thì không kìm được, khóe môi giật giật, len lén cười khỏ với Viên Hỷ, Viên Hỷ cũng đáp trả bằng nụ cười bất lực, ghé sát lại gần anh hạ giọng nói: “Ăn chút gì đó trước đã, đừng để bụng rỗng uống rượu.”

Nhưng cả đám đâu chịu để anh ăn no, Hà Thích vỗ vỗ mu bàn tay Viên Hỷ an ủi, cười nói, “Không sao, anh lo trước, đến lúc gục rồi thì em ra tay, anh không tin hai chúng ta không thắng nổi đám dưng chuột xanh kia!”

Mọi người càng ầm ĩ hơn, bảo xem ra chị dâu khá hơn cả, hôm nay gì thì gì cũng phải thử xem tửu lượng chị dâu thế nào. Chỉ một lúc sau, không chỉ Hà Thích uống hơn mười ly rượu, mà cả Viên Hỷ cũng bị chuốc đến mấy ly. Lão Từ từ ngoài bước vào, thấy mọi người đang cười đùa vui vẻ, thì tìm chỗ đối diện Hà Thích ngồi xuống, cũng không khuyên nhủ gì mà chỉ cười híp mắt nhìn mọi người đeo bám Hà Thích và Viên Hỷ không thôi.

Viên Hỷ vốn ăn trưa ít, trong bụng đã trống rỗng từ lâu, bây giờ lại bị họ chuốc mấy ly, chỉ thấy dạ dày khó chịu như bị lửa đốt, nhưng vì ngại có Hà Thích ở đó nên không tiện tỏ ra mặt, đành cười gượng rồi từ chối nhiệt tình của họ, trong lòng lại có chút gì đó không vui.

Ánh mắt của lão Từ thỉnh thoảng lại lướt qua mặt Viên Hỷ, mỗi lần như thế đều có một ý vị kỳ lạ nào đó, Viên Hỷ mơ hồ cảm thấy ánh mắt người này có gì đó lạ lùng, nhưng mỗi lần cô nhìn lại thì anh ta lại nhìn đi nơi khác, làm ra vẻ như không có chuyện gì, khóe môi vẫn thấp thoáng nét cười nhìn mọi người vui đùa. Mấy lần như vậy, trong lòng Viên Hỷ cũng nghi ngờ, lại nhớ đến vừa nãy trước khi vào đây, anh ta gọi “Ai-la” gì đó, bây giờ nghĩ kỹ lại thì càng giống tên một cô gái hơn, hiển nhiên là đã nhận nhầm cô thành người khác.

Đến cuối buổi, Hà Thích vẫn bị họ chuốc say. Viên Hỷ sợ anh bụng đói uống rượu sẽ làm hại dạ dày, nên cứ nhân lúc mọi người không chú ý bèn nhét đồ ăn vào miệng Hà Thích, có lần đúng lúc gấp cho anh thì bị anh tóm chặt cánh tay, thuận thế hôn liền tục lên đầu ngón tay cô, ánh mắt mơ màng, cười rất thỏa mãn, “Viên Hỷ, anh yêu em, thật sự rất yêu em, gả cho anh nhé, được không? Anh nuôi em, chúng ta sẽ sinh ra một đàn con, được chứ? Sinh thật nhiều đứa, tiểu đại, tiểu nhị, tiểu tam...”

Anh tưởng mình nói nhỏ, nào ngờ mình đã uống say khướt, âm lượng phát ra đương nhiên không nhỏ, ngược lại còn trở thành lời tuyên ngôn trước mặt bàn dân thiên hạ, mọi người ngẩn ra trước rồi hò reo ầm ĩ, có người còn khoa trương đến nỗi cười lăn sang một bên, còn một số người cứ cật lực giục Viên Hỷ nhận lời nhanh nhanh.

Viên Hỷ nhìn Hà Thích đang đếm đếm lảm nhảm, dở khóc dở cười, tiếng cười giòn một lúc một to, sắc mặt Viên Hỷ đỏ bừng, muốn rút tay mình ra khỏi tay anh, mỗi tội Hà Thích nắm chặt quá, nên đành cuống quýt gọi: “Hà Thích! Hà Thích! Đừng đùa nữa!”

Hà Thích đã đếm tới “tiểu thập nhị”, có lẽ càng về sau, anh cũng quên đếm được bao nhiêu, nên đành cười ngốc nghếch đếm lung tung, sau đó nghe thấy mọi người cười đùa đếm tiếp với mình, anh càng thêm đắc ý, đếm càng to hơn. Viên Hỷ càng cuống, trong hoảng loạn cô nhìn thấy gương mặt lão Từ, trong đôi mắt ấy lại có nét lạnh lùng, Viên Hỷ đỡ người, chớp chớp mắt rồi nhìn lại, phát hiện ra trên gương mặt lão Từ rõ ràng đang có nụ cười âm ỉ.

Cuối cùng, vẫn là lão Từ giúp Viên Hỷ thu dọn tàn cuộc, đám người này đã uống khá nhiều, lúc chia tay đã mấy người phải dìu mới đi nổi. Hà Thích đã bị chuốc say đến thần trí lẫn lộn, được lão Từ và Viên Hỷ đỡ ra sau xe, ngoẹo đầu ngủ mất.

“Biết lái xe không?” Lão Từ hỏi.

“Viên Hỷ lắc đầu, nhìn Hà Thích đang ngủ khò khò, có phần buồn rầu.

Lão Từ suy nghĩ một lúc rồi ngồi vào ghế lái, quay lại nói với Viên Hỷ vẫn đang đứng ngẩn ngơ bên ngoài: “Lên đi, tôi đưa hai người về trước.”

“Xe của anh thì sao?” Viên Hỷ hỏi.

Lão Từ nói: “Cứ để tạm ở đây, lát nữa tôi về lấy sau.”

Viên Hỷ có phần ngượng ngùng, nói: “Nếu không để tôi vẫy xe về vậy, đợi ngày mai anh ấy quay lại đây lấy xe là được.”

Lão Từ cười, khởi động xe rồi nói: “Được rồi, lên đi, dù sao cũng không muộn lắm, một lát thôi mà, đừng khách sáo nữa, Hà Thích chưa hề khách sáo với tôi bao giờ.”

Viên Hỷ không nói nữa, lên xe và giúp Hà Thích điều chỉnh lại tư thế, để anh ngủ thoải mái hơn, sau đó nghe lão Từ hỏi: “Đưa hai người về đâu? Lệ Đô hay ở chỗ cô?”

Viên Hỷ nghĩ ngợi, với tình trạng Hà Thích bây giờ cũng không yên tâm bỏ anh lại một mình trong căn hộ chung cư ở Lệ Đô, nên đáp: “Đưa đến nhà tôi vậy, để tôi chăm sóc anh ấy.”

“Ở đâu?” Lão Từ lại hỏi địa chỉ Viên Hỷ.

Viên Hỷ khẽ báo địa chỉ rồi im lặng, chỉ cúi thấp đầu thần thờ ngấm Hà Thích đang gối đầu lên đùi mình ngủ say sưa, tửu phẩm của anh xưa nay vẫn tốt, lúc say khướt thường chỉ ngủ vùi, có lúc cũng ngáy khe khẽ, đáng yêu như một đứa trẻ vậy.

18. Chương 19

CHƯƠNG 19

Vẫn chưa quá muộn, đường phố vẫn phồn hoa náo nhiệt, dòng xe qua lại tấp nập bật ra những dòng đèn sáng lóa cùng những ánh đèn neon lấp lánh hai bên đường hòa lẫn vào nhau, như muốn hâm nóng đêm đầu thu lẽ ra phải mát mẻ này, khiến cả thành phố như bao phủ một vòng ánh sáng mờ ảo.

Lão Từ giúp Viên Hỷ dìu Hà Thích lên lầu, Hà Thích vẫn say đến không ý thức được gì, ngoẹo đầu ngủ say trên giường Viên Hỷ. Lúc cô chăm sóc xong Hà Thích rồi bước ra khỏi phòng ngủ, lão Từ đang ngồi thần thờ trên salon trong phòng khách, tiếng đóng cửa của cô khiến anh ta giật mình tỉnh ra, đứng khoanh khắc anh ta ngược lên nhìn Viên Hỷ, cô phát hiện ra thoáng nét mê hoặc trong đôi mắt ấy.

Viên Hỷ chỉ thấy mệt, chuyện trong nhà đã khiến cô mất tinh thần quá nhiều, khiến cô không còn hơi sức đâu nghĩ đến những chuyện khác, nên cô cười nhạt rồi cảm ơn lão Từ: “Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều, Từ sư huynh.”

Ánh mắt lão Từ thoáng chốc hồi phục lại sự sắc sảo, anh ta đứng dậy, cười và lắc đầu, đặt chìa khóa xe của Hà Thích lên kỷ trà rồi đáp: “Đừng khách sáo như thế, tôi về trước, cô chăm sóc Hà Thích nhé, hôm nay cậu ta uống nhiều, e rằng đêm nay phải phiền phức nữa.”

Viên Hỷ vẫn nói thêm vài câu khách sáo rồi tiễn lão Từ ra cửa. Về đến phòng vào xem Hà Thích thế nào, thấy anh lật xoay người trong mơ, mồm lẩm bẩm gì đó không rõ, còn khẽ cau mày, như đang oán thán việc gì vậy, Viên Hỷ mới nhận ra lúc này vội vã quá đã quên không cởi áo khoác ngoài ra giúp anh, cứ để vậy mà ngủ thì quả là không thoải mái, nên vội đến đỡ nửa người Hà Thích lên, vừa dỡ dành vừa cởi áo khoác ra.

Động tác đó khiến cảm giác khó chịu trong người Hà Thích càng mãnh liệt hơn, cổ họng bỏng rát như có lửa đốt, hàng lông mày anh càng nhíu chặt hơn, mắt vẫn nhắm nghiền, rên rĩ như nửa tỉnh nửa mơ: “Ella... nước... anh muốn uống nước.”

Viên Hỷ khẽ cứng người, khá lâu sau mới định thần lại, đỡ lấy cốc nước ấm cho Hà Thích, rồi lại quay về đỡ anh dậy để uống hết một cốc nước to.

“Cảm ơn.” Hà Thích lằm bằm, khẽ dụi dụi đầu vào vai Viên Hỷ, cuối cùng đã tìm được vị trí thích hợp, gương mặt lộ ra nét mãn nguyện, tiếp tục ngủ say. Viên Hỷ thần thờ ngấm Hà Thích, nhiệt độ cơ thể ấm nóng của anh phả ra qua làn áo, xộc vào mọi cảm quan của cô một cách chân thực, nhưng tại sao trái tim cô vẫn lạnh giá? Sự lạc quan phóng khoáng của anh, như thể toàn thân đều phát ra một sức sống nóng bỏng, sự ấm áp đó đã cho cô hai năm vui vẻ nhất, cũng từng theo cô trải qua bốn năm cô đơn, nhưng giờ đây, rõ ràng anh đang nằm trong vòng tay Viên Hỷ, nhưng tại sao hơi nóng ấy vẫn không sưởi ấm được trái tim cô?

Đặt Hà Thích nằm ngay ngắn trên giường, lúc đứng dậy định đi lại bị anh tóm lấy cánh tay, “Viên Hỷ, đừng đi... đừng đi.” Anh nhắm mắt lại gào, túm chặt lấy cánh tay Viên Hỷ không chịu buông. Nhưng, anh biết hiện giờ mình đang gọi tên ai không? Người ta đều bảo lúc say rượu sẽ nói thật, nhưng hai cái tên anh gọi, đâu mới là thật?

Viên Hỷ cứ đứng đờ ra như vậy, thần thờ ngấm gương mặt say ngủ của anh, cô không ngốc, bao nhiêu nghi vấn xâu chuỗi lại thành một sợi dây, nhưng rồi thì sao? Bây giờ lắc cho anh tỉnh dậy rồi hỏi ai là Ella? Có cần hỏi không? Chẳng phải anh đã nói thật hết với cô rồi còn gì? Lúc cô quyết định “gương vỡ lại lành” với anh cũng đã thể hiện sẽ bao dung quá khứ của anh mà! Tại sao vẫn để tâm? Có lý do gì để tâm chứ? Anh đã từng lạc đường, cô cũng đã có lần do dự đẩy thôi? Trong giấc mơ anh gọi tên Ella, còn cô? Dám

nói rằng ở một góc sâu thẳm nhất trong trái tim mình không hề có dấu vết của người đàn ông nào tên Bộ Hoài Vũ không?

Bốn năm rồi, ai có thể giữ cho mình trong sạch như một tờ giấy được? Những việc chính mình cũng không làm được thì sao có thể đòi hỏi người khác làm? Cô hiểu rõ, rất rõ, nhưng chính vì hiểu rõ cô vẫn không kìm được phải để tâm.

Cô gọi điện hỏi Bì Hối: “Nếu Tiêu Mặc Đình gọi tên người con gái khác trong mơ, cậu sẽ làm thế nào?”

“Cút! Dám à? Tớ sẽ phăng teo luôn anh ấy, cho làm Đông Phương bất bại đệ nhị luôn!” Bì Hối giận dữ, như thể Tiêu Mặc Đình đã làm chuyện có lỗi với cô thật, lửa giận cứ thế theo đường dây điện bùng cháy.

Viên Hỷ bên này chẳng nói chẳng rằng, lòng thầm ngưỡng mộ Bì Hối, cô nàng không bao giờ che giấu tâm sự của mình, mà thẳng thắn bày tỏ tình cảm, sống rất đơn giản mà thoải mái. Kỳ thực Bì Hối là người nhìn có vẻ thô bạo nhưng lại rất tinh tế, cảm nhận được sự trầm mặc của Viên Hỷ, cô lập tức hạ giọng, chần chừ hỏi: “Viên Hỷ, sao vậy? Hà Thích có lỗi với cậu à?”

Trong lòng Viên Hỷ có phần cay đắng, nhưng vẫn cười khê: “Không, anh ấy rất tốt.”

Bì Hối không tin, lại hỏi: “Vậy sao nghe giọng cậu có vẻ ủ rũ vậy?”

“Cũng có chút... mệt, Bì Hối, mẹ mình... định cưới vợ cho anh...”

“Cút thật!” Âm lượng của Bì Hối đột ngột cao vút lên, khựng lại một lúc mới tiêu hóa được tin tức này, không biết phải nói gì nên lẩm bẩm một lúc mới nói: “Mẹ cậu... mẹ cậu... đúng là sáng tạo thật!”

Viên Hỷ không ngờ Bì Hối lại dùng từ “có sáng tạo” để hình dung mẹ mình, ôm lấy ống nghe không nói gì, chỉ thấy tròng mắt nóng lên.

Bì Hối bất bình thay Viên Hỷ, lại tiếp tục nói: “Viên Hỷ, tớ nói cái này cậu đừng giận, tớ cũng không phải khích bác quan hệ mẹ con của cậu, mà tớ thực sự không hiểu nổi mẹ cậu, cậu có phải do bà sinh ra không? Có phải bà muốn vắt kiệt cậu mới nghĩ ra trò này? Tình trạng anh cậu mà kết hôn được à? Mẹ cậu có phải chê cậu sống chưa đủ mệt, mới nghĩ cách bắt cậu công cái của nợ này cả đời không? Cậu mặc kệ đi, muốn cưới thì để bà đi mà cưới! Cậu buồn làm gì cho bức thân!”

Viên Hỷ mím môi: “Tớ cũng không biết bà nghĩ gì nữa, Bì Hối, tớ cảm thấy mệt, rất mệt, bố năm nay đã sáu mươi rồi, vì kiếm tiền cho anh cưới vợ mà bây giờ vẫn phải khuân vác thuê cho người ta, tớ bỏ mặc được không? Thương ông lắm! Nhưng tớ phải lo thế nào đây? Hả? Bì Hối, tớ phải lo sao đây?”

Bì Hối cũng lặng thinh trước câu hỏi của Viên Hỷ, hồi lâu sau mới thở dài hỏi: “Chuyện này cậu bảo Hà Thích biết chưa?”

“Chưa.” Cô không nói với Hà Thích, không biết phải nói gì về gia đình mình, điều kiện của anh tốt như vậy, đến mức cô chẳng cách nào nói thật cảnh nghèo túng của nhà mình ra. Cô xiết bao hy vọng mình cũng có một gia đình tương xứng với anh, không cần phải lo nghĩ, không cần phải che giấu gì, cho dù bản hàn một chút, nhưng chí ít cũng hạnh phúc, song gia đình cô có thể được gọi là hạnh phúc không?

Có lẽ sẽ rất nhiều người dùng giọng điệu bất bình chỉ trích cô hư vinh, nói cô tự ty, là giả tạo, sau đó bảo cô phải lạc quan, phải nghĩ thoáng, phải ưỡn thẳng lưng lên đối mặt với cuộc sống, cho dù nó đầy đau khổ. Trong cái xã hội này, rất nhiều người có thể nhìn người khác mà nói ra từng tràng từng tràng châm ngôn nhân sinh, sau đó bảo bạn không nên làm thế này, mà phải làm thế kia. Họ nói nhẹ nhàng đến thế, lý trí và thẳng thắn đến thế, vì họ chưa bao giờ trải qua khó khăn, mà cái thứ khó khăn đó, chỉ khi tự mình nhận chịu nó mới có thể gọi là khó khăn, nếu người khác gặp khó khăn, nhiều nhất bạn cũng chỉ đồng cảm thôi.

Viên Hỷ có thể thần nhiên nói trước mặt Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng rằng: “Em rất nghèo, không có tiền đãi cơm hai anh”, nhưng cô không cách chi bảo Hà Thích rằng “Anh trai em là một thằng khờ, bố em giờ phải bán sức lao động, định kiếm tiền cưới vợ cho anh.” Mấy người chịu lộ ra cảnh nghèo túng của mình trước mặt người yêu đâu?

Cô không nói được, bảo cô tự ty cũng được, nói cô hư vinh cũng xong, cô thật sự không thể nói với Hà Thích.

“Cậu nên nói với Hà Thích,” Bì Hối bảo, “Nếu đã quyết định ở bên anh ấy, cuộc sống sau này hai người phải cùng đối mặt, bất luận là khổ đau hay hạnh phúc, Viên Hỷ, cậu cứ thế này thì tớ sẽ rất lo, cậu giấu Hà Thích quá nhiều, cậu có chắc chắn người anh ấy yêu là cậu thật sự hay không? Hay là yêu một hình tượng hoàn mỹ mà cậu tạo ra? Cậu làm thế, có công bằng với anh ấy không?”

...

Ngủ đến nửa đêm, Viên Hỷ mơ mơ màng màng tỉnh dậy, khó nhọc mở đôi mắt đang dính lại với nhau, nhận ra Hà Thích đang bế mình vào phòng ngủ, “Anh làm gì vậy?” Cô hỏi.

Hà Thích cúi đầu nhìn dáng vẻ mơ màng buồn ngủ của cô, khẽ cười, “Bé con, sao em lại ngủ trên salon? Cũng may anh nhìn thấy, không thì ngày mai em lại ốm mất.”

Dây thần kinh Viên Hỷ chưa phản ứng kịp, đỡ dẫn vươn tay ra vuốt ve gò má Hà Thích, hỏi khẽ: “Say rượu có đau đầu không?”

Hà Thích cười, lắc đầu, nghiêng đầu hôn vào lòng bàn tay Viên Hỷ một cái, đáp: “Anh không sao, ngủ một giấc là khỏe ngay, chút rượu đó có nhảm nhò gì.”

Viên Hỷ nghe anh lại huênh hoang thì không nhịn được mỉm cười. Hà Thích đặt Viên Hỷ lên chiếc giường còn lưu lại hơi ấm của anh, rồi cũng nằm xuống ngay sát bên cô. Viên Hỷ hơi mất tự nhiên, dịch sang bên một chút, định ngồi dậy: “Em sang phòng Bì Hối, anh cứ ngủ nữa đi.”

Hà Thích níu cô lại, kéo cô vào lòng như cũ: “Cứ ngủ thế này đi, anh muốn ôm em ngủ, lát nữa trời sáng rồi.” Cảm nhận thấy sự căng thẳng của cô, anh càng khép chặt cánh tay hơn, cười khẽ bên tai cô, “Đừng sợ, anh chẳng làm gì đâu.”

Anh càng nói thế, Viên Hỷ càng căng thẳng hơn, cơ thể càng cứng tốt độ, cô vẫn chưa ngủ cùng Hà Thích trên một chiếc giường bao giờ, cảnh tượng này quá mờ ám khiến cô thấy lúng túng, nên đành gồng cứng người, nghiêng sang bên lọt thỏm vào lòng Hà Thích. Cũng may anh là quân tử nói được làm được, quả nhiên ngoài chuyện ôm cô ra, cũng không có động tác gì khác. Về sau, đến thân người anh cũng xích ra sau một chút, không còn áp chặt vào cô như lúc đầu nữa, chỉ có bàn tay đặt lên eo cô vẫn nóng hực.

Hơi thở Hà Thích không đều đặn chút nào, cô thử lên tiếng hỏi dò: “Hà Thích?”

Quả nhiên anh vẫn chưa ngủ, khẽ “hử?” một tiếng đáp lại.

“Em có kể anh nghe nhà em rất nghèo chưa?” Cô hỏi, “Thực ra từ nhỏ em đã là một đứa trẻ tự ty, vì gia đình em, bố mẹ em đều không có công việc chính thức, vả lại...”

“Được rồi, anh biết,” Hà Thích khẽ hôn lên hóm cổ cô, “Anh không quan tâm, gốc ạ, người anh yêu là em, có liên quan gì đến gia đình em đâu, cho dù em có là cô bé lọ lem thật, thì anh chính là hoàng tử yêu em, đừng nghĩ ngợi nhiều, ngủ đi.”

Cô im bật, cô là cô bé lọ lem ư? Cô bé lọ lem chỉ ít cũng có một ông bố giàu có, còn cô thì có gì? Cho dù là cô bé lọ lem, thế thì hoàng tử tại sao lại yêu, chỉ vì một buổi khiêu vũ không hề chân thực đó sao? Trong truyện cổ tích đều nói hoàng tử và cô bé lọ lem cuối cùng đã cưới nhau, nhưng về sau thì sao? Cuộc sống của họ có hạnh phúc không? Truyện cổ tích không có đáp án.

Hà Thích nghe cô im lặng một lúc lâu không động tĩnh gì, tưởng cô ngủ thật rồi, mới hạ giọng lầm bầm: “Cô bé này, ngủ thật rồi à!”

...

Giấc ngủ này càng vất vả hơn, lúc Viên Hỷ tỉnh giấc, phát giác ra nửa bên người mình đã căng cứng, tình trạng Hà Thích cũng không khá hơn cô là bao, đang nằm nghiêng trên giường nhìn cô vẻ đầy bất hạnh.

“Sao em ngủ không biết đổi tư thế gì vậy?” Hà Thích xoa xoa cánh tay bị Viên Hỷ gối lên tê cứng, hỏi với vẻ đáng thương, “Hại anh không dám động dậy, chỉ sợ em thức giấc.”

Sao cô lại không biết đổi tư thế ngủ được chứ, chẳng qua là không dám thôi. Cánh tay Hà Thích luôn choàng chặt eo cô, hơi thở anh phả ngay sau tai, như thể chỉ cần cô quay lại là sẽ chạm ngay mũi anh, sao cô dám xoay người lại được! Ngủ có một chút mà người cô cũng tê cứng một nửa rồi. Viên Hỷ

nghe Hà Thích nói cũng cảm thấy xấu hổ, hạ rèm mi xuống không dám nhìn anh, ngồi dậy xoa bóp cánh tay bị cô đè tê cứng của anh.

Hà Thích không chịu yên, bàn tay khác đưa ra khẽ chạm vào gò má Viên Hỷ, cười trộm: “Nhìn này, mặt đỏ lên rồi, Viên Hỷ, anh thích em lúc đỏ mặt, còn nhớ chúng ta lần đầu hôn nhau không? Mặt em đỏ đến mức, ừ... đến bây giờ vẫn như ngay trước mắt anh, lúc đó anh có hơi sợ không dám hôn em nữa, chỉ sợ môi anh cũng bị môi em hâm nóng lên luôn...”

“Bớt nói linh tinh đi!” Viên Hỷ then quá hóa giận, làm ra vẻ định đánh anh, nét hồng trên mặt càng đậm.

Hà Thích cười hê hê, tóm ngay lấy nắm đấm của Viên Hỷ, tiếp đó hạ giọng bảo: “He he, Viên Hỷ, có phải người da trắng đều thích đỏ mặt không? Được, được, không nói nữa, không nói nữa, em cúi đầu xuống, cúi thấp nữa, ừ, đến đây, để anh thử xem lần này có bị bỏng môi không...”

Nắm đấm Viên Hỷ cuối cùng đã hạ xuống, Hà Thích vừa cười vừa tránh, lúc không tránh nổi thì ưỡn ngực ra chịu cú đấm của Viên Hỷ, hai người đang đùa giỡn thì bên ngoài cửa có tiếng đá vào rầm rầm, tiếng Bì Hối hét lên loáng thoáng: “Viên Hỷ, Viên Hỷ...”

Viên Hỷ cuống quýt bò ra khỏi giường, chạy ra phòng khách, mở cửa, thấy Bì Hối tay khệ nệ xách đủ thứ, mồm còn ngậm một chiếc túi, thê thảm hết biết. Cô nhìn thấy Viên Hỷ mở cửa, vội vàng “ư ư” ra hiệu cho Viên Hỷ đón lấy chiếc túi cô đang ngậm. Viên Hỷ đỡ khóc đỡ cười, vội gỡ chiếc túi cô bạn mình đang ngậm ra. Bì Hối miệng vừa được giải phóng bèn than vãn ngay: “Bà nó chứ, mệt chết đi được, Viên Hỷ, tớ cũng không biết mình tha được bấy nhiêu thứ này lên đây là kỳ tích huy hoàng cỡ nào! Đón lấy này!”

Viên Hỷ vừa đón lấy đồ trong tay Bì Hối, vừa hỏi: “Làm gì mà xách nhiều đồ thế? Cậu tự đến đây à?”

“Ừ, tớ bắt xe đến, là phúc lợi cơ quan phát, dù sao tớ và Tiêu Mặc Đình đều lười, chi bằng mang đến đây, cậu...” Bì Hối đột nhiên thấy Hà Thích đứng trước cửa phòng ngủ, ngẩn ra, không nói tiếp được nữa.

Hà Thích gật đầu cười với Bì Hối, hỏi: “Em đến rồi à?”

19. Chương 20

CHƯƠNG 20

Hà Thích mỉm cười gật đầu với Bì Hối, hỏi: “Em đến rồi à?”, rồi bước đến đón lấy đồ đạc trong tay Bì Hối, cũng tiện tay lấy luôn đồ trên tay Viên Hỷ, khệ nệ túi lớn túi nhỏ mang vào nhà bếp.

Bì Hối nhìn theo bóng Hà Thích khuất sau nhà bếp, không tìm được thò đầu ra ngó nghiêng vào phòng ngủ, về mặt đây hậm hực, chồm đến sát bên tai Viên Hỷ thì thảo, “Viên Hỷ, cậu đúng là đưa hết thuốc chữa, sao mà ngốc thế hả?”

Viên Hỷ vừa nhìn vẻ mặt đó của Bì Hối là biết ngay bạn mình nghĩ lung tung, nên cười khẽ, lắc đầu, “Không có gì, tớ qua anh ấy uống nhiều quá, nên tớ bảo ngủ lại đây thôi, không có gì khác.”

Bì Hối lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thấy Viên Hỷ cười hí hí nhìn mình, lại lườm cô một cái muốn rách mắt, “Còn cười à! Hôm nào anh ta say rượu làm càn, lúc đó tha hồ mà đẹp mặt nhé!”

Hà Thích vào phòng vệ sinh tắm rửa, lát sau quần áo chỉnh tề bước ra, thấy hai người đang ngồi trên salon trò chuyện, bèn cười cười, bảo: “Hai người nói chuyện vui nhé, công ty anh còn chút chuyện, anh đi trước đây.”

Bì Hối có vẻ ngạc nhiên: “Chủ nhật mà cũng phải làm thêm à?”

Hà Thích gật đầu, giải thích: “Ừ, có hạng mục vừa làm xong, còn một số việc lật vật cần xử lý.”

Viên Hỷ không hỏi nhiều, vào phòng ngủ lấy áo khoác cho Hà Thích, lại vào nhà bếp lấy một chiếc bánh mì cùng một túi sữa ra đưa cho anh, “Tạm vậy đi, đừng lười ăn, hại dạ dày đấy.”

Hà Thích cười đón lấy, lại chào Bì Hối rồi ra cửa, Viên Hỷ đưa anh đi, thấy anh đi được vài bước lại quay trở lại, tưởng anh quên gì nên hỏi, “Sao thế? Anh bỏ quên gì à?”

Hà Thích chỉ cười, ngoắc ngoắc tay ra hiệu cô ra ngoài, Viên Hỷ không hiểu nên bước ra cửa một bước, vừa định hỏi thì đã bị anh đẩy dựa vào tường, Viên Hỷ bất ngờ khê kêu lên một tiếng, thấy anh cúi thấp đầu xuống định hôn mình, thì hoảng quá nghiêng đầu sang bên tránh đôi môi của anh, thấp giọng hét: “Đừng đùa, Hà Thích.”

Đôi môi anh rơi xuống hờn cổ cô, song vẫn quyến luyến không nở rời, chỉ thì thầm trách móc với vẻ bất mãn bên tai: “Lại trốn! Cô bé hư, em cứ bắt nạt anh!”

Viên Hỷ dở cười dở mếu, cô bắt nạt anh? Rốt cuộc là ai mới đang bắt nạt ai đây? Tay cô chống lên ngực Hà Thích, vận sức đẩy ra một khe hở, hạ giọng nói, “Đừng đùa, Bì Hối còn ở trong kia, lát nữa nó lại cười em!”

Hà Thích nghe thế mới chịu buông Viên Hỷ ra với vẻ quyến luyến, thì thầm: “Tối nay đợi anh nhé.” Trước khi đi còn nhân cơ hội cô không phòng bị mà hôn chụt một cái thật nhanh lên môi, cười trộm rồi bỏ đi.

Viên Hỷ nhìn theo bóng Hà Thích xuống lầu, cười với vẻ bất lực, cho đến khi anh ngoặt khỏi ngã rẽ, không thấy đâu nữa mới vào nhà, đến phòng khách thấy Bì Hối đang ngồi ôm gối trên salon nhìn mình, Viên Hỷ biết cô nàng trong này chắc chắn đã nghe thấy gì đó, thế nên cười cười ngượng ngùng, “Hôm nay sao đến sớm thế? Tiêu Mặc Đình đâu? Sao không thấy theo cậu đến?”

Bì Hối nhếch nhếch môi, đáp: “Thôi đi cô, đừng đánh trống lảng nữa, tớ còn không biết cậu hay ho thế nào à? Tự cậu soi gương mà xem, lúc này ở ngoài cửa mà hai người không lén lút làm gì ấy hử, tớ đi đâu xuống đất!”

Viên Hỷ cười he he, cũng không nói nhiều với Bì Hối nữa, quay người vào phòng vệ sinh tắm rửa. Bì Hối leo theo sau cô, dựa vào cửa nhìn cô đánh răng. Viên Hỷ nhổ ra một đám bọt kem đánh răng, nhìn thấy Bì Hối trong gương, có phần thắc mắc không hiểu cô nàng này hôm nay bị làm sao, hỏi: “Sao vậy? Cậu theo tớ làm gì?”

Bì Hối như có vẻ mâu thuẫn, mím môi, nhưng vẫn nói: “Trương Trừng gọi điện cho tớ, bảo... Bộ Hoài Vũ nhập viện rồi.”

Viên Hỷ cứng người, dờ dẫm nhìn Bì Hối trong gương một lúc lâu, rồi mới “ừ” khê một tiếng, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đánh răng. Bì Hối đợi mãi cũng không thấy Viên Hỷ nói gì, bắt đầu hơi sốt ruột, lại hỏi: “Cậu có muốn đến thăm không?” Viên Hỷ vẫn không đáp lại, chỉ cúi đầu mãi mê đánh răng, Bì Hối rất tức cái dáng vẻ chẳng nói chẳng rằng này, trong lòng rất bức bối, thêm vào đó cô vẫn luôn bất bình thay Bộ Hoài Vũ, thế nên mới hậm hực nói: “Dù là bạn bè bình thường cũng phải đi thăm chứ, đừng nói gì là hai người từng thân với nhau như thế! Viên Hỷ, cậu quá đáng thật! Chẳng lẽ mọi người cứ phải là kẻ thù mới được? Tại sao cậu không dám đi? Là vì cậu thấy sợ! Lòng cậu biết rõ, nếu như chẳng có gì với Bộ Hoài Vũ, mắc mớ gì hai người gặp nhau mà tỏ vẻ không quen biết? Trương Hằng nói tớ biết hết rồi!”

Viên Hỷ nhổ bọt kem ra, hơi đỏ, có vẻ như đã đánh quá mạnh vào chân răng, có lẽ trong người nóng quá, cô nghĩ, chắc phải đổi kem đánh răng loại khác xem sao.

“Bộ Hoài Vũ người ta trước kia khỏe mạnh thế, sao lại bị bệnh dạ dày nhỉ? Cậu thật sự không biết nguyên nhân hay giả vờ không biết? Cho dù trước kia cậu thế nào, là cô đơn hay không chịu được buồn chán cũng được, tóm lại là cậu đã quậy cho nước đục ngầu lên, rồi bây giờ phải dứt bỏ đi, có bao giờ cậu nghĩ đến người ta chưa? Cũng may người ta phóng khoáng, không nói bất cứ lời thừa nào! Nếu cậu gặp phải người đeo bám dai dẳng, cậu...”

“Anh ấy không yêu tớ,” Viên Hỷ cắt ngang lời Bì Hối, rồi cười khổ sở, “Bọn mình chưa hề yêu nhau.”

“Đó là do cậu tưởng! Cậu dựa vào đâu mà bảo anh ấy không yêu? Là vì không nói ra lời yêu à, thế chẳng lẽ chỉ xoen xoét nói yêu mãi mới gọi là yêu? Viên Hỷ, làm người không thể thế, lúc sáng Trương Hằng gọi điện cho tớ, anh ta vẫn ở trong bệnh viện với Bộ Hoài Vũ, thực ra muốn gọi cho cậu cơ, nhưng lại thấy có một số chuyện không thể nói thẳng với cậu, nên mới gọi cho tớ, chúng ta là bạn bè lâu năm, nên dù cậu đúng hay sai tớ vẫn nghiêng về cậu, nhưng Trương Hằng với Bộ Hoài Vũ cũng giống như tớ với cậu, họ là

anh em thân thiết từ lâu, Bộ Hoài Vũ đau buồn hay không thì anh ta nhìn ra ngay, anh nói Bộ Hoài Vũ từ trước luôn là người trầm lặng ít nói, dù trời có sập xuống anh ấy cũng không lên tiếng, chỉ cắn răng gồng mình chịu đựng. Rõ ràng hai người đã bắt đầu thân với nhau, một ông Hà Thích quay lại, là cậu đã buông tay ra ngay, thậm chí đến một lời giải thích rõ ràng cũng không chịu nói với Bộ Hoài Vũ, cậu xem anh ấy là gì chứ? Bộ Hoài Vũ thương cậu, sợ cậu khó xử, nên mới lặng lẽ rời xa cậu một cách không rõ ràng như thế, cũng chẳng nói với cậu câu nào khiến cậu đau lòng, nhưng Viên Hỷ à, cậu không thấy mình làm vậy là quá đáng à? Hả? Viên Hỷ, Trương Hằng đã hỏi tớ như thế trong điện thoại, tớ muốn bảo vệ cậu cũng không nổi, vì cậu thực sự đã làm vậy, cậu bảo tớ phải nói gì đây?”

Bì Hối trước nay miệng lưỡi sắc bén, nhưng cô hiếm khi vận dụng với Viên Hỷ, cô nghe Bì Hối chất vấn mình như vậy, trong lòng cảm thấy rất bức bối, có rất nhiều câu muốn phản bác lại Bì Hối, nhưng ra đến miệng lại không thốt nổi tiếng nào, Trương Hằng và Bì Hối đều nói Bộ Hoài Vũ khổ, bảo cô không nên tuyệt tình như vậy, nhưng cô phải làm sao? Cô đã chọn Hà Thích rồi thì còn làm gì được? Nếu đã cắt đứt thì không nên cắt đứt sạch sẽ gọn ghẽ không lưu chút gì sao? Chẳng lẽ làm thế là sai? Chẳng lẽ Bộ Hoài Vũ biểu lộ vẻ không đành lòng thì chứng tỏ cô có lương tâm à? Chẳng lẽ bắt buộc phải ngồi xuống với Bộ Hoài Vũ nói thẳng ra là chúng ta chia tay đi, mới gọi là xứng đáng với anh ư? Chẳng lẽ thế mới gọi là thẳng thắn? Tất cả mọi việc, không cần cô nói, Bộ Hoài Vũ chẳng cũng đã biết rõ? Chẳng phải anh cũng đã nói quá rõ rồi đấy thôi? Anh nói nếu anh ở vị trí của cô, anh cũng sẽ chọn lựa như cô, tình cảm mất đi rồi lại có được, anh chỉ nhìn mà đã hăm mộ rồi. Còn cần cô nói gì nữa? Chẳng lẽ bắt cô phải nghĩ lung tung rằng Bộ Hoài Vũ xa cô sẽ không sống nổi à? Bộ Hoài Vũ chẳng đã nói họ còn cách giai đoạn đó rất xa hay sao?

Viên Hỷ chậm chậm đặt cốc nước xuống, cảm giác mình có phần bất lực, nhìn Bì Hối trong gương, một lúc sau mới cúi đầu xuống, nói khẽ: “Buổi sáng chưa ăn gì phải không? Tớ đi làm chút gì ăn.” Vừa nói vừa dùng khăn bông lau mặt rồi ra ngoài, đến cửa bị Bì Hối kéo lại, cô nàng cúi tiết, quát lên: “Viên Hỷ, cậu có thể dùng giả điếu với tớ được không? Ghét nhất cái kiểu này của cậu, có gì thì cậu nói với tớ đi chứ?”

Viên Hỷ hít một hơi, khẽ gỡ tay Bì Hối ra, quay lại nói một cách bình tĩnh, “Bì Hối, người tớ chọn là Hà Thích, người tớ yêu hiện giờ cũng là Hà Thích, cậu bảo tớ phải làm sao? Hả? Bảo tớ biết, tớ phải làm gì đây? Bộ Hoài Vũ nhập viện, cho dù có phải là vì tớ hay không, thì tớ phải làm gì nào? Vào bệnh viện để chăm sóc anh ấy? An ủi anh ấy? Hay là nước mắt đầm đìa chạy đến đó bảo anh ấy biết tớ cũng nhớ thương anh ấy? Được thôi, dù tớ có đi thì sau đó thế nào? Cậu nói xem sau đó sẽ ra sao? Chẳng lẽ ba người cứ phải đeo bám lấy nhau mới gọi là có trách nhiệm? Mới gọi là xứng đáng với Bộ Hoài Vũ? Bì Hối, tớ hiểu tâm trạng của Trương Hằng, nhưng tớ thấy mình còn hiểu rõ suy nghĩ của Bộ Hoài Vũ hơn, anh ấy là người rất chín chắn và lý trí, tuyệt đối hiểu rõ lựa chọn của mình, trong chuyện này, xem ra có vẻ như là lựa chọn của mình tớ, chẳng lẽ cậu không thấy đó cũng là lựa chọn của anh ấy sao? Tớ chọn quay trở về, anh ấy chọn buông tay để tớ đi, nếu mọi người đã chọn lựa như thế, tại sao còn phải làm khó đối phương để làm gì?”

Bì Hối không hề nghĩ rằng kết quả này cũng là lựa chọn của Bộ Hoài Vũ, lúc sáng cô nhận điện thoại của Trương Hằng, vốn đã thiên vị Bộ Hoài Vũ nay càng thương xót anh hơn, chỉ cảm thấy Viên Hỷ quá thiếu trách nhiệm, nên mới khiến Bộ Hoài Vũ đau khổ tổn thương, thế là mới đến đây bắt bình thay cho anh, bây giờ bị Viên Hỷ hỏi bao nhiêu “làm sao đây” như thế, nhất thời cũng không nói được gì, chỉ lên tiếng với vẻ không cam tâm: “Nhưng mà...”

Viên Hỷ cười khổ, “Không nhưng nhị gì cả, tuy tớ không nói ra, nhưng không có nghĩa là tớ không hề nghĩ đến, chuyện tình cảm như người uống nước, ấm lạnh mỗi mình mình biết, mọi người đều lớn cả rồi, ai cũng hiểu sẽ không thể sống thê chết vì người nào đó, tớ hiểu, Bộ Hoài Vũ càng hiểu rõ hơn tớ. Tớ đã đến nước này rồi, thì không còn cách nào quay đầu lại nữa, Hà Thích về đây vì tớ, nếu bây giờ tớ vẫn lảng nhảng với Bộ Hoài Vũ, thì có xứng với Hà Thích không?”

“Cậu thật sự yêu Hà Thích đến thế sao?” Bì Hối hỏi, “Từ đầu đến giờ tớ đã thấy Bộ Hoài Vũ hợp với cậu hơn! Thật đấy, Viên Hỷ, cậu không biết chứ, lúc bọn tớ nói chuyện riêng với nhau đều thấy cậu và Bộ Hoài Vũ rất hợp nhau, không chỉ về tính cách, Viên Hỷ, cậu đừng nghĩ tớ quá thực dụng, Bộ Hoài Vũ có tiền, chí ít là hơn Hà Thích, mà gia đình cậu cần tiền. Cho dù nhà Hà Thích cũng khá giàu, nhưng đó là của nhà anh ta, không phải của anh ta, ít nhất thì hiện giờ là thế, lại thêm anh ta mặc kệ tất cả bỏ về nước, cậu nghĩ gia đình anh ta có hiểu cho tình cảm của hai người không? Sẽ vui vẻ chấp nhận cậu chứ? Nếu cậu không thể hòa hợp với gia đình anh ta, tình yêu của hai người sẽ kiên trì được bao lâu? Được thôi, cho dù hai người cố gắng đến cùng, kết hôn rồi, nhưng có hạnh phúc không? Tớ chưa bao giờ nghĩ rằng hôn

nhân mà không nhận được lời chúc phúc của gia đình sẽ hạnh phúc được, nhà anh ta sẽ xoi mói cậu, dò xét gia đình cậu, mà cậu và Bộ Hoài Vũ ở bên nhau sẽ không gặp vấn đề này, anh ấy cũng xuất thân nghèo khổ, tiền anh ấy kiếm ra đều dựa vào bản thân, anh ấy không chịu sự trói buộc quá nhiều từ gia đình, quan trọng hơn là anh ấy hiểu cậu, hiểu gia đình cậu, và có thể hòa thuận với Thanh Trác, Hà Thích làm được không? Thanh Trác sớm muộn gì cũng sẽ có ngày sống cùng cậu, Hà Thích chấp nhận nổi không?”

Viên Hỷ lặng lẽ nhìn Bì Hối, hồi lâu sau mới cười với vẻ mệt mỏi, đến vỗ vỗ vai Bì Hối, cổ cười một cách thoải mái: “Cái cậu này, suy nghĩ sâu sắc thế từ lúc nào vậy, tớ vẫn chưa thấy quen lắm, được rồi, đừng nói về tương lai tớ ảm đạm thế chứ, được bước nào hay bước đó đi, tớ tin Hà Thích dựa vào chính mình cũng sẽ tìm ra đường đi, ra ngoài đi, chưa ăn sáng gì đúng không?” Vừa nói cô vừa ra khỏi nhà bếp.

“Viên Hỷ...” Bì Hối gọi cô, trong giọng nói thoáng nét e dè, nhưng cô vẫn hỏi, “Hà Thích đến giờ vẫn không biết trí tuệ Thanh Trác có vấn đề đúng không? Cậu chắc chắn anh ta có thể gánh vác gia đình với cậu chứ?”

20. Chương 21

CHƯƠNG 21:

Viên Hỷ khựng lại, bất giác ưỡn thẳng sống lưng, trầm mặc hồi lâu sau mới khẽ nói: “Bì Hối, tớ sinh ra là để gánh vác gia đình, nếu anh tớ không phải là một thằng ngốc, thì tớ cũng sẽ không được sinh ra, anh ấy là trách nhiệm của tớ, từ hôm tớ ra đời đã bắt buộc phải gánh vác cái trách nhiệm ấy. Vậy nên, tớ không trách ai, cũng không muốn đẩy gánh nặng này cho người khác, cho dù là Bộ Hoài Vũ hay là Hà Thích, họ đều chẳng liên quan gì đến gia đình tớ, đó là trách nhiệm, là số phận của bản thân tớ. Thực tế mà cậu nói thì tớ hiểu, nhưng tớ chẳng thể làm gì được, điều duy nhất làm được là chọn cách như không nhìn thấy, không để ý đến tất cả những khó khăn cản trở, tớ chỉ muốn bản thân vui vẻ hơn, Bì Hối, đừng nói nữa, nhé? Hãy cứ để tớ lừa dối chính mình đi, được không?”

Viên Hỷ quay đầu lại cười với Bì Hối, ánh mắt lại toát lên nét thê lương vô cùng, vẻ mặt ấy của cô thực sự khiến Bì Hối giật mình khiếp đảm, Bì Hối bắt đầu hồi hận mình đã bày tất cả những việc tàn khốc như thế trước mặt Viên Hỷ, gia đình của cô, tình yêu của cô, tương lai của cô, Bì Hối biết Viên Hỷ rất nhạy cảm và nghĩ nhiều, những việc Bì Hối lo lắng thì Viên Hỷ chắc hẳn đã ý thức được từ lâu, tại sao mình lại còn bức bách cô ấy phải đối diện những vấn đề đó? “Xin lỗi, Viên Hỷ.” Bì Hối thì thầm.

Viên Hỷ cười, lắc đầu: “Không sao, tớ biết cậu cũng vì tớ thôi, thật đấy, tớ rất cảm động.”

Phải, cô rất cảm kích Bì Hối, cũng biết rằng chỉ có người bạn thật sự mới thẳng thắn nói hết mọi thứ với cô như vậy, bao nhiêu năm rồi, Bì Hối đã vì cô mà làm quá nhiều, còn cô gần như chưa làm gì cho bạn mình, có được một người bạn như vậy bên mình, quả thực là sự may mắn của cô.

Viên Hỷ làm một bữa sáng gọn nhẹ, Bì Hối ăn xong chưa ngồi được bao lâu đã đi, bảo đã hẹn Tiêu Mặc Đình đến thăm Bộ Hoài Vũ, lúc nói câu này, Bì Hối luôn e dè quan sát sắc mặt của Viên Hỷ. Viên Hỷ biết, cho dù cô đã nói toạc ra, thì Bì Hối vẫn hy vọng cô có thể đến thăm Bộ Hoài Vũ, nhưng cô biết mình không thể đi. Đến lúc sắp đi rồi mà Bì Hối vẫn không chịu thua, nói cho Viên Hỷ biết bệnh viện anh đang nằm, hiểu tâm tư của bạn mình, Viên Hỷ cười cười, chỉ bảo Bì Hối đi cho nhanh, gửi lời hỏi thăm hộ cô và bảo với anh cô đã đi công tác, không đến thăm được.

Bì Hối có phần thất vọng, đi với vẻ hậm hực không cam tâm, Viên Hỷ lại bắt đầu ngồi chờ đợi trên salon, trong đầu bất giác lại nhớ đến cảnh lúc cô và Bộ Hoài Vũ quen nhau, đặc biệt là cái lần cô làm tăng ca buổi tối không bắt kịp chuyến xe buýt, đáng về anh nhào ra ngoài, giọng nói thông thả hồ hững, và cả hơi ấm trong xe anh, những cảnh tượng ấy cứ xoay vòng trong đầu cô mãi, đến nỗi Viên Hỷ bắt đầu thấy rối loạn. Bây giờ cô lại bắt đầu oán trách Bì Hối, nếu cô ấy không báo cô biết, nếu cô không hay biết gì thì tốt biết bao!

Buổi trưa Viên Hỷ không nấu cơm, cũng chẳng thấy đói, lơ đãng tìm bữa một thứ gì đó trong tủ ra để ăn, đang ăn thì ngừng, rồi nhét nó trở lại vào tủ lạnh. Chỉ đến nhìn một cái thôi, cô nghĩ, len lén nhìn một cái cũng được, không phải vì điều gì, mà để cho mình an lòng, chỉ vì anh đã từng cho cô hơi ấm, hơi ấm quý giá trong đêm mùa đông ấy.

Khi Viên Hỷ đến bệnh viện thì đúng vào lúc trong ấy thưa người, đang giờ nghỉ trưa, đến người thăm bệnh cũng không nhiều. Cô hỏi phòng bệnh của Bộ Hoài Vũ rồi thấp thỏm đến đó, chỉ sợ gặp phải người quen, cô không thể nói rõ nội tâm của mình, rõ ràng tất cả đều đã kết thúc, song vẫn không thể kiềm chế nỗi mình mà đến đây, trên đường đi cô cứ nghĩ mãi, cho dù nhìn một cái cũng làm được gì? An ủi được Bộ Hoài Vũ hay là an ủi cho chính mình? Hay chỉ là tìm kiếm một sự an ủi tâm lý mà thôi?

Cửa phòng bệnh của anh đang khép hờ, Viên Hỷ hơi bất ngờ, nếu cánh cửa đó khép lại, thì cô còn có thể dừng lại bên ngoài một lúc, mà bây giờ, chỉ cần đi ngang qua mà cũng phải cần một sự dũng cảm vô biên của cô. Cô vờ như người bàng quan đi ngang qua cửa, đến đầu cũng không dám quay nghiêng một chút, chỉ dùng khóe mắt lướt qua Bộ Hoài Vũ đang ngồi dựa nửa người trên giường để truyền dịch, bàn tay còn lại hình như còn cầm một tập tài liệu...

Viên Hỷ không dám dừng lại dù chỉ một chút trước cánh cửa đó, lúc đi qua rồi mới phát giác ra mình như chẳng nhìn thấy gì, tim đập điên cuồng, trong đầu chỉ còn lại đóa hoa bánh hợp đang nở rộ đầu giường anh và sắc mặt anh còn trắng bệch hơn cả hoa. Viên Hỷ muốn quay lại nhìn thêm một lúc, song lại không còn can đảm nữa, cô quay người lại thần thờ nhìn cánh cửa phòng bệnh của anh một lúc nữa, rồi vòng đến thang máy ở đầu khác để xuống lầu luôn.

Trương Hằng ra khỏi phòng bác sĩ, thấy Bộ Hoài Vũ đang ngẩn ngơ nhìn cửa phòng thì cười, trêu chọc: “Hê! Cậu lại muốn dụ dỗ em y tá nào à? Sao cửa cũng chả đóng thế kia? Đừng có nói với tớ là cậu đang mong ngóng tớ đấy!”

Bộ Hoài Vũ lẳng lặng liếc nhìn anh ta một cái, thu ánh mắt lại rồi tiếp tục nhìn bản báo cáo trong tay, nói: “Lần sau ra ngoài nhớ đóng cửa lại, tôi không tiện xuống giường.”

Trương Hằng sực nhớ ra lúc nãy ra ngoài mình đã quên đóng cửa thật, nên cười cười với vẻ ngượng ngáp, bước đến gần cướp lấy tài liệu trên tay Bộ Hoài Vũ và ném sang bên, lên tiếng: “Đủ rồi! Tiền chẳng bao giờ kiếm cho đủ, dạ dày đã xuất huyết rồi mà cậu còn gắng gượng nữa, có vợ con đâu mà kinh thế? Đúng là không hiểu nổi!!!”

“Trương Hằng,” Bộ Hoài Vũ đột ngột cắt ngang, ánh mắt thoáng nét do dự, anh hỏi: “Khi nãy cậu đến có...”

“Có cái gì?” Trương Hằng thấy Bộ Hoài Vũ chần chừ thì cảm thấy rất kỳ quặc, giương mắt thắc mắc nhìn bạn mình.

Bộ Hoài Vũ khựng lại một lúc, nhếch nhếch khóe môi rồi tiếp: “Có hỏi bác sĩ khi nào tôi được ra viện không?”

Trương Hằng không ngờ Bộ Hoài Vũ đã ra nông nỗi này rồi mà còn muốn ra viện gấp, hơi chờ ra một lúc rồi cười giễu: “Bộ Hoài Vũ, tớ phục cậu thật rồi, sắp thổ huyết đến nơi mà còn đòi ra viện? Cậu có còn xem mình là người không?”

Bộ Hoài Vũ không nói gì, quay đầu lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Hằng nhìn theo ánh mắt anh, cũng cảm thấy rất lạ lùng, bèn đứng lên bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài qua lớp cửa kính, miệng lầu bầu: “Nhìn cái gì vậy? Cao thế này mà nhìn được gì...”

Lời Trương Hằng ngừng lại đột ngột, vẻ mặt thoáng chốc trở nên kỳ dị, anh quay lại liếc nhìn Bộ Hoài Vũ, thấy bạn mình vẫn ngồi với vẻ mặt vô cảm thì nghi ngờ mình có phải nhìn nhầm không, thế là lại vội vàng mở cửa sổ nhòai người ra nhìn, chăm chú một lúc lâu sau mới xác định bóng dáng dưới kia là Viên Hỷ.

“Lão Bộ...” Trương Hằng quay lại nhìn Bộ Hoài Vũ với ánh mắt kỳ dị, “Cô bé Viên Hỷ lúc nãy đến đây à?”

“Không.” Bộ Hoài Vũ đáp ngắn gọn, đưa tay kéo tài liệu đến, Trương Hằng lại ném nó đi xa hơn, mồm kêu lên: “Không thể, người dưới kia chắc chắn là cô ấy, tớ không thể nhầm được.”

Bộ Hoài Vũ thấy không với được tới tập tài liệu cũng bỏ cuộc, nhắm mắt lại với vẻ mệt mỏi, nói gọn: “Cô ấy không vào.”

“Không vào?” Trương Hằng có vẻ không tin, không vào thì đến làm gì? Không tìm được lại hỏi: “Cậu nhìn thấy cô ấy à?”

Bộ Hoài Vũ nhắm nghiền mắt không đáp, lúc này anh cũng không dám khẳng định người ngoài kia là Viên Hỷ, người ấy không hề dừng lại, cứ thế mà đi qua, anh cũng chỉ cảm nhận được ánh mắt của cô, trong lòng như có tiếng nói mơ hồ rằng đó là cô ấy. Muốn ngẩng lên nhìn, nhưng lại sợ không phải cô, mà cũng sợ chính là cô, thế là nghĩ rằng nếu cô đã không muốn anh nhìn thấy, thì anh sẽ giả vờ như không thấy.

“Tên này lại giả làm người chết!” Trương Hằng hậm hực đập vào chân giường anh một cái, “Dậy mau, tớ biết đồ nhà cậu chưa ngủ!”

“Tôi là bệnh nhân,” Bộ Hoài Vũ nói, “Tôi phải nghỉ ngơi, nếu không còn chuyện gì khác, cậu đi làm được rồi.”

“Cậu là bệnh nhân?” Trương Hằng giận quá hóa cười, hừ hừ vài tiếng, “Tôi bảo cậu biết nhé Bộ Hoài Vũ, nếu không nể mặt cậu trước kia chăm sóc tôi suốt một tháng cả đêm lẫn ngày, tôi đã mặc kệ chuyện của cậu!”

Bộ Hoài Vũ nằm im, một lúc sau không nghe thấy động tĩnh của Trương Hằng, nghĩ rằng anh ta tức quá đã bỏ đi, ai ngờ vừa mở mắt đã thấy Trương Hằng đang ngồi trên ghế trường mất nhìn mình, Bộ Hoài Vũ bất lực hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Trương Hằng hí hửng, cũng không nói ngay, mà nhìn Bộ Hoài Vũ chằm chằm, đến khi Bộ Hoài Vũ bị nhìn đến nổi muốn sờ da gà, anh ta mới hỏi với nụ cười gian xảo: “Bệnh tình cậu lần này có phải là vì Viên Hỷ?”

“Không phải, tôi bị bệnh dạ dày lâu rồi, cậu có phải không biết đâu, liên quan gì đến Viên Hỷ?” Bộ Hoài Vũ đáp, thấy Trương Hằng vẫn nhìn mình chằm chằm thì có vẻ thiếu tự nhiên, quay nhìn đi nơi khác.

Trương Hằng cười cười về giễu cợt: “Ồ cạnh Viên Hỷ hơn nửa năm, bệnh dạ dày của cậu chưa bao giờ tái phát, lần này mới chia tay hơn hai tháng, dạ dày cậu đã xuất huyết? Bộ Hoài Vũ, ta nói sao đến giờ cậu vẫn chưa chịu nói thật với tớ? Anh em một nhà cả, nói thật chết ai nào? Thích thì thích thôi, làm gì mà phải hành hạ bản thân?”

Bộ Hoài Vũ cau mày không chịu nói, Trương Hằng lại khuyên: “Bộ Hoài Vũ tớ bảo cậu biết, bây giờ cậu hối hận vẫn kịp, Bì Hối bảo với tớ cô bé Viên Hỷ kia cũng không phải yêu Hà Thích chết đi sống lại thật sự, cô ấy chỉ nhớ tình cũ, có chút không cam tâm mà thôi, hơn nữa cứ thấy cô nàng hôm nay lên đến thăm cậu, là biết cô nàng cũng không phải vô tình gì với cậu, nếu cậu cố gắng hơn tí nữa thì không chừng sẽ có kết quả tốt đẹp đấy.”

“Được rồi,” Bộ Hoài Vũ cắt lời lăm nhăm của Trương Hằng, lạnh lùng nói, “Việc của tôi tôi rõ nhất, cậu đừng lo vớ vẩn.”

Trương Hằng uất nghẹn, lòng thầm nghĩ Bì Hối nói đúng thật, Bộ Hoài Vũ và Viên Hỷ hai người này đúng là trời sinh một cặp, họ mà không thành đôi thì đúng là có lỗi với đấng tạo hóa quá, sao cả cặp đều kỳ cục thế nhỉ? Được, anh cũng không thèm lo nữa, bận rộn lo cho họ mà còn bị trách móc, anh có phải ông mai bà mối gì, bọn họ dứt tình với nhau thì liên quan gì đến anh? Trương Hằng vừa nghĩ thế bèn không nói nữa, chỉ bảo Bộ Hoài Vũ nghỉ ngơi, bác sĩ đã nói, muốn xuất viện? Cứ đợi đó đi, chí ít cũng phải đợi dạ dày cậu ổn đã rồi hẵng tính, ra nông nổi đó rồi, cũng không biết tại sao lại thế. Trương Hằng bực bội nói với Bộ Hoài Vũ: “Nếu muốn xuất viện thì tự cậu đi mà nói với bác sĩ, đừng bảo tôi đi, bác sĩ dạy tôi như dạy trẻ con lên ba ấy, mà tôi thì chọc giận ai hả? Dạ dày cậu xuất huyết cũng chả do tôi làm, mắc mớ gì đến tôi, thật là...”

Bộ Hoài Vũ lại nhắm mắt nằm xuống, tự anh cũng thấy hoang mang, anh cứ ngỡ mình trong tình cảm đã trở nên phóng khoáng thông suốt, song bây giờ xem ra không hề là thế, Viên Hỷ chỉ lên lộ mặt trước của phòng anh một tí, tìm anh đã bắt đầu không an phận rồi. Thực ra mỗi một lời Trương Hằng nói, anh đều hiểu, giữa anh và cô thật sự vẫn có thể sao? Viên Hỷ không dám thoải mái đến thăm anh, có phải đã chứng

minh cô cũng mâu thuẫn như anh? Bộ Hoài Vũ bắt đầu không hiểu nổi mình, khi anh phát hiện ra Viên Hỷ không thể đối xử tự nhiên với mình, trong lòng anh thậm chí còn có chút vui mừng, anh không rõ tại sao, cũng không hiểu vì sao mình rõ ràng đã quyết tâm buông tay, mà tình cảm này ngược lại cứ đeo bám anh càng quyết liệt hơn? Khi ở bên Viên Hỷ, anh chưa bao giờ cảm thấy tình cảm ấy quan trọng đến mức nào, vậy mà khi chia tay, cảm giác này sao lại quặn thắt ruột gan đến thế?

Anh không hiểu, tại sao rõ ràng đã định để tình cảm lùi vào dĩ vãng, sao lại khiến nó hoen ỉn thế kia?

21. Chương 22

CHƯƠNG 22:

Bộ Hoài Vũ lần này nằm lại trong bệnh viện hơn nửa tháng mới được bác sĩ thả ra, làm xong thủ tục xuất viện lại bị bác sĩ tóm lấy giáo huấn hơn tiếng đồng hồ mới xong. Về lại công ty bắt đầu bận rộn họp hành báo cáo, đến mười giờ tối người mới về hết, Bộ Hoài Vũ chỉ thấy mệt, ngồi một mình trên ghế day day huyết thái dương, cũng có phần không hiểu tại sao mình lại phải liều mạng đến thế.

Trương Hằng gọi điện cho anh, vừa nghe bảo anh vẫn còn trong công ty thì lập tức cuống lên, mắng Bộ Hoài Vũ cậu đừng bạc đãi bản thân mình như thế, vừa ra viện cậu đã lao đầu vào công việc, có phải cậu muốn sau này ngày nào mình cũng nằm húp cháo mới vừa lòng? Giờ tôi đến chỗ cậu, nửa tiếng sau cậu cút xuống đây ngay cho tôi, đừng để tôi đợi, nếu không chúng ta không xong với nhau đâu.

Nụ cười Bộ Hoài Vũ có phần mệt mỏi, bảo Trương Hằng à, may cậu không phải là phụ nữ, nếu cậu là phụ nữ thật thì chắc chẳng ai cần, sao còn lăm lăm điều hơn cả mẹ tôi thế? Cậu có phải đàn ông con trai không? Cậu bảo cậu quản lý tổ thế để làm gì? Làm như là vợ tôi không bằng!

Trương Hằng ngắt ra một lúc, lại tiếp tục mắng trong điện thoại: “ĐM! Bộ Hoài Vũ! Tôi là ông nội cậu, bớt lăm lăm đi, gặp mặt rồi nói, nếu tôi không đập cậu một trận thì tôi đi đầu xuống đất!”

Bộ Hoài Vũ cúp máy, nhìn đồng tài liệu trên bàn cũng không nên được thở dài, biết là tối nay dù thế nào cũng không thể làm xong, nên dứt khoát bỏ qua một bên, chỉ sắp xếp qua loa rồi cầm áo khoác ra ngoài, lúc đợi thang máy mới phát hiện ra thang máy đang đi từ tầng 22 xuống, tim anh khẽ rung lên, đó chính là tầng của công ty Viên Hỷ.

Cửa thang máy mở ra trước mặt anh, quả nhiên nhìn thấy Viên Hỷ đang dựa vào một góc, giống như lần đầu gặp cô trong thang máy, trên người cô toát ra vẻ mệt mỏi khó che giấu, đứng dựa vào vách thang máy như thế, hơi rũ đầu xuống, giống như một cây rau xanh bị gió thổi khô, mất cả nước.

Viên Hỷ mệt đến độ hơi choáng váng, mơ màng biết được thang máy dừng lại, sau đó một người bước vào, có điều cô không ngẩng lên nhìn xem là ai, cũng lười nhìn, không quan tâm. Đến cuối kỳ phải báo cáo đủ loại, thế mà cứ đúng lúc này lại có một đồng nghiệp nghỉ hộ sản, trong phút chốc công việc của hai người đều dồn vào mình cô, từ tám giờ sáng đến giờ mới kết thúc, chính cô cũng không rõ mình đã phải đối diện với đồng bằng biểu phức tạp lằng nhằng trên máy tính bao lâu rồi, đầu óc đã không còn biết đến cảm giác mệt, chỉ thấy cứng đờ, óc như đông lại thành khối, động đậy một chút cũng thấy khổ sở.

Bộ Hoài Vũ lặng lẽ ngắm nhìn Viên Hỷ một lúc, bỗng phát hiện ra trong tim mình như có một chỗ nào đó cuối cùng chẳng thể gắng gượng được, anh khẽ hỏi: “Vất vả lắm à?”

Giọng anh không lớn, song vẫn khiến Viên Hỷ kinh ngạc run rẩy, cô ngược lên, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Bộ Hoài Vũ, bất giác thấy hoảng loạn, tối qua cô còn nghe Bi Hối bảo Bộ Hoài Vũ chưa xuất viện, căn bản là không hề nghĩ rằng sẽ gặp anh trong thang máy, bây giờ lại thấy anh đứng trước mặt và dịu giọng hỏi mình, hoàn toàn mất đi sự lạnh lùng trước kia, Viên Hỷ chỉ thấy ngượng ngập, vội vàng đứng thẳng người dậy, cười với anh, đáp: “Cũng ổn, cuối kỳ nên hơi bận thôi.”

“Ồ,” Bộ Hoài Vũ khẽ ồ lên một tiếng, không nói gì nữa, cũng không còn nhìn Viên Hỷ, quay người đi.

Viên Hỷ chưa bao giờ thấy thang máy lại chậm đến thế, như thể mãi mãi không xuống được đến nơi, giống như trái tim cô. Viên Hỷ bắt đầu oán hận mình, tại sao không thể đối diện với anh một cách bình thản như không có việc gì? Tại sao phải trốn tránh Bộ Hoài Vũ? Cô cúi đầu hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, sau đó lại hít vào một hơi, xong mới ngẩng lên, đột ngột phát hiện ra Bộ Hoài Vũ trong gương đang nhìn mình, ánh mắt như chưa bao giờ rời khỏi cô.

Phát hiện này khiến Viên Hỷ càng thêm mất tự nhiên, vội vàng vàng nhìn đi nơi khác, chỉ chờ dẫn nhìn bảng điện tử trong thang máy. Đang dần vật mình thì bỗng nghe Bộ Hoài Vũ hỏi: “Viên Hỷ, hôm ấy có phải em...”

“Không phải! Em không đi.” Viên Hỷ vội vã lên tiếng, như thể chính mình cũng nghe thấy nhịp đập điên cuồng của trái tim, chỉ sợ Bộ Hoài Vũ nghi ngờ nên lại cuống quýt bổ sung: “Nghe nói anh nhập viện, đúng không? Thật ngại quá, mấy hôm trước em đi công tác, không thể đến thăm anh được, sức khỏe anh hiện giờ ổn rồi chứ?”

Bộ Hoài Vũ đang lặng lẽ nhìn cô trong gương, không nói gì, đúng lúc Viên Hỷ đang lo ngại anh phát giác ra gì đó thì anh bỗng cười, lúc mới đầu chỉ khẽ mỉm môi lại cười, về sau lại còn ngoẹo đầu dùng nắm tay chặn lấy miệng và cười lớn.

Viên Hỷ dần mặt ra, không biết rốt cuộc cô đã nói những lời buồn cười gì mà khiến anh thích thú như thế, Bộ Hoài Vũ cũng không nói gì, cho đến khi thang máy dừng lại anh mới thôi cười, ra khỏi thang máy với Viên Hỷ. Viên Hỷ thấy thế càng dần ra, muốn hỏi anh hỏi gì, nhưng nghĩ mãi rồi cuối cùng vẫn nén lại.

Tâm trạng Bộ Hoài Vũ như trở nên khá hơn, khoe môi vẫn thấp thoáng nét cười, hỏi Viên Hỷ, “Về bằng gì? Hà Thích đến đón em à?”

Viên Hỷ lắc đầu, bảo: “Anh ấy cũng phải làm thêm giờ, em về nhà một mình thôi.”

Trương Hằng lái xe đến đầu đường, từ xa đã nhìn thấy Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ hai người đang cùng nhau ra khỏi tòa nhà, anh hơi ngần ra, mồm lẩm nhẩm mắng một câu, khoe môi lại hiện lên nụ cười gian xảo, chân đạp ga, chiếc xe đến trước tòa nhà không hề giảm tốc độ mà ngược lại, “vèo” một cái phóng thẳng đi mất hút.

Bước ra khỏi tòa nhà, Bộ Hoài Vũ nhìn đồng hồ, biết giờ này đã không còn xe buýt nữa, anh muốn lái xe đưa Viên Hỷ về, song lại sợ không tiện, nghĩ một lúc mới quay lại nói với Viên Hỷ: “Muộn quá rồi, sợ là xe buýt không còn, anh còn chút chuyện nên không đưa em về được, cũng hay là Trương Hằng đến, anh bảo cậu ấy đưa em về vậy.”

“Không cần, không cần,” Viên Hỷ vội vàng chối từ, “Em gọi xe về là được.”

Bộ Hoài Vũ chỉ cười cười, hỏi: “Trương Hằng thì không sao chứ? Có phải anh đâu!”

Viên Hỷ ngần người, bỗng hiểu ra ý anh nói, biết mình đã tỏ ra quá hẹp hòi nên cũng cười và lắc đầu: “Em không có ý đó, chỉ muốn nói là các anh cứ bận việc của mình, tự em gọi xe cũng được.”

“Muộn quá rồi, một mình em ngồi xe không an toàn, đợi Trương Hằng vậy, cậu ta sắp đến rồi.” Bộ Hoài Vũ nói xong, vừa dứt tiếng thì di động reo vang, là Trương Hằng gọi đến, anh ta nói: “Lão Bộ à, tôi không đến được, có cô em xinh đẹp núm tôi lại rồi, tự cậu lái xe tìm chỗ nào ăn gì đi!”

Bộ Hoài Vũ còn lạ gì Trương Hằng nữa? Anh vừa nghe đã biết tên kia chắc chắn là ở gần ngay đó, tám chín phần là đã nhìn thấy anh và Viên Hỷ cùng đi ra, không biết đã trốn ở đâu rồi. Bộ Hoài Vũ vừa nghe máy vừa đảo mắt nhìn quanh, song không thấy xe Trương Hằng đâu. Viên Hỷ đứng cạnh thấy anh nghe máy, cũng tưởng anh có việc phải đi, nên gật gật đầu với anh tỏ ý cô tự gọi xe về, rồi đi xuống cầu thang. Bộ Hoài Vũ vội vàng kéo cánh tay Viên Hỷ, quay đầu đi tránh ánh mắt cô rồi nghiêng răng hạ giọng nói vào điện thoại: “Cậu mau ra đây ngay cho tôi, đừng có lảm lời.”

Trương Hằng cười rất nham hiểm trong điện thoại: “Vô tư đi, tôi bận việc thật, hê hê, tự cậu đi ăn nhé. Đúng rồi, gọi cả Viên Hỷ ấy, cô bé đó tặng ca đến bây giờ chắc cũng đói meo rồi, Bộ Hoài Vũ, bổn thiếu gia đây dạy cậu tuyệt chiêu đầu tiên trong kỹ thuật cửa gái nhé – thương hương tiếc ngọc! Mau đi đi, tôi đang lái xe, không nói nữa, bye bye~!”

Bộ Hoài Vũ bắt lực cúp máy và quay lại, thấy Viên Hỷ đang nhìn mình với vẻ kinh ngạc thì phát hiện ra mình vẫn đang nắm lấy cánh tay cô, anh vội vàng buông ra rồi ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, lúc nãy anh sợ em đi mất, nên mới...”

“Không sao,” Viên Hỷ cười hơi thiếu tự nhiên, cố làm ra vẻ thoải mái, nói tiếp: “Em đợi Trương Hằng là được chứ gì? Đi nhờ xe người khác còn tiết kiệm được khối tiền, sao em không đồng ý được?”

“Viên Hỷ,” Bộ Hoài Vũ khề ho mấy tiếng, nói: “Lúc nãy là Trương Hằng gọi đến, cậu ta bảo có việc không đến được, hay anh cứ đưa em về, xe anh đang ở bãi đậu xe, em đi đến đó với anh hay đứng đây đợi?”

Viên Hỷ dờ ra, nhất thời không biết nên từ chối khéo hay là cứ để mặc anh đưa cô về, nếu cả Bộ Hoài Vũ muốn đưa cô về mà cũng từ chối thì quá là ủy mị rồi, nhưng nếu để anh đưa về thì chính cô cũng không biết mình có còn tự nhiên được hay không.

“He he, không cần đâu, chẳng phải anh có việc sao? Anh cứ đi làm việc của mình, em không sao.”

Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, chỉ nói gọn một câu, “Cứ đi với anh vậy.” rồi quay người đi về phía bãi đậu, căn bản không cho Viên Hỷ cơ hội để từ chối.

Nói thực lòng, Viên Hỷ khi đi sau anh, mấy lần đã có ý muốn bỏ trốn, nhưng nghĩ rằng mình đã không còn là trẻ con, cứ lặng lẽ bỏ chạy thì thực tình không làm được, thế là cũng chấp nhận đi theo Bộ Hoài Vũ đến bãi đậu xe, cô cũng không hiểu nổi, Bộ Hoài Vũ bị sao thế nhỉ? Sao ở bệnh viện nửa tháng mà đã thay tính đổi nết rồi?

Viên Hỷ ngồi vào xe Bộ Hoài Vũ, hai người đều chẳng nói chẳng rằng, không khí có phần ngượng ngập, Bộ Hoài Vũ lặng lẽ lái xe, Viên Hỷ muốn tìm chuyện để nói, nhưng phát hiện ra lúc này mà nói gì cũng không thích hợp. Chiếc xe rẽ vào một con đường, những quán ăn xuất hiện nhiều dần, có một số còn kinh doanh 24/24, bên trong đèn đuốc sáng choang, xem ra có rất nhiều người đến ăn.

Bộ Hoài Vũ liếc nhìn hai bên đường, hỏi Viên Hỷ: “Đói chưa?”

Viên Hỷ vội lắc đầu, “Không đói, không đói.” Kỳ thực thì lần này cô không nói dối, buổi tối đúng là chưa ăn gì, nhưng đến giờ này đã qua cơn đói rồi, nên nói thế cũng chẳng phải lừa dối gì. Bộ Hoài Vũ thờ ơ nhìn cô một cái, ánh mắt lướt qua nắm tay cô đặt trên đùi, khóe môi hiện nụ cười, mà lại còn mang vài phần vô lại, khiến Viên Hỷ dờ ra, lòng thầm nghĩ Bộ Hoài Vũ hôm nay mắc chứng gì thế nhỉ? Sao giống như trúng tà vậy? Cô nghe thấy anh nói: “Nhưng anh đói rồi, đến công ty cứ bận suốt, giờ mới thấy đói,” Anh giảm tốc độ, quay đầu nhìn Viên Hỷ, “Có thể làm phiền em thêm một khắc không? Dạ dày anh không ổn, bác sĩ đã dặn không được để bụng đói, anh phải đi ăn chút gì đó.”

Viên Hỷ khề nhếch nhếch khóe môi, mở to mắt nhìn Bộ Hoài Vũ chăm chăm như thể không quen biết anh, anh cũng nhìn lại cô với vẻ tự nhiên, sau đó lại hỏi: “Em xuống xe với anh hay là ngồi đây đợi?”

22. Chương 23

CHƯƠNG 23

Viên Hỷ không ngờ người như Bộ Hoài Vũ lại có thể hỏi một câu nham nhỡ như vậy, bảo cô trả lời thế nào đây? Ngồi trên xe đợi anh mà được à? Hay là bảo mình xuống xe rồi vẫy xe khác để về, thế thì còn ra thể thống gì? Có nghĩa là không cho người ta đi ăn? Hơn nữa người ta đã nói dạ dày mình không tốt, bác sĩ đã có lời dặn rồi! Viên Hỷ cúi đầu, cuối cùng đáp: “Em... em xuống xe với anh.”

Những cửa hàng bán thức ăn khuya người bên trong rất đông, đa số đều là “tộc đi làm” phải tăng ca đến khuya, không kịp ăn tối, đợi đến giờ này mới tùm tùm lại với nhau, trước khi về nhà lót dạ chút gì đó. Bộ Hoài Vũ mua hai món mặn, cháo, và một đĩa nhỏ mìn thầu, lúc bê đến còn hỏi Viên Hỷ: “Có cần ăn cùng không?”

Viên Hỷ lắc đầu, Bộ Hoài Vũ bèn không hỏi nữa, chỉ cúi đầu thong thả ăn thức ăn trước mặt. Viên Hỷ vốn đã hết cơn đói, không còn cảm giác gì nữa, nhưng nhìn thấy Bộ Hoài Vũ ăn rất ngon lành thì cảm giác đói lại quay trở lại, chỉ thấy nước bọt bỗng tuôn ra, cô không dám nuốt nước miếng trước mặt anh, sợ anh phát hiện thấy, chỉ hơi mím chặt môi lại, dời ánh mắt khỏi Bộ Hoài Vũ, hơi nhú mào quan sát cảnh bên trong quán.

Bộ Hoài Vũ đưa tay nhìn đồng hồ, hỏi: “Em cần về gấp à? Anh sắp xong rồi.”

“Không gấp, không gấp, anh cứ ăn đi.” Viên Hỷ vội nói, tay len lút đưa ấn lấy bụng dưới gầm bàn, cô sợ dạ dày mình bỗng réo lên vô duyên thì chết, lúc đầu đã nói là không đói rồi, cũng chỉ còn cách gắng gượng đến cùng thôi.

Bộ Hoài Vũ như không phát hiện ra sự thê thảm của Viên Hỷ, chỉ cầm cúi hưởng thụ thức ăn ngon trước mặt, cuối cùng ăn xong còn bảo phục vụ gói một hộp cháo và mấy chiếc bánh bao nhỏ mang về, quay đầu nhìn Viên Hỷ đang dờ dẫm nhìn anh, anh cười có vẻ ngại ngùng, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ, hỏi cô: “Không quá giờ chứ?”

Viên Hỷ vội lắc đầu, Bộ Hoài Vũ đứng dậy nói một cách thoải mái: “Chúng ta đi thôi.” Vào trong xe, anh lại nhét mấy hộp thức ăn vào tay Viên Hỷ, sau đó vừa khởi động xe vừa hỏi một cách tự nhiên: “Có thể giúp anh giữ một lúc không? Anh sợ bị đổ ra.” Viên Hỷ ngẩn ngơ ôm lấy hộp thức ăn, cảm thấy tối nay từ khi gặp anh, đầu óc không thể phản ứng kịp, giống như lúc nào cũng phản ứng chậm hơn anh nửa nhịp vậy.

Chiếc xe lướt êm trên đường, chỉ một tấm kính xe thôi đã ngăn cách với sự huyền ảo ngoài kia, trong xe rất yên tĩnh. Viên Hỷ nghe Trương Hằng bảo rằng xe của Bộ Hoài Vũ rất tốt, biết chiếc xe này về ngoài không nổi bật, song giá tiền không hề rẻ chút nào, cái anh cần chính là tính năng và độ thoải mái của xe, mà lúc này, điều này càng nhìn Viên Hỷ thấy mỗi một hơn, trong một khung cảnh lặng động yên tĩnh như vậy, ghế ngồi mềm mại và thoải mái, và cả chiếc hộp đang bốc hơi nóng trong tay, tất cả đều khiến thần kinh đã căng thẳng suốt một ngày của cô bắt đầu thả lỏng, ý thức đang trong lúc mơ hồ thì Viên Hỷ nghe thấy Bộ Hoài Vũ khẽ gọi: “Viên Hỷ? Đừng ngủ, sẽ có chuyện, cố chịu một chút, sắp đến rồi.”

Viên Hỷ ậm ừ “ồ” lên một tiếng, nhưng vẫn không thể mở nổi mí mắt như nặng ngàn cân, cô cảm thấy mình lúc này tuy ý thức tỉnh táo, nhưng cơ thể sao vẫn không thể điều khiển được. Lại loáng thoáng nghe thấy Bộ Hoài Vũ nói bên tai: “Viên Hỷ, đừng ngủ nữa, nói với anh mấy câu đi.” Viên Hỷ lại ậm ừ đáp vâng, ý thức bắt đầu trống rỗng trong phút chốc, tiếng nói của Bộ Hoài Vũ như vọng đến từ một nơi rất xa, lúc ngắt quãng lúc liên tục, cô nghe không rõ lắm, hoặc có thể tai thì rõ ràng nghe thấy, song không thể vào đầu nổi.

Bộ Hoài Vũ hỏi: “Viên Hỷ... tại sao lại lên đến bệnh viện?”

Viên Hỷ nhắm nghiền mắt: “Ừm...”

Bộ Hoài Vũ khựng lại, rồi hỏi: “Bây giờ... với Hà Thích... vẫn ổn chứ?”

Viên Hỷ đáp: “... Vâng.”

Bộ Hoài Vũ lại hỏi: “Em thật sự vẫn yêu Hà Thích thế à?”

Viên Hỷ: “... Ừm.”

Bộ Hoài Vũ: “... Nếu lúc đó... anh chọn cách không buông tay...”

Viên Hỷ: “... Vâng.”

Bộ Hoài Vũ quay đầu nhìn Viên Hỷ vẻ bất lực, thấy cô đã đến mức chỉ biết nói “ừm” hoặc “vâng”, cuối cùng đành bỏ cuộc, khẽ mím môi, quay đi tiếp tục chuyện tâm lái xe.

Viên Hỷ choàng tỉnh giấc bởi tiếng chuông di động reo vang đột ngột, cô ngồi nhồm dậy, chiếc áo khoác trên người tuột xuống được cô chụp lại, là áo ngoài của Bộ Hoài Vũ. Đầu óc Viên Hỷ lập tức tỉnh táo trở lại, chẳng phải cô đang đi nhờ xe anh hay sao? Sao lại ngủ thiếp mất? Cô hoảng hốt quay đầu nhìn bên cạnh, trong lòng Bộ Hoài Vũ là hộp đồ ăn vốn nằm trong lòng cô, đang dựa vào lưng ghế lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt anh hơi mơ màng, giống như cũng vừa mở mắt ra.

...

“Thấy em ngủ nên không gọi,” Bộ Hoài Vũ giải thích ngắn gọn, thấy di động cô vẫn reo, lại nhắc nhở: “Di động em đang reo.”

“Ồ...” Viên Hỷ chỉ thấy ngượng ngùng, cũng không kịp nói gì mà vội vàng lật tìm di động trong túi, đang sục sạo thì lại nghe Bộ Hoài Vũ nói khẽ: “Không ở trong túi mà?” Viên Hỷ ngẩn ra, cũng phát giác tiếng chuông rất to rất rõ, không giống phát ra từ trong túi, lúc này mới sực nhớ lúc ra ngoài để tiện tay nhét vào túi áo. Cũng may người gọi đến rất kiên trì, bao lâu thế mà vẫn chưa cúp máy, Viên Hỷ bấm nút nghe trong hoảng loạn, giọng Hà Thích trong điện thoại văng ra, anh hỏi: “Viên Hỷ, em ngủ rồi à?”

“Hử, à vẫn chưa,” Viên Hỷ hạ giọng trả lời, lén nhìn Bộ Hoài Vũ một cái với vẻ thiếu tự nhiên. Bộ Hoài Vũ thấy thế thì nhếch môi, lộ ra một nụ cười gượng gạo, rồi quay người mở cửa bước ra.

Bên kia Hà Thích lại nói: “Bên anh tiến độ làm việc hơi chậm, xem ra phải làm thêm đêm rồi, em ngủ sớm đi nhé.”

Viên Hỷ đáp: “Vâng.”

“Ngoan, nghe lời anh, bảo bối, anh nhớ em.” Hà Thích hạ giọng nói, liền sau đó trong điện thoại văng đến tiếng cười ha hả của đám người trẻ tuổi kia, có người còn hét lên: “Chua quá, chua quá.” Lại có người ngoác mồm ra gào: “Đừng mà, người ta ngủ một mình không được đâu, anh mau mau về đi.” Những giọng nói kia hòa lẫn với nhau rất ồn ào, giọng cười mắng có vẻ ngượng ngùng của Hà Thích, tiếng cười chọc ghẹo của mọi người, sau đó bên trong văng vẳng đến một giọng nữ trong trẻo, giọng nói ấy đang hét lên với giọng điệu chế giễu: “God! Sao vẫn chưa được! Hà, có thể đến điều chỉnh trình tự giúp em không?” Viên Hỷ nghe Hà Thích đáp lại giọng nói đó, rồi điện thoại im ắng một lúc, giống như Hà Thích đang dùng tay che ống nghe, anh hạ giọng: “Viên Hỷ, anh đang bận, ngày mai đến chỗ em sau nhé, em nấu cơm cho anh ăn, được không?”

“... Vâng.” Viên Hỷ đáp khẽ, không hiểu vì sao mà giọng nữ văng đến trong điện thoại đã mang đến cho cô một cảm giác rất kỳ lạ không thể nói cho rõ, Viên Hỷ lắc lắc đầu, muốn lắc cho hết cảm nhận lạ lùng đó, chỉ là đồng nghiệp cùng làm việc thôi mà, tại sao cô lại nhạy cảm như thế? Hơn nữa, bây giờ chẳng phải cô cũng đang ở cạnh Bộ Hoài Vũ hay sao? Tình huống này còn mờ ám hơn cả Hà Thích nữa ấy chứ? Nếu bị Hà Thích nhìn thấy mới là không thể giải thích được gì!

Viên Hỷ tự cười chế giễu mình, lòng thầm nghĩ con người đúng là sinh vật không biết lý lẽ, chỉ muốn mình phóng hỏa mà không cho kẻ khác đốt đèn, cô ở đây mờ mờ ám ám với Bộ Hoài Vũ suốt buổi tối cũng không suy nghĩ đến cảm nhận của Hà Thích, mà chẳng qua là một giọng nữ văng đến qua điện thoại Hà Thích đã cảm thấy khó chịu, con người ơi là con người! Viên Hỷ không nén được, khẽ lắc đầu!

Mở cửa bước ra, Bộ Hoài Vũ đang dựa người vào bên kia xe hút thuốc, đầu lửa lập lòe trong đêm, có lúc vẽ nên một đường ngắn trong không trung theo bàn tay của anh. Anh nghe thấy tiếng Viên Hỷ đóng cửa, quay người lại lặng lẽ nhìn cô, ánh đèn đường vàng vọt phía xa xuyên qua đám lá dày trên đầu lọt xuống dưới, rất mờ ảo, khiến Viên Hỷ không nhìn rõ được vẻ mặt anh lúc này. Trước kia, Viên Hỷ và Bì Hối hai người thường oán thán khu này đèn đường quá tối cây lá quá rậm, không thể chiếu sáng mặt đường, đến người đang bước đến phía đối diện cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ, mà lúc này, Viên Hỷ lại cảm thấy vui mừng vì ánh đèn quá mờ nhạt, khiến cô có thể không cần phải nhìn thẳng vào mắt Bộ Hoài Vũ.

“Ồ... hôm nay rất cảm ơn anh,” Viên Hỷ lựa lời, “Cũng muộn rồi, em không mời anh lên nhà ngồi nữa, anh về sớm đi, đi đường lái xe cẩn thận nhé.” Không đợi Bộ Hoài Vũ phản ứng, Viên Hỷ chỉ còn nước mặt dày nói tiếp, “Vậy em lên trước đây, tạm biệt.”

“Viên Hỷ...” Bộ Hoài Vũ cuối cùng mở miệng, gọi giật Viên Hỷ đang dậm bước đi.

Nhịp tim Viên Hỷ bắt đầu đập nhanh, chỉ sợ Bộ Hoài Vũ nói ra lời gì đó, nhưng không thể không dừng lại và quay người nhìn anh, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Bộ Hoài Vũ không đáp, chỉ cúi đầu dập tắt điếu thuốc, sau đó cúi người lấy chiếc hộp đồ ăn trong xe ra, đưa đến cho Viên Hỷ qua mui xe, nói gọn, “Về nhà hâm lại rồi ăn.”

Viên Hỷ ngẩn ngơ, không ngờ phần thức ăn này là anh mua cho cô.

Bộ Hoài Vũ cười giễu: “Đừng ngần ra đó, nếu ngay cả người đối diện bàn ăn có đói không mà anh cũng không nhìn ra thì cũng đừng mong sống nữa, cầm lấy đi, không có ý khác đâu.”

Nói thực, Bộ Hoài Vũ rất tinh tế, từ lần đầu Viên Hỷ quá giang xe anh đã nhìn ra, điều này khiến Viên Hỷ khó mà không cảm động, nhưng đồng thời cô cũng ý thức được sự cảm động bây giờ là nguy hiểm đến nhường nào, cô không thể cảm động, cũng không thể đáp lại sự quan tâm đó, đầu óc trì độn cả buổi tối của cô cuối cùng đã tỉnh táo trong giờ phút này, cô khẽ cười đáp: “Cám ơn anh nhiều, trong nhà em vẫn còn đồ ăn, về nhà ăn tạm là được, những thứ này anh cứ mang về vậy, làm bữa sáng ngày mai, đừng tưởng em không biết đàn ông độc thân các anh lười đến mức nào, he he, nếu dạ dày đã không tốt thì càng phải chú ý hơn. Được rồi, không nói nữa, thật sự là đã quá muộn rồi, đến khi anh về nhà cũng không biết mấy giờ ấy chứ, mà ngày mai còn phải dậy sớm đúng không? Anh về sớm đi, chúng ta nói chuyện sau, hôm nào rảnh rồi thì đến nhà em với Trương Hằng, em nấu một bữa thịnh soạn cho các anh, mấy người chúng ta lâu quá không tụ họp ăn cơm cùng nhau rồi, cô nàng Bì Hối kia lúc nào cũng phàn nàn là em trọng sắc khinh bạn...”

Bộ Hoài Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Viên Hỷ chăm chú, cho đến khi Viên Hỷ thực sự không thể nói gì thêm, hai người lại trầm mặc nhìn nhau. Viên Hỷ cố gắng nhướn nhướn môi cười để phá vỡ sự tĩnh lặng khó chịu đó: “Tạm biệt.”

“Nếu anh chọn không buông tay thì sao?” Bộ Hoài Vũ đột ngột hạ giọng hỏi: “Vậy lựa chọn của em sẽ là gì?”

23. Chương 24

CHƯƠNG 24:

Viên Hỷ ngần ra, khi đã định thần lại thì không nén được hít một hơi thật sâu, biết Bì Hối nhiều chuyện đã tiết lộ toàn bộ những gì cô đã nói, và cũng biết hành động bất thường của Bộ Hoài Vũ hôm nay là vì điều gì. Cô cúi đầu trầm tư một lúc, cuối cùng ngẩng lên nhìn thẳng vào Bộ Hoài Vũ, tuy biết anh và cô đều không thể nhìn rõ vẻ mặt của nhau, nhưng cô vẫn cố gắng nhẹ nhàng nói: “Không có nếu như, từ đầu đến giờ không hề có nếu như, nếu có thì chẳng đã là nếu như rồi, nếu xảy ra thật, 4 năm trước em sẽ chọn không buông tay, và mấy năm trước anh cũng sẽ chọn không buông tay từ lâu rồi.”

Trong vài câu mà có quá nhiều ‘nếu như’, nếu đổi lại là người khác thì có lẽ sẽ rất mù mờ, nhưng Bộ Hoài Vũ lại hiểu rõ, anh thần thờ một lúc rồi cười khổ, phải, làm gì có ‘nếu như’ gì đó, nếu đã là ‘nếu như’, vậy cũng không phải là ‘nếu như’ nữa rồi. Bộ Hoài Vũ không nói gì nữa, lên xe rời đi. Viên Hỷ lặng lẽ nhìn theo đuôi xe khuất dần ở ngã rẽ, trong lòng không hề thấy thoải mái như đã tưởng, ngược lại càng thấy hụt hẫng hơn. Cô cười chế giễu chính mình, thì thầm khe khẽ: “Ác độc quá ác độc, đó chính là bản tính của phụ nữ! Dù cho có nói bao nhiêu lời tuyệt tình đi chẳng nữa, vẫn hy vọng đối phương vẫn yêu mình.”

Mấy hôm tiếp sau đó đều phải tăng ca, như thể đã đến lúc mọi người đều bận, đến lễ Quốc khánh nghỉ liên tiếp vài ngày cũng không rảnh rỗi được, không chỉ Viên Hỷ mà Hà Thích cũng phải tăng ca liên tục, bận đến nỗi không có cả thời gian tới thăm Viên Hỷ, chỉ buổi tối gọi điện cho cô than một kẻ khổ, bảo họ đang phải làm cho kịp một dự án, cả một đám người phải thay phiên nhau làm liên tục, lúc mệt quá thì tìm đại một chỗ trên sân nhà trong văn phòng để ngủ lưng.

Viên Hỷ khuyên anh đừng vất vả như thế, Hà Thích nghe xong thì cười hì, bảo đàn ông mà, không vất vả sao được? Không chịu cực khổ thì làm sao nuôi được gia đình? Anh lại bảo, Viên Hỷ, đợi anh bận hết đợt này rồi sẽ tặng cho em một món quà to, được không? Em phải đồng ý là nhận trước đã. Viên Hỷ cười, tặng không cho em món quà thế thì làm sao em không nhận được, chẳng lẽ em ngốc đến thế à? Hà Thích cũng cười, vậy quyết định thế nhé, đến lúc đó đừng có nuốt lời. Viên Hỷ cười đáp không nuốt lời, đến khi gác máy rồi thì không cười nổi nữa, cau mày khổ sở đối diện với từng bảng biểu chất chồng, không tìm được đầu mối: Tặng đi, tặng đi, tặng em một triệu đi, như thế em sẽ dám ném đồng vớ vẩn này vào mặt họ.

Chớp mắt đã thấy kỳ nghỉ đến, Viên Hỷ mới thu dọn xong đồng chiến trường gồm đủ mọi loại bảng biểu số má, choáng váng đầu óc nộp cho trưởng phòng, mà người ấy cũng xem như có lương tâm, nhìn đồng bảng

biểu rồi gật đầu, lại nói câu “vất vả rồi!” với Viên Hỷ, cô thở dài thượt một hơi, xem như đã hoàn thành xong trách nhiệm.

Về đến nhà, Viên Hỷ ngủ vùi suốt mấy tiếng đồng hồ rồi mới thấy hoàn hồn lại, gọi điện cho Hà Thích hỏi bên ấy thế nào rồi, Hà Thích khàn giọng bảo cũng tương đối rồi, phía bên bán đòi gấp quá, lão Từ đã cuống đỏ cả mắt rồi, chỉ muốn bỏ đôi cả đám cho xong. Viên Hỷ có phần ngờ vực, hỏi bỏ đôi cả nhà ra thì có tác dụng gì, lại thiếu hẳn người làm việc cho mình? Hà Thích cười khàn khàn, bảo Viên Hỷ ngốc, số mà cũng không biết đếm, đương nhiên là một bỏ làm đôi sẽ có tận hai người làm việc rồi! Viên Hỷ cũng cười, lại hạ giọng dặn Hà Thích chú ý sức khỏe, dù bận thế nào cũng không được ăn cơm trễ, Hà Thích chỉ thì thầm “ừ”, có vẻ cũng mệt đến cực điểm.

Đang trò chuyện với nhau thì nghe thấy có người bên kia gọi: “Hà, ăn cơm.” Hà Thích đáp lại một tiếng rồi lại thì thầm với Viên Hỷ: “Anh cúp trước nhé, đợi anh bận xong rồi sẽ đến chỗ em.”

Viên Hỷ cúp máy rồi ngồi chờ ra, lúc này giọng nói gọi Hà Thích đi ăn cơm vẫn là giọng nữ lần trước nhờ Hà Thích đến điều chỉnh bug lại, chỉ có điều không trong trẻo như lần trước, mà nghe có vẻ khàn đặc. Đồng nghiệp nữ của Hà Thích cô đã gặp, kể dịu dàng gọi anh là “sư huynh”, người phóng khoáng thì gọi thẳng là “trâu bò”, giọng gọi “Hà” này khiến cô thấy có phần bất an, giống như có một số việc không thể tránh khỏi đang phát sinh, không có lý do, chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, Viên Hỷ cười giễu mình, không nghĩ nhiều nữa, mà chỉ quy cái cảm giác này là do đặc điểm đa nghi của phụ nữ mà ra.

Đã vào tháng Mười tiết trời se lạnh, Bì Hối không biết bị kích thích gì mà bỗng hưng phấn đòi đan áo len cho Tiêu Mặc Đình, ngày nghỉ cuối cùng chạy đến kéo Viên Hỷ đi mua len, về nhà ngồi co trong salon, gặm táo và nghiên cứu “hướng dẫn cách đan áo len”, ngón tay thon dài ngọc ngà liên tục chỉ chỉ điểm điểm trên cuốn tạp chí, chỉ trong một lúc đã từ bình luận các dạng áo len sang thân hình của các mẫu nam.

Viên Hỷ cảm thấy rất bất lực, về sau nghe không nổi nữa, mới hỏi Bì Hối: “Cậu suốt ngày chảy nước dãi với trai đẹp như thế, Tiêu Mặc Đình nhà cậu không thấy buồn bực à?”

Bì Hối dời ánh mắt ra khỏi cuốn tạp chí, nhún vai đáp với vẻ bất cần: “Anh ấy quen rồi.”

Ngũ quan trên mặt Viên Hỷ méo xệch đi: “Chuyện này mà cũng quen à?”

Bì Hối lườm một cái: “Anh ấy biết tớ đây không có tính nhẫn nại, với một anh trai đẹp nhiều nhất cũng chỉ ba tháng.”

Viên Hỷ cố gắng giữ vẻ bình thản, lại hỏi: “Vậy nên anh ấy rất yên tâm?”

Bì Hối gật đầu: “Đúng thế, chỉ cần không mê mẩn mãi một người thì anh ấy không so đo với tớ.”

“Tiêu Mặc Đình vĩ đại thật!” Viên Hỷ tán thưởng.

“Không phải anh ấy vĩ đại, mà là anh ấy biết tớ chung thủy,” Bì Hối ngược mắt nhìn Viên Hỷ vẻ rất nghiêm túc, nói: “Viên Hỷ, tớ bảo cậu biết, thế gian này người si tình nhất chính là những người đào hoa như bọn tớ, cậu có tin không? Có lẽ bốn mươi phần trăm tình cảm của bọn tớ bị phân thành nhiều phần và chia cho những người khác nhau, nhưng sáu mươi phần trăm còn lại chỉ dành cho một người, hơn nữa cho dù những phần nhỏ bị chia cắt kia có thay đổi thế nào cũng không ảnh hưởng đến sáu phần còn lại, đó chính là chung thủy. Còn những người được mệnh danh là chung tình như các cậu đặt hết tình cảm vào một người, hễ thay đổi một chút sẽ thay đổi toàn cục, hiểu chưa? Em gái.”

Về mặt Bì Hối rất nghiêm túc, luận điểm rất học thuật.

Viên Hỷ bị ngữ khí đứng đắn của Bì Hối dọa cho đần cả người, vẫn thật thà lắc đầu, về sau nhìn thấy khóe mắt Bì Hối lộ ra nét cười gian xảo, thì mới hiểu ra bạn mình đang xiên xỏ, thế là nghiêng răng chồm lên người cô nàng, giận dữ: “Con ranh, dám xiên xỏ cả tớ à, hình như cậu chán cơm thềm đất rồi phải không?”

Bì Hối cười ré lên nịnh nọt, chị em em gọi cả nửa ngày mới dụ được Viên Hỷ tha cho cô, rồi vừa cười vừa nhặt tạp chí dưới đất lên, nói: “Viên Hỷ, cũng chẳng phải là đùa, có một số thứ vẫn là có lý.”

Viên Hỷ lườm Bì Hối một cái, nhếch nhếch môi bảo: “Câu này của cậu bảo đảm Trương Hằng sẽ thích nghe, không chừng còn cảm kích cậu đến mức trào cả nước mắt nước mũi, ôm lấy cậu gào lên ‘tri kỷ’ đấy.”

“Hè! Cậu còn nói à, những thứ khác thì không biết, nhưng người hiểu tình cảm nhất trong đám chúng ta chính là anh ấy đấy, Viên Hỷ, cậu đừng lườm nguýt thế, với chỉ số tình cảm như cậu làm sao hiểu được, đừng tưởng cậu ra vẻ cái gì cũng hiểu mà lắm, thực ra cũng chỉ toàn lý thuyết suông thôi, kinh nghiệm thực chiến của cậu quá ít! Nên cậu đứng dưới sân khấu thì nói ra ngô ra khoai lắm, hề đặt cậu lên sân khấu thì cậu chả khác thằng đàn là mấy!”

Viên Hỷ nheo nheo mắt, nhìn Bì Hối, hỏi với vẻ lơ đãng: “Tớ thấy hình như đây không phải kiến thức của cậu, chắc hay giao lưu với Trương Hằng lắm nhỉ?”

Bì Hối vẫn chưa ý thức được nguy hiểm, gặm táo ròn rột trong tay, rồi gật đầu về thoải mái: “Ừ, tên ấy nhìn lúc nào cũng hi hi ha ha, thực ra thì rất được, tớ phát hiện ra nói chuyện với anh ta thu hoạch được rất nhiều, anh ấy nói những câu mà tớ càng gặm nhấm càng thấy có lý.”

“Ừ,” Viên Hỷ cũng gật đầu theo, “Tớ thấy anh ấy và cậu trò chuyện cũng rất có thu hoạch, nếu không thì lời tớ nói làm sao truyền đến chỗ Bộ Hoài Vũ được, Bì Hối nhỉ?”

Cuối cùng Bì Hối cũng phát giác ra và ngậm miệng lại, thấy Viên Hỷ đang khoanh tay nhìn mình, lại vội vã cười khan: “He he, Viên Hỷ, cậu thấy mà, bọn tớ cũng có ác ý gì đâu? Hơn nữa, tớ cũng không ngờ tên Trương Hằng kia mồm năm miệng mười thế, nếu biết anh ta nói với Bộ Hoài Vũ thì đánh chết tớ cũng cảm mồm không khai mà, tớ tuyệt đối sẽ không bết xép ra đâu!”

Thực ra Viên Hỷ cũng chẳng giận dỗi gì Bì Hối, chỉ bức bối lườm cô nàng một cái: “Cậu chẳng đã đòi đổi tên mãi đấy thôi? Tớ thấy hay cậu cứ lấy thẳng tên là ‘da mồm dày’ là được!”

Bì Hối cười hề hề, thấy Viên Hỷ không giận dỗi thì càng được nước lấn tới, dùng cùi chỏ hích hích Viên Hỷ, hỏi với vẻ thần bí: “Cậu đến bệnh viện thăm Bộ Hoài Vũ rồi phải không?”

Viên Hỷ nhìn Bì Hối không nói gì, trong lòng chỉ thấy kinh ngạc, sao cô nàng lại biết mình từng lên đến bệnh viện nhỉ? Bì Hối thấy vẻ mặt của Viên Hỷ thì cười rất đắc ý, nói: “Không sai hả? Đừng sợ, chả ai theo dõi cậu đâu, đi thì đi thôi, có gì đâu, càng lúng túng thì càng lộ sơ hở. Trương Hằng đã nói, cậu và Bộ Hoài Vũ hành hạ nhau thế cũng hay, như thế mọi người mới có thể nhìn rõ mọi chuyện, mới có thể nhìn rõ tình cảm của nhau. Cái thứ như tình yêu này ấy à, chúng ta chẳng thể điều khiển được, anh ấy đã nói câu gì ấy nhỉ? Cái gì mà tình cảm như nước trôi cuồn cuộn về phía trước không phân ngày đêm...”

“Thệ giả như tư phụ, bất xả trú dạ?” Viên Hỷ dò hỏi.

Bì Hối vội vã gật đầu: “Đúng, chính là câu đó.”

Viên Hỷ dở cười dở mếu: “Cái quái gì thế này?” Đồng thời cũng khâm phục chính mình, Bì Hối giải thích kiểu đó mà mình cũng đoán ra được.

“Tớ đã bảo trí tuệ của cậu không hiểu được mà!” Bì Hối liếc cô một cái, nói với vẻ dương dương đắc ý: “Trương Hằng nói rồi, bây giờ nói gì với cậu cũng bằng không, cậu không thể nghe vào được, nên bảo cậu muốn làm gì thì cứ làm đi. Nếu không thì bọn tớ càng ngăn cản cậu càng làm tới, cứ muốn chứng minh gì đó, chứng minh cậu là người chung thủy, chứng minh tình cảm của cậu có thể bền vững mãi mãi. Thực ra cậu đối với Hà Thích chỉ là một kiểu “ám ảnh” thôi, từ sâu trong đáy lòng cậu đã không thể tin tưởng mối tình này rồi, nếu không thì tại sao cậu không dám nói chuyện nhà mình với anh ta? Vì trong tiềm thức cậu đã không tin tưởng anh ta, không tin anh ta có thể gánh vác mọi thứ trong cuộc sống với cậu, mà trong tình cảm thì điều quan trọng nhất nhất chính là niềm tin. Do cậu không tin tưởng, nên cậu không thể toàn tâm toàn ý cho tình cảm của mình, vì cậu không dám, nên trong mỗi bước đi tình cảm cậu đều tính trước đến đường lui. Hà Thích sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra điều này, khi anh ta phát hiện ra toàn bộ nhiệt tình của mình chỉ có thể đối lấy tình cảm lúc có lúc không, cẩn thận dè dặt của cậu, anh ta cũng sẽ mệt mỏi, sau đó nghi ngờ mình quay lại có phải là đúng đắn không. Sự do dự của anh ta càng khiến cậu mất niềm tin hơn, cứ thế mà lặp đi lặp lại, hai người vốn không đi xa được, không cần có kẻ thứ ba chen vào, hai người chỉ cần chờ một bên là xong. Trương Hằng đã nói từ lâu rằng sớm muộn gì cũng có lúc cậu quay đầu, và khi cậu quay đầu lại sẽ phát hiện ra, người của số phận cậu – Bộ Hoài Vũ, vẫn đang đứng đó chờ đợi.”

Viên Hỷ nghe đến thất thần, đờ đẫn nhìn Bì Hối, ngẫm nghĩ kỹ mỗi lời bạn mình nói, lẽ nào tự đáy lòng cô đã không thể tin tưởng Hà Thích sao? Tại sao? Vì Hà Thích từng bỏ rơi cô một lần ư? Nên mới không chịu tin sự chân thành hiện tại của anh? Mà Trương Hằng đã nhìn ra sự thiếu tin tưởng của cô với Hà Thích,

vậy còn Hà Thích thì sao? Có phải anh cũng đã nhận ra? Vậy tại sao anh còn cố chấp với tình cảm này? Viên Hỷ trầm tư, cô không ngờ Trương Hằng lại nhìn thấu vấn đề giữa cô và Hà Thích đến thế...

Bì Hối thấy Viên Hỷ lâu lắm không nói gì mà cứ ngồi thẩn thờ, thì không kìm được đưa tay ra vẽ mấy vòng trước mặt Viên Hỷ, dè dặt gọi: “Viên Hỷ? Viên Hỷ?”

24. Chương 25

CHƯƠNG 25:

Viên Hỷ giật mình choàng tỉnh, thấy Bì Hối vẽ mặt căng thẳng thì khẽ nhếch môi cười cười, nói với bạn mình: “Bì Hối, tớ thật sự muốn ở bên Hà Thích, nên sau này đừng bàn đến chuyện của tớ nữa, được không? Thực ra nếu không có cậu và Trương Hằng đứng giữa nói vào thì tớ và Bộ Hoài Vũ chỉ là những người xa lạ đi lướt qua nhau trong thành phố này mà thôi...”

“Nhìn kia!” Bì Hối cắt ngang, “Cậu chỉ biết giảng đạo lý với tớ, hê hê, có bản lĩnh thì nói với Bộ Hoài Vũ ấy, cậu bị Trương Hằng đoán trúng quá, chỉ được mỗi cái giỏi nói với tớ.”

“Bì Hối,” Viên Hỷ khựng lại, bất giác cắn lấy môi dưới, trong lòng cuối cùng đã hạ quyết định, nói thẳng: “Tớ định cuối năm đưa Hà Thích về nhà, lần này quyết tâm rồi, phải đối diện sự thực với anh ấy, tớ muốn tìm cho mình một tương lai.”

Bì Hối cứng đờ người, sau đó bật mắt lại, ngửa mặt lên trời ai oán: “Viên Hỷ ơi là Viên Hỷ! Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi! Sao cậu lại gà thế nhỉ! Nói này giờ mà vẫn bằng không!”

Thấy Bì Hối phản ứng như thế, Viên Hỷ cười lớn rồi kéo tay bạn mình, cô nói: “Không vô ích đâu, những lời cậu vừa nói khiến tớ bỗng nghĩ thông thoáng hẳn, nể tình bao năm làm bạn với tớ thì hãy cố vũ tớ nhé, hãy tin tớ, và cũng tin Hà Thích, tớ không tin vận mệnh số phận gì đó, tớ chỉ muốn tin chính mình, tin Hà Thích, tin rằng chúng tớ có thể đạt được hạnh phúc thuộc về riêng mình.”

Lời nói của Bì Hối đã vệt đám mây mù trong lòng Viên Hỷ, cô cảm thấy bóng đen vây kín trái tim mình cuối cùng đã tan biến, chỉ còn lại con đường hướng đến tương lai, cho dù khó cũng được khổ cũng được, cô đã biết phải thẳng lưng đối diện sự thực thế nào rồi. Viên Hỷ đột ngột đứng phắt dậy khỏi salon, co chặt nắm tay, hét lớn: “Cố lên nhé! Viên Hỷ, cố lên! Hạnh phúc đang ở phía trước, tiến lên!”

Bì Hối tròn mắt có vẻ không dám tin: “Viên Hỷ, cậu bị cái gì kích thích vậy? Hay là bị trúng gió? Bao năm không bị trúng gió rồi?”

Viên Hỷ chỉ cười, nhảy nhồm lên, hứng chí lao vào nhà bếp nấu cơm, chỉ còn lại Bì Hối đần mặt ngồi trên salon, nhìn theo bóng Viên Hỷ mà lẩm bẩm: “Mình đang làm cái quái quỷ gì thế này? Trương Hằng chắc bóp cổ mình chết quá!”

Trương Hằng hiện giờ không muốn bóp chết cô, mà chỉ muốn bóp chết Bộ Hoài Vũ. Vốn định nhân kỳ nghỉ mà giới thiệu cho Bộ Hoài Vũ vài người bạn làm ở lĩnh vực tiền tệ, đã sắp xếp gặp nhau dùng bữa cả rồi, ngờ đâu Bộ Hoài Vũ lại đột ngột mất tích, điện thoại bàn trong nhà và ở công ty đều không ai nghe máy, di động thì khóa, hay ho quá, một người sống sờ sờ lại mất tăm trong không khí, quan trọng là chẳng hề nói trước tiếng nào, khiến Trương Hằng chỉ muốn bóp chết anh.

Bì Hối ăn nhờ bữa cơm nhà Viên Hỷ, trước khi ăn còn tròn mắt nhìn Viên Hỷ đặt thức ăn đã làm xong vào cà mèn, Bì Hối kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt, hỏi: “Viên Hỷ, cậu không thể làm chuyện mất nhân tính thế được, tớ còn chưa ăn mà, dù sao cũng phải để tớ no bụng đã chứ?”

Viên Hỷ vừa lo sắp xếp thức ăn vừa đáp: “Nhiều thế này không đủ cho cậu no bụng à? Cậu tưởng cậu là lợn chắc?”

“Chắc cậu không định đưa cơm cho Hà Thích đấy chứ?” Bì Hối hỏi, vẻ mặt có vẻ ám ức, “Chuyện sến thế mà cậu cũng làm à? Viên Hỷ, có phải hôm nay tớ chọc tức cậu quá nhiều rồi không? Cho dù muốn ở bên Hà Thích thì cũng không cần làm quá thế chứ? Còn định đưa cơm cho anh ta? Cậu nghĩ cậu là gái Nhật bản à? Mà con gái Nhật giờ cũng có làm thế nữa đâu.”

Viên Hỷ phớt lờ bạn mình, xếp xong cơm vào hộp rồi đi ra cửa, Bì Hối thấy thế bèn vội vã túm cánh tay Viên Hỷ lại, hỏi: “Cậu đi bây giờ à? Cơm cũng không ăn?”

Viên Hỷ quay lại cười: “Tớ đến đó ăn cùng Hà Thích luôn.”

Bì Hối cứ níu chặt cánh tay Viên Hỷ không chịu buông, miệng gào lớn: “Cậu đập chết tớ đi rồi hãy đi, mất mặt quá, cậu tưởng cậu là học sinh trung học hả? Lại còn đến đó ăn chung? Viên Hỷ, tớ nhớ cậu có thích xem manga thiếu nữ đâu!”

Viên Hỷ cười vỗ vỗ tay Bì Hối, cũng không biết tại sao mà sau khi nghe Bì Hối nói thế, trong lòng bỗng sáng ra hẳn, dường như mọi vấn đề đều không thành vấn đề nữa, cũng như Trương Hằng phân tích, vướng mắc lớn nhất giữa cô và Hà Thích nằm ở chỗ cô không tin tưởng anh, vì không tin nên không dám để anh cùng gánh áp lực gia đình với mình, vì không tin nên không dám toàn tâm toàn ý cho tình yêu, vì không tin nên không dám khao khát gì ở tương lai...

Vì vướng mắc nằm ở chỗ cô không tin tưởng anh, thế thì hãy để cô bắt đầu tin tưởng anh trở lại đi! Cho dù anh từng xa cô quá lâu, anh từng đi quá xa, bây giờ anh đã trở về, bắt chấp tất cả để trở về, như vậy cũng đủ rồi.

Viên Hỷ bất giác nhớ lại cảnh Hà Thích lần đầu tỏ tình với cô, anh gọi cô ra khỏi thư viện trường, dưới tán ngô đồng sau thư viện, gương mặt trắng trẻo của anh bỗng đỏ bừng, hơi cúi đầu xuống không dám nhìn cô. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, gương mặt cố sức giữ vẻ trấn tĩnh.

Anh hạ giọng hỏi: “...Viên Hỷ, em... có bạn trai chưa?”

Cô ngốc nghếch lắc đầu, anh ngẩng lên liếc nhìn cô thật nhanh rồi lại vội vàng dời mắt đi nơi khác, sau đó hỏi với giọng gần như thì thầm: “Vậy... có quan tâm không nếu bây giờ... có một người?”

Về sau, anh bảo cô biết, về vấn đề mở miệng tỏ tình với cô thế nào thì phòng ký túc của anh đã bàn bạc trước đó gần suốt đêm rồi, một đám bạn chí cốt đưa ra đủ mọi ý kiến, anh đều nghiêm túc ghi lại, ai ngờ đến lúc quan trọng thì lại nói ra một câu quê mùa như vậy.

Khóe môi Viên Hỷ bất giác nhướn lên, bỗng có cảm giác như vừa vào đại học, quá khứ đã bỏ lại sau lưng, chỉ còn lại tương lai đang vẫy tay với cô phía trước. Cô bỏ mặc tiếng kêu gào của Bì Hối mà ra khỏi cửa, vốn định cho Hà Thích một niềm vui bất ngờ, nhưng nghĩ ngợi thế nào lại gọi điện cho anh trước, dù sao anh vẫn đang làm việc, cô đường đột như thế có lẽ cũng không được lịch sự cho lắm.

Hà Thích nghe bảo Viên Hỷ định đưa cơm đến cho anh thì rất kinh ngạc, sau đó lại hứng chí hẳn, vội vàng bảo: “Được, vậy anh không ăn cơm hộp họ mua nữa, anh đợi em.”

Nghe giọng nói vui mừng của Hà Thích, trong lòng Viên Hỷ thấy thấp thoáng một nỗi hồ thẹn, mới phát giác ra mấy tháng nay, cô gần như chỉ bị động đón nhận tình cảm của anh, còn tình cảm đáp lại cho anh thì rất dè xẽn.

“Anh đợi em, em đến ngay.” Cô cười đáp, “Em chỉ mang đến phần của anh thôi, không có phần cho đồng nghiệp, có sao không?”

Hà Thích cười ngốc nghếch bên kia, thì thầm nói: “Không sao, anh trốn bọn họ để ăn, ăn xong mới báo, để họ hâm mộ chết luôn!”

Nơi Hà Thích làm việc Viên Hỷ đã từng đến, cũng khá thuận đường, chỉ phải đổi một lần xe là đến. Đến dưới tòa nhà anh làm thì sắc trời đã hơi tối, Viên Hỷ khóe môi ẩn hiện nụ cười, trong lòng nghĩ xem khi Hà Thích gặp cô thì câu đầu tiên sẽ là gì, ôm chặt hộp cơm rồi lên lầu, vừa đến cửa thì nhìn thấy Hà Thích đang đứng đợi bên trong. Mấy hôm không gặp, anh có vẻ mệt mỏi, dưới cằm hàm râu hơi nhú lên xanh xanh, sắc mặt hơi tái nhưng vẻ mặt thì rất vui, thấy Viên Hỷ lên thì đưa tay lên môi ra hiệu cô đừng lên

tiếng, sau đó bước ra kéo tay Viên Hỷ, cười khe khẽ: “Đừng nói gì, anh đưa em đến văn phòng lão Từ, anh ấy không có ở đó, chúng ta chiếm địa bàn của anh ấy.”

Thấy vẻ trẻ con của Hà Thích, Viên Hỷ không nhịn được cười, để mặc anh kéo tay cô ra vẻ thản nhiên vào văn phòng lớn. Mọi người đều đang bận rộn, chẳng mấy ai chú ý đến Viên Hỷ đi sau lưng Hà Thích. Anh chàng lần trước thì uống rượu với Hà Thích đang cắm mặt vào máy tính gõ lách cách, thấy có người đi ngang qua mình, đầu chẳng ngẩng lên mà hỏi: “Cơm hộp khi nào đưa đến? Lát nữa mà còn không đến thì tôi chết đói trên bàn phím mất.”

“Chắc sắp đến rồi, lúc này hình như có người giục rồi, chịu đựng tí đi.” Hà Thích mặt không biến sắc đáp lại, chân không dám dừng lại chút nào, cứ đưa thẳng Viên Hỷ vào cánh cửa trong cùng, nhẹ nhàng đẩy cửa vào trong, đó là một căn phòng nhỏ, rất bừa bộn, Hà Thích bước đến đẩy hết sách vở tạp chí trên đó sang một bên, dọn ra một khoảng nhỏ sạch sẽ.

“Đây là văn phòng của lão Từ?” Viên Hỷ hỏi, đặt hộp cơm lên khoảng trống trên bàn mà Hà Thích vừa dọn ra, lơ đãng quan sát căn phòng nhỏ này, phát hiện ra diện tích không lớn mà đồ đạc thì đầy ắp, những vật dụng thường ngày cơ bản đều có đủ, trên bệ cửa sổ còn bày cốc, bàn chải và kem đánh răng, Viên Hỷ không kìm được sự ngạc nhiên: “Thấy anh ấy cũng có vẻ rất gọn gàng, sao lại bày bừa văn phòng ra nông nổi này?”

Hà Thích đã nôn nóng mở hộp cơm ra, bốc một miếng cho vào miệng, ậm ừ cười đáp: “Lão Từ cũng vất vả lắm, mới lập nghiệp nên khi bận thì ở lì trong này mười mấy ngày, cũng xem như gọn gàng lắm rồi đây, ít nhất thì còn vào đây được.”

Viên Hỷ thấy anh lại dùng tay bốc thức ăn thì vội ngăn lại, hỏi: “Rửa tay chưa?” Hà Thích vội vàng cầm thìa lên khua khua, cười khe: “Dùng nó là được, rửa tay thì phải ra ngoài, bị họ phát hiện thì tiêu, cơm hộp chưa mang đến, người bên ngoài không mết đến gục ngã thì cũng đói xanh cả mắt rồi, nếu biết trong này có thứ ăn được thì anh sợ hộp cơm này cũng em cũng đi đứt mất.”

Viên Hỷ tỏ ra bất lực, đành giúp anh lấy từng phần từng phần thức ăn ra, mùi thơm lập tức lan tỏa khắp gian phòng, Hà Thích nuốt ực nước bọt vẻ rất khoa trương, mắt thao láo nhìn động tác của Viên Hỷ, cô nhìn thấy vẻ mặt anh thì không nhịn được cười, hỏi: “Không đến nỗi thế chứ, trình độ em cao thế à?”

Hà Thích thu vẻ mặt khoa trương của mình lại, khe khẽ cười và lắc đầu với cô, ánh mắt trở nên rất dỗi dằn: “Khác chứ, Viên Hỷ, đây là hạnh phúc, biết chưa?” Giọng anh nhỏ dần, chậm chậm tiến sát lại cô, khe nói bên tai cô: “Em biết mà, anh biết thế, em cũng cảm nhận được, phải không?”

Viên Hỷ cúi đầu không đáp, khoe môi lại thấp thoáng nụ cười, hơi thở của anh mỗi lúc một gần, khiến gò má cô nóng hực... Không khí đang lúc mờ ám thì bên ngoài vẳng đến một tiếng gào: “Trời ơi! Tôi đúng là đói muốn điên rồi, khứu giác cũng có ảo giác đây này, ngửi thấy mùi thơm thức ăn mới ghê chứ, chết tiệt thật, đứa nào đặt cơm vậy? Chết trên đường đi rồi à? Tại sao chưa đến???”

Hà Thích và Viên Hỷ giật mình, đồng thời lúng túng nhìn ra cửa, thấy cửa vẫn khép chặt thì cùng lúc thở phào, hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười gian xảo, đang lúc đắc ý thì nghe bên ngoài lại một tiếng gào to: “Hình như tôi cũng ngửi thấy mùi thơm, giống như mùi há cảo hấp ấy.”

25. Chương 26

CHƯƠNG 26

Hai người trong phòng than trời, thầm nghĩ không biết mũi người đó là kiểu gì mà cách một cánh cửa vẫn ngửi ra mùi thức ăn! Ngoài phòng bỗng yên tĩnh hẳn, Viên Hỷ liếc nhìn Hà Thích với vẻ nghi ngại, thấy anh cũng lộ nét hoài nghi, đang lúc định mở miệng hỏi anh phải làm sao thì thấy sắc mặt anh thay đổi, tiếp đó luống cuống che đậy thức ăn lại, miệng thì thầm “Nhanh lên, mau giấu đi!”

Lời chưa dứt, cửa đã bị đẩy mạnh ra, Viên Hỷ giật thót mình, suýt nữa ném luôn hộp cơm trên tay đi. Mấy người chen chúc ngay ở cửa, đều thò đầu vào nhìn hai người trong phòng với vẻ kinh ngạc, ánh mắt di chuyển từ hai người đến hộp thức ăn đang tỏa hơi nóng nghi ngút trên bàn rồi lại quay về hai người, gương mặt mọi người đều đổi thành vẻ tức giận, kêu réo: “Sư huynh! Quả nhiên là anh! Không nghĩa khí gì hết! Minh anh trốn vào đây ăn cơm tình yêu bỏ bọn em chết đói!”

Vừa nói mọi người vừa chen nhau vào, chia nhau hết sạch sẽ thức ăn trong lúc Viên Hỷ há mồm tròn mắt chờ đợi, ăn xong vẫn còn chưa thỏa mãn mà hỏi tiếp: “Chị dâu, còn nữa không? Chắc là không mang tí gì này đến thôi chứ?” Có người còn chồm đến thì thầm hỏi Viên Hỷ còn có chị em gái nào không, chỉ cần tay nghề bằng nửa cô là được, anh ta sẽ cưới ngay. Có người còn thực tế hơn, bắt đầu rào quanh Viên Hỷ hai ba vòng, sau đó hỏi thẳng Viên Hỷ thấy anh ta thế nào? Nếu được thì đá Hà Thích đi rồi theo anh ta là xong.

Viên Hỷ dở cười dở mếu, Hà Thích càng tức đến mắt đứng tròng, tiến lên đám cho tên nhiều chuyện kia một đấm, rồi hậm hực kéo Viên Hỷ ra ngoài. Viên Hỷ quay lại kêu lên: “Ồi... hộp cơm của em!” Hà Thích quay vào thu dọn hộp cho cô, thấy cái nào cũng trống rỗng, đến tầng đựng món cháo cũng sạch sẽ, không nén được cười và mắng: “Cút thật! Ai ăn thế này? Sao còn sạch hơn cả chó liếm đĩa nữa?”

Mọi người cười to, chen vào giúp anh thu dọn hộp cơm lại, Hà Thích lấy đồ xong kéo Viên Hỷ ra ngoài, cô nghe thấy tiếng trêu đùa sau lưng thì có phần ngại ngùng, hỏi Hà Thích: “Sao anh lại đi?”

Hà Thích quay lại nhìn cô, đáp: “Đưa em về, tiện thể ăn chút gì đó.” Lại hỏi: “Ừa? Trong nhà còn gì không? Chắc không phải đều mang hết đến đây chứ?”

“Chắc vẫn còn, lúc em đi thì Bì Hối vẫn ở đó,” Viên Hỷ cười đáp, lại nghĩ hôm nay mình chuẩn bị không chu đáo, nên mang theo nhiều hơn, như thế Hà Thích cũng nở mặt nở mày với đồng nghiệp, bèn nói với Hà Thích với vẻ hối lỗi: “Hôm nay phải mang theo nhiều hơn, em chỉ mang theo một ít, đồng nghiệp của anh có trách móc không?”

“Đám sói đói đó hả? Em làm bao nhiêu cũng không đủ cho họ ăn đâu, vả lại, nhà chúng ta cũng có nồi cơm không đáy đâu!” Hà Thích cười, ấn nút thang máy rồi quay lại nháy mắt với Viên Hỷ, thì thầm: “Đừng nói là không làm được, mà có làm thì cũng không cho bọn họ ăn.”

Viên Hỷ có vẻ không hiểu lắm ý của anh, hỏi lại: “Tại sao?”

Thang máy đã xuống, Hà Thích vừa kéo Viên Hỷ vào thang máy, vừa quay lại cười: “Anh ghen.”

Hai người cười nói ra khỏi thang máy, Viên Hỷ vừa ngược lên đã nhìn thấy lão Từ đang bước đến phía này, thế là len lén kéo vạt áo Hà Thích, cười khê: “Ấy, sắp anh đến kìa, anh có bị xem là trốn việc không? Có cần trốn không?”

Hà Thích nhìn theo ánh mắt Viên Hỷ, thấy dáng người phía sau lưng lão Từ thì vẻ mặt đành lại, như có chút do dự, rồi mới kéo tay Viên Hỷ tiếp tục đi. Lão Từ cũng nhìn thấy họ, cũng chờ ra, bất giác quay lại nhìn cô gái sau lưng một cái, rồi tiếp tục khẽ nhíu mày nhìn Hà Thích với vẻ dò hỏi.

Hà Thích cười gượng gạo, lên tiếng chào lão Từ, “Lão Từ, hai người về rồi à, tôi đưa Viên Hỷ về trước, lát nữa quay lại.”

Viên Hỷ lúc này mới chú ý thấy cô gái trẻ sau lưng lão Từ, có vẻ chỉ khoảng hai tư, hai lăm tuổi, dáng người cao gầy, mái tóc ngắn sáng sủa, đôi mày đậm dài rất đẹp khiến đôi mắt càng có thần hơn, đôi mắt không phải mất quả hạnh như thường thấy mà hơi dài, đuôi mắt hơi cong lên trên, khiến ngũ quan trên gương mặt càng sinh động hơn.

Cùng lúc Viên Hỷ quan sát cô gái thì đối phương cũng chăm chú nhìn lại Viên Hỷ, một lúc sau, khóe môi cô gái nở một nụ cười, nụ cười ấy khiến mày mắt cô gái càng sáng sủa xinh đẹp hơn.

Đó đúng là một cô gái mày mắt sinh động, Viên Hỷ không nén được nghĩ rằng, hình như đã gặp ở đâu đó thì phải, nhìn cô ấy rất quen mắt.

Cô gái đó dời ánh mắt khỏi Viên Hỷ, cười hỏi Hà Thích: “Hà, không giới thiệu à?”

Sắc mặt Hà Thích có vẻ khó chịu, anh quay sang nhìn Viên Hỷ, tay bắc gác nắm tay cô chặt hơn, sau đó lại nhìn cô gái kia, do dự một lúc rồi trầm giọng nói: “Đây là Viên Hỷ, bạn gái của anh.”

Viên Hỷ cười thoải mái với cô gái kia, lên tiếng: “Chào, tôi là Viên Hỷ, hi hi, nếu không đoán nhầm thì cô là Ella đúng không? Hà Thích cũng nhắc đến cô rồi, cô còn đẹp hơn trong hình.”

Cô gái kia rõ ràng ngẩn ra một lúc, không chỉ cô ta mà cả lão Từ và Hà Thích đứng cạnh cũng sững sờ. Viên Hỷ khẽ nắm tay Hà Thích thật chặt, quay lại cười nói với anh: “Em không nhầm chứ?”

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Viên Hỷ, thần kinh này giờ căng thẳng của Hà Thích cuối cùng đã giãn ra, anh không nén được cười, đáp: “Ừ, đúng thế, đây chính là cô bạn học ở Mỹ mà anh đã nhắc đến với em, Ella.” Anh quay lại cười với lão Từ và Ella: “Có cơ hội sẽ trò chuyện sau, tôi phải đưa Viên Hỷ về nhà, lão Từ, phần của tôi cũng ổn rồi, lát nữa anh xem thử nhé.”

Lão Từ “ừ” một tiếng rồi kéo Ella đi vào thang máy, Viên Hỷ bị Hà Thích nắm tay kéo ra ngoài, trong tích tắc mọi người đi lướt qua nhau, Viên Hỷ không kịp quay đầu lại, vừa đứng lúc nhìn thẳng Ella, thấy ánh mắt sáng rỡ của cô gái, đuôi mắt cong lên, và cả nụ cười mập mờ trên khóe môi của cô ta.

Tình cảnh này đúng là buồn cười! Viên Hỷ cười tự trào, quái quỷ gì thế này, niềm vui mới gặp tình yêu cũ? Nhưng ai là niềm vui mới, ai là tình yêu cũ?

Vừa xuống đến bậc thềm, Hà Thích bèn dừng lại, quay người nhìn Viên Hỷ, sắc mặt không còn vẻ trấn tĩnh nữa, cuống quýt nói với cô: “Viên Hỷ, em nghe anh giải thích.”

“Có thể tìm nơi vắng người không?” Viên Hỷ đảo mắt nhìn người tấp nập qua lại, giọng điệu thoải mái nhẹ nhõm.

Phản ứng này của Viên Hỷ khiến Hà Thích càng thấp thỏm không yên, vội vàng đặt tay lên vai cô, nói: “Viên Hỷ...”

“Dừng vội, có gì từ từ nói.” Viên Hỷ bảo, cười với Hà Thích, đôi mắt cong cong, nụ cười ngọt ngào, cô kéo tay Hà Thích xuống như không có chuyện gì, cười hỏi: “Xe anh đâu? Chúng ta lên xe nói chuyện.”

Hà Thích hơi dờ dẩn trước nụ cười của Viên Hỷ, Viên Hỷ như thế vừa xa lạ vừa quen thuộc, rất giống cảnh tượng trước kia rất lâu anh đã làm sai và bị cô phát hiện, cô luôn dùng tay đặt trước ngực anh, cười nheo mắt hỏi anh: “Đồng chí Hà Thích, mỹ nhân kế vô dụng thôi, chính sách của Đảng là khai thật sẽ được khoan hồng, nhớ chưa? Được thôi, vậy khai hết từ đầu đi!”

Những lúc như vậy luôn khiến anh vừa yêu lại vừa sợ. Dáng vẻ cô nheo mắt cười, bàn tay tì trước ngực anh, khiến những năm tháng về sau anh luôn nhớ mãi không quên, mỗi lần tỉnh mộng, trước ngực như vẫn còn lưu lại hơi ấm bàn tay cô. Tay cô rất ấm, dù mùa đông lạnh đến mấy, tay cô vẫn ấm áp, cô luôn dùng bàn tay ấy nắm tay anh, nheo mắt cười với anh, nụ cười ấy vẫn như bây giờ, vừa ngạo mạn lại tinh nghịch, rất ngọt, khiến tận đáy lòng anh dâng tràn từng đợt sóng ngọt ngào.

Vào xe Hà Thích rồi, Viên Hỷ liếc nhìn Hà Thích một cái, nói: “Đồng chí Hà Thích, chính sách của Đảng...”

Mới nói được nửa câu, Hà Thích bỗng cười, anh cúi đầu cười một lúc lâu mới ngừng, ngẩng lên thấy Viên Hỷ đang tròn mắt nhìn mình thì đột ngột vòng tay ôm chặt vai cô, ấn đầu cô lên vai mình, một lúc lâu sau mới khẽ thở ra một hơi, giọng khàn khàn nói: “Viên Hỷ, đây mới là em, đợi lâu rồi mới nhìn thấy em như thế, có biết không? Viên Hỷ, anh gần như sắp tuyệt vọng rồi, anh không dám nói, nhưng trong lòng anh rất sợ hãi, sợ rằng cô gái luôn thích cười ngốc nghếch, hồ đồ nhưng rất kiên cường trước kia bị anh giết mất rồi, chỉ còn một một người con gái mệt mỏi, chỉ biết cười nhạt với anh, dùng nụ cười ấy che giấu tâm tư của mình, che giấu tất cả hỷ nộ ái luyến, anh sợ, Viên Hỷ, sợ rằng không còn tìm lại được em trước kia nữa.”

Bốn năm rồi, bao đổi thay bao mưa gió, anh cũng sợ, sợ người vẫn còn nhưng không còn là cô trước đó, sợ tình vẫn còn nhưng yêu thì đã bay xa. Thực ra anh không phải vô tri vô giác, thực ra anh biết hết, từ sự lúng túng che giấu mất tự nhiên của cô vào buổi sáng đầu tiên ấy, đến sau này cô không nhắc đến người đàn ông ấy nữa câu, từ ý bóng gió xa gần trong lời nói của Bì Hối và Trương Hằng, đến ánh mắt thi thoảng như lạc hồn của cô, anh đều rõ cả. Anh bất chấp tất cả để quay lại, nhưng cô lại do dự, còn anh thì lại không thể hỏi gì, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, yêu cô, ở cạnh cô, kiên nhẫn đợi cô quay đầu lại.

Mà giờ đây, cuối cùng cô đã quay lại, tuy anh không biết nguyên nhân cô đột ngột thay đổi là gì, nhưng cô đã mở lòng mình với anh, chỉ điểm này thôi đã đủ lắm rồi.

Viên Hỷ cũng lặng thinh một lúc lâu mới cựa quậy vùng ra khỏi vòng tay anh, đưa tay chặn trước ngực anh, để tâm trạng mình bình ổn lại rồi mới nửa cười nửa không hỏi: “Bạn Hà Thích, đánh trống lảng vô ích, chính sách của Đảng nhất định phải nhớ rõ.”

Khóe mắt Hà Thích hoe đỏ, dịu dàng cười với cô, khẽ cười đáp: “Anh biết, khai thật sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị xử nghiêm.”

Viên Hỷ cố gắng đàn mắt lại, trừng mắt nói: “Nghiêm túc đi! Khai thật mau!”

Nụ cười trên gương mặt Hà Thích càng đậm, thấy dáng vẻ Viên Hỷ thì không nén được đưa tay ra vò đầu cô. Viên Hỷ gạt tay anh ra, nhe nanh để thị uy, Hà Thích lại cười, vừa khởi động xe vừa đáp: “Chẳng phải em biết cô ấy là ai rồi sao, he he, Viên Hỷ, em học nói dối từ lúc nào thế? Chỗ anh làm gì có hình cô ấy, em nhìn thấy ở đâu?”

Viên Hỷ hừ khẽ một tiếng, nói: “VẬY em phải nói gì? Em thấy mình quá phong độ rồi, ít nhất cũng khen cô ấy xinh đẹp. Cũng may em thông minh phản ứng nhanh, nếu không từ lần đầu giao đấu sẽ bại thế thảm.”

“Giao đấu?” Hà Thích cười thất thanh, quay nhìn Viên Hỷ rồi cười hỏi: “Em nghĩ là chiến trường à? Lại còn lần đầu? He he, sau này không thể nữa, anh đã nói rõ với cô ấy từ lâu rồi.”

Viên Hỷ cũng không nén được cười, thấy ví dụ của mình cũng thật buồn cười. Có lẽ do hoàn cảnh sống từ nhỏ nên tính cách của cô thường rất hòa bình, góc độ nhìn nhận vấn đề cũng toàn diện hơn những cô gái cùng độ tuổi, với cùng một việc thì cũng nhìn nhận vấn đề từ góc độ của đối phương, nên có thể hiểu việc Hà Thích che giấu chuyện Ella về nước, dù sao cũng từng là bạn gái cũ, mà còn từng nghĩ đến chuyện đính hôn, nếu cô là Hà Thích cũng không biết phải giải thích thế nào. Sự thật rành rành thế, nên dù nói sao cũng sẽ mập mờ, không thỏa đáng. Nhưng dù hiểu rõ thì vẫn thấy khó chịu trong lòng, nhớ đến biểu hiện của mình lúc này cũng tự thấy khâm phục chính mình, thật sự có thể xem là phóng khoáng thoải mái, không hề mất mặt tí nào. Thăm nghĩ nếu là Bì Hối, không tức điên lên thì cũng phải mông bỏ đi, làm sao cười và chào đối phương được.

“VẬY tại sao không nói với em trước?” Viên Hỷ hỏi, máu chốt là điểm đó.

Hà Thích không cười nữa, đáp: “Cô ấy về trước lễ Quốc khánh, vì là sư muội cùng khoa với lão Từ, lại thêm hạng mục lần này của lão Từ quá gấp, nên cô ấy cũng ở lại giúp. Viên Hỷ, anh chưa bao giờ muốn lừa dối em, em tin cũng được không tin cũng được, anh vốn định gặp em sẽ nói chuyện cô ấy, trong điện thoại không nói rõ được, mà có thể còn khiến em nghĩ ngợi nhiều.”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi lại hỏi khẽ: “Cô ấy về đây là vì anh?”

“Cô ấy bảo không phải,” Hà Thích mím môi, trả lời: “Bảo là về nước để du lịch, vì từ nhỏ đã lớn lên ở Mỹ nên chưa từng quay về ước, nên vẫn muốn về thăm thú đây đó, lại thêm vừa bỏ việc nên cũng rảnh rỗi, nên mới về đây.”

Viên Hỷ cười, về nước du lịch? Sau đó để giúp sư huynh nên ở lại? Có thể gọi là lý do được ư? “Anh có tin không?” Viên Hỷ hỏi.

Hà Thích trầm tư không nói, chỉ tỏ ra chăm chú lái xe, hồi lâu sau mới khẽ đáp: “Anh tin, và chỉ có thể tin. Viên Hỷ, có lẽ anh nói thế em sẽ không vui, nhưng anh không muốn giấu em, không hề muốn. Đối với cô ấy, trong lòng anh vẫn thấy có lỗi, cô ấy chưa từng làm sai điều gì, là anh đã đón nhận tình cảm cô ấy lúc cô đơn, sau đó khi ý thức ra chỉ có thể yêu mình em thì đã bất chấp tất cả để bỏ mặc cô ấy. Từ góc độ cô ấy thì anh có lỗi, anh là người tàn nhẫn. Nên cho dù anh biết cô ấy nói dối thì cũng không muốn vạch trần sự thật, không thể cho cô ấy tình cảm thì anh chỉ cho được sự tôn trọng, cô ấy muốn ở lại thì thôi vậy, vì tự anh biết trái tim mình bây giờ kiên định đến đâu, nên anh không sợ gì cả. Cô ấy ở đây một thời gian sẽ bỏ cuộc thôi, vì cũng là một cô gái lý trí nên sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ ra, nên anh không muốn tỏ ra thái độ quá rõ ràng trước mặt người khác.”

26. Chương 27

CHƯƠNG 27

Hà Thích nói xong rồi lại trầm tư, Viên Hỷ cũng xuất thần, nếu nhìn nhận công bằng một chút thì trong ba người, Ella hẳn nhiên là người vô tội nhất, giống như Hà Thích đã nói, cô ấy chưa từng làm sai điều gì, thấy người mình thích thì dùng cảm theo đuổi, cũng trả giá bằng tình cảm, sau đó lại bị người mình yêu bảo rằng anh ấy không yêu mình, người anh yêu từ đầu đến cuối là bạn gái cũ, vậy bảo cô ấy phải nghĩ thế nào đây? Ella không sai, Viên Hỷ khê lắc đầu, lẽ nào Hà Thích sai ư? Nhưng anh chưa bao giờ lừa dối bất kỳ ai, yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, rất nhiều lúc những việc tình cảm không thể dùng đúng sai đơn giản để phán quyết. Cô cũng không rõ mình hiện giờ tại sao lại nghĩ vấn đề rắc rối này bằng thái độ bình thần đến thế, là vì cô là người được yêu chăng? Nếu đặt cô vào vị trí của Ella, cô còn có thể thần nhiên hờ hững được nữa không?

Viên Hỷ bỗng cười, thấy ánh mắt nghi ngại của Hà Thích thì nhướn mày hỏi: “Sao em lại thấy mình như kẻ thứ ba thế nhỉ? Haizzz! Hà Thích à, em và cô Ella kia thật sự rất giống nhau sao? Giống chỗ nào? Sao em không thấy thế nhỉ? Hai người chúng em ai đẹp hơn?”

Hà Thích ngẩn ngơ, không ngờ lúc này rồi mà Viên Hỷ còn hỏi được câu này, liếc nhìn cô một cái, thấy nụ cười của cô thì nhẹ nhõm hẳn, nghiêng đầu sang nhìn Viên Hỷ rất chăm chú. Viên Hỷ vội vàng xoay đầu anh lại, kêu lên: “Lái xe nghiêm túc kia! Nhìn gì mà nhìn!”

Hà Thích cười cười, sau đó nói với vẻ nghiêm túc: “Nói thực, Ella đẹp hơn em một chút.” Chưa đợi tay Viên Hỷ véo lên đùi mình, anh lại vội vàng bổ sung một câu: “Có điều cô ấy không đáng yêu bằng em!”

Viên Hỷ lườm anh một cái, nhưng cũng không làm gì nữa, xem ra có vẻ đã chấp nhận câu nói bổ sung của anh.

Hà Thích tiếp tục cười dõ dành Viên Hỷ, cô cũng rất dễ tính, nói vài câu là không so đo xem ai đẹp hơn ai nữa. Hai người trong xe vui đùa với nhau, nhìn tình hình thì có thể thấy sự xuất hiện của Ella chỉ là một khúc nhạc nhỏ chen vào trong cuộc sống, qua rồi nên không còn gì nữa. Nhưng trong lòng Viên Hỷ hiểu, Ella đã đuổi theo về nước thì không thể buông tay dễ dàng, quan trọng là bây giờ cô cũng không muốn buông tay, nên lần gặp nhau này thật sự chỉ là cuộc giao đầu đầu tiên giữa cô và Ella. Hà Thích cũng cười, chỉ không rõ nụ cười rạng rỡ ấy có phải cũng xuất phát từ đáy lòng không, dù gì Viên Hỷ cũng đang cười khổ trong lòng, thầm nghĩ tình yêu của mình đúng là khó khăn vất vả quá, khó khăn lắm mới quyết định tin tưởng Hà Thích hoàn toàn, Ella từ đầu bên kia của trái đất lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô chợt nhớ đến câu nói của miệng của Bì Hối: Định không động thì ta không động, không thể để mình luống cuống. Nghĩ đến đây thì không nhịn được cười, Hà Thích thấy cô bỗng cười phá lên thì hơi nghi hoặc, lên tiếng hỏi: “Sao thế? Cười gì vậy?”

Viên Hỷ vội lắc đầu: “Không có gì, lái xe đi, anh không nhìn đường mà nhìn em làm gì?”

Hà Thích cười cười, không truy hỏi nữa.

Chiếc xe vừa rẽ vào tiểu khu, Viên Hỷ bèn nhận được điện thoại của Bì Hối, cô nàng hạ giọng hỏi Viên Hỷ: “Viên Hỷ à, khi nào cậu về?”

Viên Hỷ nghe thấy tiếng Bì Hối liền mơ hồ cảm thấy một linh cảm không lành, trả lời: “Tớ đang trên đường, Hà Thích đưa về, sắp đến rồi.”

Quả nhiên, Bì Hối lập tức thấp giọng kêu lên: “Không được để anh ấy vào tiểu khu, cậu bảo anh ta đưa đến cổng là được, tự cậu vào trong! Nghe chưa? Một mình!!!”

Đã quá muộn, xe Hà Thích đã rẽ vào con đường dẫn đến trước khu nhà Viên Hỷ, cô chưa kịp hỏi Bì Hối tại sao không để Hà Thích đưa cô đến nhà, vì không cần thiết nữa, qua cửa kính, cô nhìn thấy Bộ Hoài Vũ đang đợi phía dưới rất rõ ràng, mà cô chắc chắn một điều rằng, Hà Thích cũng nhìn thấy.

Bộ Hoài Vũ thấy Viên Hỷ xuống khỏi xe Hà Thích thì bất chấp sự kỳ lạ của cô, càng như không nhìn thấy Hà Thích, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt Viên Hỷ, nói rất chậm rãi và rất kiên định: “Chúng ta không giống nhau, Viên Hỷ, anh sẽ không yêu vì yêu, anh thừa nhận trong một góc nào đó ở trái tim vẫn nhớ đến cái tên ‘Thắng Lan’, thậm chí cả đời cũng không xóa nhòa, nhưng anh hiểu rõ đó không phải tình yêu, mà có thể là hối hận, là không cam tâm, không đành lòng với thời niên thiếu thanh xuân, là một thứ tình cảm rất phức tạp, nhưng không thể là tình yêu. Viên Hỷ, anh nghĩ anh đã rõ rồi, còn em thì vẫn chưa.”

Một đoạn không đầu không đuôi! Hiển nhiên là trong đầu anh đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều nên mới nói trôi chảy đến thế. Bộ Hoài Vũ nói xong, không đợi Viên Hỷ phản ứng gì đã quay người bỏ đi.

Viên Hỷ dờ ra, thần thờ nhìn theo hướng xe Bộ Hoài Vũ mất hút.

Hà Thích lặng thinh nhìn Viên Hỷ rồi lại nhìn đi nơi khác, hàng lông mày nhíu chặt.

Bì Hối đứng trước cửa sổ trên lầu, dùng tay bịt mắt lại không dám nhìn, miệng lẩm nhẩm: “Thượng đế ơi, đúng là sao Hỏa đâm trái đất rồi, Viên Hỷ đáng thương, cậu phải làm sao đây?”

Phải, Viên Hỷ, cậu phải làm sao đây? Từ trước đến nay, cậu luôn cho rằng mình đã nhìn thấu đáo những chuyện trong phương diện tình cảm, nhưng đêm nay, anh ấy nói đã rõ tất cả, còn cậu thì vẫn chưa.

Viên Hỷ thần thờ một lúc lâu mới quay sang nhìn Hà Thích, định mở miệng giải thích nhưng há mồm ra lại chẳng biết phải nói gì. Hà Thích không nén được cười, khẽ đẩy trán cô một cái, cười bảo: “Được rồi, đừng ủ rũ nữa, lên trên làm chút gì anh ăn đi, anh còn phải quay lại công ty!”

Viên Hỷ nhếch khóe môi cười gượng, đưa Hà Thích lên lầu, Bì Hối đã đứng đợi ở cửa tự lúc nào, không đợi họ gõ cửa đã mở ra trước, đến khi Hà Thích vào trong rồi cô mới khẽ giặt vạt áo Viên Hỷ, thì thào: “Tớ đi hay ở lại?”

Viên Hỷ nhìn Bì Hối, thầm nghĩ tất nhiên là ở lại rồi còn hỏi gì? Ít nhất có Bì Hối ở đây, cô không cần phải giải thích những lời Bộ Hoài Vũ nói lúc nãy. Bì Hối và cô là bạn bè lâu năm, hai người chỉ cần một ánh mắt đã nhìn ra tâm tư của đối phương, Bì Hối thấy vẻ mặt cô như vậy thì thở dài, lẩm bẩm: “Được, cứ để tớ diễn vai ác đi!”

Đúng là diễn vai ác, biết rõ người nào đó không hề muốn cô là bóng đèn điện, thế mà cô vẫn phải phát huy ánh sáng và nhiệt lượng của mình. Bì Hối hít hơi, cổ trấn tĩnh lại rồi hỏi vu vơ với Hà Thích: “Thế nào? Bữa cơm tình yêu Viên Hỷ đưa đến có hợp khẩu vị không?”

Hà Thích đang định vào nhà bếp, nghe Bì Hối hỏi thì quay lại cười: “Đừng nhắc nữa, bị bọn họ giành hết rồi, anh chưa ăn được bao nhiêu, đúng rồi, Viên Hỷ,” Anh lại quay nhìn Viên Hỷ, “Trong nhà bếp còn gì không? Anh đói thật ấy!”

Viên Hỷ vừa thay giày và áo ngoài, thấy Hà Thích hỏi thì ngẩng lên nhìn Bì Hối: “Còn không? Cậu chưa ăn hết đấy chứ?”

Bì Hối nhướn mày lên với Viên Hỷ: “Còn, tất nhiên! Trong nhà bếp ấy!”

Viên Hỷ vào trong hâm lại thức ăn rồi mang ra cho Hà Thích, anh ăn rất ngon lành, đến khi sạch sẽ mới lau miệng bảo, “Anh ăn no rồi”. Bì Hối nhìn đến tròn tròn mắt, chỉ Hà Thích hỏi Viên Hỷ: “Cậu nuôi anh ấy ra nông nổi đó, mà còn bảo người khác là lợn à?”

Trong lòng Viên Hỷ cứ gặm nhấm ý nghĩ phải giải thích chuyện Bộ Hoài Vũ thế này, không tâm trí đâu đùa lại với Bì Hối, chỉ nhìn bạn mình một cái rồi im lặng, Hà Thích cười, sau đó bảo phải đi về gấp, lão Từ đã cuống như thể lửa cháy vào tận phòng rồi. Viên Hỷ bất đắc dĩ đưa anh ra ngoài, chỉ nói một câu “Đi đường chậm thôi” rồi không biết nói gì nữa, Hà Thích xuống mấy bậc thang, bỗng quay đầu lại cười với cô, nói: “Được rồi, đừng cần moi nữa, anh tin em.”

Viên Hỷ dờ dẫm, rồi sực nhận ra anh đang ám chỉ những lời Bộ Hoài Vũ vừa nói, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm, cũng cười theo anh. Trong tình yêu, chỉ cần tin tưởng lẫn nhau thì còn gì khó khăn nữa?

Vào nhà, Bì Hối đang bò mọp trên salon thở vắn than dài, thấy Viên Hỷ vào thì thở một hơi dài thườn thượt rất khoa trương, kêu lên: “Viên Hỷ à, ta nói cậu phải làm gì đây? Cậu không thấy chứ, đáng về Bộ Hoài Vũ dựa vào xe cứ hút thuốc mãi, bóng dáng ấy cô đơn đến nỗi tớ thấy rất đau lòng! Một người đàn ông như thế cậu đành lòng buông ra thật ư?”

Viên Hỷ không nói gì, tiến đến phát một cái thật mạnh vào mông Bì Hối, khiến cô nàng kêu lên thảm thiết, quay người lại chỉ Viên Hỷ trách móc: “Cậu không có lương tâm, tớ vì cậu mà đến...” Nói xong thấy sắc mặt Viên Hỷ bèn câm miệng lại, ngừng một lúc mới khẽ khàng an ủi Viên Hỷ: “Viên Hỷ, tớ bắt đầu thấy hơi ghen tỵ với cậu rồi đấy, Bộ Hoài Vũ xuất sắc đến thế, còn cả Hà Thích, tuy rằng tớ không vừa mắt với anh ta lắm, nhưng cũng đành phải thừa nhận anh ta là thanh niên có tài, và cả tên trượng Hề kia, tuy không phát hiện ra có ý đồ nam nữ gì gì ấy với cậu, nhưng đối xử với cậu cũng tốt không chê vào đâu được. Viên Hỷ, cậu bảo xem bên cạnh cậu có bao nhiêu đàn ông tốt thế? Hả? Viên Hỷ, cậu nói xem, chắc cậu phải thấy kiêu ngạo lắm, còn gì đáng để cậu chau mày khổ sở thế hả?”

Viên Hỷ nghe bạn nói thế thì không nhịn được cười, hỏi: “Lẽ nào chuyện tình cảm lằng nhằng cũng đáng để kiêu ngạo à?”

“Tất nhiên rồi~!” Bì Hối lật người ngồi dậy, nói với vẻ nghiêm túc: “Chúng tớ là cậu hấp dẫn, tớ thì chỉ mong có mấy anh trai đẹp leo đèo sau đít thôi, vả lại, cậu chưa biết câu này à? Thế ba chân là ổn định nhất!”

Viên Hỷ thở dài: “Quan trọng là bây giờ không phải ba chân nữa mà là bốn chân rồi, cậu bảo xem còn ổn định được không?”

Bì Hối ngẩn người, chớp chớp mắt, vẻ mặt kỳ lạ: “Còn bên nào nữa? Chẳng lẽ tên Trương Hề cũng đến tỏ tình với cậu hôm nay rồi? Chắc là không chứ, tên ấy đã nói từ lâu là không tham gì cậu mà!”

Viên Hỷ không tâm trạng đâu để ý đến câu đùa của bạn, chỉ cười khổ rồi đáp: “Ella về nước rồi.”

“Ella? Ella nào?” Bì Hối hỏi, rồi lập tức phản ứng ra ngay, “Bạn gái cũ của Hà Thích?”

Bạn gái cũ của Hà Thích? Danh xưng này đúng là kỳ quặc, Viên Hỷ hơi cau mày, vậy thì mình là gì? “Bạn gái cũ nữa” hay là “bạn gái bây giờ”?

27. Chương 28

“Shit! Tớ đã bảo không tin được tên đó mà!” Bì Hối hậm hực nói, trước nay cô không phải là người thích giảng đạo lý, nguyên tắc chính là: Tôi có thể đa tình, vì tôi là phụ nữ, nhiều nhất chỉ là đa tình chứ không có “tình dục”; nhưng anh thì không được, vì anh là đàn ông, nếu dám đa tình thì tôi phăng teo anh luôn! Nên cô có thể chảy nước dãi trước trai đẹp, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng bạn trai Tiêu Mặc Đình ngấm mỹ nữ trên đường phố. Bì Hối vốn đã không ưa gì Hà Thích, nhưng vừa nghe bảo bạn gái từ Mỹ của Hà Thích về nước đã quên bằng mất trước đó một khắc cô còn khuyên Viên Hỷ bỏ “Hà” theo “Bộ”, bây giờ cô chỉ nhớ cảm giận thay Viên Hỷ, thấy Viên Hỷ cúi đầu không nói, thì thở dài hừ hừ: “Ta nói gì đây? Động vật như đàn ông không thể chiều chuộng mà, cậu cứ không nghe, đối xử với Hà Thích quá tốt! Lại còn đưa cơm gì gì cho anh ta, đúng là ăn no xong đá cậu. Lần này cũng không phải do chính tên ấy nói cậu biết chứ gì? Chắc không phải cậu bắt quả tang đấy chứ?”

Viên Hỷ ngược lên, chậm rãi kể lại chuyện gặp Ella hôm nay cho Viên Hỷ nghe, cuối cùng cắn môi, nói: “Bì Hối, tớ cảm thấy rất có lỗi với Ella.”

Bì Hối dần mặt ra, phản ứng đầu tiên khi định thần lại là đưa tay ra sờ sờ trán Viên Hỷ: “Có sốt đâu nhỉ, cậu biến thành Đức Mẹ rồi à?”

Viên Hỷ gạt tay Bì Hối ra, ủ rũ nói: “Đừng đùa, tớ nói thật đấy, hôm nay thấy Ella, cảm thấy cô ấy là người xuất chúng, cậu bảo xem cô ấy có sai gì đâu? Nếu không yêu Hà Thích thì có đuổi theo về đây không? Bì Hối, cậu thấy rốt cuộc tớ là kẻ thứ ba hay là cô ấy đây?”

Bì Hối nghe câu đó thì tức đến nỗi một lúc sau vẫn không thở nổi, trừng trừng nhìn Viên Hỷ mãi mới ổn định lại, lặng lẽ thốt ra một câu: “Người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Viên Hỷ, hôm nay xem như tớ đã hiểu rõ câu này.” Ngữ khí thay đổi, cô tiếp tục kích động: “Viên Hỷ! Đây là lúc cậu làm Đức Mẹ à? Chủ nghĩa đế quốc đã đến tận đây rồi cơ đấy, cậu không chết thì cô ta tiêu đời! Sao cậu lại còn động lòng? Hà Thích từ đầu đến giờ là của cậu! Đứng lên, đứng lên chiến đấu! Đuổi chủ nghĩa đế quốc Mỹ cút về chỗ của nó!”

“Cậu cũng nghĩ thế à?” Viên Hỷ hỏi, vẫn tỏ ra do dự, không chắc chắn lắm.

Bì Hối gật đầu thật mạnh, cổ vũ cho Viên Hỷ, “Chính xác! Không được để người ta ức hiếp cậu. Viên Hỷ, tớ ủng hộ cậu! Cướp Hà Thích trở lại đi! Ella thì sao nào? Cô gái kiều ngạo ấy thì sao nào?”

Viên Hỷ cũng gật đầu, “Ừ, tớ cũng thấy không nên lui bước, nếu đã quyết chọn Hà Thích thì phải kiên trì đến cùng.”

Bì Hối nghe câu này thì chờ người ra, lại ngấm kỹ vẻ mặt Viên Hỷ, bỗng dừng tỉnh ngộ, Viên Hỷ tuy bình thường nhìn thản nhiên lãnh đạm, nhưng thuộc loại hễ đã quyết định thì tàu hỏa kéo cũng không nổi. Chuyện hôm nay rõ ràng là Viên Hỷ đã quyết định ở bên Hà Thích, cố ý nói chuyện này, kích cho mình tức lên, sau đó quên bằng mất chuyện Bộ Hoài Vũ, đến cuối cùng lại thành ra cô cổ vũ cho bạn và Hà Thích ở bên nhau. Bì Hối nghi ngờ hỏi Viên Hỷ: “Viên Hỷ? Cậu cho tớ vào trông à?”

Viên Hỷ cười, đứng dậy bỏ vào phòng ngủ, đi hai bước lại ngừng lại quay nhìn và hỏi Bì Hối: “Này? Tối nay cậu ở đây hay đến chỗ Tiêu Mặc Đình? Sao cảm thấy mấy hôm nay không thấy anh ấy đâu cả? Cậu lại cãi cò với anh ấy à?”

Bì Hối lắc đầu, tâm trạng hệt hẫng, “Không, gần đây anh ấy hơi bận”. Đúng thế, là hơi bận, bận đến nỗi số lần hai người gặp nhau cũng ít hẳn.

Phải, anh ấy bận, còn liên tục đi công tác, trong lòng Bì Hối cũng không vui, vốn muốn cãi nhau một trận với anh, nhưng lại dần vật mình, rồi quyết định dùng chính sách mềm dẻo, nếu không thì tại sao lại đan áo len cho anh chứ!

PHẦN 6: GIỮA TRỜI VÀ BIỂN – TRẮNG SÁNG LÀM CHỨNG

Bộ Hoài Vũ trầm tư, lặng lẽ đẩy tay Trương Hằng ra rồi đến ban công hút thuốc. Anh vốn không định đi, nhưng không biết thế nào lại cứ theo Trương Hằng đến đây. Anh nhủ thầm là mình không muốn làm mất mặt Trương Hằng, nhưng lý do ấy chính anh cũng thấy vớ vẩn. Không phải là không nghĩ đến chuyện sẽ thấy Viên Hỷ và Hà Thích quần quýt ở đây, anh ngỡ mình đã có thể buông tay, nhưng nào ngờ khi nhìn thấy vẫn rất khó chịu, trong tim nhói đau, như có một tiếng nói không ngừng vang lên: Người đứng cạnh cô ấy vốn phải là anh, là do anh đã buông tay quá sớm.

Hà Thích không hỏi đến chuyện Bộ Hoài Vũ nữa, Viên Hỷ cũng không để tâm đến Ella, đối với những vấn đề còn tồn đọng ấy, hai người như cùng chọn cách trốn tránh. Cuối tuần Hà Thích kết thúc công việc, hẹn Viên Hỷ ra ngoài, bảo muốn đưa cô đến một nơi, lên xe rồi còn ra vẻ thần bí bịt mắt Viên Hỷ lại. Viên Hỷ có phần nghi ngại, không biết Hà Thích đang chơi trò gì, có điều vẫn rất ngoan ngoãn mà bịt mắt mình lại.

Chiếc xe cứ chạy mãi, Viên Hỷ không biết anh đang đưa mình đi đâu, hỏi cũng không nói, chỉ cười, bảo cô nhẫn nại đợi là được. Cuối cùng Viên Hỷ cũng buông xuôi, không hỏi nữa, chỉ rúc vào ghế ngáp ngáp dài, cuối cùng ngủ thiếp đi mất. Đang lúc mơ màng thì cảm thấy Hà Thích đang lay gọi, mới dụi mắt ngồi dậy, phát hiện ra chiếc khăn bịt mắt đã được anh gỡ xuống từ lúc nào, lại nhìn ra ngoài thấy trời đã tối sẫm, không có chút ánh đèn, không giống như trong thành phố.

Viên Hỷ ngơ ngác nhìn Hà Thích, Hà Thích nhìn cô cười, bảo: “Em ngốc, lắng nghe kỹ xem, đó là âm thanh gì?” Vừa nói vừa quay cửa kính xuống, trong tích tắc cánh cửa hạ, Viên Hỷ nghe thấy tiếng sóng vỗ, cô nhìn Hà Thích với vẻ không tin được, còn Hà Thích vẫn cười rạng rỡ, nói: “Không tin thì xuống mà xem!”

28. Chương 29 - 30

Viên Hỷ vội mở cửa ra xuống xe, phát hiện chiếc xe đã ngừng trên con đường gần bờ biển, gần đó là bờ biển xa rộng ngút mắt. Cô không nói gì với Hà Thích mà vội vàng chạy về phía biển, nghe thấy anh gọi phía sau: “Chậm thôi, cẩn thận dưới chân!”

Viên Hỷ nghe lời đi chậm lại, chạy chưa được mấy bước đã cảm nhận sự mềm mại của bãi cát, cô vội vã cởi giày, đi chân trần chạy về phía biển. Chẳng phải cô chưa từng thấy biển, nhưng bờ biển cách thành phố đến ba tiếng xe chạy, cô làm gì rảnh rỗi để thường xuyên đến đây, đừng nói là vào ban đêm thế này. Bỗng nhiên được nhìn thấy biển ban đêm, đối với Viên Hỷ đúng là một bất ngờ thích thú.

Ánh trăng rất sáng, dịu dàng phủ lên bãi biển một lớp sáng mềm mại, biển rất dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ vào triền cát, phát ra âm thanh rất vui tai. Viên Hỷ ngắm ánh trăng phía xa, bỗng nhớ đến một câu thơ của cổ nhân: Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thời.

Hà Thích đuổi theo phía sau, gọi: “Đừng xuống nước, lạnh.”

Viên Hỷ cười rồi quay lại nhìn anh, thấy anh đứng đó, ánh trăng soi trên mày mắt anh, chưa bao giờ đẹp trai đến thế.

Hà Thích cười hỏi: “Thích không?”

“Vâng!” Viên Hỷ gật đầu.

Hà Thích đi chậm từng bước, rồi dừng lại trước mặt Viên Hỷ, tay từ sau lưng đưa ra, đó là một đóa hoa hồng. Viên Hỷ càng kinh ngạc đến độ không thốt nên lời, không biết anh còn giấu cả hoa trên xe từ lúc nào.

“Lấy anh nhé, Viên Hỷ.” Anh vừa nói, vừa quỳ gối xuống, giọng nói không che giấu được nỗi xúc động, tay kia nâng chiếc nhẫn lên trước mặt cô, “Trước kia anh đã hỏi, em bảo sẽ nhận món quà này rồi.”

Thì ra, món quà mà anh nói là chiếc nhẫn này! Viên Hỷ mới nhận ra anh đã có ý nghĩ cầu hôn này từ lâu rồi, mà lại còn mất công đưa cô đến bờ biển, cho cô một lời cầu hôn tuyệt đẹp và lãng mạn.

“Giữa trời và biển, trăng sáng làm chứng, Hà Thích tôi muốn lấy Viên Hỷ làm vợ, yêu thương bảo vệ cả đời, không bao giờ hối hận.” Anh nhìn vào mắt cô, nói ra từng câu từng chữ, nói xong còn thấp thỏm đợi cô trả lời, thấy Viên Hỷ cứ đứng đó im lặng, trái tim anh dần bất an, bèn khẽ hỏi, “Viên Hỷ?”

Viên Hỷ cố gắng mở to mắt, mím môi cười, đưa tay ra kéo Hà Thích, nói: “Anh đứng dậy, em có lời muốn nói, nói xong rồi anh muốn cầu hôn cũng không muộn, đến lúc đó em nhất định sẽ nhận lời.”

Hà Thích bán tín bán nghi đứng dậy, nhìn Viên Hỷ vẻ nghi ngại, cô cười cười, quay người đi nhìn biển, khẽ nói: “Em nói chuyện gia đình mình với anh trước vậy, anh cần phải có nhận thức tỉnh táo với tương lai của chúng ta...”

Viên Hỷ bắt đầu kể chuyện từ lúc mình còn bé, chậm rãi nói hết cho Hà Thích nghe về bố mẹ, anh trai và gia đình, cuối cùng, cô mới quay lại nhìn Hà Thích, cười hỏi: “Bây giờ anh còn muốn cưới em không?”

Hà Thích trầm tư một lúc, rồi hỏi: “Anh nghĩ anh đã rõ rồi, thứ nhất, anh trai em mãi mãi là trách nhiệm của em, vì anh ấy mà em không thể theo anh ra nước ngoài, đúng không?”

Viên Hỷ cười, gật đầu.

“Thứ hai, mẹ em hoàn toàn không thích anh, không sai chứ?”

Viên Hỷ không biết anh rút ra kết luận này từ đâu, nhưng cô ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu, năm ấy vì anh mà tình cảm giữa cô với mẹ mới bị sút mẻ, có lẽ mẹ cô cũng không thích anh thật. Viên Hỷ cười, nói với vẻ thoải mái: “Hà Thích, nếu không thì chúng ta chỉ yêu nhau một lúc là được, thế nào? Như thế mọi người đều không cần gánh vác trách nhiệm, chia tay rồi đường ai nấy đi.”

Hà Thích cúi đầu gặm nhấm suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Ừ, ý kiến đó cũng được.”

Viên Hỷ đau nhói trong tim, nhưng khóe môi vẫn cố nhướn lên, cô không trách Hà Thích, nếu là ai khác cũng sẽ chết khiếp với gia đình cô, dù sao đó cũng chẳng phải là phiền phức một lúc nào đó, mà là gánh nặng cả một đời. Nhưng vì sao mà đã nghĩ kỹ lắm rồi, khi nghe câu trả lời đó của anh lại đau lòng đến thế?

Hà Thích bỗng ngẩng lên nhìn Viên Hỷ, hơi nhíu mày lại, như nội tâm đang đấu tranh trong mâu thuẫn, rồi nói: “Nhưng anh vẫn thấy cưới em thì tốt hơn.”

Nếu có thể thì câu chuyện này thật sự nên kết thúc ở đây, sau đó sẽ là cuộc sống hạnh phúc của hoàng tử và cô bé lọ lem...

Chỉ tiếc là cuộc sống không như truyện cổ tích, nó vẫn tiếp tục, dù là bi kịch hay hỷ kịch, hoặc cũng có thể là náo kịch, thì cũng vẫn phải tiếp tục.

Ngày hôm sau khi từ bờ biển về nhà, Viên Hỷ không dậy nổi nữa, đầu đau, sốt cao, nghẹt mũi... Mọi triệu chứng cảm cúm mà tivi hay quảng cáo đều xuất hiện ở Viên Hỷ, không thiếu cái nào! Có thể đó là hậu quả sau khi lãng mạn quá độ! Bì Hối bực bội nhét cốc nước vào tay Viên Hỷ, chua xót hỏi: “Hà Thích của cậu chuẩn bị cả ánh trăng, bãi biển, hoa hồng, và nhẫn nữa, lẽ nào không nhớ chuẩn bị áo ấm cho cậu? Bây giờ đã mùa nào rồi? Tháng mười rồi đấy! Nửa đêm nửa hôm ra biển cho gió nó thổi, sao chưa bị cóng chết đi?”

Viên Hỷ uống cốc nước để nuốt viên thuốc, ngoan ngoãn nghe giáo huấn, cô còn phản bác được gì? Sự thực như lời Bì Hối nói, chẳng có gì để cãi lại, mà cổ họng cô đang đau kinh khủng, cũng lưỡi đấu khẩu với bạn mình.

“Viên Hỷ?” Bì Hối liếc cô một cái, “Cậu thật sự nhận lời cầu hôn của Hà Thích thế à? Có vội quá không?”

Viên Hỷ rút hộp nhẫn từ dưới gối đầu ra đưa cho Bì Hối, mặt mũi: “Đầu phát sốt lên, nhẫn cũng nhận rồi, cậu nói còn làm gì được?”

Bì Hối mở hộp ra nhìn một cái, không nén được kêu lên một tiếng: “Woa! Hà Thích đúng là đại gia! Kim cương to như thế, mà còn là hàng hiệu nữa, chắc đắt tiền lắm! Chẳng trách cậu mù mắt đầu óc, nếu anh ta cầu hôn tớ, thấy chiếc nhẫn thế này thì chưa biết chừng cũng sẽ gật đầu luôn ấy chứ!” Nói xong là nhìn Viên Hỷ vẻ hoài nghi, hỏi, “Anh ta kiếm đâu ra tiền thế này? Bên nhà vẫn cho tiền à?”

Viên Hỷ cười khổ, “Có lẽ tiêu hết số tiền vừa kiếm được sau khi về nước rồi.”

Bì Hối không kìm được bĩu môi, ném chiếc hộp về trước ngực Viên Hỷ, rồi nhìn cô và nói: “Xem cái vẻ mặt cậu kia, Viên Hỷ, đúng là đồ ủy mị, kim cương to không tốt à? Cậu nhìn vẻ mặt cậu kia, như xẻo thịt cậu không bằng. Cậu đang vờ vịt đấy à? Trêu tức tớ chứ gì?”

“Cậu bảo viên đá đó có ăn được có uống được không, tác dụng gì chứ?” Tay Viên Hỷ mân mê chiếc nhẫn lấp lánh hào quang ấy, khàn giọng, “Mà lại đắt như thế, tớ thật sự rất đau lòng. Bỏ tớ vất vả bao nhiêu năm cũng không thấy được số tiền này, mà tớ lại đeo món đồ mấy vạn này lên tay, trong lòng thấy không thoải mái.”

“Câu này đừng có nói với Hà Thích đấy!” Bì Hối cười giễu, “Ta nói Viên Hỷ, cậu có còn là phụ nữ không? Nếu cậu mà nói ra câu này lúc Hà Thích cầu hôn thì... tuột hết cả lãng mạn!”

Một lúc sau, Bì Hối lại hỏi: “Cậu đã nói chuyện gia đình với anh ta rồi?”

Viên Hỷ gật đầu, thần thờ nhìn chiếc nhẫn như suy nghĩ gì đó, rồi khẽ khàng nói với Bì Hối: “Tớ định Tết này đưa Hà Thích về nhà.” Bì Hối nghĩ ngợi rồi cũng gật đầu: “Như thế cũng được, chưa biết chừng hôn duyên của cậu đúng là ở chỗ Hà Thích, dù sao cũng quấn quýt bao năm rồi, dù là cậu hay anh ta thì cũng vất vả như nhau.” Cô ngược lên nhìn Viên Hỷ, tình cảm trong đôi mắt rất sâu sắc, cô và Viên Hỷ đã quen nhau từ bé, tình cảm cũng không khác chị em ruột là mấy, những khó nhọc trong mấy năm nay của Viên Hỷ, cô đều hiểu rõ, nay nhìn thấy bạn mình đã có nơi nương tựa, trong lòng cô cảm thấy được an ủi rất nhiều. Bì Hối nhìn bạn mình hồi lâu, không đợi Viên Hỷ lên tiếng mà bỗng cười phá lên, nói: “Viên Hỷ, sao lúc này tớ lại có cảm giác như gả con gái ấy nhỉ? Ha ha! Có điều nói thực là tớ vẫn thấy tiếc Bộ Hoài Vũ lắm, đó mới là siêu phẩm đấy, tớ bảo cậu biết nhé Viên Hỷ, sớm muộn gì cậu cũng hối hận thôi!”

Viên Hỷ vốn đang cười mà nghe bạn mình nhắc đến Bộ Hoài Vũ, trong lòng bỗng thấy thất lại, rồi sau đó lại nhẹ nhõm, nhớ đến câu nói kinh điển của Bì Hối: Phụ nữ mà, ai mà chẳng có chút quá khứ!

Qua rồi thì hãy cho qua đi, Bộ Hoài Vũ tốt cũng được xấu cũng được, tóm lại cũng chỉ thuộc về quá khứ. Nói theo lời Trương Hằng, thì cô quá cố chấp, mà anh thì tỉnh ngộ quá muộn, hai người rất cuộc có duyên mà không có phận. Lúc Trương Hằng nói thế cũng không nên được thở dài, đã cảm thán một câu rất tầm thường: Tôi đoán ra sự bắt đầu của họ, nhưng không đoán được kết cục của họ.

Bì Hối nghe câu nói đó, suýt nữa là cười sặc, hỏi Trương Hằng: “Anh cũng học than thở từ lúc nào thế? Anh chơi gì cũng được, đừng chơi trò đó, em không chịu được.”

Trương Hằng chẳng hứng thú đấu đầu khẩu với Bì Hối, chỉ nói gọn lỏn: “Bì Hối, tìm cơ hội cho mọi người tụ tập đi, ở nhà các em ấy, để Viên Hỷ nấu thêm bữa cơm cho chúng ta, sau này muốn ăn cũng hết cơ hội rồi.”

Câu này khiến Bì Hối kinh ngạc, không nhịn được lại hỏi: “Anh đẹp trai ơi anh bị gì thế? Mắc bệnh hết thuốc chữa rồi à? Sao cảm giác quái lạ thế nhỉ?”

“Quên đi, anh rất khỏe, đừng có rửa anh chứ!” Trương Hằng nói, lại thở dài, bảo: “Nhà anh giục đi di dân, suốt ngày gọi điện thúc giục, chắc anh không qua nổi Nguyên Đán rồi.”

Bì Hối phẫn nộ, hét lên trong điện thoại: “Anh khốn, đang chọc tức em hả? Di dân di dân, nước ngoài tốt thế cơ á? Ai cũng chạy đi hết như điên ấy. Người như anh đó, toàn lợi dụng mọi thứ tốt đẹp trong nước rồi lại bày đặt ra nước ngoài định cư, cút đi! Cút mau!!!”

Trương Hằng lại thản nhiên, chỉ nói: “Được rồi, muốn mắng mỗ gì thì gặp mặt hăng hay, đừng quên gọi Tiêu Mặc Đình, đúng rồi, cả Hà Thích kia nữa. Bảo Viên Hỷ, anh em chúng ta đều là người phóng khoáng, nếu đã là quá khứ rồi thì yên tâm đi, lão Bộ thế nào thì anh hiểu, đánh chết cậu ấy cũng không làm được chuyện đeo bám dai dẳng đâu, sau này mọi người cũng còn ở chung một thành phố, nhiều bạn bè thì nhiều đường đi, đừng đến nỗi như không quen biết nhau.”

Bì Hối “ừ” một tiếng, tâm trạng cũng khá hụt hẫng, lại bảo Trương Hằng có lẽ Tiêu Mặc Đình không có thời gian, dạo này anh ấy rất bận. Trương Hằng nghe thế thì nói: “Bì Hối, đừng trách anh đây không nhắc nhở em, Tiêu Mặc Đình bận thì em cũng phải đến xem xem cậu ta bận cái gì, trước kia có thấy bận thế đâu. Anh đây là đàn ông, đàn ông thẳng nào cũng vậy, lúc nào cũng kêu bận rộn với bạn gái, chẳng tốt đẹp gì đâu!”

Bì Hối có vẻ không chịu, “Anh nghĩ ai cũng như anh à! Suốt ngày lượn lờ ong bướm!”

“Được! Xem như anh chưa nói!” Trương Hằng vội cắt lời Bì Hối, cười nói: “Anh không muốn bị ăn mắng đâu, tự em nghĩ gì mà làm đi, đừng quên họp mặt mọi người là được!”

Mấy câu nói của Trương Hằng khiến Bì Hối thấy rất khó chịu, Viên Hỷ cũng từng nhắc vậy với cô, nhưng cô không mấy để tâm, vì rất tin tưởng ở Tiêu Mặc Đình, nhưng Trương Hằng tuy thích gây chuyện, nhưng về những vấn đề ấy lại nhìn cực chuẩn, lẽ nào giữa cô và Tiêu Mặc Đình thật sự có vấn đề ư? Mà vấn đề xảy ra ở đâu? Bì Hối không hiểu nổi, cô và Tiêu Mặc Đình ở bên nhau đã gần sáu năm, nếu tình cảm ấy còn không tin được thì cô thật sự không hiểu giữa nam nữ với nhau, còn gì đáng để tin tưởng nữa?

Viên Hỷ báo bố biết qua điện thoại rằng hiện cô đã có bạn trai, bố cô rất vui, không biết phải nói thế nào, chỉ hỏi Viên Hỷ người đó có tốt không? Đối xử với cô tốt không? Viên Hỷ cười đáp cái gì cũng tốt, tính cách tốt, đối với cô cũng tốt. Bố cô cười hề hề vui sướng, giọng nói cũng bắt đầu run run, lúc nói càng lắp ba lắp bắp, chỉ trách Viên Hỷ sau này đừng gửi tiền về nhà mãi, mua vài bộ quần áo đẹp mà mặc, có bạn trai rồi nên phải ăn mặc trang điểm cho đẹp vào. Viên Hỷ nói không cần rồi trò chuyện vu vơ vài câu với bố, sau đó thông báo tết này có thể về nhà, bố cô nghe thấy càng xúc động hơn, cứ liên tục “về nhà thì được về nhà thì được”.

Viên Hỷ thấy hổ thẹn, vì quan hệ với mẹ không tốt nên cũng dần xa cách bố, nhớ đến sự thương yêu bố dành cho mình lúc bé, Viên Hỷ càng thấy mình đã nợ bố quá nhiều. Mỗi lần nói chuyện nhắc đến mẹ, giọng cô vẫn tỏ ra thiếu tự nhiên, dù gì cũng gây nhau mấy năm rồi, cho dù bây giờ cô muốn làm lành với mẹ thì cũng không biết phải nói thế nào.

Sau khi chiến tranh lạnh với mẹ bao nhiêu năm, Viên Hỷ cũng bắt đầu suy nghĩ lại, chuyện năm ấy có lẽ không thể chỉ trách mẹ cô, đứng ở góc độ của bà thì cách làm của cô cũng là quá đáng. Anh trai là vương mắc luôn treo trên đầu mẹ cô, giống như mẹ cô đã nói, anh là người bà có nhắm mắt rồi cũng không yên tâm được.

“Mẹ... vẫn khỏe chứ ạ?” Viên Hỷ do dự hỏi.

Bố cô nghe xong thì vội trả lời: “Mẹ con cũng khỏe lắm, yên tâm đi, mẹ sẽ không trách con đâu, ngốc ạ, bà là mẹ con, sao lại giận con lâu được, đừng lo.”

Viên Hỷ thấy yên lòng hơn, ngẫm nghĩ một lúc lại khẽ nói với bố: “Bố, bố khuyên mẹ, đừng tìm vợ cho anh con nữa, không thể thế được, anh đã có con, con sẽ không bỏ mặc anh đâu, bố bảo mẹ hãy yên lòng.”

Bố cô vẫn trầm tư, có thể thấy ông rất khó xử, Viên Hỷ không nén được thở dài, không nỡ ép ông bỏ nhu nhược của mình nữa, chỉ nói: “Bố, nếu không khuyên mẹ được thì cứ cố trì hoãn rồi hẵng hay, được không? Đợi khi tết con về rồi sẽ giải quyết chuyện này nhé.”

Viên Hỷ kỳ thực rất sợ việc phải nói chuyện với mẹ mình, chỉ vì không còn cách nào khác. Bố cô đã phục tùng lời mẹ mấy chục năm rồi, bảo ông ngăn cản mẹ thì quả là hy vọng hão huyền, chuyện đó cứ để cô làm vậy. Viên Hỷ nghĩ, hãy phân tích thấu đáo mọi việc cho mẹ biết, để mẹ tin rằng cô thật sự có thể chăm sóc anh cô cả đời, như vậy liệu có thể sẽ loại bỏ được ý nghĩ hoang đường ấy của mẹ cô không?

Cứ trì hoãn vậy, đến khi cô đưa Hà Thích về ăn tết là được, để mẹ chấp nhận anh, đồng thời cũng tin rằng họ có thể chăm sóc anh trai cả đời.

Bì Hối mấy hôm nay cứ quanh quẩn ở chỗ Viên Hỷ, lúc về đã nhắc đến ý của Trương Hằng với bạn mình, Viên Hỷ cảm thấy mình không cách nào từ chối được, cho dù quan hệ giữa cô và Bộ Hoài Vũ ngưng ngáp đến đâu, thì cũng không liên quan gì đến Trương Hằng, Trương Hằng giúp cô rất nhiều mà không hề nợ cô cái gì.

“Được.” Viên Hỷ nói, “Cậu xem rồi hẹn thời gian với họ, để tớ chuẩn bị.” Nói xong quay nhìn Hà Thích đang lật tạp chí, Hà Thích không ngẩng lên, chỉ mỉm cười gật đầu.

Hôm họp mặt, sáng sớm Viên Hỷ đã ra chợ mua một đồng hồ, lúc về Bì Hối còn đang co trong chăn ngủ ngon lành, quên tuốt mất tối hôm trước còn vỗ ngực bảo sẽ giúp Viên Hỷ một tay. Viên Hỷ gọi bạn mình mấy lần, cô nàng cô trùm chặn lại hét: “Đừng gọi tớ! Xem như tớ không có ở đây, cậu thích làm gì thì làm đi! Khó khăn lắm mới đến cuối tuần, cậu để tớ thoải mái đi!”

Viên Hỷ bất lực, biết những lời cô nàng Bì Hối này nói trước khi ngủ là không đáng tin nhất, nên đành từ bỏ ý định gọi dậy để ăn sáng, cô vào nhà bếp để chuẩn bị bữa trưa. Hôm nay đông người, thức ăn phải làm rất nhiều, Bì Hối lại là người nhìn được mà không dùng được, cho dù cô nàng có dậy thì cũng chỉ có thể giúp cô lột vỏ hành, không có ích gì nhiều, nên cô bắt buộc phải dậy sớm để lo liệu.

Đang rửa rau thì Hà Thích đến, thấy một mình Viên Hỷ bận bịu thì xắn tay áo lên giúp, Viên Hỷ vội ngăn cản, “Được rồi! Thiếu gia! Em biết anh có lòng, nhưng đừng làm em bận thêm!”

Hà Thích dựa vào khung cửa cười hề hề, bước đến ôm lấy eo Viên Hỷ từ phía sau, bảo: “Anh nhìn em làm.”

Viên Hỷ trách anh làm vương tay vương chân, đuối ra ngoài, nhưng Hà Thích không chịu buông tay. Viên Hỷ cười cười rồi nghịch ngợm vẩy nước ra phía sau. Hà Thích không phòng bị nên bị Viên Hỷ vẩy đầy nước lên mặt, thế là rất hậm hực, cù cho cô phát nhột lên. Hai người cười đùa một lúc rồi Hà Thích bỗng nắm lấy tay cô, hạ giọng hỏi: “Tại sao không đeo?”

Viên Hỷ ngẩn ra, thấy Hà Thích đang vô tình cố ý đùa ngón tay mình thì hiểu anh đang hỏi tại sao cô không đeo nhẫn, cô cười giải thích: “Phải làm việc mà, đeo nhẫn không tiện lắm, mà cũng không nỡ...”

“Đeo vào.” Anh khẽ thì thầm bên tai cô, “Để anh yên tâm.”

Viên Hỷ cười khanh khách, không nhìn được lại trêu anh, “Em thế này mà anh vẫn không yên tâm à, he he.”

Hà Thích hừ khê một tiếng, ôm Viên Hỷ vào lòng chặt hơn, thì thào, “Anh yên tâm em, nhưng không yên tâm anh ta. Em đã nghe những lời anh ta nói hôm đó rồi, hừ! Hai người lại cùng làm việc trong một tòa nhà, bảo anh yên tâm thế nào được!”

“Hà Thích,” Viên Hỷ nắm lấy tay Hà Thích rồi quay người lại, nghiêm túc nhìn anh và nói, “Chẳng lẽ vì trốn tránh mà em phải bỏ cả việc hay sao? Nếu bảo phải trốn tránh, anh không thấy anh càng phải tránh à? Ít ra thì em và Bộ Hoài Vũ chỉ làm việc cùng một tòa nhà, mấy hôm cũng chẳng gặp được một lần, còn anh và Ella lại cùng trong một văn phòng, cúi đầu không gặp mà ngẩng lên thì gặp. Em thấy phải tin tưởng lẫn nhau, em tin anh, nên em không hỏi anh bình thường ở bên Ella thế nào, cũng không hỏi Ella khi nào thì đi, em mong anh cũng tin em như vậy.”

“Không phải anh không tin em.” Hà Thích có vẻ cam chịu, giải thích, “Anh chỉ... thích nhìn em đeo chiếc nhẫn anh tặng, cảm giác em đã là của anh, mới yên lòng được.”

Vậy chẳng phải vẫn chưa tin cô hay sao? Tuy trong lòng Viên Hỷ vẫn thấy không vui, nhưng không muốn tranh cãi vấn đề này với anh, cô cười cười rồi nói: “Vậy anh giúp em lấy nó ra đây, dưới gối đầu ấy, em đeo là được mà, để anh khỏi lo lắng, em chỉ không nỡ đeo thôi.”

Hà Thích vui mừng ừ một tiếng rồi quay người vào phòng Viên Hỷ lấy nhẫn. Viên Hỷ nhìn theo bóng anh, lắc đầu về bất lực, thực ra cô không có ý khác, chỉ cảm thấy chiếc nhẫn quá nổi bật, vật xa xỉ như vậy cô thấy không hợp lắm, đeo trên tay, đừng nói đến ánh mắt người khác nhìn thế nào, mà chính cô cũng thấy mất tự nhiên.

Bộ Hoài Vũ vẫn đến với Trương Hằng, tay Trương Hằng xách hai chai rượu, Bộ Hoài Vũ vẫn như trước, chỉ xách đến ít hoa quả. Hà Thích đến mở cửa, mời họ vào, Trương Hằng cười hề hề: “Sao lại là anh ra mở cửa? Cô nàng Bì Hối đâu rồi?” Vừa nói xong, Bì Hối khật khưỡng ngủ no say xong mở cửa phòng ngủ ra, mấy người trợn tròn mắt nhìn một lúc, sau đó mới nghe Bì Hối hét lên một tiếng the the, “ầm” một tiếng sập mạnh cửa lại, gào thét từ trong phòng ngủ: “A! Sao mọi người đến sớm thế?”

Trương Hằng cúi đầu nhìn đồng hồ, lại nhìn Bộ Hoài Vũ, hỏi: “Muội một giờ rồi mà, chẳng lẽ đồng hồ tôi chạy sai?” Bộ Hoài Vũ đứng đưng không tiếp lời anh, Trương Hằng lại hét vào phòng ngủ, “Ra đi, đừng xấu hổ, áo ngủ kia kín đáo lắm mà.”

Bì Hối nghe vừa then vừa tức, mồm lẩm bẩm chửi rủa, vội vã thay quần áo xong rồi ôm mặt lủi vào phòng vệ sinh, khiến Hà Thích đứng sau lưng cô cười ha ha.

Viên Hỷ ra khỏi nhà bếp, thấy Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ đều đến cả thì cười hỏi: “Mọi người la hét gì thế?”

Bộ Hoài Vũ cười dịu dàng, đưa hoa quả cho Viên Hỷ, vô tình thấy chiếc nhẫn trên ngón giữa của cô thì ngẩn ra, nụ cười trên gương mặt lập tức nhạt hẳn. Viên Hỷ như không thấy sự thay đổi của anh, chỉ quay lại cười với Trương Hằng: “Anh lại trêu Bì Hối à? Cần thận cô nàng giết anh đấy!”

Trương Hằng cười hề hề, rồi hỏi Viên Hỷ: “Thức ăn làm xong hết chưa? Anh đang đợi được ăn đây!”

Viên Hỷ lắc đầu: “Phải đợi một chút nữa, mọi người ngồi đợi xem tivi một lát nhé.” Nói xong lại bảo Hà Thích, “Anh đến giúp em một tay đi.”

Hà Thích vội vàng cười nhận lời, rồi theo chân Viên Hỷ vào bếp. Bộ Hoài Vũ nhìn theo bóng hai người trong bếp, sắc mặt bất giác sa sầm xuống, Trương Hằng thấy thế thì cười cười, vỗ vỗ vai anh, thì thầm: “Được rồi, bây giờ biết đau khổ rồi nhỉ? Thôi đã qua rồi, quá khứ hãy để nó qua đi.”

Bộ Hoài Vũ trầm tư, lặng lẽ đẩy tay Trương Hằng ra rồi đến ban công hút thuốc. Anh vốn không định đi, nhưng không biết thế nào lại cứ theo Trương Hằng đến đây. Anh nhủ thầm là mình không muốn làm mất mặt Trương Hằng, nhưng lý do ấy chính anh cũng thấy vớ vẩn. Không phải là không nghĩ đến chuyện sẽ thấy Viên Hỷ và Hà Thích quẩn quýt ở đây, anh ngỡ mình đã có thể buông tay, nhưng nào ngờ khi nhìn thấy vẫn rất khó chịu, trong tim nhói đau, như có một tiếng nói không ngừng vang lên: Người đứng cạnh cô ấy vốn phải là anh, là do anh đã buông tay quá sớm.

Có lúc anh cũng nghĩ, thật sự chỉ vì mình buông tay quá sớm thôi sao? Hay là vì tay của họ vốn chưa bao giờ nắm lấy nhau?

29. Chương 31-32-33

Tối hôm xuất viện, lần đầu anh có ý định sẽ giành giật lại, nhưng cô lại bảo anh và cô giống nhau, nếu có “nếu như”, sự lựa chọn của họ cũng sẽ như nhau. Lúc đầu anh cũng nghĩ cô nói đúng, nhưng về sau lại thấy không đúng nữa, để kiểm chứng điều này, anh đã cho Trương Hằng leo cây, bóc đồng mà đến thành phố Thắng Lan đang ở. Khoảnh khắc nhìn thấy Thắng Lan, anh bỗng hiểu ra, Thắng Lan chỉ là một biểu tượng trong ký ức của anh, tình yêu và nỗi hận xé gan xé ruột đã bị ép thành một tấm ảnh mỏng manh, niêm kín lại và chôn trong một góc của trái tim, và trong tim đang khắc ghi, chỉ có người hiện tại.

Thế là, mới có cảnh đứng đợi cô ở dưới lầu. Anh biết mình đã nghĩ rõ rồi, nên đợi cô có thể nhận rõ trái tim mình, chỉ không ngờ là, khi anh vẫn chưa điều chỉnh tâm trạng để có thể đối diện với cô, thì đã truyền đến tin cô nhận lời cầu hôn của Hà Thích. Khoảnh khắc đó, cuối cùng anh đã hiểu câu nói của Trương Hằng: Tình cảm, là thứ đợi cũng không đến.

Anh đã sai, không nên giao quyền lựa chọn vào tay đối phương, mà điểm này thì lại chính là điểm sai lầm ngay từ đầu của anh.

Bì Hối sau khi trốn vào phòng vệ sinh ăn mặc gọn ghẽ rồi bước ra, túm lấy gói đập mạnh vào người Trương Hằng, giận dữ: “Lúc này anh cười cái gì mà cười? Hả? Bộ em dễ bị bắt nạt lắm à?”

Trương Hằng vừa cười vừa tránh né, “Ấy, bà cô tôi ơi, nhẹ nhàng tí thôi, anh có nói gì đâu.”

Bì Hối đập anh vài cái cũng cảm thấy hả dạ, bèn ngồi xuống bên cạnh, chỉ thấy mình anh ngồi xem tivi một cách vô vị thì ngờ anh vừa trêu chọc Bộ Hoài Vũ và Viên Hỷ khiến mọi người đều thấy ngượng ngáp, thế là không nhịn được lén hỏi: “Có phải anh vẫn chưa chịu bỏ cuộc? Thôi bỏ đi, Viên Hỷ đã chấp thuận lời cầu hôn của Hà Thích rồi, anh đừng can thiệp nữa!”

Trương Hằng cười hề hề, chồm sát lại gần Bì Hối thì thào: “Anh chả thèm để ý chuyện vợ vãn, không phải anh, mà là một người nào đó thấy chiếc nhẫn trên tay người nào đó mới thấy khó chịu đó chứ.” Vừa nói vừa hất cằm về phía ban công.

Bì Hối lén nhìn Bộ Hoài Vũ một cái, trong lòng cũng rất đồng cảm, lại hạ giọng thì thầm với Trương Hằng: “Tại anh cả đấy, biết rõ họ gặp nhau sẽ ngượng ngùng, thế mà cứ đòi tiệc tùng này nọ, chả khác nào xát muối vào vết thương của anh ấy!”

Trương Hằng cười không nói gì, thầm nghĩ: Cái mình cần là hiệu quả ấy, biết đau rồi mới biết phải làm gì, và cũng sẽ có người đau lòng. Đừng nói anh thiên vị, Hà Thích là ai chứ? Anh chẳng quen thân, mà Bộ Hoài Vũ là anh em bao năm, lúc cần giúp một tay thì dứt khoát không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Viên Hỷ lần này làm cơm không được suôn sẻ lắm, cô vẫn còn chịu ảnh hưởng của Bộ Hoài Vũ, cô ngỡ mình đã có thể tự nhiên đối diện với anh rồi, ngờ đâu sự thực lại chứng minh cô không thể làm thế được. Tự bản thân cô biết rõ, lúc này khi đón hoa quả từ tay Bộ Hoài Vũ, trong lòng cô cảm thấy rối bời bời.

Cô cũng không hiểu mình bị gì nữa, rõ ràng người cô yêu là Hà Thích, rõ ràng đã không còn quan hệ gì với Bộ Hoài Vũ nữa, tại sao nhìn thấy anh vẫn hoảng loạn đến thế? Chẳng lẽ đã đến nước này rồi mà vẫn còn ý gì khác với anh hay sao?

Hà Thích đứng ngay cạnh cô giúp đỡ, cô sợ anh nhìn ra sự rối loạn của mình, thế là cố gắng trấn tĩnh để nấu nướng, không nghĩ đến Bộ Hoài Vũ ở phòng khách nữa. Nhưng càng sợ thì càng xảy ra sai sót, lúc đổ xì dầu lại lấy nhầm giấm, lúc lấy đường lại luyến quỳnh thế nào mà lấy nhầm muối. Cuối cùng Hà Thích cũng đành ngừng việc của mình lại, liếc nhìn ra bên ngoài, khẽ hỏi cô: “Viên Hỷ, em đang hoảng chuyện gì vậy?”

Máy hút khói trên đầu đang kêu “ùng ục”, thực ra cô không nghe rõ anh đang hỏi gì, quay lại nhìn Hà Thích, “Hả?” Hà Thích lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi cười nhẹ, lắc đầu, không nói gì.

Tiêu Mặc Đình đến rất muộn, giải thích rằng trên đường có việc nên chậm trễ. Bì Hối làm mặt lạnh phớt lờ anh, về mặt Tiêu Mặc Đình ngượng ngùng, không biết phải làm gì. Viên Hỷ vội vàng gọi Bì Hối vào nhà bếp giúp cô mang thức ăn lên, Hà Thích bước đến cười rồi vỗ vai Tiêu Mặc Đình, “Con gái mà, đồ ngọt một tí là được.”

Tiêu Mặc Đình cũng cố gượng cười, có điều về mặt vẫn rất ngượng ngập.

Thức ăn đã được bày biện nhanh chóng, mọi người xúm lại ngồi quanh bàn, Trương Hằng mở chai rượu vang, rót cho mọi người, ra vẻ trịnh trọng tuyên bố: “Mấy hôm nữa là tôi đi rồi, lần sau gặp mặt không biết đến bao giờ, nào, khoan nói những chuyện khác, uống một ly đã!”

Nghe thấy anh nói vậy, trong lòng Viên Hỷ cũng thấy thương cảm, nhất thời quên cả uống rượu, nâng ly mà người thì ngẩn ngơ.

Bộ Hoài Vũ lãnh đạm liếc Trương Hằng một cái, nói: “Được rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa, ngồi xuống đi.”

Trương Hằng bị Bộ Hoài Vũ lột mặt nạ thì cười phì một tiếng, lườm Viên Hỷ hỏi: “Viên Hỷ, có phải em không muốn anh đi không? Nếu vậy thì níu kéo anh đi, chưa biết chừng anh sẽ ở lại đấy.” Tiếp đó quay sang cười với Hà Thích, “Tôi nói đùa với Viên Hỷ, cậu không giận chứ?”

Hà Thích cười lắc đầu, khẽ nắm lấy tay Viên Hỷ bên cạnh bàn.

Khóe môi Bộ Hoài Vũ thấp thoáng nụ cười mỉa mai, thần sắc lãnh đạm nhìn sang nơi khác.

Người ngồi quanh bàn ai nấy gặm nhấm tâm sự riêng, chỉ một Trương Hằng mồm mép nhanh nhẩu, uống với người này người khác, sau đó cứ lảm nhảm than thở nước ngoài không có gì tốt này nọ, cuối cùng Bì Hối không chịu nổi nữa, trừng mắt nhìn anh: “Không tốt thì anh còn đi làm gì? Ngoan ngoãn ở lại nước là được mà!”

Trương Hằng thở dài, nhìn cô với vẻ bất lực, “Biết thế nào gọi là thân không do mình làm chủ không? Cả nhà đi hết rồi, chỉ còn lại mình anh, em bảo phải làm sao? Anh và Hà Thích không giống nhau, ít ra cậu ấy còn bảo ở lại vì Viên Hỷ, còn anh thì vì ai? Haizzz, sớm biết thế thì đã tìm cho ra một người rồi, chí ít cũng còn có người khiến anh nhớ nhung mong mỏi!”

Bàn tay nắm tay Viên Hỷ cũng Hà Thích bắt giắc xiết chặt, Viên Hỷ vờ như không biết, lặng lẽ ăn.

Bì Hối nhắc đùa lên định đâm Trương Hằng, “Người bị anh làm hại còn ít à? Thôi ngoan đi, đi sớm thì tốt!”

Đang nói thì chuông cửa bỗng reo vang, mọi người ngẩn ngơ, Trương Hằng cười hỏi: “Sao còn ai đến tiền tôi à? Ai thế nhỉ?”

Bì Hối cũng nghi ngại, hỏi Viên Hỷ: “Tiền điện hay tiền nước nhỉ? Đến ngày rồi à?”

Viên Hỷ đang định đứng dậy thì Hà Thích kéo lại, cười bảo: “Để anh.”

Hà Thích đứng dậy, vừa mở cửa đã chờ người. Bên ngoài là một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, phía sau còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi. Mà mặt của người phụ nữ ấy khá giống Viên Hỷ, sa sầm mặt quan sát Hà Thích một lúc rồi hỏi: “Viên Hỷ ở đây đúng không?”

Hà Thích dẫn mặt ra, một lúc sau mới dè dặt gọi: “Dì?”

Viên Hỷ đứng lên khỏi bàn, ngạc nhiên nhìn ra cửa: “Mẹ? Anh? Sao hai người lại đến đây?”

Mọi người nghe Viên Hỷ gọi thế thì đồng loạt thuôn mặt ra, chen nhau nhìn ra phía cửa, sau đó cùng vội vàng vàng đứng dậy.

Bà Viên đảo mắt nhìn quanh, không đáp lại Viên Hỷ, chỉ quay đầu nhìn đôi nam nữ phía sau, gương mặt tươi cười bảo: “Tiểu Hồng à, mau vào nhà đi, chính là ở đây.”

Hà Thích sực tỉnh, vội cười nói: “Sao dì đến mà không báo trước một tiếng ạ? Bọn con sẽ đến đón.” Vừa nói vừa đưa tay ra đỡ lấy hành lý của bà Viên. Bà tránh tay của anh, tự xách đồ đạc vào trong. Tay Hà

Thích cứng đờ trong không trung, lại cười đưa ra đón hành lý của Viên Thanh Trác. Thanh Trác vội vàng đưa túi xách cho Hà Thích, bước vào trong nhà hai bước, rồi kéo lấy Bộ Hoài Vũ ra và gào với bà Viên: “Mẹ, mẹ, đây chính là Bộ Hoài Vũ mà con nhắc với mẹ, anh ấy rất tốt, còn mua thức ăn ngon cho con nữa.”

Bộ Hoài Vũ gật đầu, cười với bà Viên: “Chào dì.”

Sắc mặt bà tỏ ra dịu dàng hơn, hơi gật đầu rồi lại nhìn Viên Hỷ.

Bì Hối thấy Viên Hỷ không phản ứng gì thì vội vàng cười nói: “Bác gái, bác đến rồi.” Tay cô gắng sức kéo Viên Hỷ đang đờ đẫn. Viên Hỷ cúi gầm đầu tiến đến đón lấy hành lý trong tay mẹ, ấp úng do dự một lúc mới khó nhọc lên tiếng: “Mẹ, sao mọi người đến đây? Đã ăn cơm chưa?”

“Đúng rồi đúng rồi, đến đây ăn cùng bọn cháu đi, cũng vừa mới ăn thôi ạ.” Bì Hối vội vàng nói.

“Chưa ăn, đói chết đây này!” Thanh Trác réo lên, vừa nói vừa ngồi xuống bàn, bà Viên vội trừng mắt với anh một cái rồi hạ giọng gọi: “Đứng dậy, để Tiểu Hồng ngồi trước.” Rồi vừa kéo cô gái tên Tiểu Hồng vào trong, vừa đi vừa nói, “Đừng ngại, đây là nhà của em gái cháu, cũng giống như nhà cháu thôi. Viên Hỷ, mau thay bát đĩa cho Tiểu Hồng.”

Viên Hỷ đờ đẫn, đứng bất động ở đó, Bì Hối trợn mắt một cái rồi vội vào nhà bếp lấy, Trương Hằng lén lén trề môi, rồi kéo Bộ Hoài Vũ lui xuống mấy bước.

Khi mọi người còn đang thắc mắc cô nàng Tiểu Hồng kia là ai, thì nghe thấy bà Viên giới thiệu: “Viên Hỷ, đây là Tiểu Hồng, vợ sắp cưới của anh con...”

Bì Hối trượt chân, suýt nữa ném luôn bát đĩa trong tay đi. Viên Hỷ chậm chậm nhắm mắt lại, cảm nhận được cảm giác sức lực bị rút ra khỏi cơ thể từng chút từng chút một. Mẹ ơi là mẹ, mỗi khi cô nhìn thấy chút ánh sáng của tương lai, thì bóng mẹ lại xuất hiện trước mặt cô. Viên Hỷ bất lực lắc đầu, không nói gì nổi, chỉ có thể cười khổ sở. Ai cũng nói con cái là tội nợ kiếp trước của cha mẹ, nhưng tại sao đến cô thì ngược lại thế này?

Bộ Hoài Vũ đã nhìn ra vẻ kỳ quái của Viên Hỷ, đang định tiến đến thì thấy Hà Thích đứng sau lưng đặt tay lên vai cô, đôi chân anh đang định tiến lên bèn khựng lại, rồi lùi ra phía sau một bước, khẽ dựa vào vách tường lạnh lùng quan sát mọi thứ đang xảy ra trong phòng.

Mẹ Viên Hỷ và cô đang chiến tranh lạnh gần năm năm rồi, câu đầu tiên nói với con gái không phải hỏi thăm, không phải quan tâm, thậm chí không phải trách mắng, mà là giới thiệu đối tượng kết hôn của anh cô một cách rất nhiệt tình.

Bì Hối thấy khó chịu, bốc đồng lên muốn nói thay Viên Hỷ, vừa mở miệng ra thì Tiêu Mặc Đình vội kéo cánh tay cô, Bì Hối quay lại, Tiêu Mặc Đình khẽ lắc đầu, tỏ ý rằng đây không phải chuyện để cô ra mặt. Bì Hối đành cố nín nhịn, xoay mặt đi chửi rửa bằng khẩu hình miệng “đồ điên”.

Bà Viên nhường Tiểu Hồng ngồi trước, quay lại thấy mọi người đứng rải rác xung quanh, lại thấy Viên Hỷ chỉ cúi đầu, không thể hiện chút nhiệt tình nào của chủ nhân thì trong lòng càng bất mãn, nhưng không tiện tỏ ra mặt trước mọi người, chỉ hỏi Viên Hỷ: “Những người này là bạn con à? Con đang mời khách?”

Viên Hỷ cuối cùng cũng hoàn hồn, có bao nhiêu người ngoài thế này, dù thế nào thì cô cũng bắt buộc phải gắng gượng, thế nên cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng, cô gượng cười, gật gật đầu, “Vâng, mọi người đang tụ tập với nhau. Anh, anh ngồi đi, còn Bì Hối và mọi người nữa, cùng ngồi xuống đi.”

Mọi người vội cười rồi ngồi xuống quanh bàn, phát hiện ra không đủ ghế mới vào phòng ngủ bê thêm ghế ra, lục đục một lúc mới tạm ngồi đủ. Trương Hằng và mọi người đều rõ tình trạng sức khỏe của anh Viên Hỷ, thấy nhà còn có ý định cho anh ta kết hôn thì trong lòng thấy rất quái lạ, bất giác đưa mắt nhìn trộm “đối tượng” của anh. Đó là một cô gái rất trẻ, gương mặt hơi xạm đen, luôn cúi đầu lạng lẽ ăn, những ngón tay cầm đĩa rất thô và to, giống như một cô gái ở nông thôn quen làm nghề nông.

Cả bữa cơm không khí rất ngượng ngập, mọi người không ai nói gì, đến Trương Hằng mồm mép nhất cũng giống như bị rút mất lưỡi. Viên Hỷ gần như không ăn uống gì, những món Hà Thích gấp cho cô vẫn chất

đồng trong bát. Chỉ có bà Viên là luôn mồm khuyên Tiểu Hồng ăn nhiều thêm, gấp cho cô ta rất nhiều, rất có vẻ của chủ nhân, như thế đây mới chính là nhà của bà.

Khó khăn lắm mới đến lúc kết thúc bữa cơm, mọi người đều viện cớ để ra về, Thanh Trác không muốn Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng đi, cứ bấu môi rồi bám lấy Bộ Hoài Vũ, đòi anh đưa đến công viên chơi nữa, rồi đi ăn những món vặt ngon lành. Bộ Hoài Vũ cười cười, dỗ dành Thanh Trác nghỉ ngơi sớm, khi khỏe rồi thì sẽ đưa đi chơi. Thanh Trác vốn không hài lòng lắm, nhưng thấy sắc mặt của mẹ mình thì vẫn thấy sợ, đành buông tay ra với vẻ miễn cưỡng.

Trước khi đi Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, mấp máy môi định nói gì rồi lại thôi, Viên Hỷ đưa anh và Trương Hằng ra cửa, đến đó, Bộ Hoài Vũ do dự một lúc rồi vẫn hạ giọng nói: “Có việc gì thì từ từ xử lý, đừng lo, không được thì gọi điện cho anh... cho bọn anh...”

Viên Hỷ bỗng thấy trông mắt mình nóng hực, sợ bị anh nhìn ra nên không dám ngẩng đầu lên, chỉ thì thầm “vâng” một tiếng.

Vào phòng, bà Viên Hỷ đang cười lúng túng giải thích với Tiểu Hồng: “Thanh Trác ham chơi lắm, sau này chín chắn rồi sẽ không thế nữa.”

Tiểu Hồng sa sầm mặt không nói gì, chỉ cúi đầu vờ về vật áo.

Hà Thích có vẻ chưa phản ứng kịp, lúc này cứ thẫn thờ nhìn Thanh Trác làm nũng với Bộ Hoài Vũ, vẻ mặt kinh ngạc khó nói nên lời, tuy anh đã nghe chuyện anh Viên Hỷ có vấn đề về trí tuệ từ chính miệng cô, nhưng nghe là một chuyện, còn nhìn thấy lại là chuyện khác. Nên lúc anh nhìn thấy một người đàn ông xấp xỉ ba mươi tuổi lại kéo tay người đàn ông khác và làm nũng như trẻ con, anh bàng hoàng đến độ mắt tròn cả lên.

Bì Hối về phòng ngủ của cô sắp xếp giường đệm một lúc rồi gọi Viên Hỷ vào, cắn môi một lúc lâu, muốn khuyên Viên Hỷ mà không biết phải nói gì, nên đành nhìn bạn mình với vẻ đồng cảm. Viên Hỷ cố nhech môi cười với cô, rồi khẽ lắc đầu.

Bì Hối càng thấy khó chịu hơn, khẽ liếc nhìn bà Viên ngoài phòng khách, thì thầm: “Được rồi, cậu đừng cười nữa, thà khóc còn hơn, tớ nhìn mà thấy còn khó chịu hơn. Buổi tối cậu ngủ giường tớ đi, tớ về nhà. Đừng nhịn mãi trong lòng, cứ cãi nhau với mẹ đi, bà ấy làm gì được cậu, cậu hiền quá, nên bà ấy mới được thể làm tớ, chả nói năng gì mà đã đưa người đến đây. Tớ bảo cậu biết nhé Viên Hỷ, nếu cậu không muốn nuôi cả nhà họ thì tìm cách đuổi bà chị dâu kia đi. Vả lại cậu thấy cô Tiểu Hồng đó, cậu cảm thấy cô ta có tự nguyện không? Hay là do mẹ cậu mua được? Phạm pháp đấy!”

“Bì Hối!” Tiêu Mặc Đình cắt ngang lời cô, “Em nói ít thôi, tự Viên Hỷ biết rõ mà.”

Bì Hối lườm Tiêu Mặc Đình một cái, phớt lờ anh.

Ra phòng khách, chỉ có Hà Thích đang ngồi trên salon xem phim hoạt hình với Thanh Trác, mà không thấy bóng bà Viên và Tiểu Hồng đâu, Hà Thích dè dặt chỉ vào phòng ngủ của Viên Hỷ, ra hiệu bà Viên và Tiểu Hồng đã vào trong nghỉ ngơi rồi. Bì Hối càng điên hơn, thầm nghĩ cái chuyện quái quỷ gì thế này, bà ta chẳng biết khách sáo chút nào, không hề nói với Viên Hỷ một tiếng đã đưa thẳng người khác vào phòng Viên Hỷ rồi.

“Viên Hỷ, tớ thấy cậu cũng không cần quá khách sáo với họ làm gì!” Bì Hối giận dữ nén giọng, “Hay cứ để tớ ra mặt, đuổi họ về là được! Bà ta tưởng đây là đâu? Có phải nhà bà ta đâu chứ!” Tiêu Mặc Đình cuống quýt bịt mồm Bì Hối lại, thì thào: “Bà cô của tôi ơi, em làm ơn làm phước kìm nén lại, em tưởng làm thế thì Viên Hỷ dễ chịu hơn à?”

Bì Hối thấy sắc mặt Viên Hỷ quả nhiên đã tệ hại đến cực điểm, nghĩ lại thì dù thế nào bà ta cũng là mẹ của bạn mình, không thể nói gì được, nên cô đành hậm hực giậm chân, kéo Tiêu Mặc Đình đi.

Viên Hỷ bỗng nói: “Hà Thích, anh đi cùng với hai người họ đi.”

Hà Thích ngăn người, “Anh không sao, đợi lát nữa rồi đi.” Anh không muốn đi, cũng thấy không nên đi, dù sao anh cũng là bạn trai Viên Hỷ, theo lý thì phải nói gì đó với mẹ Viên Hỷ rồi mới đi được.

“Đi đi, hai người ấy không có xe, anh đưa họ về hộ em.”

Hà Thích vẫn chần chừ, Viên Hỷ lại cười với anh, khê nói: “Đi đi, em không sao đâu.”

Không hiểu vì sao, nhìn thấy nụ cười ấy của Viên Hỷ, Hà Thích càng thấy lòng bất an hơn, Viên Hỷ như thể không phải là Viên Hỷ anh quen.

Thanh Trác ngồi cạnh bồng hét lớn, chỉ vào phim hoạt hình và gào lên với Viên Hỷ: “Tiểu Hỷ, nhìn này, nhìn này, phim hoạt hình này hay quá!”

Mọi người đều sững sờ, thần sắc kỳ dị nhìn Thanh Trác đang ngồi ngay giữa phòng.

Hà Thích đưa Bì Hối và Tiêu Mặc Đình về, trên đường đi Bì Hối nhớ lúc mẹ Viên Hỷ vừa đến, Hà Thích đã gọi “đi”, thì thắc mắc hỏi: “Sao anh lại biết bà ta là mẹ Viên Hỷ?”

Hà Thích nhếch môi, cười khở rồi đáp: “Trước khi ra nước ngoài anh có đến nhà Viên Hỷ, và đã gặp mẹ cô ấy.”

Bì Hối dờ người, “Nghe Viên Hỷ nói anh chẳng đã nhầm anh Viên Hỷ là thanh mai trúc mã với cô ấy, nên đã quay đầu đi luôn sao? Hóa ra anh còn gặp mẹ Viên Hỷ nữa à?”

Hà Thích trầm lặng, lắc đầu không nói gì. Anh không nói, cũng không biết phải nói gì, thực ra lần ấy anh đã vào nhà Viên Hỷ, muốn thử khuyên bố mẹ cô, để họ nhìn thấy thành ý của anh, để họ biết anh thực sự yêu Viên Hỷ. Bà Viên đã tiếp anh, rất lạnh nhạt bảo với anh rằng Viên Hỷ sẽ không theo anh ra nước ngoài, vì cô đã có người đính hôn, là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Tất nhiên là anh không tin, thế là bà Viên đưa anh đến bờ sông, từ xa đã thấy Viên Hỷ đang đùa nghịch với Thanh Trác, thế nên anh đã tin rồi...

Sau khi về nước, anh không nói rõ chuyện này với Viên Hỷ, chỉ nói lúc ấy anh đã hiểu nhầm, nhưng không nói sự hiểu lầm đó là do mẹ cô tạo nên, vì anh không muốn cô vì anh mà nảy sinh bất cứ mâu thuẫn nào với mẹ nữa, dù sao họ cũng là mẹ con, rồi sẽ có ngày ở gần bên nhau. Cho đến bây giờ, anh vẫn không hiểu tại sao là một người mẹ mà bà Viên lại nói dối như thế.

Bì Hối thấy anh nói những câu mâu thuẫn với nhau thì muốn hỏi nữa, nhưng đã bị Tiêu Mặc Đình ngăn lại, Bì Hối hơi bức bối: “Sao anh lại kéo em? Hôm nay toàn kéo kéo đẩy đẩy, có gì anh cứ nói đi? Cứ làm mấy trò vớ vẩn!”

Tiêu Mặc Đình dờ dãn nhìn Bì Hối một lúc, ánh mắt dần ánh lên vẻ giận dữ nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, chỉ buông tay ra, âm ức quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Hà Thích thấy họ lại cãi nhau vì mình, muốn khuyên đôi câu nhưng há miệng ra lại không biết nói gì, chỉ còn nước thở dài bảo: “Bì Hối, Mặc Đình có ý tốt thôi, em nổi giận với anh ấy làm gì kia chứ.”

Bì Hối cũng biết Tiêu Mặc Đình chỉ muốn ngăn mình không nói ra những lời quá đáng, nên mới nhắc nhở liên tục như vậy, nhưng cũng không biết là vì trong lòng cô đang tức giận hay sao, mà cứ thấy không vừa mắt với anh, nên mới hét lên mấy câu, giờ đây nghe Hà Thích nói thế cũng cảm thấy hơi hối hận, nhưng vì vướng Hà Thích ở đây nên không thể xuống nước xin lỗi được, đành hừ một tiếng rồi thôi.

Bà Viên ra khỏi phòng ngủ, khê khàng đóng cửa lại, thấy Thanh Trác vẫn ngồi xem phim hoạt hình thì vội vàng điều chỉnh nhỏ tiếng lại để dành Thanh Trác đi ngủ, Thanh Trác bĩu môi dài thượt, anh vẫn còn nhớ lúc Tết năm rồi đã ngủ ở phòng nào, bây giờ mẹ mình đưa Tiểu Hồng vào thì nói với vẻ không vui: “Tiểu Hồng ngủ ở phòng con rồi, con không có chỗ ngủ.”

Bà Viên nhìn Viên Hỷ, cô đứng lên khỏi salon, mở cửa phòng Bì Hối ra rồi dịu dàng nói với Thanh Trác: “Anh, anh ngủ phòng này nhé, được không?”

“VẬY CÒN EM?”

Viên Hỷ cười dịu dàng: “Em không ngủ, em còn việc phải làm. Anh ngủ đi, ngủ dậy rồi mới đi chơi với Bộ Hoài Vũ được.”

Thanh Trác nghe xong mới vui vẻ, hí hửng nhảy chân sáo vào phòng Bì Hối, trước khi đóng cửa còn hỏi với lại Viên Hỷ: “Anh ấy vẫn đưa anh đi công viên, đúng không?” Thấy Viên Hỷ gật đầu thì mới yên tâm đóng cửa lại.

Trong phòng khách chỉ còn Viên Hỷ và bà Viên, bà nhìn Viên Hỷ một cái rồi đứng lên bỏ vào nhà bếp. Viên Hỷ hiểu ý bà nên cười khổ với vẻ bất lực rồi theo sau vào nhà bếp, sau đó dựa vào cánh cửa kính chăm chăm ngồi bệt xuống. Cô đã gắng gượng giữ vẻ bình thường, đến bây giờ đã không còn chút sức lực nào, nếu có thì hẳn cô đã nhảy ra khỏi căn nhà này, không bao giờ quay lại. Đối diện một bà mẹ như vậy, cô không biết còn nói gì được, cũng không dám mở miệng, sợ rằng một khi nói gì đó sẽ mất lý trí, sẽ điên lên mất.

Yên lặng một hồi, bà Viên dè dặt liếc nhìn ngoài cửa, như sợ Tiểu Hồng trong phòng ngủ nghe thấy, nói bằng giọng nhỏ nhất có thể: “Thực ra mẹ cũng không muốn đến, nếu không phải vì anh con thì mẹ cũng chẳng làm trò này.” Bà Viên khẽ thở dài, tránh ánh mắt con gái, bà bây giờ chỉ là một người phụ nữ trung niên già cỗi, không còn khí thế như lúc đứng trước mọi người lúc này.

“Mẹ,” Viên Hỷ khó nhọc gọi, kìm nén một lúc rồi mới vất vả nói, “Anh trai con như thế làm sao kết hôn được? Anh có biết thế nào là vợ không?”

“Sao anh con lại không thể!” Bà Viên biện bạch, “Mẹ là mẹ nó, tình hình nó thế nào sao mẹ lại không rõ? Nó chỉ trẻ con một chút, còn lại đều bình thường, sao lại không cưới vợ được?”

Viên Hỷ không muốn tranh cãi về vấn đề này nữa, yên lặng một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn mẹ mình, cô nói: “Mẹ, con bảo đảm với mẹ, chỉ còn con sống thì con sẽ không bỏ mặc anh mình, được không? Con thề, sẽ không để anh chịu chút oan ức nào, được không? Cho dù con có bán thân thì cũng sẽ cho anh con có được cuộc sống thoải mái không lo cơm áo gạo tiền, được không?” Tiếng cô càng lúc càng run rẩy, cổ mở to mắt không để nước mắt rơi ra, chỉ nhìn chăm chăm mẹ mình, “Mẹ, mẹ tin con một lần, một lần thôi, được không?”

Bà Viên ngẩn người, nhìn con gái mà không nói gì.

“Mẹ,” Viên Hỷ khàn giọng kêu lên, dần dần cúi đầu xuống, nói với vẻ bất lực, “Đừng làm hại người vô tội, được không?”

“Làm hại?” Bà Viên vốn trầm ngâm khi nghe câu đó, ánh mắt bỗng sắc bén, “Cái gì mà làm hại? Mẹ cưới vợ cho anh con là làm hại à? Tiểu Hồng tự nguyện, nó muốn gả cho anh con, đổi lại phải cho nó tiền, có phải mẹ ép nó đâu!”

Viên Hỷ mệt mỏi cười khổ, thế mà bảo tự nguyện à? Dùng tiền để đổi lấy vợ, như vậy có tốt cho anh không? Tại sao mẹ không nhìn rõ điều đó?

Nụ cười của cô trở thành châm biếm trong mắt bà Viên, sắc mặt bà thay đổi, bắt đầu kích động hẳn, “Viên Hỷ, con đừng coi thường mẹ con. Con nói hay lắm, dù có bán thân cũng cho anh con cuộc sống thoải mái, có làm được thật không? Con nói thử xem bao năm nay con đã làm được gì cho anh con? Chỉ chút tiền mà con gửi về hàng tháng thôi à? Con từng tính làm gì cho anh con chưa? Sau này con có chồng có con rồi, còn nghĩ đến anh con không? Năm nay nó 29 tuổi rồi, 29 rồi đấy, con muốn nó độc thân cả đời hay sao? Muốn nó cô đơn một mình không ai bên cạnh hả? Con nói con có thể lo cho anh con cả đời, đến khi chán ghét rồi thì sao? Đến khi con già thì sao? Đến khi già bảy tám chục tuổi phải để con cái nuôi mình thì sao? Chúng có muốn nuôi anh con hay không? Sẽ đuổi anh con ra đường hay là bóp chết nó?”

Mỗi một câu đều như một lưỡi dao, đâm thẳng vào trái tim Viên Hỷ, cô không nói gì nổi, cũng không biết phải phản ứng lại mẹ mình như thế nào, điều cô làm được chỉ là ôm chặt đầu gối và co rúm người lại, cắn chặt răng để không chế cơ thể không run lên. Gia đình như thế, bà mẹ như thế, làm sao cô lại hoang tưởng mình có thể hạnh phúc được chứ?

Bà Viên thấy đáng về con gái như thế thì cũng mềm lòng, lại nghĩ lần này vẫn phải mong đợi ở cô, bèn bình tĩnh lại, giọng nói cũng hòa hoãn: “Viên Hỷ, sau này con sẽ biết mẹ như vậy cũng là vì con. Con thử nghĩ xem, nếu anh con có vợ, sau này đã có người chăm sóc, không cần cô đơn khổ sở cả đời nữa. Như thế cũng chẳng cần con phí công lo nghĩ, chỉ cần tiếp tế nó một chút là được. Đến khi con nó lớn, con chẳng đỡ công hơn sao? Tóm lại là tốt hơn việc con phải nuôi nó tới già, Viên Hỷ, nghĩ thử đi.”

Ha! Quả nhiên lại là trò này, đầu tiên là giận dữ quát mắng, sau đó là lựa lời khuyên giải, cuối cùng sẽ là khổ sở van xin chứ gì? Viên Hỷ bỗng muốn cười to lên, mấy năm không gặp mà mẹ vẫn như xưa, mà còn thuần thực trò này hơn. Lại là bảo cô nghĩ ngợi cho kỹ, nhưng lúc này cô chẳng muốn nghĩ gì cả, cô chỉ

thấy đầu đau như muốn vỡ, chỉ thấy toàn thân lạnh giá, chỉ thấy trái tim đập trong lồng ngực cuối cùng đã lạnh, đã chết...

30. Chương 34

Không phải dò hỏi, cũng không thỉnh cầu, tuy giọng không lớn nhưng lại có sự kiên định không cho phép từ chối. Trong tích tắc, Viên Hỷ có phần hoang mang, như thể lại trở về cái đêm lạnh giá ấy, cũng một câu nói ngắn gọn như thế, cũng một vẻ mặt thờ ơ như thế, thậm chí đến ngữ điệu của anh cũng không chút thay đổi. Nhưng chỉ một câu nói bình thản ấy đã cho cô một hơi ấm và sự an toàn đến vô cùng.

Chạng vạng, Hà Thích gọi điện cho cô, bà Viên từ lúc thấy Viên Hỷ nghe điện thoại đã có vẻ mặt cảnh giác, tuy đang ngồi trước tivi nhưng ánh mắt luôn liếc về phía Viên Hỷ. Trong lòng cô cảm thấy rất chán ghét, liền cầm di động bỏ vào phòng Bì Hối. Hà Thích hỏi cô có cần anh đến không, Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi bảo không cần, sau đó kể vắn tắt tình hình cho anh nghe và khẽ hỏi: “Hà Thích, anh bảo em phải làm sao đây?”

Hà Thích cũng lặng thinh, trầm tư một lúc rồi hạ giọng bảo: “Cứ khuyên mẹ em nên bỏ ý nghĩ đó đi thì hơn, tình trạng anh trai em thế mà còn kết hôn, có lẽ... không tốt lắm.”

“Nhưng em lại không muốn lo nữa.” Viên Hỷ thở dài thườn thượt, ừ ừ đáp. Cô vốn vẫn nín kéo chút hy vọng với gia đình, nhưng lần này mẹ cô đến đã khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng, mẹ hiền con hiếu chỉ có thể xuất hiện trong cơn mộng hão huyền của cô, mà mãi mãi không thể thành sự thực. Trong mắt mẹ chỉ có mình anh trai, còn Viên Hỷ được sinh ra chỉ để trả nợ cho anh. “Bà ấy muốn làm gì thì làm đi, em mặc kệ, muốn tiền thì em đưa tiền, đó là do em nợ họ, em trả, trả nợ sớm thì xem như xong việc.”

“Viên Hỷ...” Hà Thích muốn khuyên cô nhưng thực sự không biết phải nói gì. Đối diện với một gia đình như thế, chính anh cũng không biết phải làm sao.

Viên Hỷ vừa cúp máy thì bà Viên đẩy cửa vào, bước đến bên giường hỏi với vẻ cảnh giác: “Lúc nãy ai gọi đấy? Rốt cuộc con đang yêu ai? Hà Thích kia hay là Bộ Hoài Vũ? Sao lại nghe anh con bảo tết năm ngoái là do Bộ Hoài Vũ đưa đi công viên chơi?”

Viên Hỷ biết mẹ mình chắc chắn đã đứng ngoài nghe trộm điện thoại, thế là cười lạnh lùng, bảo: “Có liên quan gì không? Mẹ biết quan tâm chuyện của con à? Mẹ yên tâm, con sẽ không bỏ mặc mọi người đâu.”

Bà Viên đỡ đầu hết cả người, muốn nổi giận nhưng lại ngại có Tiểu Hồng và Thanh Trác ngoài kia, nên đành cố nén cơn giận, nghiến răng mắng: “Cô cứng cáp rồi phải không? Tôi là mẹ cô, cô dám nói thế với mẹ à?”

Viên Hỷ quay đi cười gằn một tiếng, rồi lại quay sang nhìn mẹ mình, nửa cười nửa không: “Mẹ, mẹ không cần quản lý chuyện của con, chỉ cần nói mục đích lần này đến là được, cần tiền đúng không? Hay còn có chuyện khác?”

Sắc mặt bà Viên tái xanh, nhưng lại không thể nổi điên, đành cố nén cơn giận, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tiểu Hồng đòi đến thành phố thăm thú đây đó, cô đưa nó đi lòng vòng vài nơi, mua quần áo mới mang về.”

Viên Hỷ nghe nói nông thôn có phong tục thế này, sau khi nam nữ đính hôn sẽ rất trịnh trọng đi mua quần áo một chuyến, không chỉ mua một hai bộ mà là rất nhiều, có lúc bên đàn gái thậm chí còn đòi cả quần áo mặc cho mấy năm. Đồng thời nhà gái cũng yêu cầu nhà trai tặng ba thứ bằng vàng, đó là dây chuyền vàng, nhẫn vàng và hoa tai vàng, đó đều là lễ vật đính hôn. Thông thường nhà trai càng hào phóng thì càng thể hiện việc nhà gái được coi trọng, nên đó cũng trở thành một việc rất quan trọng trong hôn lễ. Chỉ không biết việc đến đây mua quần áo là do tự Tiểu Hồng kia nghĩ ra, hay là do mẹ cô chủ động đề nghị? Viên Hỷ nhếch môi cười cười, nói: “Được, chỉ là mua quần áo thôi mà, con đưa đi, tiền con trả, lúc nào đi? Ngày mai?”

Thấy Viên Hỷ nhận lời rất nhanh chóng thì bà Viên lại thấy không quen lắm, bà hồ nghi nhìn con gái, muốn tìm kiếm gì đó trên nét mặt cô, nhưng Viên Hỷ chỉ có cười, ngoài ra không chút biểu cảm.

“Ngày mai đi, tiền không đủ thì mẹ có đây, mẹ và bố con đều có tiền, không làm phiền đâu.” Bà Viên nói rồi trầm tư một lúc, lại hỏi về nghi ngờ. “Bộ Hoài Vũ có xe riêng, đúng không?”

Viên Hỷ nhìn mẹ mình với vẻ lạ lùng, không biết tại sao bà lại hỏi câu này.

Bà Viên tránh ánh nhìn của cô, chớp máy môi một lúc như thể câu sau đó rất khó mở miệng, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Thanh Trác bảo tết năm ngoái cậu ấy lái xe đến đưa hai đứa đi chơi, con bảo cậu ấy lái xe đến đưa đi mua sắm đi, mẹ đã bảo với Tiểu Hồng là con rất giàu, có cả xe nữa.”

Cuối cùng Viên Hỷ cũng hiểu ý mẹ mình, lúc nhận ra thì cười giễu: “Không cần xe anh ấy, bọn con chỉ là bạn bình thường, bạn trai của con là Hà Thích, người hôm nay ra mở cửa cho mẹ đấy, không phải Bộ Hoài Vũ. Hà Thích cũng có xe, tuy không bằng xe của Bộ Hoài Vũ nhưng cũng xem như là có xe riêng, mẹ yên tâm, không để mẹ mất mặt đâu.”

“Tết năm ngoái chẳng phải con ở cùng Bộ Hoài Vũ à, sao bây giờ lại dính với Hà Thích rồi? Chẳng phải cậu ta đi Mỹ rồi à? Sao lại quay về?”

Viên Hỷ không trả lời, chỉ ngả lên giường đọc tin nhắn di động, là của Bộ Hoài Vũ gửi đến, rất ít chữ, chỉ một câu, mà lại hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Tin cô nhắn lại cũng rất đơn giản: “Không sao, yên tâm.”

“Đang nói với con đấy, có nghe không?”

Viên Hỷ lãnh đạm nhìn mẹ mình một cái, cười lạnh lùng: “Đang nghe đây, mẹ yên chí, dù yêu ai thì con cũng không ra nước ngoài đâu.”

Bà Viên vẫn còn định nói gì đó, há miệng ra rồi lại ngậm chặt, chỉ thở dài nặng nề một tiếng rồi quay người đi ra ngoài chăm sóc Thanh Trác.

Cô Tiểu Hồng kia ăn xong bữa tối đã vào phòng Viên Hỷ mà không ra ngoài nữa. Viên Hỷ phong thanh nghe được từ mẹ mình rằng cô nàng cũng bị gia đình bán đi chỉ vì anh trai cô đổi tiền lấy vợ, trong lòng cảm thấy rất đồng cảm. Có lòng muốn vào nói với cô nàng vài câu, nhưng lại dừng trước cửa, lắc đầu cười khổ. Chính cô cũng đã đến nước này rồi mà còn định thương hại kẻ khác, đúng là nực cười. Có tội nghiệp Tiểu Hồng thì ai sẽ tội nghiệp cô đây?

Buổi tối, Viên Hỷ nhường mẹ và anh trai ngủ ở phòng Bì Hối, còn cô ngủ ở ghế salon ngoài phòng khách. Cô không muốn ngủ cùng Tiểu Hồng vì cảm thấy mình chẳng cách nào đối diện với cô ta, cũng không biết phải nói gì nữa.

31. Chương 35

Ngày hôm sau, Viên Hỷ bảo Hà Thích nghỉ một ngày để đến đưa họ đi mua đồ, bà Viên không yên tâm Viên Hỷ và Thanh Trác, sợ Thanh Trác làm hỏng việc, cũng e ngại Viên Hỷ khiến tình hình xấu đi nên cũng theo lên xe. Trên đường đi, Hà Thích cũng thử trò chuyện với bà Viên, trong lòng bà vốn không ưa Hà Thích lắm, nhưng ngại có Tiểu Hồng trên xe nên cũng không tiện tỏ ra mặt, vì thế cũng nói vài ba câu với anh, có vẻ như ngầm chấp thuận quan hệ giữa Viên Hỷ và Hà Thích.

Hà Thích thực ra không tán thành sự thỏa hiệp của Viên Hỷ, nghĩ rằng “cưới” vợ cho Thanh Trác vốn là một chuyện quá ư hoang đường, không có đạo đức, trong tiềm thức càng bị ảnh hưởng bởi Bì Hối, cho rằng cứ thế này thì chỉ đổi lấy việc bà Viên càng khắc nghiệt hơn thôi. Nhưng anh không dám tỏ vẻ gì trước mặt mẹ vợ tương lai, chỉ nhân lúc mọi người không chú ý mà lén hỏi Viên Hỷ: “Thật không ngăn cản được à?”

Viên Hỷ cười khổ rồi lắc đầu, nếu có thể thì cô cũng không muốn sự việc phát triển đến mức này. Tính khí của mẹ cô hiểu rõ, cho dù có phản đối cũng chẳng thể khiến mẹ thay đổi tí nào, mà chỉ khiến mọi người đau khổ hơn thôi. Những việc mẹ đã quyết định thì không thể nào thay đổi, mà đêm qua cô nằm trên salon cũng đã nghĩ ngợi rất lâu, đã nguội lạnh tâm ý với gia đình, đã không còn muốn lo nghĩ nữa.

Cả ngày Thanh Trác đều tỏ ra không vui, hỏi mấy lần là tại sao Bộ Hoài Vũ không đến, chẳng phải đã hứa sẽ đưa anh đi công viên chơi hay sao? Sao lại cứ đi mua quần áo mãi thế? Hà Thích nghe thế thì có vẻ thiếu tự nhiên, anh cũng muốn lấy lòng Thanh Trác, nhưng thật sự không biết phải đối xử với Thanh Trác thế nào, cũng chẳng thể đối xử với một người đàn ông như đối xử với trẻ con được.

Cả một nhóm người nhìn rất kỳ quặc, luôn khiến những người bộ hành chú ý đến. Bà Viên dù đến đâu cũng phải mặc cả với người ta trước, cũng bắt chấp họ có giảm giá hay không. Hà Thích khéo léo nhắc bà mấy lần, nhưng bà vẫn cứ đến nơi là mặc cả ngay, sau đó than thở món đồ không đáng giá đó. Hà Thích nhìn thấy những cô bán hàng nhìn mọi người với ánh mắt kỳ lạ là mặt lại nóng hực, cuối cùng anh chỉ đi theo phía xa xa, thấy Viên Hỷ mua đồ rồi mới tiến đến cầm hộ, sau đó lại lĩnh ra phía sau.

Viên Hỷ cứ lẳng lặng không nói, ngay cả với Thanh Trác cũng chẳng mấy khi đếm xỉa đến, chỉ dẫn bà Viên và Tiểu Hồng lang thang hết khu thương mại này đến khu bách hóa khác. Tiểu Hồng đòi rất nhiều thứ, Viên Hỷ cũng chẳng ý kiến gì, chỉ gật đầu đồng ý, đến mức bà Viên cũng bắt đầu thấy xót tiền, mấy lần cười giả lả khuyên Tiểu Hồng hay là dạo xem đã rồi hẵng mua, biết đâu có thứ khác hợp hơn. Tiểu Hồng không nói năng gì, chỉ lạnh mặt rồi quay đầu bỏ đi ngay, bà Viên lại vội vàng theo sau gọi “mua đi mua đi”. Viên Hỷ chỉ cười lạnh, sau đó móc tiền, mua!

Suốt một ngày dù không mua quần áo hàng hiệu nhưng cũng tốn hết cả vạn tệ (1 vạn tệ = 33 triệu VNĐ >0<), bà Viên xót tiền đến mức mặt tái xanh cả. Viên Hỷ không chịu để Hà Thích chi tiền mà chỉ tự thanh toán, không chỉ tiêu hết số tiền cô để dành mà còn nợ thêm mấy nghìn tệ nữa.

Buổi tối Bì Hối đến thăm Viên Hỷ, nghe mọi việc sau thì giận dữ cốc thẳng vào trán Viên Hỷ, hậm hực hét: “Cậu sĩ diện cái gì chứ? Có hiểu không? Viên Hỷ, cậu làm tổ thất vọng quá, cậu không thể ‘cương’ với mẹ cậu được một lần à? Bốn năm trước cậu còn dám đoạn tuyệt quan hệ, sau bây giờ không dám nữa? Lớn bằng này rồi sao mà dại thế?”

Viên Hỷ không nói gì, chỉ ngửa đầu ra sau tránh bàn tay Bì Hối, đợi bạn mình hết giận rồi mới bảo: “Chính vì lớn rồi nên mới biết đoạn tuyệt quan hệ với mẹ là vô dụng. Cho dù cắt đứt quan hệ mẹ con thì quan hệ huyết thống vẫn còn đó. Bố mình vẫn là bố, anh mình vẫn là anh, mình không thể bắt lực nhìn họ chịu khổ được.”

“Thế cậu tự chịu à?” Bì Hối tức giận, “Tiền cậu ở đâu ra? Tháng nào cũng gửi tiền về nhà, cậu còn được bao nhiêu? Viên Hỷ, tổ thật sự không hiểu đầu cậu có gốc thật không, đó là một cái động không đáy! Động không đáy cậu có hiểu không? Cậu lấp đầy được không? Cho dù anh cậu cưới vợ, cậu nghĩ thế là xong à? Cậu phải lo cho cả nhà họ! Cậu lo được đến khi nào?”

“Đến khi mình không lo được nữa thì thôi.” Viên Hỷ u sầu đáp.

Bì Hối im bật, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Tiền thì sao? Hà Thích có ý gì không?”

Viên Hỷ mím môi, khẽ lắc đầu: “Mình không cần tiền của anh ấy.”

Bì Hối chau mày, nhưng cũng hiểu tâm trạng Viên Hỷ, cô mấp má môi một lúc rồi bảo: “Về mặt tiền bạc thì tổ cũng thoải mái nên chẳng đành dùm được là bao, có điều vẫn còn được một ít, cậu cứ lấy trước để ứng phó đi, để mẹ cậu về đã rồi hẵng tính.” Thấy Viên Hỷ lại định từ chối, Bì Hối trừng mắt nhìn, “Đủ rồi! Đừng ủy mỵ nữa! Cậu nợ tổ nhiều rồi nên bây giờ có thêm cũng chẳng sao. Nhớ là sau này nếu tổ gặp chuyện, cậu phải xuất hiện hươu đao trợ giúp đấy!”

Viên Hỷ cười khổ sở, vẫn còn phải mua “ba thứ vàng” cho Tiểu Hồng, bây giờ cô thật sự rất cần tiền.

Lúc đưa Bì Hối về, Viên Hỷ cũng theo cô xuống lầu, Bì Hối thắc mắc: “Cậu còn tiền làm gì nữa?”

“Không phải tiền cậu.” Viên Hỷ quay đầu liếc nhìn phía sau, “Mình muốn xuống lầu hít thở một chút, trong đó... mệt lắm!”

Đêm mùa thu đã có hơi lạnh thấu xương, không biết từ buổi sớm mai nào mà những cành cây vốn xanh um lá bỗng rụng sạch. Tiễn Bì Hối về rồi, Viên Hỷ chậm rãi dạo quanh khu nhà một mình, bàn chân dẫm đạp lên những chiếc lá rơi bên dưới, cô cảm thấy rất rối loạn, luôn muốn suy nghĩ một số việc nào đó, nhưng tư duy cứ đình trệ, chẳng thể nào nghĩ nổi.

Cô có thể thấy sự ngưng ngừng ban sáng của Hà Thích, không phải cô mất tri giác, mà thấy rồi thì để làm gì? Trách móc anh ư? Nhưng sao có thể trách anh được? Nếu cô đứng trên vị trí một người lạ, cô có thể làm tốt hơn anh không? Viên Hỷ lắc đầu cười khổ, tự vấn những chuyện cô không làm được mà sao lại yêu cầu người khác?

Rẽ qua góc tòa nhà, ánh đèn đường càng mờ nhạt, ánh đèn vương vãi trên chiếc xe màu đen đậu bên đường, chẳng những không chiếu sáng mà còn khiến đường nét thân xe trở nên mờ hơn, như thể chỉ chớp mắt một cái là nó sẽ biến mất vào bóng đêm. Bộ Hoài Vũ ngồi trong xe, lặng lẽ nhìn ô cửa sổ sáng đèn trên kia mà xuất thần. Anh cũng không biết tại sao lại đến đây, rõ ràng là muốn về nhà, nhưng khi đi ngang tiểu khu này lại vô thức rẽ vào. Chẳng lẽ đến lúc này rồi mà anh vẫn chưa chịu từ bỏ? Anh cười tự trào, cuối cùng thu ánh nhìn lại, khởi động xe.

Viên Hỷ đã dạo quanh khu một lúc lâu, hơi nóng theo cô ra từ trong nhà đã tan mất, gió thấm qua từng lần áo chỉ cảm thấy lạnh. Cô nghĩ ngợi rồi cũng thấy mình nực cười, vốn là đã chẳng ai thương xót thì hà cớ gì phải hành hạ bản thân. Thế là cô thở dài rồi cúi đầu chậm chậm quay về, trước mặt có một chiếc xe chạy ngang, cô cũng không lưu ý, chỉ nhường đường theo phản xạ, quay mặt đi tránh ánh đèn xe chói mắt, ai ngờ chiếc xe càng đến gần càng chạy chậm lại, cuối cùng dừng lại bên cạnh cô.

Viên Hỷ kinh ngạc quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Bộ Hoài Vũ vẽ mặt bình thản trên xe.

“Lên xe đi.” Anh nói gọn.

Không phải dò hỏi, cũng không thỉnh cầu, tuy giọng không lớn nhưng có sự kiên định không cho phép từ chối. Trong tích tắc, Viên Hỷ có phần hoang mang, như thể lại trở về cái đêm lạnh giá ấy, cũng một câu nói ngắn gọn như thế, cũng một vẻ mặt thờ ơ như thế, thậm chí đến ngữ điệu của anh cũng không chút thay đổi. Nhưng chỉ một câu bình thản ấy đã cho cô một hơi ấm và sự an toàn đến vô cùng.

Thời khắc ấy, Viên Hỷ không nghĩ sẽ từ chối, bước lên xe anh như có ma xui quỷ khiến. Vừa ngồi vào trong, hơi ấm lập tức bao bọc lấy cô, rất ấm, tốt quá, Viên Hỷ không nén được phát ra một hơi thở dài. Nghe thấy tiếng cười khê của anh, cô nghiêng đầu nhìn, thấy anh nhướn môi lên, lộ ra một nụ cười rất dịu dàng.

Viên Hỷ cũng cười theo, hỏi: “Tìm em à? Có chuyện gì không?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu, “Đến để thăm em, không có gì.”

Phía sau có xe khác chạy đến, nhấn còi ra hiệu cho xe họ chạy nhanh. Bộ Hoài Vũ liếc nhìn Viên Hỷ rồi khởi động xe, khê hỏi: “Muốn đi đâu?”

Viên Hỷ ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh có đói không? Em mời anh đi ăn vậy.”

Bộ Hoài Vũ không hỏi ăn ở đâu mà lái xe thẳng ra ngoài tiểu khu, đến quán ăn nhỏ lần trước họ đã ăn đêm ở đó. Trong quán vẫn đông người, hai người tìm một góc khuất rồi ngồi xuống chọn mấy món, một lúc sau phục vụ đã dọn lên, Viên Hỷ hai tay bưng bát húp một ngụm cháo nóng, cảm thấy hơi nóng xuyên qua cổ họng rồi rơi xuống dạ dày, lúc này mới cảm thấy ấm áp từ trong ra ngoài.

Bộ Hoài Vũ không động đũa, chỉ nhìn cô và dịu giọng hỏi: “Buổi tối chưa ăn à?”

Viên Hỷ cười rồi lắc đầu, đặt bát lại trên bàn rồi cúi đầu ngẩn ngơ. Ba bữa cơm không thiếu bữa nào, chỉ có điều không ăn nổi.

“Tại sao con người phải sống?” Viên Hỷ đột ngột ngẩng lên hỏi.

Bộ Hoài Vũ cứng người, ngẩn ngơ nhìn Viên Hỷ một lúc, sau đó mới rũ mắt xuống, ngón tay vô thức khê sờ quanh mép bàn, một lúc sau mới ngước mắt lên nhìn thẳng vào cô: “Em không nên hỏi tại sao con người phải sống, mà nên hỏi là con người phải làm thế nào mới có thể sống, mới có thể sống thật tốt.”

Không hỏi tại sao sống, chỉ hỏi phải sống thế nào, không hỏi tại sao cô lại sinh ra trong một gia đình như thế, chỉ hỏi cô phải sống tốt cho mình trong gia đình như thế bằng cách nào? Cô thần thờ nhìn Bộ Hoài Vũ, ánh mắt anh sâu thẳm mà sáng rõ, toát lên vẻ bình thản và kiên cường.

Bộ Hoài Vũ khẽ nhướn môi lên, Viên Hỷ bỗng hoàn hồn lại, vội vã nhếch môi lên cười theo rồi quay nhìn nơi khác. Hai người không nói gì nữa, cúi đầu lặng lẽ ăn, như hai người xa lạ chỉ ngồi cùng bàn. Ăn cơm xong, Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, đứng lên, “Đi thôi.”

Viên Hỷ đáp lại rồi đứng dậy theo anh ra ngoài.

Chiếc xe chạy đến dưới tòa nhà của Viên Hỷ, vẫn là Bộ Hoài Vũ gọi cô thức dậy, Viên Hỷ có phần ngượng ngập, không biết vì sao mình lại ngủ thiếp đi, vội cười vẻ lúng túng, “Có lẽ do xe anh thoải mái quá, sao em cứ ngồi lên là muốn ngủ nhỉ!”

Bộ Hoài Vũ chỉ mỉm cười mà không nói gì, có lẽ sợ cô ngủ thiếp đi sẽ cảm lạnh, nên máy điều hòa trong xe chỉnh nhiệt độ rất cao, trên trán anh đã lấm tấm mồ hôi, thấy Viên Hỷ đã tỉnh thì tắt máy điều hòa đi, khẽ nói: “Ngồi một lúc cho bớt nóng rồi xuống, cẩn thận cảm đấy.”

Viên Hỷ ngủ đến nỗi cũng thấy phát nóng cả người, có điều vẫn không định ngồi lại trong xe lâu, cô kéo chặt áo khoác, vừa mở cửa xe vừa cười nói: “Không sao, cách có hai bước chứ mấy, muộn quá rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Cô xuống xe, rồi quay lại nhìn Bộ Hoài Vũ, mím môi thật chặt rồi mới mấp máy nói: “Tối nay... cảm ơn anh.” Nói xong ôm chặt lấy vai đi thật nhanh vào trong. Cô biết Bộ Hoài Vũ vẫn đứng sau lưng nhìn theo, nhưng cô không quay đầu lại. Không phải cô vô tình, không phải cô ích kỷ, mà cô chỉ tham lam, tham lam chút hơi ấm cô có được từ anh, cô không nỡ để hơi ấm ấy dần dần tản mát, cô vẫn cần hơi ấm áp đó để cô gắng gượng quay trở lại ngôi nhà ấy, để đối diện với mẹ, và cả cái gia đình cô chẳng thể cắt đứt.

32. Chương 36

Thứ hai, Viên Hỷ xin công ty nghỉ phép, tuy cuối tháng công việc khá bận nhưng có lẽ trưởng phòng thấy cô chưa bao giờ xin nghỉ nên đã đồng ý. Buổi trưa lúc về nhà bà Viên vẫn có vẻ không vui, chê Viên Hỷ nghỉ chỉ có nửa buổi, cho rằng cô cố ý trốn tránh. Viên Hỷ không giải thích gì, chỉ lặng lẽ vào nhà bếp chuẩn bị bữa trưa.

Thanh Trác tranh thủ lúc mẹ và Tiểu Hồng nói chuyện để lên vào nhà bếp, kéo tay Viên Hỷ hỏi khi nào thì Bộ Hoài Vũ đến dẫn anh đi công viên chơi. Viên Hỷ không dứt ra được, đành dỗ dành anh bảo ngày mai sẽ đi, Thanh Trác mới vui vẻ chịu thôi, rồi hứng chí chạy ra ngoài xem tivi. Nhìn theo bóng anh mình, Viên Hỷ cười với vẻ bất lực, cô không cách nào nhờ Bộ Hoài Vũ đến đưa anh trai đi chơi, công việc của anh vốn đã rất bận, đến ngày cuối tuần cũng thường xuyên không nghỉ ngơi, huống hồ gì bây giờ chẳng phải là cuối tuần. Đùng nói là quan hệ họ hiện giờ khá ngượng ngùng, cho dù trước kia anh chẳng nói gì đi nữa. Cô nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định sẽ hỏi Hà Thích rồi không, nếu được thì có thể nhờ anh đưa anh trai đi chơi, như thế có thể xây dựng tình cảm của cả hai, để anh cô khỏi phải suốt ngày léo nhéo nhắc tên Bộ Hoài Vũ, khiến Hà Thích nghe cũng cảm thấy khó xử.

Buổi chiều mọi người không đi đâu, Viên Hỷ bảo dù gì cô cũng đã nghỉ phép, sáng mai lại đi, như thế cũng có thể đi được nhiều nơi. Bà Viên lại hỏi ý kiến Tiểu Hồng, cô nàng không nói gì, chỉ trốn biệt trong phòng Viên Hỷ không ra.

Từ mờ tối Bì Hối lại đến, đưa cho Viên Hỷ hai vạn tệ. Viên Hỷ muốn viết giấy mượn tiền gì gì đó, nhưng bị Bì Hối nhìn với vẻ khinh thường, cô chỉ nói Viên Hỷ nên tự bảo trọng rồi bỏ về. Bì Hối vừa đi thì Hà Thích đến, bà Viên đang ngồi xem tivi cùng Thanh Trác trong phòng khách, anh lên tiếng chào họ với vẻ thiếu tự nhiên. Viên Hỷ thấy anh ở trong phòng khách quá căng thẳng, bèn lôi anh vào phòng của Bì Hối.

“Có nhìn thấy Bì Hối không?” Viên Hỷ hỏi.

“Hả?” Hà Thích ngẩn ra, rồi vội lắc đầu, “Không thấy, cô ấy có đến à?”

Viên Hỷ gật đầu, “Vừa đi xong, nếu biết anh cũng đến thì em đã bảo nó ngồi đợi một lúc, để đỡ phải gọi xe.” Rồi cô lại nhìn Hà Thích, hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa? Em đi làm chút đồ gì đó cho anh.”

Hà Thích cười, bước đến khẽ ôm lấy Viên Hỷ, lầm bầm nho nhỏ: “Em đừng đi, cứ để anh ôm thế này một lúc, anh không đói. Hai chúng ta đã mấy ngày rồi không được ở riêng với nhau, anh nhớ em.”

Viên Hỷ cười lớn, khẽ vỗ vỗ vào mu bàn tay Hà Thích, rồi bảo: “Chẳng phải hôm qua cả ngày đều ở cạnh nhau à? Còn nhớ em nữa?”

“Ừ.” Cổ họng Hà Thích phát ra một tiếng, rồi mặt dày ôm Viên Hỷ chặt hơn, “Nhớ đấy, không để anh ôm, nên anh nhớ.” Đang nói thì trong phòng khách văng đến tiếng ho của bà Viên, khiến Hà Thích giật mình vội buông tay, kinh hoảng len lén nhìn ra ngoài cửa. Viên Hỷ cười cười, khẽ nói: “Không sao.”

Hà Thích vẫn sợ sệt, không dám đeo bám Viên Hỷ nữa, chỉ kéo cô đến trước mặt, tựa trán mình vào trán cô rồi dịu giọng hỏi: “Ngày mai có kế hoạch gì chưa? Có việc gì cần đến anh không?”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi hỏi: “Ngày mai anh có thể xin nghỉ một ngày không?”

“Ừ, anh nói với lão Từ một tiếng là được, có phải là vẫn đưa họ đi mua sắm?” Hà Thích hỏi.

“Không.” Viên Hỷ lắc đầu, “Anh trai em cứ đòi đi công viên chơi, em muốn nhờ anh đưa đi.”

Hà Thích lặng lẽ nhìn Viên Hỷ một lát rồi sau đó trịnh trọng gật đầu: “Ừ được, anh đưa đi chơi.” Dừng lại một lát rồi anh hạ giọng gọi: “Viên Hỷ?”

“Vâng?”

“Xin lỗi,” Anh khẽ nói, “Hôm qua... lúc dạo phố... Anh không cố ý, anh... chỉ thấy không quen... anh...”

“Đừng nói nữa.” Viên Hỷ đưa tay lên bịt miệng anh, “Không cần giải thích, em hiểu.”

Hà Thích thở dài, kéo Viên Hỷ vào lòng, dụi dụi cằm mình vào đầu cô, “Viên Hỷ, chúng ta phải kiên trì, mọi chuyện sẽ qua, có phải không?”

Viên Hỷ khẽ “ừm” một tiếng, hai tay vòng lại sau lưng anh, ôm lại.

Tiến Hà Thích về rồi, Viên Hỷ vừa vào nhà thì bà Viên đã theo sau cô. Bà Viên quan sát nét mặt Viên Hỷ trước, rồi mới hỏi: “Con muốn nhờ Hà Thích đưa anh con đi chơi?”

Không biết do cánh cửa cách âm không tốt lắm, hay là do tai mẹ cô quá thính nữa. Viên Hỷ liếc nhìn cánh cửa rồi nhìn mẹ mình, cố gắng hỏi lại với giọng điệu bình thản nhất: “Mẹ, sau này đừng nghe trộm bọn con nói chuyện được không? Nếu mẹ muốn biết gì thì có thể hỏi con, cũng có thể ngồi cạnh mà nghe.”

“Ai nghe trộm? Có đâu cái kiểu nói mẹ mình thế hả?” Bà Viên mặt đỏ bừng, có vẻ xấu hổ bèn cắt ngang lời Viên Hỷ.

Viên Hỷ cười khổ một cách mệt mỏi, không trả lời mà vòng qua mẹ mình để vào phòng khách. Bà Viên túm ngay lấy cánh tay cô, “Cô đừng có trốn tôi mãi.”

Viên Hỷ ngừng lại, quay người đứng trước mặt mẹ, “Còn chuyện gì nữa?”

Bà Viên nói: “Tôi không yên tâm cái cậu Hà Thích kia.”

Viên Hỷ cười cười, có vẻ rất bất lực, “Con biết mẹ có thành kiến với Hà Thích, nhưng anh ấy là người tốt. Anh trai tuy trẻ con nhưng trong mắt người khác thì vẫn là một người đàn ông, mẹ có gì mà không yên tâm? Hơn nữa, con cũng đi cùng, mẹ vẫn thấy không ổn à? Năm ngoái con và Bộ Hoài Vũ cũng đưa anh trai đi chơi, chẳng vấn đề gì cả.”

Bà Viên sắc mặt dịu lại, có điều vẫn tỏ ra e ngại, “Hà Thích có ổn không? Mẹ vẫn thấy không yên tâm.”

Viên Hỷ thật không biết phải nói gì nữa, chỉ nhìn mẹ mình và kiên nhẫn giải thích: “Mẹ, con đã quyết định ở bên anh ấy rồi,” Rồi cô chỉ vào chiếc nhẫn trên tay cho mẹ thấy, nói tiếp, “Mà bọn con đã đính hôn rồi.

Nếu mẹ muốn để anh trai sau này sống cùng con thì tốt nhất là bây giờ hãy để anh ấy tiếp xúc nhiều với Hà Thích, ít nhất hai người có thể có tình cảm với nhau, như thế không ổn à?”

Bà Viên cuối cùng cũng có vẻ bị thuyết phục, vừa gật gù xong thì lại nghĩ đến Tiểu Hồng, “Thế Tiểu Hồng thì sao?”

“Cùng lắm đưa cô ta đi cùng.”

“Không được!” Bà Viên vội phủ quyết, “Anh trai con hễ vào công viên là như đứa trẻ ấy, không nên để Tiểu Hồng thấy thì hơn.”

“Nhưng mẹ à, Tiểu Hồng sớm muộn gì cũng sẽ biết tình trạng của anh thôi, mà mẹ cũng không nên giấu giếm chuyện này, như thế không đạo đức tí nào. Mẹ, đừng cưới vợ cho anh nữa, không được ư? Con và Hà Thích sẽ chăm sóc anh.” Có lẽ trong lòng vẫn còn lại chút hy vọng nên Viên Hỷ thử thuyết phục mẹ mình. Nhưng cô không thắng được sự cố chấp của bà, vừa nghe cô nói là sắc mặt bà Viên lập tức sa sầm, liếc cô một cái rồi hậm hực nói: “Cô đừng chơi trò này với tôi, tôi là mẹ cô, chả nhẽ tôi không biết tâm tư cô à, có phải Hà Thích lại nói gì với cô không? Nó không muốn cưới vợ cho anh cô chứ gì?”

Viên Hỷ cười mỉa mai, cuối cùng cũng chịu thua, cô cắn môi quay mặt đi hít thở một lúc rồi mới quay lại nhìn mẹ, hỏi: “Vậy mẹ bảo làm sao đây?”

Bà Viên trầm tư, bà cũng hết ý kiến rồi, Thanh Trác cứ nằng nặc đòi đi công viên chơi, không đi không được, thế thì đi, nhưng Tiểu Hồng thì sao? Nghĩ ngợi một lúc, rồi Bà Viên nghiêng răng nói: “Đi thôi, đi hết, mẹ dặn dò anh con để nó đừng phá phách là được.”

Viên Hỷ lạnh lùng nhếch môi, không nói gì.

33. Chương 37-38-39

Thanh Trác vừa nghe nói sẽ dẫn anh đi công viên trò chơi thì rất vui sướng, bà Viên và Viên Hỷ phải dỗ dành mãi mới chịu đi ngủ, hôm sau tỉnh dậy rất sớm, trời mới tờ mờ sáng đã chạy ra phòng khách lay Viên Hỷ tỉnh giấc, cố đè nén niềm vui hét lên nho nhỏ: “Tiểu Hỷ, Tiểu Hỷ, dậy nhanh đi, lát nữa là muộn đó!”

Viên Hỷ mò đi động ra xem, mới có sáu giờ, nên cô đành khe khẽ đỡ cho Thanh Trác đi ngủ thêm một lúc, bảo phải chơi cả ngày rất mệt, không ngủ đủ thì buổi chiều không có sức chơi đâu, cô sẽ phải đưa anh về sớm. Thanh Trác sợ không được chơi cả ngày nên đành ầm ừ quay trở về phòng. Viên Hỷ không ngủ nổi nữa, mắt mở trừng nhìn sắc trời nhòa nhạt ngoài kia, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Hà Thích nói cô phải kiên trì hơn, mọi chuyện rồi sẽ qua, nhưng tại sao cô không bao giờ nhìn thấy chút tia hy vọng?

Một lúc sau trong phòng vắng đến tiếng động khe khẽ, cửa lại bị mở ra, lần này là bà Viên. Viên Hỷ vội vàng nhắm mắt vờ ngủ. Bà Viên rón rén bước tới, kéo cánh tay Viên Hỷ lộ ra ngoài vào chặn trở lại, sau đó tấn chặn lại cho cô rồi mới lần mò vào nhà bếp, một lát sau, trong nhà bếp vắng ra tiếng nước chảy róc rách.

Đó chính là tình mẹ sao? Những gì bà có thể cho cô cũng chỉ có thể thôi, phải không? Viên Hỷ khẽ quay nghiêng đầu vào trong, cắn mạnh chặn không để mình phát ra âm thanh nào, nhưng nước mắt lại tuôn ra mà không thể kiềm chế nổi, nước mắt trượt qua mũi, lặng lẽ rơi ướt gối đầu.

Mọi người ăn sáng xong thì ngồi đợi Hà Thích, Thanh Trác cứ nhấp nhộm mãi, mấy lần chạy ra cửa sổ thò đầu ra xem xe Hà Thích đã đến chưa, đến chín giờ hơn thì bà Viên cũng bắt đầu sốt ruột, hỏi Viên Hỷ: “Sao cậu ta chưa đến? Hai đứa hẹn nhau mấy giờ?”

Viên Hỷ cũng thấy rất lạ, cô và Hà Thích hẹn tám giờ rưỡi, theo lý thì đã đến từ lâu rồi mới phải. Cô gọi di động cho Hà Thích, nhưng tiếng chuông reo mãi cũng chẳng thấy ai nghe máy, cô bắt đầu thấy bất an, lo cho Hà Thích trên đường đi gặp phải tai nạn. Nhấp nhòm bản khoản đến hơn mười giờ, cuối cùng Hà Thích cũng gọi đến.

“Viên Hỷ, xin lỗi em, hôm nay anh không đi được rồi.” Giọng nói đầy vẻ hối lỗi của anh vọng đến.

“Sao vậy? Gặp chuyện gì trên đường à?” Viên Hỷ vội vàng hỏi.

“Không.” Hà Thích vội đáp, ngừng một lát rồi giải thích, “Không có gì, lão Từ đột ngột bận việc nhà, anh ấy về nhà rồi, anh không bỏ đi được. Hôm khác anh sẽ đưa Thanh Trác đi, được không? Em giải thích với dì nhé.”

Nghe nói anh chỉ bận công việc, Viên Hỷ thở phào nhẹ nhõm. “Vâng, không sao, anh cứ bận việc đi.” Quay lại nhìn bà Viên và Thanh Trác, Thanh Trác đang ngồi trên salon xỉ mặt ra như sắp khóc đến nơi, sắc mặt bà Viên cũng không khá gì hơn.

Hà Thích thấy rất ngượng ngùng, cứ xin lỗi mãi trong điện thoại rồi hỏi Viên Hỷ: “Vậy hôm nay em định thế nào?”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi đáp: “Em đưa họ đi dạo phố trước vậy. Không sao, anh cứ bận việc mình đi.”

Hà Thích nói: “Cũng được, tối về nhà gọi điện cho anh nhé, anh sẽ đến đón mọi người.”

Hà Thích đợi Viên Hỷ trả lời rồi mới cúp máy, rồi đứng trầm mặc một lúc mới quay lại. Ella đang đứng trên một chân dựa vào cửa, nhìn anh nửa cười nửa không: “Anh chẳng đã nói sẽ không giấu cô ấy bất kỳ chuyện gì sao? Tại sao không nói cô ấy biết sự thực, bảo anh bây giờ vì phải chăm sóc em nên mới không đi với cô ấy được?”

Hà Thích im lặng, chỉ cúi đầu đi đến dìu Ella ngồi lên giường, rồi khẽ nhắc chiếc chân bị thương của cô lên, sau đó đắp tấm chăn lên người cô. Vừa định quay lưng bỏ đi thì bỗng bị Ella túm chặt lấy tay, cơ thể anh cứng đờ, rồi chậm chậm quỳ xuống bên giường, cũng không ngẩng đầu lên mà từ từ gỡ tay cô ra.

Ella cắn mạnh môi, mắt hoe đỏ, túm chặt lấy anh không buông. Hà Thích không dám mạnh tay quá, nên đành ngước lên nhìn cô, khẽ nói: “Buông tay ra, Ella, cứ phải thế sao?”

“Em cũng không muốn thế, anh nghĩ em muốn vậy à? Nếu có thể, em cũng muốn giữ tự trọng của mình rồi quay lưng bỏ đi, nhưng em không thể.” Ella cắn chặt môi, cố gắng không chế giọng mình đang run lên, cố gắng để nó có vẻ bình tĩnh, “Em cũng muốn tha cho anh, nhưng rồi ai tha cho em? Hà, anh bảo em biết, ai sẽ giúp em đây? Em yêu anh, Hà, em thật sự yêu anh.”

Không còn tự trọng, không còn cao ngạo, những thứ ấy cô đã bỏ đi mất từ khi quyết định đuổi theo anh về nước. Cô về đây dưới cái mác đi du lịch, nhưng ai cũng rõ trong bụng là cô về vì anh, anh biết, lão Từ cũng biết, e là đến Viên Hỷ của anh cũng biết. Cô vốn ngỡ rằng chỉ cần mình quay về bên anh thì không cần làm gì, cô gái kia cũng sẽ hoảng loạn, tự nghi thần nghi quỷ, ghen bóng ghen gió với anh. Cô đã nghĩ, chỉ cần mình xuất hiện ở đây thì sẽ là chứng ngại lớn nhất của họ, sẽ trở thành khởi đầu của mọi mâu thuẫn. Ngờ đâu, cô gái kia lại thông minh đến thế, có thể làm được chuyện không hỏi gì, không nói gì, thậm chí phớt lờ sự tồn tại của cô.

Hà Thích lặng im nhìn Ella, vẻ kiên cường gắng gượng và bi thương trên nét mặt cô đã đâm vào trái tim anh, nơi nào đó của trái tim anh bắt đầu mềm dần, bắt đầu điều khiển anh đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô. Khoảnh khắc ngón tay anh chạm vào gò má mềm mại kia, anh đột nhiên sực tỉnh, động tác này quá thân mật! Anh giật mình, hoảng loạn rút tay lại.

Ella chụp lấy tay kia của anh, kêu lên vẻ vui sướng: “Anh vẫn thương xót em, anh vẫn yêu em, có phải không?”

“Ella! Người anh yêu là Viên Hỷ!” Anh đáp, cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, chậm rãi nhưng cương quyết rút tay mình ra khỏi tay cô, trầm giọng nói, “Anh thừa nhận đã từng thích anh, vì em giống một ngọn lửa, không ai có thể kháng cự được sự theo đuổi của em. Nhưng anh không yêu em, người anh yêu chỉ có Viên Hỷ, từ đầu đến cuối chỉ có cô ấy, em biết mà.”

Ella nhìn thẳng vào mắt anh, một lúc lâu sau, vẻ điên cuồng trong mắt cô đã dần nguôi lạnh, cô nhìn anh, bình thản hỏi: “Lúc đầu anh chấp nhận em là vì em khá giống cô ấy, đúng không?”

Hà Thích trầm mặc một lúc rồi vẫn gật đầu.

Ella cười giễu, rồi lát sau lại hỏi: “Cô ấy có chỗ nào tốt hơn em? Hà, phải cho em lý do chứ? Cho dù là đáng vẻ, gia thế hay học lực, hoặc tính cách, cái gì cũng được. Anh bảo em nghe, cô ấy tốt hơn em ở chỗ nào, được không? Dù sao cũng phải để em thua một cách tâm phục khẩu phục chứ?”

“Không có lý do.” Hà Thích đứng lên, chậm chậm dựa vào tường, hơi cúi đầu xuống, “Em và anh đều biết tình yêu không cần lý do. Có lần em hỏi anh ánh tịch dương đẹp nhất anh từng thấy là ở đâu, anh đã trả lời là khi còn học ở đây. Em còn nhớ không?”

Ella gật đầu, cô còn nhớ, đó là khi hai người đã quen nhau được ba tháng. Lúc đầu anh luôn tỏ ra lạnh nhạt với cô, rất ít nói, nhưng cô đã say mê anh, lúc nào cũng viện đủ lý do để tiếp cận anh. Có một hôm lại gặp nhau trong trường khi trời chạng vạng tối, cô đuổi theo cạnh anh để trò chuyện, khi ấy mặt trời đang dần khuất núi, cô vô tình nói một câu: “Hà, anh thấy tịch dương hôm nay đẹp biết bao! Em chưa bao giờ nhìn thấy ánh tịch dương nào đẹp như vậy! Còn anh thì sao?”

Khi ấy cô cũng chỉ nói vu vơ thế thôi, ngờ đâu anh lại dừng chân thật, và nhìn theo hướng tay chỉ của cô. Cô rất vui mừng, ngỡ rằng cuối cùng đã tìm ra chủ đề anh có hứng thú, nên vội hỏi: “Ánh tịch dương đẹp nhất anh từng thấy là ở đâu thế?” Khi ấy anh đã im lặng rất lâu, sau đó mới nhìn bầu trời phía xa và lãnh đạm đáp, đó là khi anh còn học ở trong nước, rồi sau đó phớt lờ cô, vội vã bỏ đi. Cô còn tưởng mình lại chọc giận anh, chẳng ngờ sau hôm đó, anh đột nhiên chấp nhận sự theo đuổi của cô.

Anh không thể quên buổi chiều hôm ấy, ánh tịch dương, ráng chiều, cũng không thể quên được cô ấy. Anh vốn định tìm cô ấy để tính sổ, vì cô ấy đến cả tên anh cũng không nhớ, khiến anh bị mất mặt vô cùng trước mặt bạn bè. Nhưng đến khi anh gặp được cô ấy thì hiểu rằng không thể làm gì được.” Hà Thích khẽ nói, ngược ánh mắt trong sáng lên nhìn Ella, “Em hỏi anh vì sao lại yêu cô ấy, thực ra anh cũng không nói rõ được, từ khoảnh khắc cô ấy nhắm tịt mắt, rụt cổ lại và né tránh ngón tay của anh, anh đã bắt đầu yêu rồi, không có lý do gì, chỉ trong tích tắc. Có lẽ cô ấy không thể hơn em, nhưng anh yêu cô ấy. Ella, về đi, đừng cố chấp nữa, được không? Có lẽ sau này em sẽ nhận ra, đối với anh, phần nhiều chỉ do em không cam tâm, chứ chẳng phải tình yêu.”

Ella lặng im, một lúc sau mới cười vẻ bất lực và nhún nhún vai, “Hà, tại sao anh không thể lừa dối em? Nể tình cái chân em suýt tí nữa bị luột chín, anh cũng nên an ủi em mới phải chứ nhỉ?”

Hà Thích ngăn người nhìn Ella, không hiểu vì sao tâm trạng lại cô chuyển biến nhanh thế. Ella hình hình mũi với anh, cười nói: “Đừng ngạc nhiên, anh biết tính khí em mà, lúc này em muốn thử ràng buộc anh lần cuối, ngờ đâu mới bắt đầu đã thua cô ấy. Em nghĩ nếu như em không hỏi câu hỏi về ánh tịch dương ấy, có lẽ anh đã không chấp nhận em, phải thế không? Nếu anh đã khiến em tổn thương đến thế, em cũng chẳng thiết phải chết đi sống lại vì anh, cứ như lần trước ta nói đi, làm bạn, hay là em là em gái anh nhé, được không?”

Hà Thích không ngờ cô lại thông suốt nhanh đến thế, thử phào một hơi, thấy cô còn làm mặt hề với mình thì không nhịn được cười: “Cái con bé này, tự đứng lại muốn làm em gái?”

“Được rồi!” Ella cười, khoát tay, “Chừa lại chút sĩ diện cho em đi. Rót cho em miếng nước, lúc này diễn vở kịch lớn như thế, một chết đi được!”

Hà Thích dở khóc dở cười, vào nhà bếp lấy nước cho cô, lại hỏi: “Sao lại bắt cần vậy, để chân bông đến mức ấy?”

“Anh tưởng em muốn à?” Ella lườm anh một cái, uống nước ừng ực, rồi lại nhét cốc vào tay anh, réo lên, “Rót em thêm cốc nữa!”

Hà Thích bị cô sai khiến đến không thể làm gì hơn, đành rót thêm nước, “Uống chậm thôi, em thể này thì sống một mình cũng không ổn, thôi cứ vào bệnh viện đi, được không? Để bố mẹ em thấy khỏi phải máng anh.”

Ella cười ranh mãnh, liếc Hà Thích: “Anh sợ em sai vặt mới tống khứ em vào bệnh viện chứ gì? Anh cũng biết em ghét bệnh viện nhất mà, không đi đâu. Em cứ muốn sai vặt anh đấy, hê hê, nếu anh không đến, em sẽ gọi điện cho Viên Hỷ của anh, bảo cô ấy đến chăm sóc em. Thấy đáng về trung thực hồn hậu của cô ấy, chắc chắn sẽ không nỡ từ chối yêu cầu của một người đáng thương thế này đâu.”

“Em!”

“Em sao nào?” Ella hất cằm, “Ở đây em chỉ quen mình anh, bị bỏng không gọi anh thì gọi ai? Hừ, nếu anh không đến thì em gọi cho Viên Hỷ thật đấy, tuy chúng em là tình địch, nhưng có lẽ cô ấy cũng sẽ không thấy chết mà không cứu.”

Hà Thích thấy tính khí đại tiểu thư của Ella đã bộc phát thì cũng bất lực, đành kiên nhẫn dịu giọng bảo: “Thì còn lão Từ mà? Anh bảo anh ấy đến chăm sóc em được không?”

“Hừ! Không được!” Ella hừ một tiếng, “Trước kia em đã đá người ta, sao còn mặt mũi nào bảo người ta chăm sóc mình? Anh thì khác, là anh đá em, anh đã nợ em, em không sai khiến anh thì tìm ai đây?”

Hà Thích nhenh lời, đành thở dài nói: “Được, bà cô, em nói đi, buổi trưa ăn gì? Anh mua cho em.”

Ella cười, đắc ý nhìn Hà Thích, “Em muốn ăn pizza.”

Hà Thích lắc đầu, bực bội trừng mắt nhìn Ella, “Ba hồi khóc ba hồi cười, thay đổi nhanh thật! Em bảo xem em cũng hơn hai mươi tuổi rồi, không thấy xấu hổ à?”

“Không xấu hổ! Tất nhiên!” Ella cười.

Thanh Trác không được đi công viên nên suốt ngày xỉ mặt ra, bà Viên thấy thế cũng bực bội, nhân lúc Tiểu Hồng đi vệ sinh mới hỏi Viên Hỷ có thể nhờ Bộ Hoài Vũ đến dẫn Thanh Trác đi được không.

Viên Hỷ cau mày: “Bọn con chỉ là bạn, người ta cũng có công việc, sao bắt đến đưa anh đi được?”

“Hừ! Đã bảo cậu Hà Thích kia không yên tâm được, thế mà con không tin. Đừng ương bướng mãi, cứ tưởng như mẹ muốn hại con vậy, con là con gái mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn con được tốt? Mẹ thấy Bộ Hoài Vũ kia giỏi hơn Hà Thích nhiều!”

Thanh Trác không hiểu bà Viên đang nói gì, chỉ nghe thấy câu Bộ Hoài Vũ giỏi hơn Hà Thích thì cũng gật đầu theo: “Bộ Hoài Vũ tốt, Bộ Hoài Vũ tốt, anh ấy sẽ đưa con đi chơi.”

Viên Hỷ biết không nói rõ được với họ nên dứt khoát im lặng, chỉ đứng dậy bảo: “Con đi xem Tiểu Hồng thế nào, sợ cô ta bị lạc đường.” Nói xong bèn trốn đi, bà Viên đành hậm hực tức tối ngồi lại.

Mấy người lại đi dạo suốt buổi chiều, Tiểu Hồng lại đòi mấy thứ, Viên Hỷ đều mua tất, gương mặt Tiểu Hồng lần đầu có nụ cười, sau đó thậm chí còn dễ dàng nói vài câu với Thanh Trác, khiến bà Viên hỉ hửng vui sướng, lúc ấy mới quên đi chuyện Hà Thích thất hẹn.

Buổi tối lúc về nhà cô nhận được điện thoại của Hà Thích, nghe nói mọi người đã về nhà, anh có vẻ cuống quýt: “Đã bảo anh sẽ đi đón mà? Dạo phố xong sao không gọi cho anh?”

Viên Hỷ cười cười: “Bọn em cách công ty anh khác xa, hành hạ anh làm gì, hơn nữa em cũng biết đường mà.”

Hà Thích vẫn có vẻ không vui, thì thào nói: “Nhưng anh nhớ em, hôm nay chưa nhìn thấy em, bây giờ anh đến nhé? Em lên xuống lầu đi, anh đưa em đi hóng gió, thế nào?”

Đang nói thì Ella trong phòng ngủ bỗng hét lên “ui chao” một tiếng, khiến Hà Thích giật bắn mình vội bịt ống nghe lại, nhưng Viên Hỷ đã nghe thấy, cô tưởng Hà Thích vẫn ở trong văn phòng nên cũng không nghĩ gì khác, chỉ cười hỏi: “Có phải cô Ella kia không? Sao thế?”

Hà Thích bực bội nhìn vào trong phòng, rồi đi ra ngoài cửa: “Có thể cô nàng bắt cần đá văng dây điện cấm vì tính ra rồi, làm nó tắt mất.” Anh sợ Ella lại bày trò nên cũng không dám nói nhiều với Viên Hỷ, trò chuyện thêm vài câu rồi cúp máy. Quay lại đi vào phòng, anh trừng trừng nhìn Ella, giận dữ: “Con bé này em lại bày trò gì nữa? Có ý hả?”

Ella cười, ngồi dậy khỏi giường rồi đặt chân bị thương xuống trước, cười hí hí: “Chân em đá phải nguồn điện, bị điện giật còn không cho hét à?”

Hà Thích biết rõ cô làm loạn, nhưng cũng không nói gì, chỉ bắt lực nhìn một cái rồi rót nước đem đến cho cô: “Còn cần gì nữa? Anh mang hết đến bên giường, lát nữa anh đi rồi.”

“Anh vẫn đi à?” Ella ngạc nhiên, thấy Hà Thích gật đầu thì hỏi với vẻ không thể tin nổi, “Hà, anh có cần cứng nhắc quá không? Chúng ta có phải chưa ở cùng nhau bao giờ đâu, có cần vạch rõ giới hạn đến thế không?”

Hà Thích trầm tư, đứng dậy lấy áo khoác: “Ừ, chính vì chúng ta đã từng ở cùng nhau, nên bây giờ mới phải phân rõ ràng, anh không muốn Viên Hỷ hiểu lầm rồi đau buồn.”

Ella cười giễu, “Nhưng anh đã lừa dối cô ấy, tại sao không dám nói anh đang ở chỗ em? Còn nói gì mà ở văn phòng, xì!”

“Cái đó khác.” Hà Thích nói, đã đi ra phía ngoài. Ella vội kêu: “Nhưng anh đi rồi em phải làm sao? Nửa đêm muốn đi vệ sinh thì sao?”

Hà Thích dừng lại quay nhìn Ella, nói: “Nhìn này.” Rồi trong ánh mắt của cô, anh nhấc một chân lên, nhảy lò cò chậm chậm ra cửa, đến cửa còn quay lại nhìn cô về nửa cười nửa không, “Rõ chưa? Nhớ dựa vào tường, cẩn thận thì sẽ không sao.”

Ella dở cười dở mếu, lại gào: “Vậy ngày mai em phải đổi thuốc thì sao?”

“Ngày mai anh lại đến đón em đi đổi thuốc.” Hà Thích nói xong rồi cười bỏ đi, sau đó ở phòng khách vắng đến tiếng khóa cửa. Ella ngẩn người rồi hậm hực đấm mạnh xuống giường.

Hà Thích đã nghe thấy, không nén nổi phải lắc đầu, khẽ cười. Buổi sáng khi anh vừa đi thì nhận được điện thoại của Ella, cô nàng sụt sịt bảo chân bị bỏng rồi, không nhúc nhích gì được. Anh cứ nghĩ cô nàng nói quá để làm nũng, nào ngờ thấy rồi mới biết mức độ nghiêm trọng, hỏi thì mới biết cô muốn nấu mì ăn, kết quả là đổ cả nồi nước xuống chân. Người nhà cô đều ở nước ngoài, cô cũng lớn lên ở nước ngoài, lần này đuổi theo anh về nước, anh không thể cứng rắn bỏ mặc cô, nên đành vội đưa cô đi bệnh viện. Anh vốn không muốn dối Viên Hỷ, nhưng không hiểu vì sao mà lại nói dối trong điện thoại, có lẽ trong tiềm thức vẫn sợ mẹ của cô chẳng. Anh sợ bà Viên biết anh ở nước ngoài như thế sẽ càng khinh thường, nếu không thì tại sao anh không dám nói thực với Viên Hỷ?

Lúc Hà Thích đến nhà Viên Hỷ thì đã hơi muộn, anh không dám gọi điện, chỉ nhắn tin cho cô, hỏi: “Ngủ chưa?” Viên Hỷ vốn đã nằm rồi, thấy tin nhắn này thì lại dè dặt bò dậy khỏi salon, rón rén ra cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy Hà Thích đứng dưới. Cô không dám gọi anh lên nên khoác áo rồi lượn ra cửa như tên trộm, lúnh quýnh chạy xuống cầu thang.

Hà Thích thấy đáng về Viên Hỷ như thế thì không nhịn được cười, hớn hỏ hỏi: “Em trộm được món gì hay à?”

Viên Hỷ cuống quýt bịt chặt miệng anh, lại e dè nhìn phía sau rồi thì thào: “Xe anh đâu? Sao không thấy?”

Hà Thích cười cười, kéo tay Viên Hỷ đi ra ngoài, thì thầm lại với vẻ đặc ý: “Anh sợ tiếng xe đánh thức mẹ em nên đậu nó phía ngoài kia.”

Viên Hỷ thấy vẻ e dè sợ sệt của anh cũng không nhịn được cười. Hai người chui vào xe, Hà Thích vội mở điều hòa, vừa xoa xoa tay cho Viên Hỷ vừa cười đùa: “Sao anh thấy hai chúng ta cứ như đang lên lút yêu đương ấy nhỉ?”

“Nói vậy.” Viên Hỷ cười.

Hà Thích cười hê hê, rồi nhìn Viên Hỷ không nói, cô bị anh nhìn đến lúng túng, mặt cũng nóng ran, rút tay mình ra rồi hỏi ra vẻ vô sự: “Hôm nay làm việc mệt không? Muộn thế này mà anh còn đến làm gì, lát nữa về sớm mà nghỉ ngơi nhé.”

“Ừ.” Hà Thích thì thầm đáp lại, rồi kéo tay Viên Hỷ tiếp tục xoa xoa, liếc nhìn Viên Hỷ rồi cười hì hì: “Viên Hỷ, em lùi ra sau trốn gì đấy? Vẫn sợ anh à?”

Viên Hỷ thấy anh phát giác ra cử động của mình thì mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cố cứng miệng: “Em có trốn gì đâu nào, anh...” Câu chưa nói dứt, đôi môi anh đã áp xuống mềm mại, di chuyển trên môi cô, cực kỳ ấm áp. Một lúc lâu sau mới kết thúc, không khí có phần rối loạn. Cô gục đầu xuống không dám nhìn anh, trong một lúc, hai người chẳng ai biết nói gì. Lại một lúc sau, hơi thở Hà Thích mới bình ổn lại, anh nhìn Viên Hỷ như không có chuyện gì xảy ra, cười hỏi: “Viên Hỷ, chúng ta có phải là lần đầu hôn nhau đâu, tại sao mặt em vẫn đỏ như thế?” Khựng lại một chút, “Haizzz, Viên Hỷ, anh phát hiện ra dù là anh ôm em, hay em ôm anh thì hình như em đều sợ anh hôn em, lần nào mặt cũng đỏ kinh khủng, hình như từ thời đi học chúng ta đã thế rồi, phải không?”

Viên Hỷ có phần thẹn quá hóa giận, co tay lại định đẩy anh nhưng bị anh túm chặt lấy rồi vội vàng cười giả lả: “Không nói nữa, không nói nữa, em đừng bực mình mà.”

Viên Hỷ vừa buông tay thì không ngờ Hà Thích lại phát ra tiếng cười rõ ràng là đang cố gắng kìm nén, cô thắc mắc nhìn anh, anh cũng cố nhịn cười nhìn cô, vội khoát tay, “Không có gì không có gì.” Thấy Viên Hỷ vẫn nhìn mình vẻ nghi ngờ thì cuối cùng không nhịn nổi nữa, khẽ sát tai Viên Hỷ thì thào: “Lúc này anh sức nghĩ, chúng mình chỉ mới hôn nhau mà mặt em đã đỏ thế kia rồi, sau này... khi chúng ta ở bên nhau... lúc đó... em sẽ thế nào nhỉ...”

“Ở bên nhau?” Viên Hỷ không rõ anh đang ám chỉ cái gì, ngẩn ngơ nhìn Hà Thích, “Chúng ta chẳng phải đang ở bên nhau sao?”

Hà Thích nín cười không nói, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Viên Hỷ thấy ánh mắt anh mỗi lúc một thâm trầm, mới sức hiểu ra anh đang nói gì, sắc đỏ lúc này vừa tan giờ lại kéo đến, còn đậm hơn cả lúc này, lần này cô thực sự thẹn quá hóa giận, cắn môi đánh vài cái lên cánh tay Hà Thích, “Cho anh nghĩ bậy này! Nghĩ bậy nữa đi!!!”

Hà Thích chỉ cười, để mặc cô đánh, sau đó nắm chặt tay cô, thì thầm: “Nhưng anh cứ nghĩ bậy đấy, làm sao đây? Viên Hỷ, đợi qua đợt này rồi chúng ta kết hôn nhé, được không? Anh không đợi nổi nữa rồi.”

Giọng anh trầm đến độ khàn cả đi, Viên Hỷ nghe mà tim đập thình thịch, không dám nhìn vào mắt anh, chỉ nói bừa: “Mặc kệ anh.” Rồi vội vàng ra khỏi xe, sau lưng vang đến tiếng cười nho nhỏ của Hà Thích, cô cũng chẳng dám quay lại, chỉ cúi gằm đầu cắm cúi đi, lúc gần đến đầu cầu thang thì bị Hà Thích kéo lại. “Đùa em thôi.” Anh cười nhỏ, rồi đưa tay vén mái tóc của Viên Hỷ, hôn lên trán cô và khẽ nói: “Mau lên đi, mai anh có việc, hôm sau nữa đến đưa mọi người đi công viên nhé?”

Viên Hỷ “vâng” rồi đi lên, vào nhà rồi mà nhịp tim vẫn chưa bình thường trở lại. Phòng mẹ cô vẫn không động tĩnh, Viên Hỷ thở phào nhẹ nhõm, vội cởi áo khoác rồi chui vào trong chăn, phát giác ra vẫn còn chút hơi ấm đọng lại trong đó thì gương mặt cô nở nụ cười thẹn thùng, rồi cứ thế nhìn lên ngọn đèn trắng trên đầu mình mà nghĩ ngợi linh tinh.

Đến tận nửa đêm cô mới thiếp đi, lại mơ thấy những giấc mơ rất lạ lùng và rối loạn, lúc thì anh trai kết hôn, nhưng sau đó không hiểu sao lại thành là hôn lễ của cô và Hà Thích; lúc khác thì cô mặc áo cưới đứng trong nhà thờ, nhưng rồi lại biến thành cảnh động phòng hoa chúc kiểu Trung, có người lật tấm khăn voan che mặt cô lên, cô ngẩng lên với nỗi vui mừng, nhưng phát hiện ra người đứng trước mặt lại là Bộ Hoài Vũ...

Cô giật mình tỉnh giấc, nhìn đắm đắm xuống nơi mình nằm, mới nhận ra mình chỉ là đang nằm mơ thôi. Nhà bếp vang tiếng động, cô mặc quần áo rồi đến đó, mẹ cô liếc nhìn một cái rồi nói: “Đi rửa ráy, rồi gọi anh con dậy.”

Viên Hỷ không nói gì, đi vào phòng vệ sinh, xong xuôi ra khỏi anh trai dậy. Thanh Trác co ro trên giường mơ màng nhìn Viên Hỷ, nằm ườn ra không chịu dậy, nói với vẻ đáng thương: “Tiểu Hỷ, cho anh nằm chút nữa đi, bụng anh hơi đau.”

“Dậy đi, anh.” Viên Hỷ dỗ dành, vì ngờ anh lại lười biếng nên đưa tay kéo anh dậy, “Chúng ta nói hôm nay đi chơi nữa mà? Anh không dậy thì làm sao đi?”

“Đi công viên hả?”

“Ừ, đi mua đồ cho Tiểu Hồng trước, rồi mai đi công viên sau.”

Thanh Trác nghe thế lại lần đùng ra, cầu xin: “Thế anh không đi đâu, anh đau bụng, em và mẹ đưa cô ta đi đi, em bảo Bộ Hoài Vũ đến đưa anh đi chơi đi!”

“Không được!” Viên Hỷ nghe tên Bộ Hoài Vũ là thấy phiền não, đặt quần áo Thanh Trác lên giường, “Đừng giả vờ đau bụng nữa, em cho anh mười phút, anh phải ngoan ngoãn dậy mặc quần áo, không thì ngày mai em không đưa anh đi công viên chơi nữa!”

Viên Hỷ nói xong liền bước ra ngoài, rồi lại gọi Tiểu Hồng phòng kế bên dậy. Một lúc sau cô nàng đi ra, hơi gật đầu với Viên Hỷ rồi vào phòng vệ sinh. Viên Hỷ khó xử nhìn theo bóng dáng cô ta, không biết phải trò chuyện gì.

Khi Viên Hỷ giúp mẹ bày biện bàn ăn thì Thanh Trác mới lừ đừ ra ngoài, mà tay còn ôm bụng, ầm ục bảo đau bụng. Bà Viên cũng nghĩ là anh muốn trốn cảnh đi chơi với Tiểu Hồng nên làm ra vẻ đau bụng, thế là trừng mắt, nói bằng giọng nghiêm khắc hiem có: “Đi đánh răng nhanh, xong ra ăn cơm, hôm nay phải đi mua nữ trang với Tiểu Hồng, tám giờ hơn rồi, lè mề nữa thì không đi được đâu.”

Thanh Trác bĩu môi có vẻ uất ức, suýt nữa thì khóc òa, lại sợ mẹ mắng nên đành trề môi đi đánh răng. Nhưng đến lúc ăn sáng thì lại nói không ăn nổi nữa, chỉ ôm bụng kêu la đau. Viên Hỷ sợ hãi, vội dìu anh đến nằm xuống giường.

Bà Viên thì lại nghi ngờ Thanh Trác giả bệnh, nhưng có mặt Tiểu Hồng cũng không tiện nói gì, “Chắc cảm lạnh rồi, uống ít nước nóng là khỏi ngay.” Nói xong rồi cười với Tiểu Hồng, “Hay chúng ta đợi một lát cho bụng nó hết đau rồi đi, nhé?”

Tiểu Hồng gật đầu, liếc nhìn Thanh Trác một cái rồi cúi đầu nói: “Đợi anh ấy khỏe rồi đi.” Nói xong lại chui vào phòng Viên Hỷ.

34. Chương 40-41-42

Viên Hỷ lại nghĩ không phải anh mình giả vờ ốm, nên quỳ xuống bên giường kiên nhẫn hỏi Thanh Trác thấy đau ở đâu. Bà Viên mang một cốc nước nóng đến, hỏi Viên Hỷ: “Ở đây có thuốc không? Cho anh con uống một ít là được. Nếu không thì đưa vào bệnh viện tiêm.”

Thanh Trác tính khí trẻ con, vốn sợ uống và tiêm thuốc, bà Viên chỉ cần dọa thế là đủ. Viên Hỷ cau mày, thầm nghĩ thuốc đâu thể uống bậy, cô phớt lờ mẹ mình, chỉ hỏi Thanh Trác đau ở đâu, thấy đau khi nào. Hỏi rồi gọi anh dậy để đưa đến bệnh viện.

Thanh Trác vừa nghe bảo đến bệnh viện là co rúm người, kêu thét: “Anh không đi bệnh viện, anh không đi bệnh viện.” Bà Viên thấy cũng không đáng thế, vì ai mà chả đau bụng đau đầu vài lần, đau bụng thì chắc là cảm lạnh hoặc ăn bậy ăn bạ thôi, đi bệnh viện làm gì!

Viên Hỷ không thuyết phục được hai người nên đành ngồi xuống mép giường, bảo đợi thêm một lúc rồi tính, nếu vẫn còn đau thì phải đi bệnh viện. Thanh Trác vừa nghe đã vội vàng bảo bớt đau nhiều rồi, nằm một lúc là hết. Bà Viên thấy thế càng chắc chắn con trai đang giả bệnh, nên bỏ vào phòng đối diện thăm Tiểu Hồng, chỉ còn lại mình Viên Hỷ ngồi cùng anh trai.

Một lúc sau, Viên Hỷ hỏi Thanh Trác đã đỡ hơn chưa, Thanh Trác trùm chăn kín đầu ậm ừ nói: “Đỡ hơn rồi.” Viên Hỷ nghe thấy giọng anh rất lạ nên vội kéo chăn ra xem, giật thót mình vì thấy trán Thanh Trác

đã ướt đầm mồ hôi, đang ôm chặt bụng rúm ró cả người. Anh vừa thấy Viên Hỷ thì không nhịn nổi nữa, khóc “òà” một tiếng, vừa khóc vừa gào: “Tiểu Hỷ, anh đau bụng quá, đau quá...”

Bà Viên và Tiểu Hồng nghe thấy tiếng khóc của Thanh Trác thì chạy đến, thấy anh đang ôm bụng lăn lộn gào khóc, vừa kêu la đau bụng vừa hét không chịu đi bệnh viện. Bà Viên hoảng hồn, vội vàng kéo cánh tay Viên Hỷ, hỏi: “Anh con sao vậy? Làm sao bây giờ?”

Viên Hỷ gạt tay mẹ ra rồi nhét quần áo vào tay bà: “Phải đi bệnh viện, mẹ mặc quần áo cho anh, con xuống dưới gọi xe!”

Cũng may ngoài cổng tiểu khu có xe taxi, Viên Hỷ gọi đến rồi chạy lên lầu đón anh mình. Thanh Trác đã đau đến nỗi chỉ biết kêu khóc, ôm bụng nằm trên giường, nói thế nào cũng không chịu dậy. Bà Viên nước mắt lưng tròng vì xót con trai, chỉ biết khóc cùng anh, đến áo khoác cũng chưa mặc vào cho anh. Viên Hỷ vừa tức vừa cuống, không thềm nói gì với mẹ mà chỉ kéo bà sang bên, sau đó lôi Thanh Trác xuống giường, vừa lôi kéo vừa dịu giọng dỗ ngọt: “Không sao, đến bệnh viện không tiêm đâu, cho bác sĩ xem là hết ấy mà.”

Thanh Trác vừa khóc vừa xuống giường, đau không đứng vững nổi, cơ hồ đè toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người Viên Hỷ. Anh vốn đã to lớn nên mình Viên Hỷ không đỡ nổi, suýt nữa bị đè ngã xuống đất, cô cuống lên hét to: “Mẹ, mẹ làm gì thế? Còn không đến giúp con đỡ anh!”

Bà Viên vội vàng vàng đến dìu Thanh Trác, cùng Viên Hỷ đưa Thanh Trác ra ngoài. Viên Hỷ thấy Tiểu Hồng đứng chờ dẫn thì tức giận quát: “Cô đừng theo ra, ở đó trông nhà! Nhớ đừng mở cửa cho người lạ!”

Viên Hỷ và bà Viên dìu Thanh Trác loạng choạng xuống lầu, lái xe taxi thấy thế vội bước ra đón, vừa giúp mở cửa, phụ đưa Thanh Trác vào trong vừa hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Anh tôi bị đau bụng, bác ơi, phiền bác lái nhanh hộ.” Viên Hỷ quỳnh quáng nói.

Bác lái xe đáp “Được thôi” rồi lái xe đưa họ đến bệnh viện. Trên đường đi Thanh Trác ngồi trên ghế ôm bụng la khóc, bác tài nghe thế càng cuống, thầm nghĩ đàn ông đàn ang gì mà khóc kinh thế, chắc phải đau lắm! Bác ta quay lại thấy Viên Hỷ cũng cuống lên khóc theo thì cắn răng nói: “Mọi người ngồi vững vào!” rồi đạp chân ga thật mạnh.

Chiếc xe lái đến trước cổng bệnh viện mới ngừng, Viên Hỷ vốn định dìu anh ra nhưng Thanh Trác đã đau đến độ không nhúc nhích nổi, bác tài lên tiếng nhắc: “Mau gọi bác sĩ ra khiêng vào!”, cô mới sực tỉnh, chạy như bay vào trong gọi bác sĩ.

Thanh Trác quả nhiên đã bị viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ đưa ngay anh vào phòng mổ. Viên Hỷ chạy lên chạy xuống như coi thoi, mệt đến muốn đứt hơi. Bà Viên ngồi bên khóc hu hu, Viên Hỷ nghe thế càng mệt, chỉ an ủi: “Mẹ, đừng khóc nữa, có phải bệnh gì nguy hiểm đâu, phẫu thuật nhỏ thôi mà, không sao.”

Bà Viên lườm cô một cái, khóc nói: “Động vào dao mổ rồi còn bảo phẫu thuật nhỏ cái gì, con không biết thương anh con à.”

Câu này của bà khiến tim Viên Hỷ nhói đau, cô không hiểu tại sao mẹ mình lại nghĩ cô không biết thương anh, đó là anh cô, làm sao không thương được, nhưng bây giờ khóc thì có tác dụng gì?

Ca mổ rất suôn sẻ, Thanh Trác nhanh chóng được đẩy ra khỏi phòng mổ về phòng bệnh. Bà Viên thấy con trai được đẩy ra thì tập trung toàn bộ tinh lực cho con trai, nhất thời không còn lâu bầu trách móc Viên Hỷ nữa. Thấy anh mình tạm thời không có vấn đề gì, Viên Hỷ mới thở phào nhẹ nhõm, để mẹ ở lại chăm anh trước, cô về nhà thu dọn ít đồ dùng để mang đến.

Trên đường về cô mới phát hiện ra nơi cánh tay hơi đau, xắn tay áo lên thấy đã bầm xanh tự lúc nào, chắc là do khi cô dìu anh xuống lầu, cô không nén được cười khổ, đúng là càng sợ gì thì nó càng đến, anh cô đang khỏe mạnh thì lại bị viêm ruột thừa. Lại nghĩ nên gọi cho Hà Thích, nhưng khi bên kia bắt máy thì cô bắt đầu hối hận, nên khi Hà Thích hỏi: “Viên Hỷ, sao thế?” thì cô lại do dự rồi đáp: “Không sao, vì hơi nhớ anh thôi, hôm nay anh vẫn bận à?”

Hà Thích nghe Viên Hỷ nói nhớ mình thì cười, đáp: “Buổi sáng anh không dứt ra được, buổi chiều nhé, chiều đến thăm em, được không?”

Viên Hỷ thấy anh bảo không dứt công việc ra được thì càng thấy không nên nói việc anh mình đã nhập viện, chỉ đáp “được”, hình như Hà Thích cũng bận thật, nói chưa vài câu đã vội dập máy. Viên Hỷ thu dọn ít đồ đạc đơn giản trong nhà rồi dặn Tiểu Hồng vài câu, sau đó vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Viên Hỷ đã gặp Hà Thích và Ella ở cổng bệnh viện, cô đã nhìn thấy họ từ phía xa rồi, thấy Ella kéo tay áo Hà Thích không biết nói gì mà vẻ mặt anh bất lực rồi ôm eo cô bế bổng lên, Ella cười, dáng vẻ rất đặc ý cũng rất ngọt ngào.

Viên Hỷ thoáng chốc chờ người, cô chưa bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy ra với mình, đó là tình tiết trong phim, thậm chí biên kịch cũng rất nhảm nhí, đến nỗi không muốn viết nữa, nhưng cảnh này lại diễn ra ngay trước mặt cô, quả nhiên còn sống động và kịch hơn cả kịch. Cô bỗng thấy rất tức cười, những lời ngọt ngào đêm qua vốn đều là trò đùa, nhưng cô lại lắng nghe rất chân thành, mà cũng xem là thật nữa.

Cảnh tượng ấy đã đâm nhói mắt Viên Hỷ, cô không dám nhìn nữa, chỉ sợ dù chỉ thêm một phút sẽ điên lên mất. Chuyện của anh và mẹ đã khiến cô quá mệt mỏi rồi, cô rất rõ thần kinh mình hiện giờ đã căng đến cực hạn, mấy hôm nay luôn gắng gượng bằng cách nghĩ đến tương lai của mình với Hà Thích, càng rõ bản thân hiện nay tuyệt đối không thể bị đánh bại, anh trai đang nằm trong bệnh viện, dù thế nào đi nữa cô cũng phải cố lên, dù cho Hà Thích hoàn toàn bội phản thì cô cũng không thể chọn đúng lúc này để gục ngã.

Sau khi hiểu rõ mọi thứ, Viên Hỷ lảo đảo quay người bỏ đi, chưa được mấy bước đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên đầy kinh ngạc: “Viên Hỷ?”

Cô biết cuối cùng cũng không tránh được, nên đành mím chặt môi, hít một hơi sâu rồi quay lại cười với Ella: “Trùng hợp quá, lại gặp nhau ở đây.”

Cũng đúng vào lúc Ella thốt lên tiếng “Viên Hỷ”, Hà Thích cũng cứng người, nhất thời quên mất phải buông Ella xuống. Đến khi anh nhìn rõ nụ cười của Viên Hỷ thì bỗng thấy hoảng lên, vội vàng vàng đặt Ella xuống đất, bất chấp cô nàng “Ồi da” một tiếng, anh bước đến cạnh Viên Hỷ nói nhanh: “Viên Hỷ, em nghe anh giải thích.”

Viên Hỷ tránh tay anh, cười cười: “Không cần giải thích gì, chân Ella chắc bị thương nhỉ, anh mau dìu cô ấy vào đi, không phải em đến đây tìm anh đâu.”

Ella nghe thế thì vội khoát tay: “Tôi không sao, không sao, không cần dìu, hôm qua bị bong nhưng hôm nay đỡ hơn rồi.”

Viên Hỷ thấy đau nhói trong tim, hôm qua à, thì ra hôm qua anh đã lừa dối cô. Nụ cười cô càng đậm, cô hỏi Hà Thích: “Hai người định đi khám à? Vào mau đi, em còn có chút chuyện, lên trước đây.” Nói xong cô phớt lờ Hà Thích, vòng qua họ để bước nhanh đến phòng bệnh. Hà Thích vội đuổi theo sau hỏi gấp: “Viên Hỷ, sao thế? Em đến đây làm gì? Em không khỏe ở chỗ nào?”

Viên Hỷ hất tay anh ra mấy lần, cũng không trả lời, chỉ cầm cúi đi, Hà Thích thấy thế thì nhảy ra chặn trước mặt cô, bướng bỉnh nói: “Em nghe anh giải thích được không?”

Viên Hỷ cười lạnh, cơn giận trong lòng thoát chốc bùng nổ: “Nghe anh giải thích tại sao phải nói dối à? Hà Thích, anh thật không hiểu em, em giận không phải vì anh đưa cô ấy đến bệnh viện, thậm chí em có thể hiểu cô ấy ở đây không một ai thân thích, chỉ có mình anh chăm sóc. Em biết anh có mặc cảm tội lỗi, nên em chưa bao giờ truy vấn chuyện hai người ở cùng nhau, em luôn luôn tin tưởng anh, nhưng niềm tin của em chỉ để đổi lấy sự lừa dối của anh thôi sao?”

Cô rất ít khi nổi giận như thế, trước nay luôn là người dịu dàng nhu mì, chuyện gì cũng chỉ để trong lòng, hiếm khi nói ra. Nhưng áp lực mấy hôm nay đã bức cô đến đường cùng, sự viếng thăm bất ngờ của mẹ, hôn sự của anh trai... tâm trạng cô có dồn nén bấy lâu nay đã bị bộc phát bởi chuyện của Hà Thích.

Người thực thà chẳng phải không nổi nóng, mà là không chịu nổi nóng. Họ thường quen im lặng, nhưng im lặng mãi cũng không phải cách hay. Có vĩ nhân đã nói một câu nổi tiếng thế này: Không phải chết đi trong im lặng, mà là bộc phát trong im lặng...

Hà Thích không ngờ Viên Hỷ lại có phản ứng mạnh mẽ đến thế, vẻ mặt anh toát lên sự kinh hoảng, định ôm lấy cô nhưng bị cô đẩy ra. Viên Hỷ thấy mọi người xung quanh đang chú ý mình thì cố gắng kiềm chế:

“Anh biết em ghét nhất chuyện lồi lồi kéo kéo ở nơi công cộng, em không cần anh giải thích nữa, tránh ra, em còn có việc.”

Hà Thích nào chịu thôi, cũng biết hiện giờ giải thích cô sẽ không nghe, nên đành chuyển sang vấn đề khác: “Có chuyện gì? Em đến bệnh viện làm gì thế?”

Viên Hỷ không đếm xỉa gì anh, chỉ đi vòng sang bên. Hà Thích không dám ngăn lại nữa, đành lặng lẽ đi theo sau, vào thang máy rồi đến phòng bệnh Thanh Trác. Thanh Trác đã tỉnh, đang khóc lóc kêu la vết thương đau quá. Bà Viên vừa lau nước mắt vừa dỗ dành anh, nhưng thuốc tê đã hết nên tất nhiên sẽ đau rồi, Thanh Trác lại không thể nhẫn nhịn như người lớn, mà cứ khóc gào kêu đau suốt. Do ở trong phòng bệnh lớn, còn có những người bệnh khác và cả người thân của họ, đều nhìn Thanh Trác như nhìn quái vật. Thấy một người đàn ông lớn như vậy mà gào khóc như trẻ con thì đều thấy kinh ngạc, hỏi thì được biết chỉ là ca mổ viêm ruột rừa, càng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Bà Viên thấy Viên Hỷ quay lại thì vội đứng lên hỏi cô: “Có phải bác sĩ không mổ hết cho nó? Sao anh con cứ kêu đau mãi thế? Chúng ta không đưa phong bì cho bác sĩ, nên...”

Viên Hỷ vội trừng mắt với mẹ, ngăn bà không nói tiếp. Thấy mọi người xung quanh đều nhìn phía mình với ánh mắt quái lạ thì về mặt cô tỏ ra rất ngượng ngập, lại thêm việc lúc này khiến cô thấy rất ức chế, bây giờ anh trai lại khóc lóc than thở thì càng phiền muộn hơn, muốn nói vài câu cứng rắn với anh nhưng lại không thốt ra được. Trí tuệ anh cô chỉ như đứa trẻ vài tuổi, làm sao chịu đựng được như người lớn, nói anh làm gì, nếu anh có thể hiểu thì chắc anh cũng không muốn như thế. Nghĩ đến đây, Viên Hỷ thầm thở dài, cũng bước đến dịu giọng dỗ dành.

Hà Thích lúc này mới biết thì ra Thanh Trác nhập viện, muốn hỏi Viên Hỷ có chuyện gì không nhưng lại sợ cô không hiểu anh, nên đành e dè hỏi chuyện bà Viên. Viên Hỷ không muốn tỏ ra điều gì khác lạ trước mặt mẹ mình, chỉ phớt lờ Hà Thích mà không biểu hiện gì.

Viên Hỷ khó khăn lắm mới dỗ anh mình nín khóc, vô tình ngược lên thấy Ella đang thò đầu vào phòng, thấy Viên Hỷ nhìn mình, cô nàng nở nụ cười rạng rỡ, bảo: “Cuối cùng cũng tìm được mọi người.” Không biết cô nàng tìm đâu ra xe lăn, nhưng rõ ràng sử dụng không quen, cứ quay vòng vòng, mãi mới đẩy vào phòng được.

Hà Thích mới nhớ ra lúc này do tình hình căng thẳng nên đã bỏ cô ở lại, trong lòng cũng thấy có lỗi. Anh liếc nhìn Viên Hỷ, ghé sát lại thì thầm: “Anh đưa cô ấy về trước rồi quay lại ngay, sẽ giải thích em biết.”

Viên Hỷ lạnh lùng hừ một tiếng nhỏ, đáp: “Không cần, cứ ở với cô ấy đi.”

Hà Thích có vẻ bực mình, nhưng nghĩ lại dù sao mình cũng sai trước, vả lại còn có bà Viên ở đây nên cũng không thể giải thích gì được, đành vừa bực tức vừa tỏ vẻ ầm ức nhìn Viên Hỷ.

Bà Viên thấy Ella đột ngột xuất hiện thì ngẩn người, cứ đứng đó nhìn chằm chằm cô ta. Ella lại tỏ ra tự nhiên, tiến đến cười chào “Chào dì”, rồi quay lại nhìn Thanh Trác: “Chào anh. Anh khỏe hơn chưa?”

Thanh Trác không đếm xỉa gì đến Ella, chỉ kéo tay Viên Hỷ nấc nghẹn: “Tiểu Hỷ, anh đau bụng, đau ở đây này.”

Về mặt Ella hơi ngại ngùng, phần nhiều là kinh ngạc, nhìn Thanh Trác với vẻ kỳ quái. Viên Hỷ không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt cô ta, chỉ thờ ơ nhìn một cái rồi nói: “Hà Thích, chân Ella không tiện ở đây, anh đưa cô ấy về trước đi.”

Ngờ đâu Ella khoát tay: “Không cần không cần, tự tôi về được mà, Hà Thích ở lại đây đi, đúng rồi, bố tôi có mấy người bạn công tác ở đây, mọi người có cần gì thì nhờ họ nhé.”

Viên Hỷ đáp không cần, ai ngờ bà Viên đột ngột lên tiếng, bà vốn chưa yên tâm, sợ không tìm bác sĩ quen thì sẽ không tiện, nghe Ella nói thế thì vội bảo: “Vây phiền cháu nhé, chúng tôi...”

“Mẹ!” Viên Hỷ kêu lên, mím môi rồi bảo: “Anh chỉ làm phẫu thuật nhỏ, mà đã mổ xong rồi, không cần tìm ai nữa.”

“Không sao, chỉ nói có vài câu thôi mà,” Ella đảo mắt nhìn phòng bệnh chật ních người, cười nói: “Đổi sang phòng đơn cũng được, người đông thế này thì không thể nghỉ ngơi gì được.”

Viên Hỷ phản đối không tác dụng, vì bà Viên rất muốn tìm người quen, vừa nghe bảo có thể đổi phòng thì đồng ý ngay. Hà Thích không tiện nói gì, chỉ đứng đó lặng thinh, nói thực là anh cũng muốn đổi Thanh Trác sang phòng khác tốt hơn, vì biết Viên Hỷ nhất định phải ở lại đây, anh không nỡ nhìn Viên Hỷ chịu cực khổ.

Ella rất nhiệt tình gọi điện cho ông chú của cô, một lúc sau đã có người đến xếp cho Thanh Trác đổi phòng. Viên Hỷ cười mỉa mai với Hà Thích, nhân lúc mọi người không chú ý thì nói với anh: “Có người quen đúng là tốt, rõ ràng em đã hỏi có còn phòng đơn trống không, kết quả là chỉ cần một cuộc gọi của cô ấy là xong, haizz, Hà Thích, nhà cô ấy chắc khá lắm nhỉ? Sao chỉ một ông chú mà có ích đến thế? Có phải đầu óc anh mù mẫm rồi không, bỏ một người tốt đến thế mà tự hành hạ mình với em làm gì?

Hà Thích bất lực hạ giọng đáp: “Viên Hỷ, Ella có ý tốt thôi, thực ra cô ấy là người rất phóng khoáng, rất tốt bụng.”

Viên Hỷ liếc nhìn Hà Thích: “Đúng, cô ấy lương thiện, đến mức em cũng thấy hổ thẹn đây.”

Hà Thích đỏ bừng mặt, ú ớ không nói được gì.

Ông chú của Ella đúng là một người tận tình hết chỗ chê, Thanh Trác nằm viện được chữa chạy tốt nhất, lại thêm phẫu thuật cắt ruột thừa vốn chỉ là phẫu thuật nhỏ, sau ca mổ đã hồi phục rất nhanh. Ella cũng thể hiện sự nhiệt tình của mình, gần như ngày nào cũng đến thăm Thanh Trác khi cô đi đổi thuốc, có lúc còn mang trò chơi mà trẻ con thích đến, khiến bà Viên rất cảm động, không biết phải cảm ơn thế nào.

Viên Hỷ rất phản cảm chuyện Ella chạy đến bệnh viện làm người tốt, nhưng vì sĩ diện nên cô cũng chẳng nói gì. Hà Thích đã giải thích là vì Ella bị bỏng chân không đi được, nên hôm ấy ở bệnh viện anh mới bế cô, Viên Hỷ chẳng nói chẳng rằng, cùng là phụ nữ với nhau, cô rất rõ Ella tuyệt đối không trong sáng như Hà Thích nói.

Không biết vì sao mà Viên Hỷ thấy tính cách mình dần dần đã có thay đổi, cô bắt đầu trở nên rất dễ nổi giận, có lúc gần như không thể kiềm chế nổi tính khí mình, đặc biệt là khi thấy cảnh Ella chụm lại cười đùa với anh trai mình bên giường bệnh, lúc nào cô cũng chỉ muốn xông đến đẩy phát cô ta ra, sau đó hét lên “cút ngay!”.

Bì Hối hai ngày nay không thấy động tĩnh của Viên Hỷ, chạy đến nhà bạn mới biết được chuyện Thanh Trác nhập viện từ miệng Tiểu Hồng, bèn đưa Trương Hằng và Bộ Hoài Vũ cùng đến thăm, đúng lúc đó gặp ngay Ella trong bệnh viện. Bì Hối vốn không biết Ella là ai, chỉ cảm thấy cô ta khá giống Viên Hỷ, còn đang nghi ngờ nhà bạn mình sao tự dưng xuất hiện họ hàng, thì sau đó nghe nói là bạn học ở Mỹ của Hà Thích, lập tức Bì Hối dài mặt ra, cô bất chấp Ella có ngưỡng chừng hay không mà hỏi thẳng Viên Hỷ trước mặt cô ta: “Ly kỳ thật, cô ta đến đây làm gì? Cho dù đến chúc Tết cũng đâu phải ngày.”

Bì Hối bỏ lửng câu nói, rõ ràng là ám chỉ Ella là sói đi chúc tết gà (*), không có ý gì tốt đẹp. Ella từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, nên không hiểu ý Bì Hối. Cô chờ dẫn hỏi: “Chúc Tết gì?”

(*) Truyện sói chúc Tết gà: Ngày xưa ngày xưa trong rừng có rất nhiều sói, sói mẹ nói: sắp tết rồi, chúng ta phải tìm món gì ngon ngon, sói con nói: tóm một con gà béo ở nhà người ta đi, sói bố bảo: nói thì hay lắm, nhưng nhà họ có gắn điện bảo vệ và cả chuông báo động, hơn nữa nhà họ lại gần đồn cảnh sát, làm sao vào được? Sói con bảo: Con có cách. Cả nhà sói cùng hỏi là cách gì? Sói con đáp: chúng ta có thể đến chúc Tết gà. Sói bố khen: đúng là con ta, con ta thật thông minh. Sói con lại nói: Hơn nữa con gà trông kia rất dễ tin người, chủ nhân nó lại không có ở nhà, chúng ta cứ yên tâm bắt đi. Thế là cả nhà sói gõ cửa nói: Tôi là sói đây, hôm nay đến tặng quà chúc Tết, bây giờ không ăn thịt gà nữa. Gà bảo: không cần quà cáp gì, chỉ cần anh sửa tính xấu đó là được, xin mời anh về đi! Sói nói: Để tỏ ý xin lỗi, tôi tặng anh ít món ngon, và cả một trăm vạn tệ này đều là của anh cả. Gà đáp: Cảm ơn nhiều! Sói nói: Tôi phải về ăn đây, vừa hay lại thiếu một con gà, anh lại đáp ứng được. Thế là nhảy bổ đến. Gà sợ quá cực tặc om xòm: Cứu tôi với, có sói! Cũng may láng giềng nghe được, vội thông báo cho đồn cảnh sát để bắt sói lại. Gà bảo: Lần sau tôi không tin ai nữa đâu!

Trương Hằng “phì” ra một tiếng, cười lớn đến nỗi không đứng thẳng lên được, cứ bám víu vào vai Bộ Hoài Vũ. Sắc mặt Bộ Hoài Vũ vẫn lãnh đạm, gỡ tay Trương Hằng ra, liếc nhìn Viên Hỷ rồi cúi xuống trò chuyện với Thanh Trác.

Ella thấy phản ứng Trương Hằng như vậy thì cũng đoán ra ý nghĩa không mấy tốt đẹp, nhưng chỉ khổ nỗi là không hiểu gì thôi, nên đành làm ra vẻ không quan tâm, quay người đi nói chuyện tiếp tục với Thanh Trác. Nhưng Thanh Trác đang nói chuyện rôm rả với Bộ Hoài Vũ nên phớt lờ cô ta, cứ hỏi Bộ Hoài Vũ khi nào thì đưa anh đi công viên chơi. Gương mặt Bộ Hoài Vũ hiện nụ cười dịu dàng, khề khàng dỗ dành anh, bảo đợi khỏe rồi sẽ đưa đi chơi.

Ella có vẻ ngượng ngập, đang do dự không biết nên đi hay không thì Hà Thích đưa bà Viên về, anh vừa vào thấy mọi người trong phòng thì ngẩn ra, lại thấy Bộ Hoài Vũ ngồi cạnh giường thì sắc mặt càng thay đổi.

Ella thấy anh vào thì cười hỏi: “Hà, thế nào gọi là chúc Tết không phải ngày?”

Hà Thích lúng túng, nghi ngờ hỏi Viên Hỷ: “Chúc Tết gì thế?”

Ella lại cười tiếp: “Họ nói em đến đây chúc Tết không phải ngày, em có chúc Tết gì đâu.”

Hà Thích nghĩ ngợi mãi mới sực hiểu họ đang ám chỉ Ella là sói đi chúc tết gà, không tốt lành gì. Anh nhìn Viên Hỷ, chỉ thấy khóe môi cô thấp thoáng nụ cười lạnh lùng thì bỗng thấy bực mình, thấy họ bắt nạt Ella tiếng Hoa không giỏi nên mới cố tình nói những câu lắt léo. Nhưng có Ella ở đây nên anh cũng không tiện nói thẳng, chỉ bảo: “Không có ý gì, họ đang đùa em thôi.”

Viên Hỷ không nhận được cười lạnh, thầm nghĩ cô Ella này đúng là phóng khoáng ngây thơ, rõ ràng chỉ Bì Hối nói mà cô ta chuyển thành “họ” nhẹ bẫng như thế, đến tai Hà Thích thì không hiểu anh sẽ nghĩ gì.

Bì Hối không muốn để Viên Hỷ bị oan ức như thế, nên cười lạnh một tiếng: “Đừng có họ này họ kia, câu đó là do mình tôi nói, đừng giở trò lương thiện ngây thơ đó đi, ai mà chả biết.”

Nghe câu đó xong, Hà Thích đột ngột thấy lửa giận bốc lên. Trong quan hệ với Ella, anh luôn tự vấn lòng mình không có gì để hổ thẹn, mà trước kia cũng đã nói rõ với Viên Hỷ rồi, tuy anh không yêu Ella nhưng dù sao cũng đã có lỗi với cô, không thể yêu thì cũng phải tôn trọng. Anh thấy rất ức chế, chân Ella bị bỏng đến mức ấy, lẽ nào anh mặc kệ được? Hơn nữa Ella cũng đã hoàn toàn từ bỏ anh, thật lòng xem anh là bạn, mà đối với Viên Hỷ cũng không chút ác ý, thấy Thanh Trác ốm cũng nhiệt tình giúp đỡ. Nhưng Viên Hỷ gần đây cũng không biết thế nào mà tính cách vốn trước nay hiền lành rộng lượng, mà nay chẳng những không nể mặt Ella, đến cả lúc nói chuyện với anh cũng sắc bén chua cay. Anh nghĩ chắc do tình hình nhà cô không ổn nên tâm trạng cô sa sút, vì vậy anh luôn nhẫn nhịn, song anh không thể chịu đựng bọn Bì Hối sỉ nhục Ella. Huống hồ gì anh biết Bì Hối luôn ghét anh, lúc nào cũng có ý gán ghép Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ, rõ ràng không phải nhằm vào Ella mà là nhằm vào anh thì có.

Hà Thích hít một hơi, anh không muốn xung đột với bạn bè Viên Hỷ, chỉ cố nén cơn giận trong lòng: “Bì Hối, em đừng nói như thế.”

Bì Hối vốn không sợ đấu khẩu, lại thêm thấy Hà Thích bảo vệ Ella thì càng bất bình thay Viên Hỷ, kêu lên một tiếng “ôi chao”: “Thế phải nói gì nào? Dán băng keo vào miệng như Viên Hỷ chắc? Bộ tôi nói không đúng à? Anh trai Viên Hỷ nhập viện, cô ta là cái thá gì? Tùm tùm vào đây là có ý gì? Bày đặt làm Đức Mẹ cơ đấy! Cũng chả hỏi nhà người ta có thêm cô ta giúp đỡ hay không nữa!”

Viên Hỷ thấy Bì Hối đã nói hết những lời mình nghĩ rồi, cô nghĩ nội tâm mình đúng là đen tối, có những câu cô không nói nhưng không có nghĩa là không nghĩ tới. Nếu chỉ có cô và Ella thì e rằng những lời cô nói còn khó nghe hơn Bì Hối, nhưng cô rất rõ bây giờ không phải lúc nói, thế là cô kéo ống tay áo Bì Hối: “Được rồi, cậu bớt nói lại đi.”

Hà Thích mặt đỏ bừng, chỉ Bì Hối quát: “Em!”

Ella vội vàng kéo tay Hà Thích, cúi đầu nói nhỏ: “Em hiểu.” Rồi ngẩng lên nhìn mọi người, cố gượng cười bảo: “Tôi còn việc phải đi trước, mọi người cứ nói chuyện nhé.” Rồi dựa vào giường đứng dậy, cúi gằm đầu nhảy lò cò ra ngoài.

Bì Hối cười gằn, hất cằm lên về phía Ella, bảo Viên Hỷ: “Cậu cũng học tập người ta đi.”

Viên Hỷ cười mệt mỏi, khề khàng thốt ra một câu: “Đi nhé, không tiễn.”

“Viên Hỷ!” Hà Thích kéo Ella lại, hỏi Viên Hỷ với giọng khô cứng: “Có phải em cũng nghĩ như thế?”

Ella cắn môi không nói gì, vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh. Viên Hỷ nhìn với vẻ mặt lãnh đạm, im lặng.

Hà Thích nhìn cô chăm chăm, khà giọng nói: “Anh đã nói anh và Ella bây giờ chỉ là bạn, em có chịu tin không?”

“Em tin.” Viên Hỷ khề nói.

Bì Hối trừng mắt nhìn Viên Hỷ với vẻ hận thép không thành gang. Trương Hằng dựa vào khung cửa tỏ ý cười cười, vẻ rất thích thú xem trò hay. Bộ Hoài Vũ vẫn quay lưng lại mọi người, ngồi trên ghế trò chuyện với Thanh Trác, hình như những gì vừa xảy ra không hề liên quan gì đến anh.

Sắc mặt Hà Thích hòa hoãn dần, vừa định lên tiếng thì nghe Viên Hỷ thờ ơ nói: “Ella là bạn anh, Bì Hối là bạn em, bạn anh và bạn em không hợp nhau, em không để bạn anh đi thì chả lẽ bắt bạn em đi?”

Bì Hối suýt tí nữa kêu “Được!”, hoàn toàn hiểu ra thế nào gọi là “chó không sửa mới cắn người”. Trương Hằng còn khoa trương hơn, còn lên lút giơ tay cái lên với Bì Hối. Nhưng trong lòng Viên Hỷ vẫn chẳng thấy thoải mái, cô không hiểu, rõ ràng mấy hôm trước cô và Hà Thích còn tốt đẹp, tại sao giờ đây lại thành ra nông nổi này? Là vì cô Ella kia ư?

Sắc mặt Hà Thích vừa khá hơn lại tái xanh, anh nghiêng chặt răng, phần nộ nhìn Viên Hỷ, tay lại nắm chặt Ella không buông. “Là do anh đã đưa cô đến đến bệnh viện sao?” Anh hỏi.

Viên Hỷ hơi cau mày, cô không mong muốn giải quyết chuyện hai người trước mặt mọi người. Nhưng Hà Thích nhìn cử chỉ đó lại nghĩ ra ý khác, anh bỗng cười phá lên, chỉ vào lưng Bộ Hoài Vũ hỏi: “Vậy anh ta thì sao? Ban đêm em ra ngoài với anh ta thì là gì?”

Bóng lưng Bộ Hoài Vũ cứng lại.

Viên Hỷ cố đứng thẳng nhìn Hà Thích, cô biết anh ám chỉ hôm nào, đó là lần đầu cô đưa mẹ và Tiểu Hồng ra ngoài mua quần áo, là khi cô đã sắp phát điên lên, không gắng gượng nổi. Sự ngờ nghệch khờ khạo của anh trai, sự tham lam của Tiểu Hồng, sự tính toán chi li của mẹ, và cả nỗi ngại ngùng và tránh né của anh, tất cả đã khiến cô không chịu đựng nổi, thậm chí bắt đầu thấy nghi ngờ ý nghĩa của sinh tồn. Hôm ấy, cô mượn tiền của Bì Hối, tuy rất khó khăn nhưng cô vẫn đưa tay cho Bì Hối, vì cô không biết ngoài Bì Hối ra thì cô còn cầu cứu được ai. Buổi tối, Bộ Hoài Vũ đến, không nói gì, cũng không hỏi gì, chỉ đưa cô đi ăn, cho cô chút hơi ấm.

Viên Hỷ đã nhìn Hà Thích như vậy, một lúc lâu sau mới nghe mình lên tiếng: “Hà Thích, anh đưa Ella về trước đi, được không?”

Hà Thích cười méo mó: “Tại sao không nói? Là vì không dám à? Hôm ấy anh đã đi theo sau hai người cả đoạn đường, em có biết trong lòng anh thấy thế nào không? Nhưng anh có nói gì với em không? Vì anh tin em, anh tin em sẽ không phản bội anh, nhưng Viên Hỷ, em đã từng tin anh hay không?”

Viên Hỷ không ngờ anh lại nói thế trước mặt mọi người, giận đến mức cơ thể run bắn lên, môi run run không nói được gì. Hà Thích vẫn không thôi, như thể bị trúng tà, mắt đỏ vằn tiếp tục nói: “Anh dám làm bạn với Ella, còn em? Viên Hỷ, em dám không?”

“Hà Thích!” Bì Hối hét lên, “Anh nói bậy bạ gì thế hả?”

Viên Hỷ đưa tay giữ lấy Bì Hối, ánh mắt nhìn trừng trừng Hà Thích, hồi lâu sau mới chậm rãi nói nói, run rẩy đến lạc cả giọng: “Hà Thích anh đi đi, anh đi với Ella đi, được chứ? Chuyện giữa chúng ta hà tất phải lôi người khác vào?”

Hà Thích chỉ đứng đó với nét mặt tức tối và quyết liệt, nhìn Viên Hỷ mà không động đậy.

Viên Hỷ hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế giọng mình: “Em không dám, vì em sợ mọi người sẽ dính líu mãi không gỡ ra được, em sợ tình cảm mình không thể trong sáng, em sợ những mờ ám còn lại sẽ là bất công với một người khác. Hà Thích, anh quang minh chính đại, tại sao anh lại nói dối em? Tại sao em không dám nói anh đang chăm sóc cô ta? Anh bảo anh không thấy mình có gì phải hổ thẹn, nhưng anh có

bao giờ nghĩ cho cảm nhận của em? Cô ta dựa vào đâu mà ngày nào cũng đảo qua đảo lại trước mặt em? Em ghét cô ta, ghét cô ta! Anh có thể xem cô ta là bạn, dựa vào đâu mà yêu cầu em cũng phải xem là bạn? Em và cô ta là bạn kiểu gì?” Càng nói càng chua cay, cô run run tay chỉ vào Bộ Hoài Vũ: “Anh hỏi em và anh ấy là gì à? Được, em nói cho anh biết, bọn em bây giờ chẳng là gì cả. Hà Thích, em không thể phóng khoáng được như anh, nâng lên được đặt xuống được, em không tài nào xem anh ấy là bạn, em chỉ có thể trốn tránh, xem anh ấy là người xa lạ. Chẳng lẽ thế cũng sai? Em có thể vì anh mà không gặp anh ấy, không có bất kỳ dính líu nào với anh ấy, còn anh? Hà Thích, anh làm được không? Anh có thể vì em mà xem Ella là người qua đường không? Anh có thể vì em đoạn tuyệt tất cả quan hệ với cô ta không?”

Trong phòng bỗng yên tĩnh đến bất ngờ, đến Thanh Trác cũng hoảng sợ trước vẻ mặt của Viên Hỷ, trằm chằm lại không dám nói gì. Không biết từ lúc nào mà Bộ Hoài Vũ đã quay lại. Sắc mặt anh nhợt nhạt, hơi mím môi, lặng lẽ nhìn Viên Hỷ, đôi đồng tử đen nhánh ánh lên quá nhiều sắc đen như mực, cũng che giấu đi tất cả tình cảm của anh.

Viên Hỷ như sự tĩnh, chờ đợi nhìn Bộ Hoài Vũ, trời ơi, cô đang nói những gì thế này!

35. Chương 43

Bộ Hoài Vũ im lặng, chỉ chậm rãi đứng dậy, khóe môi dần nhướn lên nhưng rồi nụ cười lại đông cứng. Một lúc sau, hàng mi anh hạ xuống che khuất tầm nhìn, lặng lẽ ra ngoài, sống lưng ưỡn thẳng.

Bì Hối cuống quýt nhìn Viên Hỷ, bảo: “Viên Hỷ! Cậu điên rồi hả? Cậu nói những lời làm tổn thương người khác quá!” Nói rồi đuổi theo Bộ Hoài Vũ. Trương Hằng vỗ nhẹ lên vai Viên Hỷ, thở dài một tiếng rồi cũng theo sau. Chỉ còn lại Viên Hỷ đứng chờ tại chỗ, thần thờ nhìn theo bóng từng người một khuất dần sau cửa. Cô cảm giác cơ thể mình từ trong ra ngoài đều bị rút cạn sạch, chân mềm nhũn không đỡ được trọng lượng cơ thể nữa, chỉ dựa vào tường từ từ quỵ xuống, đồng thời tự hỏi, chuyện gì thế này? Cô đã bị gì thế này?

“Viên Hỷ...” Hà Thích đưa tay ra đỡ lấy cô.

“Tránh ra.” Cô nói, cúi đầu ôm chặt vai mình, “Đi hết đi, dẫn Ella của anh đi ngay.”

Từ đó về sau, Ella không còn xuất hiện. Hà Thích vẫn chạy đi chạy về, bất chấp Viên Hỷ phớt lờ anh, bất chấp cô đối xử thế nào. Có lúc không có chuyện gì để làm, anh cũng đến thường xuyên, ngồi một bên lặng lẽ ngắm Viên Hỷ chăm sóc anh trai. Ca phẫu thuật của Thanh Trác chỉ là ca mổ nhỏ nên được ra viện nhanh chóng, Hà Thích đến đón họ rồi đưa Thanh Trác xuống lầu.

Và ngày phép của Viên Hỷ cũng hết, thực sự không thể xin nghỉ được nữa nên cô đành đi làm trở lại. Tiểu Hồng đã muốn về nhà từ lâu, thấy Thanh Trác xuất viện rồi thì càng nằng nặc đòi về. Bà Viên không nỡ để con trai chịu khổ ngay sau khi mổ xong, cứ cố nín kéo hết ngày này qua ngày khác. Viên Hỷ thấy cứ vậy mãi cũng chẳng phải cách, bèn bảo một mình Tiểu Hồng về trước, đợi anh trai lành vết mổ rồi về sau. Tiểu Hồng không có ý kiến gì, bà Viên tuy không vui lắm nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Tiểu Hồng lúc đến không có hành lý gì nhiều, lúc về lại拎 kinh túi lớn túi nhỏ, Viên Hỷ và Hà Thích mới miễn cưỡng đưa đồ đạc đến ga tàu. Lúc về nhà trời đã tối, Viên Hỷ vẫn lừ đừ, suốt đoạn đường không nói gì. Hà Thích nhìn cô mấy lần, có vẻ muốn nói gì đó nhưng vẫn không thốt ra câu nào, cuối cùng cũng chẳng dám mở miệng.

Về đến nhà, bà Viên hỏi: “Tiểu Hồng rồi à?”

Viên Hỷ im lặng gật đầu, bắt đầu dọn dẹp lại căn phòng Tiểu Hồng từng ở, đó vốn là phòng của cô, lúc Tiểu Hồng ở đây đều để cô ta ngủ, mẹ và anh thì ở phòng Bì Hối, bây giờ Tiểu Hồng đi rồi, Viên Hỷ muốn để anh và mẹ đổi sang phòng này, dù sao cứ nhờ phòng Bì Hối mãi cũng không ổn.

Đang lúc trải ra giường thì Hà Thích đẩy cửa vào. Viên Hỷ mặc kệ anh, vẫn tiếp tục bận rộn. Hà Thích lặng lẽ đứng một lúc rồi đột ngột bước đến ôm lấy Viên Hỷ. Cô cắn môi, cựa quậy để thoát ra, nhưng thái độ của Hà Thích rất kiên quyết, bất chấp cô vật lộn thế nào cũng không buông tay, chỉ ôm cô chặt hơn nữa.

Anh ôm lấy cô thật chặt, dúi đầu cô vào ngực mình và đặt cằm lên đầu cô, miệng khẽ lẩm bẩm gọi: “Viên Hỷ, Viên Hỷ...” Giọng anh dịu dàng và bi thương, “Đừng giận nữa, được không? Chúng ta rõ ràng là yêu nhau, tại sao lại cứ làm tổn thương nhau? Chúng ta bị sao thế này? Đã yêu bao lâu rồi, đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi, tại sao hạnh phúc đang ở trước mắt mà em lại định từ bỏ? Em không yêu anh nữa ư? Anh là Hà Thích, Hà Thích của em đây mà!”

Viên Hỷ dần dần không chống cự nữa, cuối cùng buông xuôi, lặng lẽ để anh ôm. Tim cô cũng đau nhói, phải, họ đang gặp chuyện gì thế này? Rõ ràng là yêu nhau mà, rốt cuộc đã sai lầm chỗ nào?

Tay Hà Thích vuốt ve tóc cô, thì thầm: “Viên Hỷ, anh lắng nghe nhịp tim của anh, nó sẽ nói em biết anh yêu em đến nhường nào, Viên Hỷ, anh thật lòng yêu em. Đừng giận anh nữa, nhé? Đừng phớt lờ anh, anh không chịu nổi, sẽ phát điên mất. Viên Hỷ...” Anh đột ngột ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt lấp lánh ánh lệ, “Chúng ta kết hôn nhé? Vừa hay có mẹ và anh trai em ở đây, chúng ta đón bố em đến nữa, Tết Nguyên Đán sẽ kết hôn, được không?”

Ánh mắt anh rất cuồng nhiệt, giọng nói run rẩy, nhưng không hiểu vì sao mà cô lại thấy hoảng loạn, kết hôn ư? Có thể kết hôn thật sao? Nếu lấy anh thì có thể hạnh phúc, vậy thì cô có thể nắm bắt được hạnh phúc đó không?

“Còn Ella?”

“Kệ cô ấy!” Hà Thích nhìn cô, “Cho dù cô ấy ở lại hay đi về, sao cũng được, chúng ta cứ mặc kệ, anh cũng không gặp gỡ cô ấy nữa, nếu cô ấy ở lại công ty lão Từ, thì anh sẽ nghỉ việc. Em yên tâm, anh sẽ không dính líu gì đến cô ấy nữa đâu!”

Nhưng cô vẫn còn quá nhiều e ngại, lại hỏi: “Vậy còn bố mẹ anh?”

“Cũng mặc kệ! Họ chỉ có mình anh, anh yêu ai thì người đó sẽ là con dâu của họ, em yên tâm, mẹ anh là người rất dễ chịu, họ sẽ không làm khó chúng ta.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả,” Hà Thích cười khê: “Nếu họ đón nhận em thì sẽ có con trai và con dâu, còn nếu không thì họ sẽ mất cả con trai, họ sẽ tính kỹ chuyện này, vả lại chúng ta lại ở đây, tự nuôi sống chính mình, không cần sợ họ.”

Chỉ cần anh yêu cô, chỉ cần cô cũng yêu anh, thế thì còn khó khăn gì? Anh rất kiên định và lạc quan, bưng bưng tự tin nhìn Viên Hỷ, chờ đợi một câu trả lời chắc chắn của cô. Nhưng Viên Hỷ đột ngột thoái lui, cô sợ hãi, cô không dám tin hạnh phúc lại dễ dàng nắm bắt như anh nói, cô đã chịu quá nhiều cú sốc rồi. Cô nhận lời cầu hôn của Hà Thích, sau đó mẹ đưa anh trai đến đây; cô ảo tưởng đến hôn lễ của mình và Hà Thích, thì nhìn thấy Ella trong bệnh viện. Bây giờ, trong thoáng chốc cô bỗng thấy rất sợ hãi, sợ hôn lễ của mình và Hà Thích. Ông trời sao có thể đặt hạnh phúc trước mặt cô đơn giản như thế được, hôn lễ này sẽ mang đến cho cô điều gì? Có thật sự rất sợ hãi.

“Để em nghĩ đã,” Viên Hỷ đấng hống, rồi dần dần đẩy Hà Thích ra, “Dù sao kết hôn là việc cả đời, chúng ta đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng, em không mong muốn sau này có người phải hối hận.”

“Anh sẽ không hối hận!” Hà Thích cuống lên.

“Nhưng em sợ rằng em sẽ hối hận!” Viên Hỷ cười cay đắng, quay người đi tiếp tục công việc ban nãy, phải, cô sợ, vì nghe anh nói lúc này, cô có thể đoán ra bố mẹ anh không ưa thích cô, cô sợ một cuộc hôn nhân không có lời chúc phúc của cha mẹ anh. Một bên là gia đình anh, một bên là cô, đến khi phải đặt lên hai đầu cân, anh sẽ phải làm sao?

Hà Thích không ngờ Viên Hỷ lại nói câu đó, trái tim anh từ từ lạnh dần, tỏ ra thất vọng, nhưng nhiều hơn thế là nỗi đau, anh lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi khẽ nói: “Được, anh đợi, anh sẽ đợi quyết định của em.”

Bì Hối thật sự bực mình với Viên Hỷ, mấy hôm nay không đếm xỉa gì đến cô. Vốn nghĩ rằng Viên Hỷ sẽ chủ động tìm cô, ngờ đâu Viên Hỷ cứ lảng lảng đi làm lại, Bì Hối tức điên, định tranh thủ giờ nghỉ trưa đến tìm Viên Hỷ, bắt cô phải đi xin lỗi Bộ Hoài Vũ cho bằng được.

Viên Hỷ cố rút tay ra, hỏi Bì Hối vẻ rất đáng thương: “Cậu ăn cơm chưa? Mình mời cậu đi ăn trước nhé.”

“Ăn cơm? Tớ giận đến no luôn này!” Bì Hối tức tối, “Hôm ấy cậu nói năng cái kiểu gì vậy hả? Viên Hỷ, Bộ Hoài Vũ có lỗi với cậu chỗ nào, hả? Sự nhẫn nhịn của anh ấy đối lại những lời đó của cậu ư? Cái gì mà là ‘chúng em chẳng là gì cả’? Cái gì mà là ‘người xa lạ’? Cậu nói thế làm tổn thương người ta đến mấy, cậu có biết không? Viên Hỷ, tớ muốn bóp chết cậu quá!” Bì Hối chỉ tay vào Viên Hỷ, hậm hực: “Đừng có rụt cổ lại với tớ, hôm nay tớ không mắc lừa cậu đâu!”

“Bì Hối!” Viên Hỷ cố nén giọng, thì thầm, “Cậu nói nhỏ thôi, đây là công ty, lát nữa đồng nghiệp ăn xong cơm quay lại, để người khác nghe thấy thì không tốt đâu.”

Bì Hối cười lạnh, kéo tay Viên Hỷ: “Tớ không sợ, ai thích nghe cứ nghe đi! Hôm nay cậu phải đến xin lỗi Bộ Hoài Vũ cho tớ, nếu không đừng trách tớ không trọng tình nghĩa!”

Đang nói thì quả nhiên có đồng nghiệp của Viên Hỷ về, cô không dám nói nhiều với Bì Hối nên vội kéo bạn mình ra ngoài. Bì Hối kéo cô đến thang máy, vừa đi vừa uy hiếp: “Tốt nhất là ngoan ngoan nghe lời đi, cậu cũng biết tớ mặt dày, mà đây là công ty của cậu, không phải của tớ, tớ chả sợ mất mặt.”

“Tớ định kết hôn.”

“Cái giiiiii???” Bì Hối khựng lại, quay người nhìn Viên Hỷ vẻ không-tin-được, “Cậu nói gì thế?”

Viên Hỷ cắn môi, tránh ánh nhìn của Bì Hối rồi đáp nhỏ: “Hà Thích định Nguyên Đán, nhân lúc mẹ và anh tớ vẫn còn ở đây, rồi đón bố đến, rồi tổ chức ở đây.” Cô dừng chân, hít một hơi sâu rồi cố lấy hết can đảm nhìn Bì Hối, hỏi: “Cậu nghĩ mình bắt buộc phải xin lỗi anh ấy ư? Tổn thương quá nhiều thì sẽ bỏ cuộc hoàn toàn, như thế chẳng phải là đủ dứt khoát rồi à?”

Bì Hối nhìn Viên Hỷ như thể đang nhìn quái vật, ánh mắt lộ vẻ sững sờ và thắc mắc, hồi lâu sau mới thở nặng nhọc, hỏi: “Viên Hỷ, cậu nhất định phải đi con đường tệ hại đó ư? Cậu bị sao thế hả? Cậu có biết cậu đã thay đổi nhiều thế nào không? Bạn bè của nhau hơn hai mươi năm, tớ sắp không nhận ra cậu rồi đấy! Viên Hỷ! Cậu bị sao vậy???”

Có mấy người đi ngang đều nhìn họ, Viên Hỷ quay người đi tránh ánh mắt đồng nghiệp, cười khổ sở, mọi người đều hỏi cô bị sao vậy, Hà Thích hỏi, Bì Hối cũng hỏi, rốt cuộc là cô bị làm sao?

Bì Hối nhìn cô, bức xúc kéo đi tiếp: “Tớ mặc kệ! Tớ chỉ muốn cậu xin lỗi Bộ Hoài Vũ! Tớ mặc kệ cậu rốt cuộc là kết hôn với ai, những gì cậu nợ thì cậu phải trả! Tự cậu đi nói với anh ấy! Cậu đã đâm anh ấy một nhát rồi thì không ngại đâm thêm vài nhát nữa! Cậu đã nói tổn thương quá thì sẽ bỏ cuộc mà? Vậy dứt khoát làm tổn thương nữa đi, để anh ấy bỏ cuộc thoải mái hơn!”

“Bì Hối!” Viên Hỷ vội vã kéo Bì Hối dừng lại, khó nhọc lên tiếng: “Tớ không dám, Hà Thích nói đúng, là tớ không dám.”

Bì Hối dờ người, buông tay.

Viên Hỷ cười bất lực, quay người tiến về lối cầu thang bộ, rồi tìm một góc vắng người, ngồi bệt xuống, sau đó ngẩng lên nhìn Bì Hối: “Bì Hối, cậu đừng ép tớ, tớ không thể đi được, thật sự... Tớ biết mình có lỗi với anh ấy, nhưng đã đi đến nước này rồi, tớ không cách nào quay đầu lại được, cậu bảo tớ làm sao đây?”

Cô ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại nuốt giọt nước mắt chua xót vào trong, khẽ lên tiếng: “Tớ đã rối loạn lắm rồi, thấy mình rõ ràng yêu Hà Thích, nhưng người tớ nằm mơ lại là Bộ Hoài Vũ, tớ không ngờ mình lại là người đứng núi này trông núi nọ như thế! Nhưng tớ còn làm gì được? Tớ đã yêu Hà Thích hơn sáu năm, tớ không cam tâm, bọn tớ đều là mối tình đầu của nhau, mãi mãi cũng không quên được người kia, không quên được niềm vui từng có. Nhưng còn Bộ Hoài Vũ? Anh ấy cũng có một mối tình cuồng nhiệt, trong lòng anh ấy cũng mãi mãi tồn tại cô gái ấy. Hà Thích và Ella từng ở bên nhau, nhưng hề được lựa chọn thì anh ấy vẫn chọn tớ, trong lòng anh ấy Ella mãi mãi không bằng được tớ. Ngược lại? Khi Bộ Hoài Vũ cũng có

thể chọn lựa lại từ đầu, anh ấy có lựa chọn tớ không? Bộ Hoài Vũ tại sao lại yêu tớ? Ngoài việc nhìn thấy bóng dáng bạn gái cũ ở tớ ra, còn có lý do nào khác nữa không?”

“Bì Hối, tớ đã không còn sức lực nào để chịu đả kích nữa. Tớ là đứa tự tư tự lợi, biết lòng mình mãi mãi cũng không quên được Hà Thích, nhưng lại không thể chịu đựng một Thắng Lan tồn tại trong tim Bộ Hoài Vũ. Tớ đã nghĩ cả rồi, trong tình cảm với Hà Thích, tớ là người chiếm thế chủ động, anh ấy đơn giản, hướng ngoại, nghĩ gì nói vậy, nhưng còn Bộ Hoài Vũ? Anh ấy sâu sắc đến nỗi không thấy được đáy, tớ không hiểu nổi, cũng không thấy được tình cảm anh ấy, không hiểu được tư tưởng của anh, tớ chỉ có thể thụ động ngồi đợi tình yêu của anh ấy, nhưng một khi tình cảm hư vô này không còn thì sao? Tớ phải làm sao?”

Bì Hối dờ dẫm nhìn Viên Hỷ, không nói nổi câu nào.

Viên Hỷ cười không thành tiếng, ôm lấy mặt: “Bì Hối, kỳ thực nội tâm của tớ rất đen tối, không chút lương thiện, cũng không hề cao thượng, cái gì tớ cũng muốn, không thua kém gì những phụ nữ hèn hạ dè dặt, chỉ là tớ không nói ra mà thôi. He he, cậu khinh thường tớ đi, bản thân tớ cũng thấy khinh bỉ chính mình.

36. Chương 44

Phía dưới vang lên tiếng chân bước lên lầu, Viên Hỷ hoảng hốt đứng dậy, nhanh chóng chùi nước mắt rồi nhỏ giọng nói với Bì Hối: “Cậu về mau đi, đừng để muộn giờ làm.”

“Viên Hỷ,” Bì Hối kéo cô lại, e dè nói, “Kết hôn là chuyện lớn, cậu nên suy nghĩ cẩn thận nhé.”

Viên Hỷ quay lại nhìn bạn mình, đến ánh mắt cũng toát ra vẻ mệt mỏi, “Tớ mệt rồi, Bì Hối, cậu biết tình hình gia đình tớ, một mình tớ không gánh gượng nổi, Hà Thích yêu tớ, muốn lấy tớ, muốn chia sẻ gánh nặng, thế là đủ rồi.”

Bì Hối nhìn cô thương hại, mấp máy môi nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì. Viên Hỷ cười vỗ vỗ tay bạn mình, an ủi: “Không sao, tớ đã nghĩ rất kỹ.” Thấy Bì Hối vẫn tỏ ra lo âu thì lại đùa nói, “Hay là cậu giúp tớ hỏi xem Bộ Hoài Vũ bây giờ có chịu cưới tớ không, phải nói trước với nhau, tài sản trước kết hôn không thể là của riêng, phải là tài sản chung của hai vợ chồng, để nếu có ngày nào đó chia tay thật thì số tài sản được chia cũng đủ cho tớ cưới vợ cho anh tớ, nuôi cả nhà họ suốt đời, tớ cũng sẽ trở thành một bà giàu có, đến lúc đó nhất định sẽ không quên công lao của cậu đâu.”

Bì Hối chẳng thấy câu đùa đó buồn cười tí nào, cô nhìn Viên Hỷ rồi bỗng dưng muốn khóc, liền vội vàng quay mặt đi, lấy tay bịt chặt miệng mình.

“Được rồi, đừng nhìn tớ như thế,” Viên Hỷ khẽ nói, “Hà Thích rất tốt, tớ sẽ sống thật hạnh phúc, đừng lo.”

Phải, cô sẽ khiến mình sống thật hạnh phúc, cố gắng khiến mình hạnh phúc, cho dù gánh vác gánh nặng gia đình, gánh nặng về anh trai, cô cũng phải hạnh phúc.

Buổi tối lúc tăng ca, Hà Thích đến đón cô, hồ hởi báo cô biết anh đã nói cho bố mẹ ở bên Mỹ biết chuyện họ sắp kết hôn, sau đó hí hửng hỏi Viên Hỷ: “Em đoán xem mẹ anh đã nói gì?”

Cô nhìn anh lắc đầu. Hà Thích đằng hắng một cái, bắt chước giọng mẹ anh: “Được rồi, chỉ cần con yêu thì dù có cưới con tinh tinh cái, mẹ cũng vui mà!” Anh lại cười phá lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Viên Hỷ, “Bây giờ em còn gì để lo lắng nữa không? Hả? Viên Hỷ, em phải tự tin lên chứ? Dù sao cũng giỏi hơn tinh tinh cái mà! Mẹ anh chắc chắn sẽ thích em!”

Viên Hỷ khẽ đẩy đầu anh quay đi, “Lái xe cẩn thận!”

Gương mặt Hà Thích vẫn thấp thoáng nụ cười, nói nhanh, “Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật ở đâu nhỉ? Ừ, mùa này thì đi đâu là hay nhất? Thời gian gấp quá, Viên Hỷ, em có hộ chiếu không? Bây giờ làm không biết có kịp không!”

Nhưng Viên Hỷ không tỏ ra mặt mà lấm, tuy nghe nói bố mẹ anh không phản đối, cô cũng thấy vui, nhưng vẫn không thể thoải mái được như Hà Thích. Hà Thích phát hiện ra phản ứng của cô thì với tay nắm lấy tay cô, hỏi: “Sao thế? Em vẫn lo lắng gì à?”

Viên Hỷ cười nhẹ: “Không sao, em rất vui mà. Chỉ hơi lo lắng chỗ mẹ em thôi, em phải nói trước với bà, đầu óc già cổ rồi, em sợ bà lại kiểm chuyện...”

Hà Thích cười phô hàm răng, nắm thật chặt tay cô, “Không sao, anh không sợ!”

Có lẽ quãng thời gian ấy Hà Thích biểu hiện tốt thật sự, đủ để cảm hóa trái tim bà Viên. Thế nên khi bà nghe nói cô và Hà Thích sắp kết hôn thì lại không nói năng gì nhiều, chỉ gật gù, nhưng đến lúc nghe nói họ sẽ cưới trước Nguyên Đán thì mặt bà đổi sắc, bắt đầu sắc giọng hỏi Viên Hỷ, “Tại sao phải gấp như vậy? Có phải đã gây ra chuyện gì không?”

Viên Hỷ ngẩn người, thấy mẹ liếc vào bụng cô thì mới hiểu ra ý bà, mặt thoáng chốc đỏ bừng, xấu hổ hét: “Mẹ, mẹ nghĩ bậy bạ gì thế! Hà Thích muốn nhân lúc mẹ còn ở đây, đón luôn bố đến là được, dù sao chúng con cũng kết hôn ở đây mà. Hơn nữa cũng vừa hay là bố mẹ anh ấy định về nước, không muốn bắt họ lại chạy đi chạy lại!”

Bà Viên nghi ngờ: “Thật là không có?”

Viên Hỷ đỡ khóc đỡ cười, đỏ mặt nói: “Không có là không có! Mẹ đoán bừa bãi quá!”

Bà Viên yên lòng hơn, lại bảo: “Con cứ đòi lấy cậu ta thì mẹ cũng không cản nữa, nhưng phải nói trước là con không thể đi Mỹ với cậu ta được, mẹ nuôi con lớn thế này không phải để con bay đi mất. Hơn nữa con phải nói rõ với cậu ta, sau này không thể mặc kệ anh con được.”

Tâm trạng đang vui vẻ của Viên Hỷ trong tích tắc bị mẹ tạt cho một gáo nước lạnh, cô thờ ơ đáp: “Con đã nói với anh ấy từ lâu rồi, mẹ yên tâm.”

Đã hẹn trước mọi thứ đều phải đơn giản, nhưng khi kết hôn vẫn có quá nhiều thứ phải lo, tuy rất nhiều việc để giao cho Hà Thích làm, nhưng Viên Hỷ vẫn bận đến không thở nổi. Cũng may Bì Hối bảo không cần họ đi tìm nhà nữa, cứ dọn dẹp gọn ghẽ nhà họ bấy giờ là được rồi, dù sao sau này cũng phải kiếm tiền mua nhà, nên bây giờ cứ tạm thế đi đã.

Trương Hằng gọi điện cho Viên Hỷ để chúc mừng cô, bảo nếu có chuyện gì cần anh giúp thì cứ nói, nhưng e rằng anh không thể tham dự hôn lễ của cô được vì thủ tục đi định cư của anh đã làm xong, đang trong lúc thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi rồi.

Viên Hỷ nghe anh nói sắp đi thì cảm thấy rất buồn, tuy thời gian làm bạn với Trương Hằng không dài lắm, nhưng trong lòng cô đã xem anh là bạn thực sự. Trương Hằng nghe giọng cô nặng nề hẳn thì không nhịn được cười: “Không nỡ xa anh à? Hê hê, Viên Hỷ, vậy em cứ chuẩn bị tinh thần đi, đến hôm tiễn anh đi thì khóc một trận to vào, ôi thật là tình cảm làm sao, chứng tỏ anh rất quyến rũ, còn cô bé Bì Hối thì anh không trông mong được gì.”

Viên Hỷ phì cười, nói: “Anh có nhiều hồng nhan tri kỷ như thế, có cần em ôm anh khóc lóc không? Đến lúc đó em đừng chết chìm trong nước mắt của họ là được.”

“Haizzz, đừng nhắc nữa, người không nỡ xa anh thì chẳng có mấy, nhưng kẻ muốn cầm dao chém anh thì nhiều lắm.”

“Được rồi, đừng đùa nữa,” Viên Hỷ nói, “Anh cũng già rồi, qua đó cũng có người yêu thật sự đi thôi...”

“Dừng ngay! Viên Hỷ.” Trương Hằng réo lên, “Câu sau anh thuộc nằm lòng rồi, em gặp mẹ anh lúc nào thế? Sao mà nói y hệt nhau vậy không biết?”

Viên Hỷ cũng cười theo, không nói gì nữa mà chỉ cầm ống nghe thần thờ. Đột nhiên hai đầu điện thoại không khí chùng xuống, một lúc sau, Trương Hằng đột ngột hỏi: “Viên Hỷ, có phải em muốn hỏi gì anh?”

Viên Hỷ lặng im.

Trương Hằng thở dài rồi nói: “Viên Hỷ, em nhớ lấy, nếu đã quyết định rồi thì phải kiên định đi tiếp. Thời gian qua rồi em sẽ biết, có quá nhiều người chỉ là khách qua đường trong cuộc đời em, bao gồm anh, bao gồm cả lão Bộ... Chỉ cần không ở bên nhau thì sẽ có ngày quên lãng thôi.”

Viên Hỷ đáp khẽ một tiếng, sau đó cúp máy.

Hà Thích gọi điện đến đến ngày mai cha mẹ anh tới, bảo Viên Hỷ chuẩn bị, đến lúc đó sẽ cùng ra ra sân bay đón họ. Viên Hỷ bắt đầu thấy thấp thỏm không yên, cho dù là con dâu kiểu gì thì lần đầu gặp bố mẹ chồng cũng sẽ hồi hộp lo sợ. Gọi điện cho Bì Hối để bàn bạc đối sách, Bì Hối cười nói: “Viên Hỷ, cậu đừng căng thẳng, cậu rất có duyên với người lớn, mẹ tớ chỉ ước sinh được một đứa con như cậu thôi, còn bảo nếu được thì bà tình nguyện đổi hai chị em tớ để lấy mình cậu, nghe thử xem, câu ấy làm tớ đau lòng biết mấy, đến người thực nữ như chị tớ mà cũng lườm bà muốn rách cả mắt ấy.”

Viên Hỷ bị cô chọc cười, cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nói vài câu vu vơ với bạn mình rồi cúp máy. Đồng nghiệp bàn đối diện nhìn cô, cười hỏi: “Sao? Sắp gặp bố mẹ chồng rồi à?”

Viên Hỷ cười ngượng ngùng, cô bạn đồng nghiệp kia lại cười: “Trước kia cứ tưởng em và anh chàng Bộ Hoài Vũ kia ở bên nhau chứ, Viên Hỷ em không biết đấy thôi, trước kia có bao nhiêu cô gái trong tòa nhà này ghen tỵ với em đâu! Không ngờ em lại chẳng biết nắm bắt, lại để vuột mất anh ấy! Có điều bây giờ cũng ổn rồi, Viên Hỷ, em thật may mắn!”

Gương mặt Viên Hỷ thoáng vẻ ngượng ngập, cô bạn kia thấy thế cũng biết mình nói hơi nhiều, lúng túng liếc nhìn Viên Hỷ một cái rồi ngập miệng, cười ha ha một tiếng rồi tiếp tục cúi xuống, giả vờ đang sắp xếp tài liệu.

Không khí đang lúc căng thẳng thì di động Viên Hỷ reo vang, không ngờ người gọi là Ella, cô ta nói: “Viên Hỷ, mình đang đứng dưới công ty cậu, cậu xuống đi.”

Viên Hỷ hơi ngẩn người, không ngờ cô ta lại đến tìm mình, Hà Thích chẳng đã nói cô ta về Mỹ rồi ư? Cô thần thờ, nhưng vẫn định xuống xem sao, thể là giải thích với đồng nghiệp: “Chị Lý, em ra ngoài một lúc, lát nữa về ngay. Chị nói giúp em một tiếng nhé.”

Chị Lý cười, khoát khoát tay, bảo: “Đi đi, đi đi, phụ nữ sắp kết hôn lúc nào cũng bận, điện thoại cũng không dứt ra được kìa, đi nhanh đi.”

Vừa ra khỏi tòa nhà đã thấy Ella đứng đợi bên đường, thấy Viên Hỷ ra thì vẫy vẫy tay, hét: “Bên này.”

Viên Hỷ nghi ngại tiến đến, nhìn Ella vẻ dò hỏi. Ella cười nhẹ, nói: “Có người muốn gặp cậu, gần đây thôi, cậu đi theo mình.” Nói xong quay người sang đường, chân cô vẫn chưa bình phục hoàn toàn, tuy mang một đôi giày rộng rãi nhưng lúc sang đường vẫn phải đi tập tễnh.

Viên Hỷ không biết cô ta định đưa mình đi gặp ai, thấy ngay cả cơ hội từ chối cũng không có, nên đành đi theo. Ella vào một quán café ở góc đường đối diện, đến cạnh một người phụ nữ trung niên thì thầm vài câu, ánh mắt liếc nhìn về phía Viên Hỷ, rồi sau đó tự ra một bàn khác xa hơn để ngồi. Viên Hỷ thấy miệng mình đắng ngắt, chậm rãi tiến đến trước mặt người phụ nữ đó.

Cô nhận ra người ấy, tuy chưa gặp mặt bao giờ nhưng đã xem hình từ lâu. Người phụ nữ hơn năm mươi tuổi mập mạp nhưng không thấy phì nộn, mà chỉ toát ra vẻ phúc hậu. Gương mặt trắng trẻo mịn màng chỉ có ít nếp nhăn, xem ra bà rất chú trọng chăm sóc hàng ngày. Viên Hỷ thầm cười khổ, cái gì phải đến rồi cũng đến. Cô mím môi, hơi cúi người xuống, khẽ gọi một tiếng, “Bác gái.”

Không sai, đó chính là mẹ của Hà Thích, là mẹ chồng tương lai mà cô ngỡ rằng ngày mai mới gặp nhau ở sân bay, bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô dưới sự dẫn dắt của Ella. Cô không ngạc nhiên đến mức không biết bà đến để làm gì, nhưng cô nhận ra mình không hề sợ hãi. Cô đã tê liệt rồi, trong tích tắc cô thấy có cảm giác rất nực cười, quả nhiên lại bị đoán trúng rồi, đúng lúc cô đang chuẩn bị cho hôn lễ với Hà Thích, thì mẹ anh lại nhảy ra.

Bà Hà cười dịu dàng rồi rất lịch sự đứng lên, nói: “Viên Hỷ phải không? Ngồi xuống đi.”

Viên Hỷ vội vàng cúi lưng, đợi bà Hà yên vị rồi mới dám ngồi xuống đối diện.

Bà Hà nói: “Bác nghĩ không cần tự giới thiệu nữa, cháu đã gọi bác gái rồi thì chắc biết bác là ai, đúng không?”

Viên Hỷ gật đầu, điềm tĩnh nhìn bà Hà.

Bà Hà cười: “Thực ra trước kia bác đã muốn gặp cháu lâu rồi, nhưng chưa có cơ hội. Hôm nay đã gặp được, bác rất hài lòng, tuy cháu không đẹp như trong hình, nhưng khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu, là một cô bé rất chín chắn, trưởng thành.”

Viên Hỷ hơi ngần ra, cô đã chuẩn bị nghênh đón đòn đả kích của bà Hà, nhưng lại không ngờ bà lại mở đầu như thế.

Bà Hà cười, tiếp tục: “Lạ lắm phải không? Mẹ của người yêu xuất hiện lúc này là để xoai mói tật xấu của con gái, nên cháu đã chuẩn bị tinh thần để đợi bác chia uyên rã thúy, đúng không?”

...

37. Chương 45

Viên Hỷ cười cười về ngượng ngập, không biết phải nói gì.

Bà Hà chậm rãi nhấp một ngụm cà phê rồi đặt cốc xuống, dịu dàng nhìn Viên Hỷ: “Thực ra Hà Thích muốn cười ai, bác cũng không quan tâm lắm, người con trai yêu thì hai bác cũng sẽ thích. Bác chỉ có một thằng con nên chỉ mong nó được hạnh phúc. Bác và bố nó ở Mỹ đã làm lụng vất vả bao nhiêu năm, chỉ hy vọng có thể cho nó một cuộc sống tốt đẹp. Hà hà, có lẽ nói những lời này cháu sẽ không tán đồng, nhưng đến khi các cháu già bằng này tuổi như hai bác thì sẽ biết, con người sống cả đời nhiều khi cũng chỉ nói những câu sáo rỗng, đến nửa đời sau chỉ sống vì con cháu, tranh đấu cho chúng thôi.”

“Bác gái,” Viên Hỷ khẽ ngắt lời bà, “Lý do bác không chấp nhận cháu là gì? Là gia đình cháu sao?”

Bà Hà cười nhẹ, nói: “Cháu đúng là một cô bé thông minh.”

Viên Hỷ cười giễu: “Từ nhỏ thầy cô giáo đã dạy bọn cháu nói năng phải khéo léo, cho dù phê bình người khác cũng phải khen ưu điểm người ta trước, bác đã nói đến ưu điểm của cháu rồi thì sau đó chắc sẽ là khuyết điểm của cháu thôi. Hơn nữa bác đã đến gặp cháu sớm thế này thì ắt hẳn phải có lời gì đó không thể nói trước mặt Hà Thích. Bác cứ nói, là vì gia đình cháu, đúng không?”

Bà Hà ngắm nhìn Viên Hỷ về tán thưởng, rồi khẽ lắc đầu: “Không phải vì gia đình cháu, hai bác không chê bai gì cả. Hai bác tuy không giàu có gì nhưng cũng đủ để con trai ăn no mặc ấm suốt đời, hai bác không cần dùng hôn nhân của con trai để đổi lấy lợi ích gì.”

“Thế thì vì điều gì?” Viên Hỷ hỏi.

Bà Hà khẽ thở dài, đáp: “Bác biết bác đến đây là để đóng vai kẻ ác, tuy bác không muốn làm thế, nhưng không còn lựa chọn nào khác.” Bà lấy một túi tài liệu ra đưa cho Viên Hỷ, “Cháu xem cái này đi.”

Viên Hỷ không đón lấy, chỉ trầm mặc nhìn bà Hà, hỏi: “Là cái gì thế ạ?”

Bà Hà cười về bất lực: “Không phải tiền cũng chẳng phải chi phiếu, cháu là cô bé tốt, bác không muốn sỉ nhục cháu, cũng không muốn sỉ nhục chính mình, tự cháu mở ra xem thì sẽ biết.”

Trái tim Viên Hỷ ngừng đập một nhịp, không biết vì sao mà bỗng thấy rất hoảng loạn, cô chờ đợi đón lấy túi tài liệu, cố gắng điều khiển ngón tay mình rút mấy tờ giấy ra, đó là một bản báo cáo xét nghiệm, họ tên trong đó là anh trai cô – Viên Thanh Trác. Thuật ngữ quá chuyên ngành, quá nhiều tiếng Anh, những thứ ấy đều khiến Viên Hỷ phải rất mất công để đọc, nhưng đại khái vẫn có thể hiểu được, đó là bản xét nghiệm tổng quát của anh trai, không phải về ca mổ viêm ruột thừa mà là chứng bệnh về não.

Cô nhìn bà Hà vẻ không hiểu. Bà Hà lại nhìn cô vẻ tiếc thương, khẽ đáp: “Anh trai cháu ngây ngô như vậy trước tiên là do bẩm sinh, nói đơn giản là về vấn đề di truyền, tỷ lệ phát bệnh của căn bệnh này rất cao, gần như sẽ có một nửa thế hệ con cái bộc phát ra ngoài, mà cho dù bình thường thì cũng sẽ di truyền cho thế hệ sau.” Bà Hà ngừng lại, như không nhẫn tâm nói tiếp: “Viên Hỷ, hai bác có thể chấp nhận việc cháu có một anh trai ngốc nghếch, nhưng không thể chấp nhận việc có cháu nội bị ngốc nghếch, có thể cũng sẽ bình thường, nhưng sự lo lắng thấp thỏm này quá mệt mỏi, hai bác không chịu được...”

Đầu Viên Hỷ thoát chốc như nổ tung, những gì còn lại chỉ là một màu trắng xóa, cô hoang mang nhìn bà Hà mấp máy môi không ngừng. Thì ra người mang gene ngốc nghếch không chỉ có mình anh cô, mà cả trên người cô cũng có. Con cái của cô, rồi con của con cô, sẽ mãi mãi mang gene đó, mãi mãi không thể biết được khi nào lại sinh ra một đứa con ngốc nghếch.

“Viên Hỷ, cháu có thể hiểu cho tâm trạng bác không?”

Viên Hỷ gật đầu như cái máy, hiểu chứ, tại sao cô lại không hiểu, một anh trai dần dần đã khiến cô gánh trách nhiệm quá nhiều, nếu lại thêm một đứa con dần dần nữa... Cô không dám nghĩ tiếp, thật sự không dám.

“Hà Thích yêu cháu, thật sự yêu cháu, bác nghĩ cho dù nó biết chuyện này cũng sẽ vì tình yêu mà ở bên cháu, hai bác không ngăn cản được. Nhưng Viên Hỷ, nếu cháu cũng yêu nó thật sự thì hãy nghĩ cho nó, nó vì cháu mà bỏ cha mẹ bỏ cả gia đình, vì cháu mà từ bỏ sự nghiệp ở Mỹ, còn cháu có thể cho nó những gì? Ngay cả một gia đình bình thường mà cháu cũng không thể cho nó. Lúc trẻ có lẽ tình yêu là lớn nhất, nhưng khi đến tuổi hai bác đây, cháu sẽ biết mọi người chỉ sống vì con cái, mà nếu không có con cái thì sẽ lỗ hổng không thể bù đắp trong hôn nhân.” Bà Hà đặt tay mình lên tay Viên Hỷ, nói với vẻ đau khổ, “Viên Hỷ, nếu hai đứa cứ nặng nề ở bên nhau thì bác không còn gì để nói, ngày mai cháu cứ đến sân bay đón hai bác với Hà Thích, bác sẽ xem như hôm nay chưa từng gặp cháu. Nhưng là một người mẹ, bác vẫn muốn cầu xin cháu hãy suy nghĩ kỹ, nếu cháu thật sự yêu Hà Thích thì hãy lo nghĩ cho nó. Có lẽ hai đứa chia tay sẽ đau khổ, nhưng nỗi đau ấy so với nỗi đau cả đời này sẽ ít hơn rất nhiều.”

“Đừng nói nữa!” Viên Hỷ nói, bàn tay đặt trên bàn co lại rồi buông ra. Sau đó lại nắm lại, rồi lại buông, mấy lần như thế, rồi cô nghe thấy giọng nói khô rát đến lạc điệu của mình: “Cháu hiểu.”

“Cháu còn phải làm việc, xin phép bác.” Cô vội vàng đứng lên, suýt va vào bàn, cà phê trong cốc sóng sánh bắn ra ngoài, dấy ra chiếc bàn trắng toát, nổi bật kỳ dị. Đến lúc ra cửa đi ngang bàn Ella ngồi, cô ta cũng đứng dậy, lặng lẽ nhìn cô, trong ánh mắt toát ra vẻ tiếc thương.

Cô ta lại thương tiếc mình cơ đấy! Viên Hỷ dừng lại, nói: “Tôi thật sự rất khâm phục cô, thật sự! Bản báo cáo này chắc cô sắp xếp khi anh tôi còn nằm viện đúng không?” Cô cười lạnh, lại hỏi: “Cô nói xem nếu Hà Thích biết những việc này, anh ấy còn nghĩ cô lương thiện trong sáng ngày thơ hay không?”

Sắc mặt Ella trắng bệch, mắt mở to nhìn Viên Hỷ.

Viên Hỷ bỗng cười phá lên, nhìn Ella với vẻ ác độc, khẽ nói: “Cô yên tâm, tôi không nói đâu, mãi mãi cũng không nói, trong lòng anh ấy cô luôn lương thiện ngày thơ, anh ấy luôn thấy hổ thẹn với cô, cảm thấy có lỗi với cô, tiếc là, anh ấy sẽ không yêu cô, cho dù hai người ở bên nhau thì người trong trái tim anh ấy cũng chỉ có tôi.”

Cô nhìn sắc máu trên mặt Ella mất dần, thấy môi cô ta mím lại tái mét, thấy sự tiếc thương trong mắt cô ta biến thành vẻ oán hận. Viên Hỷ cười, cô không cần Ella thương hại, không cần! Cô uốn thẳng sống lưng, hất cằm lên đi ra khỏi quán café, cho dù sau lưng mình có ánh mắt của ai, cô cũng không thể gục ngã.

Nhưng đến khi qua ngã rẽ, thoát khỏi tầm mắt của Ella, Viên Hỷ bỗng chạy như điên. Bất chấp ánh mắt kỳ dị của mọi người, cũng không biết đã chạy bao lâu, cho đến khi không nhắc nổi chân nữa, Viên Hỷ mới ngừng lại, khom lưng, đưa tay bầu chặt ngực áo để thở.

Cô đã dự đoán tất cả những khó khăn có thể xảy ra, nhưng không ngờ đến kết quả này. Sự xuất hiện của bà Hà không chỉ kết thúc tương lai của cô và Hà Thích, mà càng phá tan tương lai của cô, anh cô là thằng đàn, con cái của cô cũng có thể là đồ dần dần. Thì ra, cuộc đời cô chỉ để gánh vác anh trai, cô sẽ không có được cuộc sống cho riêng mình, không bao giờ, sẽ không có gia đình, con cái, chỉ có anh trai, chỉ có thằng đàn, thằng đàn, thằng đàn...

Viên Hỷ ôm chặt vai mình, cô muốn khóc, nhưng đau đớn phát hiện ra rằng mình không khóc nổi. Cô không còn sức lực đâu để đi làm nữa, cô phải về, tìm một nơi có thể nghỉ ngơi để ngủ một giấc. Thế giới này nam nữ độc thân còn quá nhiều, cô cũng có thể là người độc thân mà, cô nghĩ, hơn nữa, dù cho kết hôn cũng có thể tìm một người đàn ông không cần con cái, kết hôn chẳng phải chỉ để tìm một người bạn đời hay sao? Với ai thì cũng có quan hệ gì đâu?

“Viên Hỷ,” Cô thì thầm gọi tên mình, “Không sao, mày không thể gục ngã, có gì ghê gớm đâu, mày còn cha mẹ, anh trai, mày còn gia đình, có gì mà không qua được. Thật sự là không có gì ghê gớm cả.”

Về đến nhà, mẹ cô đang gọi điện thoại, thấy cô đột ngột trở về thì vội vàng vàng cúp máy, nhìn Viên Hỷ với vẻ lúng túng. Cô cười mệt mỏi, nói: “Mẹ, nhà mình mà, gọi thì cứ gọi đi, không sao.” Nói rồi lê bước vào trong, cô muốn ngủ một giấc, tỉnh dậy rồi thì không còn việc gì nữa.

Bà Viên lại lẻo đẻo theo sau cô, nhắc cô cởi áo khoác rồi đón lấy hộ cô với vẻ mặt nịnh nọt, như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Mẹ, có chuyện gì thế? Anh con đâu, sao không thấy?” Viên Hỷ cố nhếch nhếch môi, dịu giọng hỏi.

“Anh con nằm ngủ trong phòng.” Bà Viên vội đáp rồi do dự nói: “Viên Hỷ, mẹ muốn bàn với con chuyện này được không?” Bà liếc nhìn Viên Hỷ một cái thật nhanh, rồi lại nhìn sang nơi khác, “Lúc này gọi cho nhà Tiểu Hồng, gia đình nó rất hài lòng, những cái khác đều ổn, nói chỉ thiếu một chiếc nhẫn, bảo... bảo Tiểu Hồng rất thích chiếc nhẫn con đeo... muốn...”

“Mẹ!” Viên Hỷ khàn giọng hét, nhìn mẹ mình với vẻ không tin nổi. Cô run lấy bẫy, lập cập tháo nhẫn ra khỏi tay, đưa lên trước mặt mẹ mình, trừng mắt nhìn bà rồi run giọng: “Mẹ có biết đây là nhẫn đính hôn của con không?”

Bà Viên không ngờ con gái lại phản ứng kích động đến thế, mấp máy môi rồi bĩu môi lâu lâu: “Chẳng phải hai đứa sắp cưới nhau à? Còn cần thứ này làm gì, không ăn được không mặc được, hơn nữa mẹ cũng muốn tiết kiệm tiền cho con, mua cái mới cũng phải dùng tiền của con...”

“Mẹ, con là con ruột của mẹ à?” Cô hỏi, ánh mắt gần như tuyệt vọng.

Bà Viên dờ người, thần thờ nhìn cô.

Viên Hỷ nhắm nghiền mắt chỉ tay ra cửa, run giọng: “Cút! Cút!”

Sắc mặt bà Viên tái mét, tức tối chỉ Viên Hỷ, mắng: “Tao là mẹ mày! Mày bảo tao cút à?”

Viên Hỷ bỗng cười lớn, cười như một kẻ điên. Ý thức của cô đã rút ra khỏi cơ thể, đang lơ lửng trôi trong không trung nhìn mình đang cười điên dại, thấy mình vừa cười vừa nhét chiếc nhẫn vào người mẹ, nghe thấy mình cười nói: “Sao tôi có thể quên bà là mẹ tôi chứ? Được, được, bà là mẹ tôi, tôi không thể bảo bà cút, vậy tôi cút, tôi cút là xong.”

Viên Hỷ nghĩ cô nhất định là điên loạn thật rồi, nếu không thì tại sao ý thức cô lại có thể lạnh lùng nhìn mọi hành vi của cô gái bên dưới kia? Thấy cô ta lao ra khỏi cửa trong ánh mắt sững sờ của mẹ, loạng choạng chạy xuống lầu, sau đó lơ lửng phiêu dạt trên đường, xuyên qua đám đông, xuyên qua dòng xe cộ. Cô bỗng thấy rất kỳ lạ, tại sao nhiều xe thể mà không đâm chết cô gái kia? Đâm chết rồi thì mọi việc cũng sẽ kết thúc!

Cô không mặc áo khoác, chân chỉ mang đôi dép lê đi trong nhà, rất nhiều người đều nhìn cô với vẻ quái dị, nhưng cô lại chẳng quan tâm tí nào, cô nghĩ cô thật sự điên mất rồi. Tại sao cô không có cái mai nào? Nếu có mai thì cô sẽ chui vào đó là xong. Nhưng tại sao cô lại không có? Thành phố này lớn thật, nhưng vì sao cô lại không tìm thấy nơi cô có thể đi?

...

Trương Hằng nhận được điện thoại của bảo vệ tiểu khu, vội vàng chạy xuống lầu, đến cổng tìm một lúc lâu mới thấy Viên Hỷ ngồi co ro trong bóng tối. Thấy cô thê thảm như vậy, Trương Hằng giật mình kinh sợ, vội vàng vỗ vỗ vai cô, hỏi: “Sao thế? Viên Hỷ? Có chuyện gì?”

Viên Hỷ đỡ dần ngược lên, đỡ dần nhìn Trương Hằng hồi lâu như thể không nhận ra, đôi mắt lập tức phủ một màn sương mỏng, ôm lấy vai chậm chậm đứng dậy.

Trương Hằng giật thót mình trước phản ứng của cô, anh chưa bao giờ thấy một Viên Hỷ kiên cường mạnh mẽ lại bộc lộ mặt thể thâm như thế, hoảng hốt cởi áo ngoài khoác lên người cô, hỏi: “Viên Hỷ, em đừng khóc, rốt cuộc là chuyện gì?”

Nước mắt lưng tròng, nhưng mãi không thể rơi ra, Viên Hỷ trốn tránh mắt, nhướn môi cố ép một nụ cười.

“Thôi, đừng cười nữa, thà em khóc còn hơn!” Trương Hằng nói rồi kéo Viên Hỷ vào trong, “Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà rồi hẵng hay.”

Đi ngang phòng bảo vệ, Trương Hằng dặn dò: “Đây là em gái tôi, sau này cô ấy đến cứ cho vào trong.”

Bảo vệ cười vẻ hối lỗi, “Vâng, Trương tiên sinh.”

Trương Hằng gạt gù rồi đưa Viên Hỷ lên lầu. Nhà anh có vẻ bừa bộn, nhiều thứ vất chồng chơ trên đất. Trương Hằng cười nói: “Anh đang thu dọn đồ đạc, hơi bừa bãi, em tự tìm chỗ ngồi nhé.” Nói xong vào bếp rót cốc nước ấm cho cô, rồi mới ngồi xuống bên cạnh, khẽ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cầm chiếc cốc thủy tinh nóng ấm, Viên Hỷ mới cảm thấy sinh khí dần dần trở về với mình, nghe anh hỏi vậy lại thấy mắt nóng lên, nhưng không muốn khóc trước mặt người khác nên đành nhẫn nhịn, gắng sức mím chặt môi, đợi bình tĩnh lại mới nói gọn, “Không sao, cãi nhau với mẹ thôi, em ra ngoài đi dạo, đến chỗ anh lại thấy mệt nên muốn nghỉ ở đây một chút.”

Trương Hằng tất nhiên là không tin, quan sát cách ăn mặc của Viên Hỷ rồi lại nhìn đôi mắt hoe đỏ của cô, nói: “Muốn khóc cứ khóc đi, đừng nhịn, hiện giờ đàn ông khóc cũng không phải tội, đừng nói là phụ nữ, một cô bé nhóc con như em làm sao lại gồng mình nhiều thế? Khóc rồi sẽ không sao nữa.”

Viên Hỷ nắm chặt chiếc cốc trong tay, lắc đầu. Cô không biết mình đã đi bao lâu, đến khi tỉnh ra thì trời đã tối mịt, đèn đường đã bật sáng. Cô vẫn chưa điên! Tự cười giễu mình, thầm nghĩ mình đúng thật kiên cường. Nếu đã không thể điên thì vẫn phải sống, nhưng cô không mặc áo khoác, tiền không đi động cũng không, cô chẳng biết mình phải đi đâu, nghỉ nơi đó gần nhà Trương Hằng nhất, thế là cô đến.

Trương Hằng bỗng cười ra vẻ thông hiểu, chỉ vào thư phòng: “Nếu không tiện khóc trước mặt anh thì vào trong, đóng cửa lại, phòng anh cách âm rất tốt, em muốn khóc thế nào cũng được, yên tâm, không ai nghe thấy đâu.”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi đứng dậy, đi được mấy bước lại quay nhìn Trương Hằng, anh cười khích lệ, hất cằm lên: “Đi đi, đừng ngược, anh đã nhốt mình trong đó khóc rồi.”

Viên Hỷ nhướn môi cố cười với anh rồi quay đi bước nhanh vào phòng, trong tích tắc khi cửa đóng lại sau lưng, Viên Hỷ mới thấy sức lực của mình như bị rút cạn, không còn sức để đến bàn giấy nữa, chỉ tựa vào cánh cửa từ từ khụy xuống, chỉ trong khoảnh khắc ấy, nước mắt đã rơi đầy.

Nếu bốn năm trước khi Hà Thích bỏ đi, cô vẫn còn tương lai, vẫn có thể kiên cường, cô tự nhủ mình có thể thẳng lưng gắng gượng, nhưng giờ đây thì sao? Lần này đến cả quyền được hạnh phúc cũng mất rồi, phía trước không thấy hy vọng, phía sau cũng chẳng tìm thấy đường cũ đã đi qua, cô phải làm thế nào?

Gương mặt Trương Hằng đã không còn nụ cười, ngồi trên salon lặng lẽ hút thuốc. Ban đầu từ thư phòng thấp thoáng vẳng đến tiếng nấc nghẹn cổ kim nén của Viên Hỷ, về sau dần dần biến thành tiếng khóc nức nở, và cuối cùng là gào khóc.

Trương Hằng thấy tim mình thất lại, đôi vai gầy yếu của Viên Hỷ đã phải gánh vác bao nhiêu áp lực nặng nề? Một cô bé Viên Hỷ gia đình nghèo khó, một cô bé Viên Hỷ có một ông anh khờ khạo, một cô bé Viên Hỷ từ khi thời đại học đã vừa học vừa làm, một cô bé Viên Hỷ cô độc phần đầu suốt bốn năm, một cô bé Viên Hỷ luôn mỉm cười lãnh đạm, một cô bé Viên Hỷ lúc nào cũng thẳng lưng đối diện cuộc đời...

Chuyện gì mới làm cho một Viên Hỷ mạnh mẽ phải tìm một nơi để khóc cho thỏa lòng? Chẳng phải cô sắp kết hôn với Hà Thích hay sao? Tại sao lại ra nông nổi này, lẽ nào đã xảy ra vấn đề gì với Hà Thích? Nhưng cô không phải là cô gái sống chết vì tình yêu, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cô gần như suy sụp thế này?

Thuốc dần tàn làm bỏng ngón tay, Trương Hằng mới sực tỉnh, ném đầu lọc xuống sàn nhà, lo lắng liếc nhìn phía thư phòng rồi cầm điện thoại lặng lẽ ra ngoài.

Viên Hỷ đã lâu rồi không khóc như thế, lần trước khóc thỏa thuê như vậy là khi nào nhỉ? Cô không nhớ. Khóc đến cuối cùng cũng chẳng vì bị thương mà chỉ để giải tỏa, một dạng xả stress, một tiếng kêu gào đau khổ, là sự tuyệt vọng với cuộc đời, là không cam tâm với số phận... Thế là đã khóc to, khóc khóc mãi. Đến phút cuối nước mắt đã cạn, chỉ còn gào thét, đến khi cổ họng khàn đặc không nói nổi, đến khi sức lực để khóc cũng chẳng còn, sau đó đã dựa vào cánh cửa, dờ dẫm nhìn về phía trước, ánh mắt không tiêu điểm, trong đầu chỉ một màu trắng xóa.

Cô từng hỏi Bộ Hoài Vũ rằng con người tại sao phải sống, khi ấy anh nói cô không nên hỏi thế, mà nên hỏi phải sống tốt như thế nào. Bây giờ cô rất muốn hỏi lại anh, để anh nói cô biết phải làm sao mới sống được, mới sống tốt được. Bây giờ không nhà không mẹ, tương lai không con không cái, cô bây giờ làm sao mới sống tốt được đây?

Khi thấy nước mắt đã khô, cô bò dậy, đưa tay lên khoe môi cố hít sâu vài lần rồi mở cửa phòng ra ngoài. Trong phòng khách ngập đầy mùi khói thuốc nồng nặc, người ngồi trên salon đang ngậm điếu thuốc, quay đầu lại, nhìn cô qua làn khói vương vít lan tỏa.

38. Chương 46

...

Không phải Trương Hằng, mà là Bộ Hoài Vũ.

Vẻ mặt đã chuẩn bị trước của Viên Hỷ cứng lại, cô dờ dẫm đứng ở cửa, quên cả nhúc nhích.

Bộ Hoài Vũ gỡ điếu thuốc ra khỏi môi, quay đầu đi vỗ vỗ chỗ ngồi trên salon cạnh anh, ra lệnh: “Đến đây ngồi.”

Viên Hỷ ngoan ngoãn ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn anh rồi đột ngột cười, khàn giọng hỏi: “Đến xem em thế thảm như thế nào, hay là đến để thương hại em?”

Bộ Hoài Vũ lạnh lùng nhìn cô, điếu thuốc kẹp giữa ngón tay tỏa ra một làn khói mỏng, rất dài, sau đó lan nhanh trong không khí, khiến người ta hít vào phổi thấy rất ngạt thở. “Nếu có thể, anh muốn đánh cho em một trận.” Anh nói, nheo mắt lại, lộ ra vẻ xảo quyệt, “Tất em mấy cái, cho mọi cổ chấp, mọi thứ gọi là tự tôn của em, những ý nghĩ nực cười của em đều bị đánh bay hết, đánh cho người phụ nữ lạnh lùng tuyệt tình này một trận.” Tiếc là, anh quá phong độ, anh không đánh phụ nữ, tuy câu này đàn ông nói ra có vẻ tầm thường quá, nhưng anh vẫn sẽ không động thủ với phụ nữ.”

Viên Hỷ cười: “Vậy thì tiếc thật, vì em là người phụ nữ rất ích kỷ, cho dù làm bao chuyện sai trái cũng sẽ tha thứ cho mình rất nhanh.” Nói xong cô cũng lấy một điếu thuốc ra khỏi bao, sau đó ngó quanh quất tìm hộp diêm.

Anh liếc nhìn cô, ném bật lửa sang, nhìn cô châm thuốc rồi hít một hơi thật sâu, sau đó ghéech cảm lên thở khói ra, anh nhếch mép cười giễu, nói: “Đừng cố làm ra vẻ trụy lạc, hút thuốc phải hít vào tận phổi mới gọi là hút, chỉ đến miệng thôi thì chẳng ích gì đâu.”

Cô kinh ngạc quay nhìn anh, hỏi: “Thật à?” Vừa nói lại cố hít một hơi, thở ra, rồi hỏi: “Không phải thế này à?”

Anh cười lắc đầu, lắc lắc điếu thuốc với cô, sau đó chậm rãi hít một hơi, ngừng thở một lúc rồi mới từ từ thở khói ra đằng mũi. Về mặt cô rất tò mò, bắt chước anh học cách hút thuốc, nhưng lại không thể hít vào tận phổi mà chỉ được tới khoang miệng là cùng, cố gắng một lúc lâu cũng chỉ hít được mấy bùm khói vào trong, không thể nào được như anh, đừng nói là thở khói ra đằng mũi.

Anh càng cười dữ dội hơn, hỏi: “Muốn biết hít vào thì có cảm giác gì không?”

Gật đầu.

“Vậy em nghe lời anh, anh bảo thở thì thở, bảo hít thì hít vào.” Anh nói, thấy cô gật đầu thì dập tắt điếu thuốc trong tay, lấy điếu của cô ra rồi nói: “Nhắm mắt lại.”

Cô ngoan ngoãn làm theo, sau đó cảm thấy cơ thể anh dần sát lại vào người cô, cô bắt đầu thấy hoảng loạn, vừa định mở mắt ra thì nghe thấy anh thì thầm ngay sát bên cạnh: “Hít sâu vào!”

Trong hoảng loạn, cô vội nghe lời mà hít thật sâu, sau đó bị sắc đến gấp cả lưng để ho, hồi lâu sau mới có thể ngược lên, mặt đỏ bừng bừng, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Anh chậm rãi tựa người ra phía sau, nhướn môi nhìn cô, nói: “Anh mới là người hít khói chứ, mà em thì lại ho ra nông nổi đó, thế mà còn đòi hít à?”

Cô chùi nước mắt bên khóe rồi thất thần nhìn điếu thuốc trong tay anh, một lúc lâu sau mới cúi đầu nhìn xuống, hạ giọng nói: “Hôm ấy... xin lỗi.” Cổ họng cô vốn đã khàn đặc vì khóc, lại thêm một trận ho kinh thiên động địa, bây giờ càng khàn đến nỗi gần như không nói nổi.

Anh ngẩn ra rồi cười phì: “Bây giờ xin lỗi, không thấy muộn à? Ai đã nói tổn thương quá thì sẽ bỏ cuộc?”

Viên Hỷ lúng túng không nói được gì.

Bộ Hoài Vũ rút một hơi thuốc, gương mặt lãnh đạm nhìn cô: “Lúc này Trương Hằng gọi cho anh, anh vốn không định đến, đã nghĩ dù sao cũng bỏ cuộc rồi, hà tất phải tự làm tổn thương mình thêm. Nhưng cuối cùng anh vẫn đến, anh nhủ thầm mình phải đến gặp người phụ nữ vô tâm vô tính như em, xem em thê thảm đến mức nào. Thậm chí anh còn nghĩ, nếu em có ý định quay lại, anh sẽ không chấp nhận, sẽ sỉ nhục em, hành hạ em một trận, để em biết thế nào gọi là quá tổn thương thì sẽ bỏ cuộc.”

Anh đã lái xe đến, rồi nhìn thấy Trương Hằng đứng đợi ở cửa, Trương Hằng chặn lại không cho anh vào, chỉ hỏi anh nghĩ kỹ chưa, nghĩ kỹ rồi thì vào, còn chưa thì rút về. Anh đáp anh đã nghĩ kỹ, thế là Trương Hằng đã để anh vào.

Viên Hỷ cúi đầu cười cay đắng: “Anh không cần dẫn vật em nữa, em đã nhận báo ứng rồi. Vả lại em cũng sẽ không quay đầu đâu.”

Bộ Hoài Vũ phớt lờ những lời cô nói, vẫn tiếp tục: “Nhưng anh vừa vào thì biết mình lại mềm lòng rồi, em không phải đang khóc, mà là gào thét.” Anh ngẩng lên nhìn cô, cười khổ, “Phụ nữ lúc khóc đều đáng thương như mùi hương hoa lê trong mưa, sao lại có kiểu khóc như của em?”

Viên Hỷ im lặng, rồi khẽ nói: “Đó là do họ khóc cho người khác thấy, còn em là khóc cho chính mình nghe.”

Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, cuối cùng anh hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là vì anh ta?”

Viên Hỷ gật gật, rồi lại lắc đầu. Cô không biết phải kể chuyện mình thế nào, cũng không biết có nên nói anh biết không. Một lúc lâu sau, cô mới cắn răng nói: “Không phải vì anh ấy mà vì chính em, dù sao em sẽ không kết hôn với anh ấy nữa, anh ấy sẽ về Mỹ sống, từ nay về sau em và anh ấy mỗi người một nơi.”

Bộ Hoài Vũ cười giễu: “Những lời em nói anh có thể tự an ủi mà cho rằng em bỗng phát hiện ra người em yêu là anh, nên mới xử tử hình Hà Thích được không?”

Viên Hỷ cứng đờ người, ngẩng lên nhìn thẳng Bộ Hoài Vũ, lắc đầu.

“Thế thì tại sao? Anh nghĩ Hà Thích cũng sẽ hỏi câu đó, em phải cho anh ta một lý do.”

Viên Hỷ nắm chặt hai tay, cúi gằm đầu ra sức cắn môi, không nói.

“Đừng cắn nữa!” Anh nói, “Chuyện gì mới khiến em đột ngột quyết định không kết hôn nữa, mà đến lý do cũng không nói anh ta biết?”

“Đừng hỏi nữa, được không?” Cô van xin.

“Không được!” Khẩu khí anh rất cương quyết, ép cô vào đường cùng, cô bắt gặp co người lại phía sau nhưng bị anh kéo tới, giữ chặt hai vai cô và ra lệnh: “Nói!”

Cô nhắm nghiền mắt, cơ thể bắt đầu run rẩy không kiềm chế nổi, nhưng bàn tay anh mạnh mẽ quá, kiên quyết giữ chặt lấy vai cô, giữ lấy trọng lượng cơ thể cô, khiến cô không thể gục ngã.

“Mở mắt! Không được trốn tránh!” Anh nghiêm giọng.

Cô chậm rãi mở mắt, thấy gương mặt anh gần trong gang tấc, đôi lông mày rất đậm, quanh vành mắt hơi lõm xuống, ánh mắt mạnh mẽ, đôi đồng tử sâu không thấy đáy...

“Mẹ anh ấy đến.” Cô đáp.

Anh phì cười: “Em sợ? Anh biết em không phải người dễ bị đánh bại.”

Cô hít hơi thật sâu, trả lời: “Bà ấy đưa em một bản báo cáo xét nghiệm của anh trai, bệnh dần là do di truyền, một chứng bệnh hiếm gặp trên thế giới, tất cả con cái đều mang gene bệnh, em cũng có, đời này truyền đời sau, một nửa sẽ phát bệnh, mãi mãi cũng không biết khi nào sẽ sinh ra một đứa con đàn độn, cũng mãi mãi không bao giờ ngừng lại, giống như bị nguyên rửa.” Giọng cô bình thản, dường như đang kể chuyện người khác chứ không liên quan đến mình.

“Còn kết hôn được ư? Truyền gene này lại cho đời sau ư?” Cô nhìn anh chằm chằm.

Anh trầm tư nhìn cô hồi lâu mới hỏi: “Cho dù anh ta biết thì cũng sẽ không buông em đâu, chỉ cần anh ta yêu em.”

Cô cười khê: “Đúng, mẹ anh ấy cũng nói thế, còn bảo nếu em kiên quyết thì vẫn lấy được anh ấy, bà chỉ có một đứa con trai, không thể vì chuyện này mà đánh mất con mình. Nhưng em có thể làm thế không? Mẹ anh ấy nói đúng, em chẳng cho anh ấy được gì, mà chỉ có gánh nặng, chỉ có phiền phức, cuối cùng cả quyền lợi có con của anh ấy mà em cũng tước đoạt, khiến anh ấy tuyệt tôn tuyệt tự.”

“Chẳng phải vẫn có năm mươi phần trăm bình thường à?”

“Một nửa, chỉ một nửa.” Cô nhếch mép, “Anh có biết hàm nghĩa của một nửa là gì không? Có nghĩa là khi em dự định có con thì sẽ phải thót tim chờ đợi trong lo lắng, đoán xem đứa trẻ đó sẽ thuộc nửa phần nào. Em không chịu nổi, sẽ suy sụp mất. Vả lại cho dù sinh ra bình thường giống em thì sao? Lại phải trải qua một cuộc đời như em ư? Cái gene ấy sẽ tiếp tục truyền lại đời sau nữa sao?”

Bộ Hoài Vũ khựng lại, hỏi: “Cũng không định nói anh ta biết?”

Cô lắc đầu kiên quyết: “Không muốn bắt anh ấy đấu tranh trong mâu thuẫn, nếu em không cho được anh ấy tình yêu, hà tất phải khiến gia đình họ sút mẻ.”

Bộ Hoài Vũ cũng không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ mím môi rồi nắm vai cô thật chặt, sau đó từ từ buông ra, nói: “Có rất nhiều người phụ nữ không thể sinh con, họ vẫn có thể kết hôn, có một gia đình hạnh phúc.”

Cô cười, nụ cười thê lương: “Em biết, chính những điều đó mà em vẫn chưa gục ngã. Sau khi nhận được phán quyết đó, em về nhà, muốn tìm một nơi để ngủ, em tự nhủ mình rằng nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ ổn, không có gì ghê gớm cả. Nhưng anh biết em về rồi mẹ em đã nói gì không? Anh đoán xem, em bảo đảm anh không đoán được.”

Bộ Hoài Vũ thấy cô cười rất kỳ dị thì vội nắm lấy tay cô, nói khê: “Khoan nói gì đã, em muốn học hút thuốc mà đúng không? Anh dạy.”

“Bà ấy muốn tặng Tiểu Hồng chiếc nhẫn mà Hà Thích mua cho em, nói cô ta thích chiếc nhẫn đó. Còn nói rằng dù sao em cũng sắp kết hôn rồi, cái thứ đó còn tác dụng gì. Em bảo bà ta cắt, bà ta nói bà là mẹ em, sao em dám bảo bà cắt. Em nghĩ, phải, sao em lại quên bà ta là mẹ mình, thế là, tự em cắt.”

“Đừng nói nữa,” Bộ Hoài Vũ dịu giọng, choàng tay ôm cô vào lòng. Cô tựa đầu vào vai anh, khê hỏi: “Anh bảo những người phụ nữ không thể sinh con cũng có những bà mẹ như mẹ em không? Họ cũng có một người anh trai đàn độn như thế không?”

39. Chương 47

Bộ Hoài Vũ chẳng thể trả lời, chỉ cảm thấy cổ họng đắng ngắt, không nói nổi câu nào, chỉ có thể ôm cô thật chặt.

Cô hỏi khẽ bên tai anh: “Anh bảo em đừng hỏi rằng tại sao con người phải sống, mà nên hỏi làm thế nào mới sống tốt được. Anh hãy nói em biết, em phải làm gì để sống tốt đây? Phải làm thế nào đây?”

Nước mắt cô lặng lẽ rơi trên vai anh, ướt đầm một khoảng, thấm qua làn vải áo đốt cháy da thịt anh, thế là anh quên hết mọi tổn thương cô từng gây ra cho mình, chỉ ôm chặt cô và dịu giọng: “Còn có anh mà.”

Cơ thể cô bỗng cứng đờ, sau đó ngẩng đầu lên và đẩy anh ra, một cách chậm rãi nhưng kiên quyết, lặng lẽ nhìn anh, nói: “Không, em chỉ có mình em, em không cần ai thương hại. Nếu tự ban đầu đã là em phụ anh, bây giờ cũng không quay đầu lại, những gì em đã làm em sẽ không hối hận.”

Anh trầm mặc nhìn cô, một lúc lâu sau mới buông tay, lùi ra phía sau, mỉm cười với cô rồi nói thông thả: “Xin lỗi, anh nhất thời xúc động.”

Viên Hỷ chưa xót, cũng không biết phải nói thế nào, chỉ trốn tránh ánh nhìn của anh, ngồi ngẩn ngơ nhìn cốc nước trên kỷ trà. Trước kia cô luôn ngỡ tình yêu là một điều gì đó rất thuần túy, yêu là yêu, không yêu thì không yêu. Nhưng không rõ tự lúc nào mà tình yêu đối với cô đã trở nên rất mờ lung. Cô chắc chắn mình yêu Hà Thích, nhưng với Bộ Hoài Vũ thì sao? Nếu tình cảm ấy không phải là yêu thì là gì? Cô lú lẫn rồi. Bỗng cô cười giấu mình, bây giờ còn nghĩ chuyện này làm gì, cho dù hiểu ra rồi thì sao? Dù gì cô đã quyết định không làm liên lụy đến Hà Thích rồi, và cũng sẽ không làm phiền đến Bộ Hoài Vũ, cho dù là anh đang thương xót cô.

Hai người lặng lẽ ngồi đó, di động của Bộ Hoài Vũ chợt reo vang, anh nghe máy, một lúc sau tắt đi và nói với Viên Hỷ: “Trương Hằng gọi đến, Hà Thích đang tìm em, Trương Hằng không nói em đang ở đây.”

Viên Hỷ ngẩn ra mấy giây, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng cô cắn răng, nói: “Cho em mượn điện thoại của anh một chút.”

Bộ Hoài Vũ hơi ngửa người ra sau, quan sát cô, cô gắng gượng nhìn thẳng vào anh, đúng lúc thấp thỏm thì Bộ Hoài Vũ chậm rãi đưa di động đến, cô thở phào một hơi rồi vội vàng đón lấy. Bấm dãy số quen thuộc của Hà Thích xong, cô lại thấy do dự, ngón tay cái mân mê phím gọi, nhưng không bấm.

“Nghĩ kỹ chưa?” Bộ Hoài Vũ hỏi gọn.

Cơ thể cô cứng lại, phải, nghĩ kỹ chưa? Hậu quả của cú điện thoại này, cô đã nghĩ đến chưa? Những hồi ức nhỏ nhất về Hà Thích đang lướt qua, anh của thời niên thiếu, khí chất phóng khoáng, dịu dàng ngọt ngào... Nhưng cô cho anh được gì? Cô nhắm mắt, tất cả đã qua đi, đã qua đi.

Cơ hồ di động vừa reo là Hà Thích nhắc máy ngay, anh không nghe thấy tiếng cô thì cuống quýt hỏi: “Alo? Viên Hỷ? Có phải em không? Viên Hỷ em nói gì đi!”

Viên Hỷ liếm môi, khàn giọng đáp: “Em đây.”

Hà Thích cuống lên: “Xảy ra chuyện gì thế? Mẹ em nói em chẳng mang theo gì mà chạy đi mất, sao vậy? Giờ em đang ở đâu? Anh đến đón em.”

“Em không sao.” Viên Hỷ trả lời, lại ngẩng lên nhìn Bộ Hoài Vũ, hít một hơi sâu rồi nói: “Em đang ở nhà Trương Hằng, anh có đến đây được không, có vài chuyện em muốn nói với anh.”

Hà Thích bên kia đầu dây rõ ràng là đang chờ đợi, vì lúc này anh hỏi Trương Hằng mà anh ta bảo không gặp Viên Hỷ, giờ Viên Hỷ lại nói cô đang ở nhà anh ta.

Viên Hỷ cúp máy, đưa trả lại cho Bộ Hoài Vũ, anh nhếch môi cười châm biếm rồi đứng lên: “Em đợi Hà Thích đi, anh về trước.”

Viên Hỷ ngẩn người, vội vội vàng vàng túm lấy vạt áo anh: “Anh đi ư?”

Anh quay lại nhìn cô, sắc mặt bình thản: “Anh không có nghĩa vụ phải diễn kịch với em, nếu em muốn diễn màn kịch tình mới và tình cũ cho Hà Thích xem thì em có thể tìm Trương Hằng, cậu ta chắc sẽ diễn rất đạt.”

Cô không nói nổi, chỉ nhìn anh vẻ đau buồn, giống một đứa trẻ bất lực. Anh cố hạ quyết tâm bỏ đi, nhưng phát hiện ra vạt áo vẫn bị cô túm chặt, không chịu buông tay, cuối cùng anh nổi giận, quay lại lạnh lùng nhìn cô, giọng nói băng giá: “Viên Hỷ, em không thấy em quá tàn nhẫn à? Em có quyền gì đối xử với anh như thế? Là vì anh yêu em à?”

Đó là lần đầu anh nói tiếng yêu với cô. Lời vừa thốt ra, không chỉ cô ngẩn ngơ mà đến anh cũng đờ người. Tĩnh lặng một lúc sau, phản ứng đầu tiên của cô là vội vàng buông tay, co rúm người ra phía sau, rũ đầu xuống và thì thào: “Xin lỗi, xin lỗi, anh đi đi, đi đi.”

Chỉ một câu nói mà đã khiến cô khiếp đảm đến thế, anh cười cay đắng, quay lại quỳ xuống trước mặt cô, nắm lấy tay cô và chậm rãi nói: “Viên Hỷ, em quá tự tin cho mình là đúng, biết không? Đó không phải chuyện tốt. Em nghĩ lừa dối thế này là yêu Hà Thích à? Nếu anh là anh ta, anh sẽ chỉ hận em, vì đến quyền biết chân tướng sự việc mà em cũng tước đoạt, đến quyền chọn lựa em cũng không cho.”

“Vậy anh bảo em biết đi,” Cô ngẩng lên, ánh mắt lấp loáng lệ, mạnh mẽ nhìn anh: “Tình yêu là gì? Nó giữ được bao lâu? Có đủ để ủng hộ tất cả mọi thứ trong hôn nhân không? Giữ được hai bên gia đình, giữ được bao năm ở bên nhau không?”

Môi anh mím thành một đường trắng bệch, câu hỏi này anh không thể trả lời, vì anh cũng không biết đáp án là gì.

Cô nhướn môi, nụ cười thê lương nhưng kiên cường, những lời nói ra lại rất tàn nhẫn: “Anh đi đi, em không cần anh đóng kịch với em, em cũng không cần Trương Hằng, vì sẽ chẳng ai tin. Cho dù anh không ở đây, em vẫn phải lừa anh ra, vì chỉ khi là anh thì anh ấy mới tin. Tính khí anh ấy em hiểu rõ nhất, anh ấy sẽ không ép em phải giải thích, một khi tức giận thì chỉ bỏ đi thôi. Có lẽ qua một quãng thời gian nữa anh ấy vẫn sẽ quay lại, nhưng lúc đó em đã đổi việc chuyển nhà rồi, có muốn tìm cũng không tìm được, thời gian qua rồi sẽ quên, anh ấy sẽ sống cuộc đời của mình.” Tiếng cô mỗi lúc một nhỏ, “Không ai là không quên được, chỉ cần thời gian đủ dài, là có thể...”

Anh im bật, một lúc sau mới bất lực nói: “Người phụ nữ luôn cho mình là đúng... là kinh khủng nhất, mà người phụ nữ cố chấp luôn cho mình là đúng thì càng bó tay. Nếu em đã quyết rồi thì anh cũng không có quyền ngăn cản. Anh chỉ mong chúng ta sau này nếu có ngày đó, anh cũng không cần dãi ngộ như thế. Cái gì anh cũng có thể chấp nhận, nhưng không thể lừa dối anh.”

Cô ngẩn người, từ từ rút tay ra, khẽ nói: “Không đâu.” Sẽ không thế nào? Sẽ không đến ngày đó rồi mà vẫn hứa hẹn không lừa dối anh? Cô không biết.

Hà Thích đến rất nhanh, Bộ Hoài Vũ ra mở cửa, ánh mắt hai người đàn ông bất ngờ gặp nhau. Sắc mặt Hà Thích lạnh dần, liếc nhìn Bộ Hoài Vũ, rồi lại nhìn Viên Hỷ ngồi trên salon, ánh mắt bắt đầu tóe lửa nhưng vẫn cố kìm chế, chỉ sải bước thật dài đến cạnh cô.

Bộ Hoài Vũ nghiêng người tránh, một tay dựa cửa, nhìn Hà Thích chậm rãi quỳ xuống trước mặt Viên Hỷ, vẻ mặt anh không rõ là cay đắng hay chế giễu, anh móc một điều thuốc ra châm lửa, làn khói mỏng mờ mịt ngăn cách giữa họ và hai người phía trước.

“Viên Hỷ, có chuyện gì vậy? Sao em lại chạy ra ngoài như thế, di động cũng không mang, em có biết anh lo thế nào không?” Hà Thích kéo tay Viên Hỷ, nhưng cảm thấy tay cô rất lạnh.

“Viên Hỷ...” Bỗng thấy rất hoảng loạn, Hà Thích nắm chặt tay cô.

“Ngồi xuống đi, như thế này không ổn.” Viên Hỷ cố nén nỗi đau trong lòng, lãnh đạm nói: “Xin lỗi, bắt anh phải lo rồi.”

Hà Thích lặng lẽ nhìn cô. Viên Hỷ chạy ra ngoài tìm Trương Hằng như thế, nhưng anh ta lại không nói là cô đang ở đây, lúc này Viên Hỷ gọi cho anh bằng số di động lạ, không cần nghĩ cũng biết nhất định là của Bộ Hoài Vũ. Cho đến lúc này, thì ra cô vẫn ở cạnh anh ta.

“Hà Thích, em đã nghĩ rồi, có một số chuyện hôm nay bắt buộc phải nói với anh.” Viên Hỷ nhìn vào mắt Hà Thích, cảm giác cuộc trò chuyện thế này đúng là khổ sở, giống như có người đang lấy dao cắt từng mảnh từng mảnh trái tim, đến máu cũng chảy cạn, nhưng cô bắt buộc phải sống tiếp.

Bộ Hoài Vũ dựa cửa nhìn họ, tay nắm chặt bật lửa, cho đến khi cạnh sắc của nó cửa vào tay đến bật máu. Anh bước nhanh đến cửa sổ mở ra, bầu không khí trong lành và âm thanh huyền ảo tràn vào, cuối cùng mới có thể hít thở được.

Viên Hỷ nghe những âm thanh đó, cảm giác như thể mình vừa sống lại, đời người là thế, hoặc hạ quyết tâm chọn một con đường, hoặc cứ dây dưa lằng nhằng mãi, riêng cô sẽ không chọn cách thứ hai. Cô đã không thể cho Hà Thích hạnh phúc, thế thì để cô đẩy anh về phía hạnh phúc vậy.

“Hà Thích, chúng ta chia tay đi.” Viên Hỷ bật ra câu nói mà suốt ngày hôm nay cô đã nghĩ đến vô số lần, trái tim lại không đau như cô tưởng tượng, “Em không làm được, em không quay về được nữa, tuy em đã rất cố gắng, nhưng vẫn không thể...”

“Không thể?” Anh nhìn cô, môi run run, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, anh lắc đầu cự tuyệt: “Không, chúng ta đã quay trở lại, chúng ta đã kết hôn, chẳng phải thế sao?” Anh nắm tay cô chặt hơn, nhưng bất ngờ phát hiện ra chiếc nhẫn cô luôn đeo ở ngón giữa đã không còn, trái tim anh càng rơi xuống tận cùng vực thẳm, anh ngẩng lên hoảng loạn, đau khổ hỏi: “Em tháo nhẫn ra rồi à? Em thật sự không cần anh ư?”

Viên Hỷ nhìn ngón tay mình, cười khổ rồi gật đầu, sau đó nhìn Hà Thích: “Chúng ta đừng lừa dối bản thân nữa, được không?”

“Là chính em đã luôn lừa dối anh!” Hà Thích bi thương phần nộ kêu lên, đứng phắt dậy, “Viên Hỷ, chúng ta sắp kết hôn đến nơi rồi, em bảo anh là chia tay, ngày mai bố mẹ anh đến, em bảo chúng ta chia tay! Viên Hỷ, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì? Dù em bắt anh chết cũng phải chết cho rõ ràng chứ?” Anh gào lên, rồi như chợt nhớ đến điều gì, vội vàng quỳ xuống, nắm hai vai Viên Hỷ, cuống quýt hỏi: “Em nói anh biết, chuyện này là sao? Có phải đã xảy ra việc gì không? Tại sao em chạy ra khỏi nhà, có phải mẹ em lại kiểm chuyện không?”

“Buông cô ấy ra.” Bộ Hoài Vũ đứng bên cạnh im lặng này giờ, đột ngột lạnh lùng cất tiếng.

40. Chương 48

Động tác Hà Thích khựng lại, quay nhìn người đàn ông đó, anh ta đang đứng ở cửa sổ lạnh lùng nhìn, ánh mắt tràn đầy vẻ thù địch. Hà Thích từ từ quay lại, nhìn vào mắt Viên Hỷ, hỏi khẽ: “Vì anh ta?”

Viên Hỷ hít thật sâu, gật đầu khẳng định, cất tiếng khô khan: “Phải, em thật sự không lừa dối bản thân được. Trong những ngày tháng anh bỏ đi, anh ấy đã ở cạnh em, sưởi ấm em, em đã quen với sự tồn tại của anh ấy. Anh đã về, em dao động, em ngỡ em vẫn còn yêu anh, em đã ngỡ chúng ta có thể làm lại từ đầu, nhưng không được, anh ấy đã ở trong trái tim em, đã hòa vào sinh mệnh em. Hà Thích, em thật sự đã cố hết sức, em đã cố quên anh ấy, nhưng em không làm được, anh buông em ra đi, được không?”

Những lời ấy cuối cùng đã thiêu rụi mọi nhiệt tình của Hà Thích, quả nhiên là thế, chuyện anh sợ nhất đã xảy ra rồi, tuy anh đã cố gắng trốn tránh, nhưng nó cũng vẫn đến. Anh lặng lẽ nhìn Viên Hỷ rồi đứng dậy, gật đầu về chịu đựng, hỏi: “Lần này em thật sự đã nghĩ kỹ rồi, phải không?”

Viên Hỷ không dám nhìn vào đôi mắt bi thương ấy, cúi đầu: “Phải.”

“Em không yêu anh, đúng không?”

“... Không yêu.”

“Người em yêu là anh ta, đúng không?” Anh lại hỏi, “Ngẩng lên, Viên Hỷ, nhìn vào mắt anh và trả lời, em yêu anh ta, đúng không?”

Ngẩng lên, ngẩng lên, Viên Hỷ tự nhủ. Cô cố gắng ngược lên nhìn Hà Thích, trả lời bằng giọng bình thản: “Phải, em yêu anh ấy, trước khi anh quay về đã yêu rồi, nên em mới sợ, mới trốn anh ấy, vì em đã yêu, nên em mới sợ. Tuy em luôn cố trốn tránh, nhưng người em yêu chính là anh ấy, nên khi anh ấy nhập viện, em mới lén lút đi thăm, vì em không quên được, chưa bao giờ quên...”

Tay Bộ Hoài Vũ run lên rất nhanh, như bị điều thuốc đốt bỏng.

“Đủ rồi!” Hà Thích gầm lên, cười cay đắng, “Anh đã làm khó em, có lẽ, anh không nên quay về.” Anh lùi lại từng bước, cho đến khi ra tới cửa, “Nếu anh đủ phong độ, anh phải cười để chúc phúc hai người,” Anh nói, cười nhìn Bộ Hoài Vũ và Viên Hỷ, nhưng ánh mắt lại lấp loáng lệ, “Tiếc là anh thật sự không phong độ được đến thế, anh không làm nổi.” Nói xong sập cửa bỏ đi.

Viên Hỷ đỡ đầu nhìn theo, chỉ thấy đến việc hít thở cũng khó khăn vô cùng, vậy là kết thúc rồi sao? Kết thúc như thế ư? Cô không hiểu, chẳng phải cô nên thấy đau lòng đến không chịu nổi sao? Tại sao chỉ thấy lồng ngực trống rỗng, không chút cảm giác đau lòng? Là vì cô đã đau đến tê dại rồi, hay là cô vốn không có trái tim?

Bộ Hoài Vũ trầm tư nhìn Viên Hỷ, thần sắc trên mặt rất phức tạp, lát sau mới nói lãnh đạm: “Người phụ nữ như em, đủ khôn, đủ ác, và cũng đủ kịch. Viên Hỷ, thực ra em không hề yếu đuối, trái tim em... thật cứng rắn.”

“Thế ư?” Cô cười khổ, “Tim không cứng thì làm sao sống? Em phải sống, chỉ mong thà không có tim còn hơn, như thế mới sống thoải mái được.”

Cô ngược nhìn anh, hỏi: “Vỡ diễn của em có hay không?”

Anh nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm, không nói gì, chỉ có làn gió đêm thổi qua người anh khiến toàn thân anh toát lên vẻ thanh mát, nhưng cũng bộc lộ sự giá băng.

Anh đưa cô về, khi chiếc xe đến nơi cô không có ý định xuống, chỉ ngồi chờ đợi. Bộ Hoài Vũ lúc đầu thấy nghi ngờ, nhưng sau khi liếc nhìn ra ngoài thì đã hiểu, khéo môi lộ ra nét cười châm biếm, anh nói: “Chẳng ai ngốc cả, em đột nhiên chơi trò này với anh ta, quả nhiên là anh ta không chịu tin.”

Viên Hỷ im lặng hồi lâu, chỉ ngồi lặng lẽ, một lúc sau mới cười mệt mỏi: “Đến mở cửa xe giúp em đi, sao em lại thấy chẳng có chút sức lực nào cả.”

Bộ Hoài Vũ nhìn cô rồi vẫn xuống xe, đi vòng sang để mở cửa, sau đó đưa tay ra đỡ cô xuống. Viên Hỷ dựa vào cánh tay anh, trước khi anh kịp phản ứng đã đột ngột ôm choàng lấy cổ anh, nhắm nghiền mắt lại rồi áp môi mình lên môi anh với vẻ hoảng loạn.

Cơ thể anh cứng lại, trong tích tắc đã hiểu ra dụng ý của cô, lửa giận trong lòng bỗng bùng lên, anh nhìn cô chằm chằm tức giận, ánh mắt thiêu đốt người, chỉ ước sao có thể nhìn xuyên qua mắt cô để thấu rõ trái tim cô.

Mắt Viên Hỷ long lanh nước, cô hoảng loạn nhắm nghiền mắt, có giọt lệ đang rơi từ rèm mi xuống má, trôi vào giữa đôi môi họ, đắng đắng. Anh nghiêng chặt rằng, tay buông thông co thành nắm đấm, cơ thịt trên người đều căng cứng, cứ nhìn cô chằm chằm như thế, bắt đầu thấy hận người phụ nữ này, cô xem anh là gì???

Người cô run bần bật, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đổ ập xuống, chỉ có cánh tay là vòng chắc quanh cổ anh, cố gắng kéo xuống, như muốn dùng sức cánh tay để giữ vững toàn bộ trọng lượng cơ thể.

Đây không phải là hôn, mà là hành hạ cả ba người. Làm tổn thương một người, hành hạ một người, sau đó làm đau chính mình.

Viên Hỷ chỉ thấy mình không thể gắng gượng được nữa, thôi bỏ cuộc đi, làm bao nhiêu chuyện rồi, tổn thương quá nhiều rồi, rốt cuộc là vì cái gì? Cô rã rời, buông tay, trong tích tắc cơ thể sắp tuột xuống, cánh tay anh đột ngột giữ chặt eo cô, rất mạnh, rất tàn nhẫn. Cô kinh hoàng lúng túng ngược lên, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy đang giận dữ ấy, anh gầm giọng bên tai cô: “Viên Hỷ! Đứng thẳng lên cho tôi! Nếu

có gan làm thì phải có gan chịu!” Tay anh lướt lên gáy cô, đè cô vào người, sau đó tàn nhẫn ép đôi môi xuống.

Cô hoảng hốt, hoảng thật sự, trong tích tắc ấy, mọi tính toán, mọi trò kịch đều nhảy ra khỏi đầu cô, chỉ còn lại một màu trắng mênh mang, cô đang làm gì thế này? Đang đâm vào trái tim Hà Thích, hay là Bộ Hoài Vũ đây?

Bên cạnh có tiếng khởi động xe, đèn xe lóa mắt rọi đến, phóng lớn hình bóng hai người đang quần lấy nhau kia, hoang đường và kỳ dị. Sau đó chiếc xe phóng vọt qua như tên lửa, lướt qua chiếc xe sau lưng cô, phát ra âm thanh chói tai, rồi bất chấp tất cả lao vút đi.

Tay cô trượt khỏi cổ anh, chặn giữa hai người, cố gắng đẩy ra, nhưng anh quá mạnh mẽ, cứ bất chấp mọi thứ để hôn cô, đôi môi anh di chuyển trên môi cô, lưỡi đã xâm nhập vào trong.

Nước mắt Viên Hỷ trào ra ngoài. Bộ Hoài Vũ hơi đỡ người, nhưng rồi càng hôn thô bạo hơn, môi cô đã bị anh cắn rách, mùi tanh ngòn ngọt tràn ngập khoang miệng anh, nhưng anh vẫn không muốn buông ra. Đầu lưỡi cuốn lấy cô cuồng bạo, ép cô vào con đường cùng, không thể trốn tránh.

Nếu nói nụ hôn này ban đầu là do tính toán, vậy bây giờ nó đã là sự báo thù của anh, lạnh lùng và tàn nhẫn. Nếu cô đã làm tổn thương trái tim anh, thì anh sẽ bắt cô cũng phải nếm trải mùi vị của đau thương.

Về đến nhà, Viên Hỷ thấy thể xác lẫn trái tim đều rã rời, chỉ trong một ngày, dường như cô đã trải qua mọi nỗi đau của cuộc đời. Phòng khách vẫn sáng đèn, mẹ đang ngồi trên salon sầm mặt đợi cô. Viên Hỷ lạnh lùng nhìn một cái, ánh mắt ngoài sự thản nhiên và tê dại ra thì chẳng còn gì. Bà Viên thấy ánh mắt cô như thế thì rùng mình, nhưng lập tức cơn giận lại bùng phát, buổi trưa con gái bà dám đuổi bà, bây giờ lại nhìn bà bằng ánh mắt ấy. Cái gì thế này? Đó là ánh mắt lạnh lùng uy hiếp và tàn nhẫn.

“Cô còn biết quay lại à?” Bà Viên lạnh lùng, “Đủ lông đủ cánh rồi nhỉ, bây giờ không cần tôi nữa, nên dám bảo mẹ cô cút à! Cô quên ai là người đã chăm sóc cô từ khi còn quần tã đến giờ à? Tôi nuôi con chó nó cũng có lương tâm hơn cô, cô...”

“Đủ rồi!” Viên Hỷ lạnh lẽo nhìn mẹ một cái, “Nếu bà muốn, bà có thể nuôi chó. Có điều bây giờ tốt nhất là nên ngậm mồm lại, nếu không tôi sẽ không ngại để cho lương tâm mình ít thêm tí nữa đâu...”

Bà Viên há mồm lắp bắp nhìn con gái, không ngờ cô lại nói được những lời đại bất kính như vậy, thế là bà đỏ bừng mặt, run rẩy tay chỉ vào cô: “Mày! Mày!”

“Sau này tôi sẽ như thế, nếu bà chấp nhận thì tôi không ngại vẫn gọi bà là mẹ, anh trai thì tôi vẫn chăm sóc, nếu bà không chịu được thì tùy, thích ai thì đi tìm người đó mà làm con gái!”

Sắc mặt bà Viên càng tái xanh, run giọng mắng: “Súc sinh! Tao là mẹ mày, mày dám...”

Viên Hỷ cười lạnh: “Tôi biết bà là mẹ tôi, có điều tôi rất hận bà là mẹ tôi.” Cô nói xong quay người bỏ vào phòng, đến cửa còn quay lại nửa cười nửa không: “Đúng rồi, chiếc nhẫn bà phải trả lại, tôi và Hà Thích không kết hôn nữa, tôi phải trả cho người ta. Còn nữa, tốt nhất bà nên bỏ ý định cưới vợ cho anh trai đi, cưới về rồi cũng sinh ra một thằng đàn nữa thôi. Cả đời tôi nuôi một thằng đàn đã đủ rồi, đừng bức ép tôi quá, nếu không tôi chẳng nhận ai hết.”

Bà Viên ngẩn người, một lúc sau lao đến quát Viên Hỷ: “Mày nói bậy gì thế? Nếu mày sợ tổn tiền thì cứ nói, đừng có nguỵên rửa anh mày.”

Viên Hỷ lạnh lùng, hất tay mẹ ra để rút bản xét nghiệm trong túi ở bậc cửa ra cho mẹ xem, cười lạnh: “Có nói bậy hay không thì tự đi mà xem, đây là xét nghiệm người ta làm cho anh, bệnh dẫn di truyền, không chỉ anh sẽ sinh con ngốc, mà nếu tôi sinh con cũng sẽ có một nửa khả năng đó.”

Bà Viên hoàn toàn đờ người, tuy bà không hiểu bản báo cáo xét nghiệm, nhưng hai từ “di truyền” đã viết rõ ràng trên giấy trắng, bà ngẩn ngơ, lát sau mới hét lên vẻ không cam tâm: “Toàn lừa gạt người, Hồ Tứ ở phố Đông lấy một con vợ điên, người ta sinh con rất thông minh, chẳng có chuyện gì hết, anh trai mày tại sao không được? Nó đâu phải hoàn toàn đàn!”

“Tin hay không thì tùy, nếu bà muốn cưới vợ cho anh thì cứ việc, có điều tôi không quan tâm nữa, tôi sẽ xem như không có anh trai, không có gia đình này!” Viên Hỷ cười mỉa mai, “Nhưng tôi vốn là đã chẳng có

gia đình gì cả.”

Bà Viên vẫn chưa hồi phục hẳn sau cú sốc đó, chỉ dờ dẩn nhìn mấy tờ giấy, một lúc sau mới đột ngột hỏi: “Hà Thích chính vì điều này đã không cần mày?”

Tim Viên Hỷ nhói đau, không phải anh không cần cô nữa, mà là cô không thể cần anh.

Bà Viên thấy cô không nói thì tưởng mình đoán đúng, bắt đầu thấy oán giận Hà Thích: “Đó là người mày yêu à? Sao nó chẳng biết nhìn gì cả? Tao đã thấy nó không ổn từ đầu, người như thế chia tay càng sớm càng tốt, để đỡ sau này mày không dựa dẫm nó được! Anh trai mày là thằng đàn thì cản trở gì chuyện của mày? Mày có phải đàn đâu, mày cũng sẽ không sinh ra thằng đàn!”

“Đủ rồi! Mẹ!” Viên Hỷ bỗng hét lên, tuyệt vọng nhìn mẹ mình, “Tôi chỉ hy vọng tôi không phải, tôi chỉ mong tôi không có bố mẹ như vậy, không có anh trai như vậy, tôi chỉ ao ước bây giờ được phui mông bỏ đi, không quay về nữa, tôi đã chịu đủ rồi, đủ lắm rồi...”

Bà Viên dờ người, lặng lẽ nhìn con gái mình, miệng há ra nhưng không nói gì. Cửa phòng Thanh Trác mở toang, anh mặc áo ngủ đứng đó, sợ sệt nhìn Viên Hỷ, nhếch môi ra mếu máo: “Tiểu Hỷ, em lại không cần anh nữa hả? Anh ngoan, anh không đòi đi công viên nữa, em đừng mặc kệ anh, được không?”

Nước mắt Viên Hỷ tuôn rơi, cô vội quay đi chùi sạch rồi cười gượng gạo: “Anh, sao còn chưa ngủ nữa? Đi ngủ nhanh thôi.” Rồi quay lại nói với mẹ: “Mẹ, mẹ mau dỗ cho anh đi ngủ đi.” Nói xong vội vàng vàng bỏ vào phòng mình.

Đóng cửa và ngã người lên giường, cô trùm chăn kín đầu, vẫn khóc. Cô không biết rằng hóa ra mình lại giới khóc đến thế, mệt rồi thì ngừng lại nghỉ, một lúc sau nước mắt lại rơi, thế là lại khóc, không biết đã bao lâu, chỉ thấy mi mắt sưng phù lên, lúc đó cô mới nằm nhìn trần nhà. Những lời tàn nhẫn, tuyệt tình đã nói ra, nhưng cô cũng biết là vô ích, cô có thể nhắm mắt phui mông bỏ đi được không? Cô không thể, nếu được thì bốn năm trước đã đi rồi, hà tất phải nhìn đến hôm nay. Mẹ cô có không tốt đến mấy thì cũng chính bà sinh ra và nuôi dưỡng cô. Anh trai có đàn độn đến mấy thì cũng là anh cô, có thể nhắm mắt mặc kệ được không? Hơn nữa còn có bố cô, một người chân lấm tay bùn thật thà, nếu cô phui tay, bố cô sẽ ra sao?

Đêm hôm ấy, sẽ là một đêm mất ngủ.

41. Chương 49 - 50 - 51

CHƯƠNG 49

Hôm sau thức dậy, mắt Viên Hỷ sưng phồng đến mức híp lại thành một đường kẻ, nhìn thứ gì cũng thấy mờ mờ, cô cười giễu, nghĩ may mà mình chưa mù, vốn số đã khổ rồi, nếu khóc đến mù mắt thì đúng là phải nhảy lầu thật.

Bà Viên trầm lặng đến kỳ dị, dậy sớm hơn cả Viên Hỷ, thức ăn sáng cũng bày sẵn trên bàn, sau đó cứ lặng lẽ nhìn cô, mấy lần há miệng ra rồi ngậm lại, giống như có tâm sự gì đó trong lòng. Đôi mắt bà cũng hoe đỏ, có vẻ đêm qua cũng không ngủ ngon. Viên Hỷ thấy thế thì cười lạnh, nghĩ một cách ác độc rằng không biết bà đang đau xót cho đứa con trai yêu quý không cưới được vợ nên đau buồn đến mất ngủ, hay là xót cả đồng tiền hơn vạn tệ đã tiêu cho Tiểu Hồng nữa.

Lúc ra ngoài, bà Viên đã trả nhẵn lại cho Viên Hỷ, khuyên cô: “Chia tay rồi thì thôi, sau này tìm người tốt hơn, mẹ thấy Bộ Hoài Vũ được hơn Hà Thích nhiều! Cậu ấy tốt với anh con, mà cũng không hề chê bai gì...”

Viên Hỷ đón lấy nhẵn, lặng thinh, không đợi bà Viên nói xong đã ra khỏi nhà. Bộ Hoài Vũ? Đến Hà Thích mà cô cũng không thể cần đến, thì có tư cách gì mà nhắc đến Bộ Hoài Vũ?

Đồng nghiệp trong công ty thấy Viên Hỷ đều trợn mắt há mồm, tuy không tiện hỏi gì nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cô cho thấy họ đang tò mò cực độ. Có điều cũng chẳng vô ích lắm, hôm qua chưa xin nghỉ mà đã chạy về, trưởng phòng vốn rất tức giận, gọi Viên Hỷ vào văn phòng muốn phê bình cho một trận, nhưng vừa nhìn thấy “dung nhan” của cô đã nuốt xuống, khoát khoát tay cho cô ra ngoài, ngẫm nghĩ xem cô gái này không biết đã gặp chuyện gì tội nghiệp mà khóc đến sưng cả mặt như thế?

Buổi trưa để tránh cho “nhan sắc mùa hạ” của mình hù dọa mọi người, Viên Hỷ không xuống ăn cơm, vừa gặm được mấy miếng bánh khô thì nhìn thấy một hộp cơm “cộp” một phát đặt ngay trước mặt như từ trên trời rơi xuống, cô ngẩn ngơ nhìn lên, thấy gương mặt lạnh lùng của Bộ Hoài Vũ. Nhưng ngay cả gương mặt lạnh lẽo ấy sau khi nhìn thấy Viên Hỷ cũng giãn ra.

Viên Hỷ cười giễu, thầm nghĩ lần này sưng to thật rồi, sao ai thấy cô cũng tỏ vẻ như gặp ma vậy nhỉ?

“Tại sao không đi ăn?” Anh lạnh lùng hỏi.

Viên Hỷ chỉ vào mặt mình, hỏi: “Anh nghĩ bộ dạng này mà xuống được ư?” Mi mắt cô sưng phồng như bị ngâm trong nước, mũi vừa đỏ vừa sưng, đến môi miệng cũng sưng vù lên, giống như ngâm cả gương mặt và nước và hơi qua lửa vậy.

Bộ Hoài Vũ hơi hổ thẹn, mắt và mũi là do cô tự khóc mà sưng, nhưng môi thì chắc là bị anh cắn rồi, nhìn kỹ thì đến cả vết răng vẫn còn. Có điều lúc này không phải là lúc để anh tỏ ra hổ thẹn, anh tiếp tục lạnh lùng hỏi: “Đã ra nông nổi đó mà sao còn đi làm?”

Viên Hỷ phì cười: “Không đi làm thì sao? Chẳng lẽ em ở nhà ăn không khí?”

Không đi làm? Nực cười! Đó là quyền lợi mà người giàu có mới được hưởng thụ, Viên Hỷ cô thì có tiền ư? Thẻ tín dụng của cô còn hụt mất mấy ngàn tệ kia kìa!

Bộ Hoài Vũ ngẩn người, không ngờ Viên Hỷ lại đột nhiên trở chứng như thế, câu nào cũng cay nghiệt! Anh không muốn so đo tính toán, chỉ hơi nhú mồm: “Mau ăn đi, nguội bây giờ!”

Viên Hỷ bưng lên đưa cho Bộ Hoài Vũ, lãnh đạm nói: “Em không tiêu nổi, anh ăn đi. Rồi đi nhanh, lát nữa đồng nghiệp em về rồi.”

Bộ Hoài Vũ không đón lấy, chỉ nhìn cô. Hai người cứ đờ ra thế, bên ngoài đã có người về, mấy đồng nghiệp của Viên Hỷ rủ nhau xuống lầu ăn cơm rồi lên, vừa vào đã thấy Bộ Hoài Vũ đứng trước mặt Viên Hỷ, đều đang trừng mắt với nhau thì lập tức liên kết chuyện anh đột nhiên xuất hiện với gương mặt sưng phồng của Viên Hỷ lại với nhau. Có người to gan còn đi ngang chào hỏi Bộ Hoài Vũ, anh gạt đầu qua loa rồi tiếp tục trừng trừng nhìn Viên Hỷ.

Anh mặt dày được, nhưng Viên Hỷ thì không, tuy cô đã quyết định rằng phải đổi việc, nhưng cho dù đổi việc cũng phải hết năm nay, còn trước đó cô vẫn phải kiếm sống, cô không muốn bị chết đuối trong biển nợ của thiên hạ, thế là đành thỏa hiệp, đặt hộp cơm trở xuống bàn, thì thầm với Bộ Hoài Vũ: “Anh đi làm việc trước đi.”

Bộ Hoài Vũ vẫn đứng im, Viên Hỷ cắn môi rồi thêm một câu: “Em ăn ngay.”

Thế gian này chuyện gì lan truyền nhanh nhất? Lời đồn đãi! Vẫn chưa đến giờ tan sở mà chuyện Viên Hỷ đá vị hôn phu để câu lại Bộ Hoài Vũ đã lan truyền khắp tòa nhà. Đủ mọi phiên bản đều có, mà lại còn nói rất đầu vào đấy. Viên Hỷ cũng nghe phong thanh, cô cười giễu, nghĩ rằng cô sống cũng có ích, chí ít cũng là trò vui cho thiên hạ.

Chiếc nhẫn cô đã nhờ Bì Hối đưa trả cho Hà Thích. Cô không dám kể bạn mình nghe chuyện mẹ Hà Thích đến tìm, chỉ nói cô bỗng nhận ra không yêu Hà Thích nữa, mà là yêu Bộ Hoài Vũ. Bì Hối ngẩn ra hồi lâu sau chỉ vào cô, nói: “Tớ muốn bóp cậu chết quá, cái trò ác độc này lúc nào cũng bắt tớ làm. Nếu không yêu rồi thì thôi chứ. Tuy tớ cũng không quan tâm gì đến Hà Thích, nhưng cũng không trêu đùa người khác như cậu. Cha mẹ người ta sắp đến rồi, cậu lại không muốn kết hôn nữa, cậu đùa với cả nhà người ta à? Nói kết hôn là kết hôn, nói không cưới là không cưới, Viên Hỷ à, nhân phẩm của cậu ném cho chó nó ăn rồi à? Sao cậu nói xuôi cũng được nói ngược cũng xong thế hả? Cậu giảng đạo lý rất là đầu vào đấy nhé, lúc thì Hà Thích, lúc lại Bộ Hoài Vũ, cậu làm gì thế? Cậu có lập trường không? Cậu tưởng việc này là gì? Hả?”

Bì Hối chưa bao giờ nói nặng cô như thế. Viên Hỷ cười giả lả nhưng tim lại rĩ máu, không ai biết rằng cô còn mong đợi lễ cưới này hơn bất cứ người nào khác, đó từng là sức mạnh để cô tiến về phía hạnh phúc, để giữ vững cô đối mặt với cái gia đình này.

Bì Hối trả nhẵn về xong cứ lẻo đẻo theo sau Viên Hỷ than vắn thở dài, cuối cùng Viên Hỷ không chịu nổi nữa, quay lại hỏi Bì Hối với vẻ mệt mỏi: “Cậu có gì thì cứ nói đi.”

“Hà Thích...” Bì Hối mấp máy môi, có vẻ do dự, “Nhìn tội lắm, chỉ mấy hôm mà... gầy đến thê thảm...”

Viên Hỷ khép hờ mắt, che giấu mọi tâm trạng của mình. Cô không biết phải làm gì, cũng không biết có thể làm gì, ngoài việc bắt mình phải tê dại với mọi chuyện.

Từ đó trở đi không còn thấy tăm tích gì của Hà Thích nữa, Viên Hỷ vẫn đi làm rồi về nhà, giống một chiếc đồng hồ đã được vặn dây cót, rất đúng giờ và chuẩn xác. Bộ Hoài Vũ thì như đối tính đột ngột, buổi trưa nào cũng đến lầu 2 gọi Viên Hỷ đi ăn cơm rất đúng giờ, buổi tối tan sở lại đưa cô về nhà, tỏ rõ thái độ theo đuổi cô rất ư là nhiệt tình. Nhưng chưa ai thấy người nào đi cửa gái lại làm mặt lạnh như xác ướp như thế, nên dù nhìn thế nào cũng thấy rất kỳ quặc.

Bà Viên lại trở nên rất tĩnh lặng, lúc ngồi một mình thì luôn thần thờ, thấy con gái về nhà rồi tự nhốt mình trong phòng, mấy lần bà định gọi cửa nhưng tay đưa lên rồi lại thông xuống, đi tới đi lui trước cửa phòng rồi thở dài bỏ đi. Cho đến một hôm bà thấy Bộ Hoài Vũ đưa Viên Hỷ về, đôi mắt bà mới thấy sáng lên, lúc nào cũng lén lút quan sát hai người, không biết đang nghĩ gì.

Thanh Trác thấy Bộ Hoài Vũ thì rất sung sướng, tuy trí tuệ anh chỉ bằng một đứa trẻ, nhưng cũng cảm thấy không khí trong nhà dạo này rất kỳ lạ, nên cũng không dám nghịch phá gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi trước tivi xem phim hoạt hình. Thấy Bộ Hoài Vũ đưa một túi đầy thức ăn vặt cho mình, anh hứng chí lên, kéo Bộ Hoài Vũ ra nói chuyện huyền thuyên không dứt, mặc kệ cả ánh mắt nghiêm khắc của mẹ, cứ bám lấy Bộ Hoài Vũ hỏi xem khi nào đưa anh đi công viên chơi.

Bộ Hoài Vũ cười vui, rất kiên nhẫn dỗ dành Thanh Trác: “Anh mới ốm xong không thể chơi mấy trò đó được, đợi đến cuối tuần tôi đưa anh đi sở thú nhé?”

Thanh Trác vỗ tay hoan hô, bà Viên tuy ngoài miệng trách móc nhưng trong lòng rất vui, có điều không nói ra.

Viên Hỷ tưởng Bộ Hoài Vũ chỉ nhận lời qua loa, ai ngờ thứ Bảy anh đã lái xe đến đón thật, Thanh Trác sung sướng nhảy nhót, chưa mặc áo khoác gì đã kéo Viên Hỷ chạy bổ ra ngoài, cô không nỡ để anh mình thất vọng, nên đành giúp anh mặc áo rồi đi.

Bộ Hoài Vũ nhìn bà Viên: “Bác gái cùng đi nhé.”

Bà Viên ngăn người, vội khoát tay bảo: “Không cần không cần, mọi người đi đi.”

Rồi nhìn Viên Hỷ về hồi hộp. Bộ Hoài Vũ cười: “Đi thôi, bác ở nhà cũng rảnh rồi, buổi trưa không về đâu, cháu đưa Thanh Trác chơi cả ngày.”

Bà Viên ập úng nhìn Viên Hỷ, cô cúi đầu chỉnh áo khoác lại cho Thanh Trác rồi nói gọn: “Cùng đi, con sợ không chăm nổi anh.”

Mắt bà Viên hoe đỏ, vội ừ một tiếng rồi vào trong lấy đồ. Bộ Hoài Vũ thấy bà mang rất nhiều thức ăn thì vội cười, ngăn lại: “Bác gái, không cần mang theo, lúc đói thì ăn ở bên ngoài là được.”

“Ôi, thế thì tốn tiền lắm! Món gì cũng đắt chết đi được, cứ mang theo là tiết kiệm nhất!” Bà Viên nói.

Bộ Hoài Vũ lấy lại mọi thứ đặt xuống bàn, cười bảo: “Không cần thật ạ, cháu đã nhận lời đưa Thanh Trác đi ăn một bữa thịnh soạn rồi.”

Bà Viên vẫn nhìn các thứ trên bàn ăn một cách quẩn luyến, e dè nói: “Hay là mấy đứa cứ ăn, bác ăn cái này là được rồi.”

Bộ Hoài Vũ cười lắc đầu, kéo bà Viên ra cửa. Thanh Trác đã nhấp nhồm ngoài đó, cứ thúc giục liên tục: “Nhanh lên nhanh lên!”

Năm ngoài họ cũng đi chơi thế này, anh trai ngồi trên xe hứng chí vắn vẹo người, cứ chỉ mọi thứ trên đường và hỏi Bộ Hoài Vũ với vẻ vui mừng, và trên mặt Bộ Hoài Vũ luôn là nụ cười ấm áp, trả lời những câu hỏi đó một cách rất nghiêm túc.

Thấy cảnh đó, Viên Hỷ như xuất thần, cũng lần đi chơi ấy đã khiến cô bắt đầu dao động với sự chờ đợi bốn năm của mình, cũng chính trong lần ấy đã khiến cô biết được lòng anh luôn thấy hổ thẹn và day dứt với một người con gái khác.

Cùng một cảnh tượng, chỉ cách chưa đến một năm nhưng giờ đây nghĩ lại thấy xa xôi quá, không biết là thân xác đã mỏi hay là trái tim đã mệt, dường như đã ngăn cách mình với mọi thứ qua một lớp kính dày, thấy rất chân thực, nhưng đưa tay lên chỉ chạm vào lớp kính lạnh lẽo, không một chút hơi ấm nào.

Ban đầu, cứ đến buổi trưa là cô cố ý làm thêm giờ, sau đó chán chừ không chịu đi ăn. Anh cũng không nói nhiều, chỉ ngồi một bên lặng lẽ đợi cô, thỉnh thoảng lật xem tin tức mới của ngày hôm ấy, không hề thúc giục. Nhưng cô lại không thể cứng rắn nổi, vì biết dạ dày anh không tốt. Hơn nữa da mặt cô cũng không dày đến thế, không chịu nổi ánh mắt lạ lùng của đồng nghiệp. Nên cuối cùng cô đành ngoan ngoãn đi ăn với anh, sau đó buổi tối lại ngoan ngoãn ngồi xe anh về nhà.

Cô không tài nào hiểu được tâm tư của anh, ánh mắt anh quá sâu xa, như thể không có đáy. Cô nghĩ anh đang tội nghiệp mình, tuy anh chưa từng nói rõ, nhưng cô có thể nhìn ra. Gia đình cô, cảnh ngộ của cô đủ khiến bất kỳ người đàn ông mạnh mẽ nào cũng có thể nảy sinh đồng cảm, sau đó đứng trước mặt cô với tư thế của Đấng cứu rỗi. Nhưng chỉ trời mới biết cô oán hận sự thương hại của người khác đến mức nào, phải, cô oán hận. Cả đời này cô luôn cố gắng làm một kẻ mạnh mẽ, nhưng trong mắt người khác lại cứ trở thành một hình tượng yếu đuối. Cô cảm hận mình như thế, cũng cảm hận cả những người nhìn mình bằng cặp mắt thương hại.

Buổi tối không ngủ được, lúc nào cô cũng nghĩ ngợi lung tung, những điều thần quỷ bí ẩn của kiếp trước lẫn kiếp này cô đều nghĩ đến. Phương Đông xem trọng báo ứng nhân quả, vậy thì nỗi khổ kiếp này của cô chính là quả kiếp trước cô trồng, cô không cần ai thương hại. Phương Đông nói con người sinh ra đã là có tội, thế thì cứ để cô tự chuộc tội của mình, cô cũng không cần người khác hy sinh và che chở.

Bộ Hoài Vũ đối xử với cô như thế, như thể những chuyện trước kia đều chưa từng xảy ra, ngược lại cô càng thấy nặng nề đến không thở nổi, cô không cần điều đó, cũng không đáng để anh làm vậy. Anh quá xuất sắc, còn cô, quá tệ hại. Có lúc cô cũng nghĩ, ắt hẳn đây là tình quá nhiều sẽ biến thành hận, ân quá nhiều sẽ trở thành thù chẳng.

Tuy bà Viên cũng chẳng tỏ vẻ gì rõ ràng, nhưng cũng nhận ra bà cũng đã chấp nhận sự thực con trai không thể kết hôn, bà gọi điện cho một người mai mối, nói rõ ý từ hôn, đồng thời đề nghị bên nhà gái phải hoàn trả lễ vật. Viên Hỷ không biết người ta sẽ trả lời bà thế nào, nhưng bà Viên đã quyết định nhanh chóng sẽ đưa Thanh Trác về quê.

Viên Hỷ không nín kéo, cũng không muốn nín kéo, cô thấy mình bây giờ đã mệt mỏi lắm rồi, rất cần được nghỉ ngơi một mình, nếu không, cô sợ mình đến một lúc nào đó đi trên đường sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc. Bì Hối, Bộ Hoài Vũ và Trương Hằng đều đến tiễn bà Viên và Thanh Trác. Thanh Trác vẫn không nỡ về, đến ga tàu rồi mà vẫn nài nỉ Bộ Hoài Vũ lần sau nhất định phải dẫn đi công viên chơi.

Bà Viên kéo Viên Hỷ sang một bên với vẻ bí ẩn, liếc trộm Bộ Hoài Vũ đang đứng trò chuyện với Thanh Trác, bà thì thầm: “Bộ Hoài Vũ được đấy, mẹ thấy cậu ta thật lòng với con, đừng do dự mãi thế. Anh con có bệnh, cũng không có nghĩa là con có bệnh, cứ sinh con để cái đi, yên tâm, mẹ bảo đảm với con là đứa trẻ sinh ra sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.” Bà ngừng lại, đang định nói tiếp thì Viên Hỷ đã quay người tiến đến chỗ anh mình.

Tiến mẹ và anh đi rồi, tiếp đó là tiễn Trương Hằng. Anh bị bố mẹ ở nước ngoài thúc giục quá căng, tuy không nỡ ra đi. Viên Hỷ xin nghỉ phép để ra sân bay tiễn, thấy anh vẫn cười hi hi nói chuyện với Bì Hối, còn cô nàng mắt đã đỏ hoe. Trương Hằng về mặt thương xót vỗ vai Bì Hối, cảm thán rõ to: “Không ngờ đấy, thật không ngờ, cuối cùng lại là Bì Hối tiễn anh bằng nước mắt.” Nói xong quay nhìn Viên Hỷ, gọi: “Viên Hỷ à, em thật làm anh thất vọng quá, em nhìn Bì Hối khóc rồi này, sao em không khóc mấy tiếng cho anh thấy? Chúng ta đã nói gì nào? Chẳng phải đã hứa hẹn em sẽ ôm anh khóc à?”

Anh dang rộng vòng tay tiến đến chỗ Viên Hỷ, lúc đi ngang Bộ Hoài Vũ lại bất thành linh đổi hướng, ôm chầm lấy Bộ Hoài Vũ thật mạnh, kề tai anh không biết nói gì, sau đó lại quay đi cười ranh mãnh với Viên Hỷ. Sắc mặt Bộ Hoài Vũ trở nên ngượng ngập, ánh mắt lướt nhanh qua Viên Hỷ rồi hăm hực dấn vào vai Trương Hằng một cái. Trương Hằng kêu to lên một tiếng rất khoa trương: “Đã đánh rồi thì tôi cũng không khách sáo nữa đâu nhé.”

Vừa nói vừa tiến đến gần Viên Hỷ, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng đã kéo cô vào lòng, xiết thật mạnh: “Em gái, mạnh mẽ lên!” Anh hạ giọng nói.

Chỉ một câu “Em gái, mạnh mẽ lên!” mà suýt nữa Viên Hỷ đã khóc nức nở, cô vùi mặt mình vào vai anh, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Anh cười phì ra một tiếng, đùa cô: “Được rồi, dậy đi, nếu không lát nữa anh sẽ bị ai đó đánh một trận không bỏ nổi lên máy bay đấy. Viên Hỷ à, nếu em có ý với anh thì phải nói sớm chứ! Anh sắp lên máy bay rồi, em mới chịu biểu lộ tấm chân tình, em cố ý bắt anh đi mà hờn để lại hả?”

Viên Hỷ lúng túng ngẩng lên, vội vàng lùi ra sau hai bước, đang định giải thích thì thấy ánh mắt Trương Hằng đang nhìn qua đầu mình về một hướng nào đó, rồi sắc mặt thay đổi, anh vội vàng xách hành lý và gào lên với mọi người: “Các anh em, hôm khác về thăm mọi người sau nhé, tôi chuẩn đây.” Nói xong không đợi mọi người phản ứng đã quay người đi nhanh về phía cửa kiểm soát.

Cả đám đều ngẩn người, thăm nghĩ trò quái gì thế này, vẫn chưa kịp hiểu rõ sự việc thì nghe thấy phía sau có một giọng nữ hét lên: “Trương Hằng! Anh đứng lại ngay!” Không hét thì thôi, mà hét rồi còn khiến Trương Hằng còn đi nhanh hơn, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Một cô gái cao ráo mảnh mai, ăn diện rất thời trang lao qua người Viên Hỷ, đuổi đến cửa kiểm soát thì bị người ta chặn lại, sau đó trong lúc mọi người đang há mồm tròn mắt, cô nàng gỡ một chiếc giày cao gót dưới chân ra, ném về phía Trương Hằng, miệng còn tức tối chửi rủa: “Bà nó chứ, chạy đi! Tôi nói cho anh biết, có bản lĩnh thì chạy lên sao Hỏa ấy, nếu không chúng ta chưa xong với nhau đâu!”

Mọi người đều dần mặt ra, không ai ngờ anh chàng Trương Hằng lúc nào cũng nở nụ cười đùa cợt ấy, cuối cùng lại bị một cô gái “tiền” ra nước ngoài bằng cách đó.

Cuộc đời này, đúng là một vở hài kịch hài xen lẫn bi, bạn mãi mãi không bao giờ biết được màn sau sẽ là bi hay hài, hoặc giả chấp nhận biến luôn nó thành鬧 kịch.

Người phải đi đã đi, không phải đi cũng đi rồi, còn lại chỉ mỗi anh và cô, Viên Hỷ nghĩ, cô cũng nên đi thôi, đi rồi sẽ không gặp nữa, không gặp nữa thì sẽ quên thôi. Kinh Phật đã nói: Không còn nhớ nhưng, không còn sợ hãi. Chỉ cần không nhớ nhưng nữa, cô còn gì phải sợ?

Từ sân bay về công ty, trên bàn Viên Hỷ đã có một phong bì thư. Cô mở ra, bên trong chỉ có một tấm thiệp mời màu đỏ rất tinh xảo. Một mặt là hình cưới của đôi tân nhân, nụ cười rạng rỡ, chụp rất đẹp. Mặt khác là hàng chữ in rất đẹp “Anh Hà Thịch và chị Trịnh Hảo mời bạn đến tham dự hôn lễ”, bên dưới còn ghi rõ địa chỉ và thời gian cử hành lễ cưới. Thì ra tên tiếng Hoa của Ella là Trịnh Hảo, “thích hợp” và “vừa hay” quả nhiên là trời sinh một cặp (trong tiếng Hoa, tên Hà Thịch đồng âm với “thích hợp”, còn Trịnh Hảo phát âm giống từ “vừa hay”), khoan nói gia thế hai nhà rất môn đăng hộ đối, mà đến cả tên họ cũng rất xứng đôi vừa lứa.

“Mới nhìn đã biết không có thành ý, vé máy bay khứ hồi cũng chả có, rõ ràng là không muốn mình đi.” Cô cười giễu, cầm phong bì và thiệp cưới ra máy hủy giấy vụn, bỏ nó vào đó. Thiệp mời khá dày, chiếc máy cũng phải tốn kha khá công sức để nghiền nát nó, dòng chữ bằng bút máy phía dưới lấp lánh trước mặt cô một lúc lâu mới biến mất từ từ, cô nhận ra đó là chữ Hà Thịch viết, bằng tay, lực viết rất mạnh như muốn đâm xuyên tờ giấy, anh viết: Như em mong muốn.

Phải, như cô mong muốn, ngoài dòng đó ra không còn chữ nào nữa, chắc là đã kết thúc rồi nhỉ, cô nghĩ.

Cô và Bộ Hoài Vũ vẫn ở cạnh nhau một cách kỳ quặc, nếu không nhìn rõ thái độ của họ, thì cũng được xem là một đôi tình nhân, anh đưa đón cô đi làm, cơm trưa cũng ăn cùng nhau, rõ ràng là hành động đang yêu nhau thắm thiết. Nhưng không khí giữa hai người có phần kỳ quái, anh lạnh lùng cô lãnh đạm, giữa hai người không có chút thân mật mà các cặp yêu nhau phải có.

Qua Nguyên Đán là đến Tết, lúc Bộ Hoài Vũ đưa cô về nhà đã nói là năm nay anh hứa với gia đình sẽ về quê ăn Tết, sợ rằng không thể ở đây với cô. Viên Hỷ cười, không sao, dù gì cô cũng định về quê mà. Bộ Hoài Vũ tư lự nhìn cô, Viên Hỷ cười nói: “Có gì khác thường đâu, em đã bốn cái Tết rồi không về, dù thế nào thì đó cũng là nhà em, và còn cả bố em nữa, em phải về.”

Bộ Hoài Vũ mơ hồ cảm nhận một nỗi bất an. Tâm tư của cô anh có thể đoán ra một phần, cũng biết rất nhiều chuyện phải nói rõ với cô, nhưng anh lại biết rõ sức nặng những lời ấy, nên không dám tùy tiện nói ra. Hay cứ đợi về quê lên rồi nói sau vậy, anh nghĩ.

Anh nghỉ phép rất sớm, lúc anh đi, Viên Hỷ vẫn chưa được nghỉ, anh không cho cô tiễn, chỉ đêm trước hôm đi mới dặn dò cô: “Lúc về đừng... cãi nhau, dù thế nào thì cũng là bố mẹ em.”

Viên Hỷ gật đầu: “Vâng.”

Ánh mắt anh tối xuống, ngược lại với vẻ lạnh lùng thường ngày, anh nhẹ nhàng ôm Viên Hỷ vào lòng: “Đừng nghĩ lung tung, có chuyện gì đợi anh về hãy tính.”

Cô không trả lời, lần đầu để mặc cho mình vùi đầu thật sâu vào lòng anh, tham lam hít thở mùi đàn ông của anh, hít thở hơi ấm ấy. Hãy để cô tham lam một lần vậy, từ nay về sau cô và người đàn ông này sẽ đi hai đường khác nhau, cho dù anh yêu cô cũng được, hay thương hại cô cũng tốt, chỉ ít bây giờ anh đã cho cô hơi ấm, mà hơi ấm ấy sẽ giữ vững cô đi xa hơn...

Chương 51

Bộ Hoài Vũ đã về quê, tuy rằng vẫn không yên lòng lắm. Viên Hỷ không về nhà ăn Tết như cô đã nói, mà từ chức, tìm được một căn nhà mới, sau đó thu dọn đồ đạc rồi mới gọi điện cho Bì Hối chuyển nhà hộ cô, cũng di dời đồ đạc của Bì Hối đi, một là mang về nhà, hai là chuyển đến chỗ Tiêu Mặc Đình.

Bì Hối nhìn đồng đồ đạc được đóng gói, sững sờ đến mức không nói nổi, há mồm trợn mắt một lúc rồi mới lẩm nhảm: “Viên Hỷ, cậu lúc nào cũng khiến tớ kinh ngạc.”

Viên Hỷ cười nói: “Dù sao cậu cũng có chỗ ở, đừng tốn tiền thuê nhà với tớ nữa. Nhà mới tớ thuê chỉ có một phòng, tuy hơi xa đây nhưng rẻ. Nếu cậu cãi nhau với Tiêu Mặc Đình thì vẫn có thể chạy đến chỗ tớ, tớ thu nhận, chúng ta ngủ cùng một giường là được.”

Bì Hối vội “xùy” mấy tiếng, “Trẻ con không biết kiêng kỵ, không tính.” Cô quay lại trừng mắt giáo huấn Viên Hỷ: “Tớ vừa làm hòa với Tiêu Mặc Đình rồi, cậu đừng trù tớ.” Cô và Tiêu Mặc Đình lần này chiến tranh lạnh khá lâu, mấy hôm trước mới bình thường lại, đến bây giờ cũng xem như đã ngọt ngào lại như thuở trước, qua trận cãi nhau to này, cô cũng hiểu được vài chuyện, lúc nào cũng dạy dỗ Viên Hỷ rằng đàn ông không chỉ phải giáo dục họ mà còn phải dỗ dành họ, ngược lại cũng thế, đàn ông không chỉ cần dỗ dành mà còn phải trị bệnh cho họ nữa.

Viên Hỷ cười không đáp, tiếp tục thu dọn đồng đồ lặt vặt. Bì Hối bỗng nhớ ra gì đó, hỏi: “Năm mới mà tự dưng cậu lại chuyển nhà? Bộ Hoài Vũ vừa đi, cậu đã thu dọn đánh bài chuẩn, chắc không định chơi trò mất tích với anh ấy chứ?”

Viên Hỷ lúng túng cười cười, đáp: “Có phải đóng phim đâu mà chơi mất tích gì chứ, hơn nữa nếu tớ định chơi trò đó thật thì sẽ không báo cậu biết tớ dọn đi đâu, vì chắc chắn cậu không giữ bí mật được. Tớ chỉ muốn đổi sang một nơi khác, trước kia rất lâu đã muốn làm thế rồi.”

Bì Hối vẫn tỏ ra hoài nghi: “Thật không? Vậy tại sao lại chọn đúng lúc này? Bộ Hoài Vũ có biết chưa?”

Nghe bạn hỏi, Viên Hỷ bỗng trầm tư. Bì Hối thấy phản ứng đó là biết mình quả nhiên không đoán nhầm, con bé này và Bộ Hoài Vũ nhất định là có vấn đề gì rồi, thế là cô hỏi: “Rốt cuộc cậu định làm gì? Mấy hôm trước chẳng đã bảo anh ấy mới là người cậu yêu hay sao? Hay lại thay đổi rồi? Viên Hỷ, tớ phải nói thế nào với cậu đây? Sao cậu kỳ cục thế? Tớ...”

“Không hoàn toàn là vì anh ấy.” Viên Hỷ bỗng ừ ừ nói, “Tớ chỉ thấy mệt rồi, cho dù là với ai, tớ cũng chẳng còn sức lực để yêu nữa. Tớ không muốn suốt ngày bị yêu với đương làm phiền, tớ muốn thực hiện giá trị của mình.”

Bì Hối tức muốn nghẹn lời, nhìn Viên Hỷ như nhìn trò hề, hỏi: “Cái gì mà giá trị? Nguyên thủ quốc gia à? Nhân tài kinh doanh? Viên Hỷ, đầu óc cậu có bị gì không đấy?”

Viên Hỷ ngẩng lên, ánh mắt kiên định nhìn Bì Hối: “Không xa vời như thế, chẳng qua là tớ muốn con người không chỉ lúc nào cũng sống vì yêu và hận, tớ nghĩ ra rồi, một mình tớ sẽ theo đuổi hạnh phúc của mình, không cần cứ phải tìm một người đàn ông nào đó mới được!”

“Trẻ con!” Bì Hối cười giễu, thò tay cốc vào trán Viên Hỷ, “Đầu cậu úng nước à? Bộ Hoài Vũ có gì không tốt? Sao cứ phải cự tuyệt anh ấy thế? Vì anh ấy có tiền lại có sắc à? Tớ bảo cậu biết nhé Viên Hỷ, một hai lần còn gọi là thanh cao, nhiều hơn nữa thì gọi là làm cao đấy. Hơn nữa, tự cậu cũng nói là yêu anh ấy mà? Cậu đùa với mọi người à? Cậu đổi việc rồi chuyển nhà, cậu còn nói không phải để trốn Bộ Hoài Vũ à, cậu xem mọi người là đồ ngốc hết hả?”

Viên Hỷ không nói được gì, rõ ràng đó là sự thật. Không biết có phải vì lòng tự tôn đáng thương chết tiệt của cô không, mà cô không muốn tiếp tục thế này nữa. Cô không cần Bộ Hoài Vũ thương hại, dù là về tiền bạc hay tình cảm. Cô cũng muốn ở bên anh một cách bình lặng, giống như lúc hai người vẫn là bạn. Nhưng nụ hôn đó quá sâu sắc, chặn ngang giữa họ rồi, cô biết, họ không còn quay về được nữa.

Bì Hối không biết nhiều việc, đương nhiên cũng không thể lý giải nổi những hành vi kỳ quặc của Viên Hỷ. Viên Hỷ lại cúi đầu không nói, Bì Hối cau mày, trong lòng bắt đầu thấy chán nản, cô cứ thấy nửa năm gần đây Viên Hỷ thay đổi quá nhiều, như thể đã không còn là Viên Hỷ mà cô quen biết nữa.

“Thôi vậy, cậu muốn thế nào thì tùy, dù sao tớ nói gì cậu cũng chẳng bao giờ nghe.” Cô nói, vẻ mặt tỏ rõ sự thất vọng, đứng dậy mặc áo khoác rồi đi ra ngoài, “Đồ đạc thì tớ gọi công ty vận chuyển đến dọn là được, dù sao cũng chẳng có thứ gì quan trọng. Còn nữa, Viên Hỷ, nếu cậu định trốn Bộ Hoài Vũ thật, tốt nhất cậu cũng đừng nói tớ biết địa chỉ và số điện thoại mới, tớ là người không biết giữ mồm giữ miệng, cậu biết đấy.”

“Bì Hối...”

Bì Hối khựng lại như nửa cười nửa không: “Thực ra tớ thấy cậu đúng là tự hành hạ mình, người như Bộ Hoài Vũ, chỉ cần cậu nói rõ với anh ấy thì tớ không tin rằng anh ấy vẫn dày mặt ra để đeo bám cậu, Viên Hỷ, tớ nói những lời này có thể cậu không vui, nhưng cậu đã thay đổi rồi, trước kia cậu chưa bao giờ cứng đầu và cực đoan như vậy, có lẽ cậu thật sự nên tìm nơi nào đó để tự dần vặt bản thân đi. Đến khi cậu nghĩ thông suốt hẳn rồi hãy gọi điện cho tớ, dù sao điện thoại tớ cũng sẽ không đổi.”

Bì Hối âm ỉ bỏ đi, Viên Hỷ rũ rượi ngồi xuống giường, không nhúc nhích nổi. Cô cười mỉa mai chính mình, lần này đi sạch sẽ thật, đến Bì Hối cũng bỏ đi rồi. Cô gục mặt vào lòng bàn tay, thực ra, cô thật sự không muốn trốn tránh Bộ Hoài Vũ bằng cách này, cái cô trốn tránh là quá khứ, tất cả những chuyện trước kia, bao gồm gia đình, công việc, căn nhà này và cả Hà Thích, Bộ Hoài Vũ.

Đêm giao thừa, Viên Hỷ nấu một ít sủi cảo đông lạnh, ăn xong cuộn mình vào salon xem tiết mục đêm giao thừa. Đó là cái tết thứ năm cô không về nhà, cũng là cái Tết lạnh lẽo nhất, hoàn toàn trở thành cô gia quả nhân. Khi tiếng chuông đồng hồ gõ những âm thanh mừng năm mới, di động của cô cũng reo vang. Lúc đầu cô ngỡ là Bì Hối, vội lấy ra xem, nhưng trên màn hình lại nhấp nháy chữ Bộ Hoài Vũ, cô do dự một lúc rồi gỡ luôn pin di động ra.

Mùng Một cô ngủ trong nhà cả ngày, xem như dưỡng tinh thần. Sáng sớm mùng Hai bắt đầu ra tay dọn nhà, nhưng tết nhất ai mà dọn nhà, đến công ty vận chuyển cũng nghỉ lễ. Cũng may đồ đạc cô không nhiều, cũng không công kênh, chỉ vài vật dụng thường nhật lặt vặt, chạy mấy chuyến cũng xong. Nhưng không ngờ nghĩ là đơn giản, nhưng đến lúc dọn thật thì rất khó khăn, cứ bận bịu đến tối mịt mà vẫn chưa xong. Để tiết kiệm tiền, cô đều bắt taxi dọn đồ đi, sau đó ngồi xe buýt hoặc tàu điện ngầm để trở về, nhưng lượt cuối cùng cô quả thực mệt đến bả cả người, bèn hạ quyết tâm ngồi xe taxi về nhà.

Xe taxi dừng lại ở bên dưới, Viên Hỷ trả tiền, ngẫm nghĩ rồi lại thương lượng với bác tài, xem có thể đợi bên dưới một chút được không, cô lên lấy đồ rồi xuống, sau đó lại đưa cô đi tiếp, nhưng thời gian đợi không được tính tiền. Bác tài hơi do dự, Viên Hỷ vội bổ sung: “Không lâu đâu, đồ đạc tôi sắp xếp xong cả rồi, lấy rồi xuống ngay. Bác ra cũng chưa chắc kéo được khách, chỉ bằng đợi ở đây vài phút còn hơn.”

Bác tài nghe cô nói thì phì cười, gật đầu đồng ý, nhưng bảo cô phải nhanh lên, qua mười phút là bác phải tính tiền. Viên Hỷ vội gật gật đầu, sau đó trèo xuống xe, chạy nhanh vào trong lấy đồ. Lúc lấy chìa khóa mở cửa, cô mơ hồ thấy có điều gì kỳ lạ, không khí như phảng phất mùi thuốc lá, cô nghĩ có thể do người hàng xóm nào đó hút thuốc trong cầu thang chăng. Nhưng không hiểu vì sao, tim cô bỗng đập rất nhanh, để che giấu tâm trạng này, cô khẽ ngân nga một ca khúc vui tươi.

Ai ngờ vừa mở cửa thì mùi thuốc lá sặc sụa đã bao vây lấy cô, Viên Hỷ ngẩn ngơ, chưa kịp phản ứng thì bỗng bị một người dùng sức lôi vào trong, cửa phòng “rầm” một tiếng đóng lại. Trong bóng đêm đen đặc, cô kinh hoàng cực độ, giật mình muốn hét lên, nhưng âm thanh chưa kịp phát ra thì một bàn tay ấm nóng to lớn đã bịt lấy miệng cô.

“Đừng kêu!” Một giọng nam trầm trầm vang lên bên tai, giọng nói ấy vô cùng quen thuộc, nghe rất giống giọng Bộ Hoài Vũ! Viên Hỷ sửng sờ, cố nhìn kỹ bóng dáng mờ mờ ấy. Người ấy thấy cô không giằng co nữa thì dần dần buông tay.

“Là anh à?” Cô lúng túng hỏi.

Người đó hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi Viên Hỷ: “Không là anh thì là ai?”

Quả nhiên là giọng của Bộ Hoài Vũ, Viên Hỷ bất giác thở phào một hơi, cuối cùng trái tim nãy giờ thót lên cổ họng đã quay về lồng ngực. Sau khi hoàn hồn, cô mới phát giác ra hai chân mình đã mềm nhũn, không chống đỡ nổi sức nặng cơ thể nữa. Anh đang ở quê ăn Tết mà? Sao mới mừng Hai đã chạy về đây?

Anh như nghe được tiếng lòng của cô, cười lạnh lùng: “Thắc mắc tại sao anh về đây sớm à? Nếu anh về muộn một ngày, có phải em đã chạy mất dép rồi không?”

Viên Hỷ lúng túng, tuy khi không có anh, cô đã nghĩ kỹ mọi điều cần nói, nhưng khi đứng trước mặt anh, cô phát hiện ra thật sự rất khó nói, nghe anh hỏi thế thì ấp úng đáp: “Không phải.”

“Không phải?” Anh hỏi lại, đầy chế giễu, rõ ràng là không tin lời cô.

Viên Hỷ gật đầu, định nói thật lòng: “Vâng, không phải, đồ em chưa dọn xong, phải mừng Bốn mới ổn thỏa.”

“Hử? Nói vậy là anh về sớm à?”

Viên Hỷ không biết trả lời thế nào, nên đành im lặng.

Bộ Hoài Vũ giận quá lại cười, cười mấy tiếng rồi mới cúi xuống hỏi Viên Hỷ: “Viên Hỷ à Viên Hỷ, tôi không ngờ em lại giỏi thế đấy, nói dối cũng ổn, mà còn biết chạy nữa, mấy hôm không gặp mà tiến bộ quá nhỉ?”

Giọng nói anh sắc nhọn hiểm thấy, Viên Hỷ cảm giác đứng trong bóng tối với anh như thế quá áp lực, bèn đưa tay định mò tìm công tắc mở đèn, nhưng ai ngờ vừa đưa tay ra đã bị anh tóm lấy. Tính khí kỳ quặc của cô lại xuất hiện, Viên Hỷ cố sức vùng thoát khỏi gọng kiềm đó, nhưng ai ngờ sức lực anh lại mạnh như thế, nhẹ nhàng khống chế hai tay cô khóa ra sau lưng, sau đó đẩy cô tựa sát vào cánh cửa.

42. Chương 52-53-54

CHƯƠNG 52

Trước mặt cô, anh chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế, có thể thấy là anh đã tức giận đến cực độ rồi. Đêm giao thừa khi cô không nghe điện thoại là anh đã thấy nghi ngờ, ban đầu rõ ràng di động có tiếng đợi máy, nhưng mấy tiếng sau lại bị cắt đứt đột ngột, đến khi anh gọi lại thì đã khóa máy, rõ ràng là không muốn nghe điện của anh. Anh tưởng cô đã về quê, muốn gọi cho nhà cô nhưng lại không có số, về sau mới nghĩ ra

là gọi cho Bì Hối để hỏi, nhưng cuối cùng lại biết được thì ra cô không về quê ăn Tết, thậm chí Bì Hối còn nói cho anh biết Viên Hỷ định chuyển nhà. Lửa giận trong anh lập tức bốc lên! Thế là không đợi kỳ nghỉ kết thúc anh đã bỏ về, cũng không tạt ngang nhà mình, mà xuống máy bay xong đến thẳng chỗ cô. Cửa khóa, anh vốn định đứng ngoài cửa đợi, nhưng ai ngờ lại gặp được Bì Hối. Bì Hối đến thăm Viên Hỷ, nhìn thấy anh ở cửa cũng không ngạc nhiên gì lắm, chỉ đưa cho anh một chiếc chìa khóa rồi bỏ đi.

“Buông em ra!” Viên Hỷ kêu khê.

“Buông ra?” Bộ Hoài Vũ cười lạnh, “Được, giải thích tôi biết trước, tại sao lại lừa tôi? Em chẳng nói sẽ về nhà ăn Tết à? Tại sao lại đổi việc chuyển nhà?”

Viên Hỷ vốn đã lúng túng, thấy có lỗi với anh, nhưng bộ dạng bức ép người này của anh khiến cô thấy ức chế, quên bẵng mất chuyện này vốn do cô sai trước, anh nổi giận như thế cũng là bình thường. Cô cúi lên, buột miệng: “Giải thích? Tôi không nợ lời giải thích gì với anh cả! Anh tưởng anh là gì của tôi? Tôi và anh có quan hệ gì nào? Tại sao tôi phải giải thích với anh?”

“Tại sao hả?” Bộ Hoài Vũ giận dữ, “Vì em đã nói yêu tôi, đã lợi dụng tôi!”

Viên Hỷ cứng đờ người, rồi sau đó cười giễu: “Anh cũng nói tôi lợi dụng anh đúng không? Vậy tất nhiên là lợi dụng xong sẽ bỏ đi mất thôi. Không thì sao? Chẳng lẽ lại sử dụng lại à?”

Do tối trời nên cô không thấy sắc mặt kinh khủng của anh, nên cứ cứng mồm mà nói thế. Bộ Hoài Vũ nghiêng rằng không nói, đột ngột nhắc bổng cô lên, bắt chập cô vùng vẫy chống cự mà khiêng cô thẳng vào phòng ngủ, ném mạnh lên giường. Nệm giường đã bị Viên Hỷ dọn mất, chỉ còn lại tấm ván gỗ, cô bị ném xuống đến đau điếng, cơn giận dữ lại nổi dậy, cô vật lộn để bò dậy, gào: “Bộ Hoài Vũ, anh là đồ khốn!”

“Thế mà đã là khốn à?” Anh cười lạnh, giọng nói lạnh như băng, tiến đến kéo Viên Hỷ đến trước mặt mình. Anh làm thế càng khiến Viên Hỷ hoảng lên, cô không biết anh định làm gì, chỉ sợ anh giận dữ lại làm chuyện mất lý trí, nên hoảng hốt giật lùi lại, hét toáng lên: “Bộ Hoài Vũ! Anh định làm gì? Anh không được làm bậy, nếu không tôi sẽ hận anh cả đời!!!”

Bộ Hoài Vũ phớt lờ lời dọa dẫm của cô, vẫn kéo cô dậy, rồi lật ngược người cô, giơ tay lên phát mạnh vào mông cô: “Được thôi, hận tôi đi, hôm nay tôi phải đánh cái người bất thường vô lý này mới được!”

Viên Hỷ dần mặt ra, chết cũng không ngờ được rằng người như Bộ Hoài Vũ lại làm chuyện này, trong tích tắc, cô không biết nên khóc hay nên cười. Bàn tay cứ phát xuống mông cô hết lần này đến lần khác, rất đau, hẳn anh cũng không nhẹ tay rồi. Lúc đầu cô còn chống cự, nhưng khi anh đánh được mấy cái, cô lại nằm im, nén cơn đau dội lên, đột ngột bình thản nói: “Em không cần anh thương hại!”

Bàn tay Bộ Hoài Vũ khựng lại giữa không trung, sau đó nghe Viên Hỷ nói khê: “Bộ Hoài Vũ, em không cần anh thương hại, không cần tí nào, em có thể sống một mình rất tốt, em không cần bất kỳ ai thương hại cả.”

Bàn tay không rơi xuống nữa, một lúc lâu sau, Bộ Hoài Vũ mới chậm rãi hỏi: “Em nghĩ tôi đang thương hại em à?”

Viên Hỷ gục đầu, không nói gì.

Bộ Hoài Vũ lại lặp lại câu hỏi: “Viên Hỷ, em nghĩ anh đối với em như vậy là thương hại em?”

Viên Hỷ cố gượng nửa người dậy, quay đầu mượn ánh trăng chiếu vào cửa sổ để nhìn Bộ Hoài Vũ.

Bộ Hoài Vũ hỏi: “Viên Hỷ, em thật sự không cảm nhận được, hay là giả vờ hồ đồ?”

Viên Hỷ không trả lời, chỉ chống người dậy thẩn thờ nhìn Bộ Hoài Vũ. Anh cười mỉa mai, lùi lại hai bước tựa vào tủ đầu giường: “Tôi cứ tưởng tuy chúng ta đều im lặng, nhưng trái tim tương đồng nhau, bây giờ xem ra chỉ do mình tôi nghĩ thế. Thương hại em?” Anh cười giễu: “Thế giới này có biết bao người đáng thương, tại sao tôi lại cứ phải thương hại em? Hả? Viên Hỷ? Em nói tôi biết, tại sao tôi lại chọn em?”

Lời nói đó, ngữ điệu đó của anh, khiến tim Viên Hỷ nhói đau, cô ra sức cắn môi rồi ngồi dậy trên giường, cố nén nỗi chua xót đang dâng lên trong mắt: “Vậy anh bảo em biết trước tại sao anh lại chọn em? Ngoài việc em và cô Thắng Lan kia cùng đáng thương như nhau, anh còn vì điều gì khác? Do dung mạo của em, học

lực của em, hay là gia thế? Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?” Cô gắng sức để không nắc lên, tiếng nói run rẩy: “Bộ Hoài Vũ, anh nói em nghe đi, tại sao lại chọn em? Tại sao chọn một con bé nghèo hèn không thể sinh đẻ gì được? Không thương hại thì là gì?”

Bộ Hoài Vũ dờ người, không ngờ rằng cô lại thấy bất an đến thế, sự tự ti đã khiến cô không dám chắc chắn tình cảm của cô với anh. Anh đứng đó, lẳng lặng nhìn cô bộc phát cảm xúc kìm nén trong lòng, cho đến khi cô nói xong mới lặng thinh tiến đến, cầm tay phải của cô đặt lên ngực trái của mình, khi thấy cô kinh ngạc, tay kia của anh đã choàng qua eo cô, kéo vào lòng, sau đó cúi đầu nói khẽ, “Được, anh sẽ nói em biết tại sao anh lại chọn em.”

Nói xong, đôi môi anh đã ép xuống. Viên Hỷ sức tĩnh, định vùng vẫy nhưng bàn tay anh đã ôm quá chặt, khóa chặt eo cô vào lòng anh, khiến cô chỉ còn nước cố ngửa người ra sau để tránh đôi môi anh. Nhưng anh lại cúi người xuống đuổi theo đôi môi cô, khẽ mút nhẹ lên khoe môi cô, rồi dịu dàng mút đôi môi cô, dùng đầu lưỡi viền quanh hàm răng cô... Không còn sự công kích và chiếm đoạt như lần trước, chỉ còn lại dịu dàng và quyến luyến.

Anh như thế càng khiến cô hoảng loạn hơn. Lòng bàn tay cảm nhận được nhịp tim của anh, hòa quyện với nhịp tim cuồng loạn của cô, khiến cô không phân biệt rõ rốt cuộc là nhịp tim ai đang đập gấp đến thế. Không biết tự lúc nào, cơ thể cô đã bắt đầu mềm lại, môi cũng hé mở ra, trong tích tắc thất thủ, và rồi mọi cảm quan gần như mất đi sự linh hoạt, chỉ còn lại đôi môi và đầu lưỡi trở nên nhạy cảm lạ thường, truyền đến cô toàn bộ hơi ấm và nhiệt độ của anh, viền theo một đường cong vô hình để tiến vào trái tim cô, khiến nó càng đập cuồng loạn hơn...

Một lúc lâu sau anh mới từ từ rời khỏi môi cô, giọng nói trầm khàn: “Đó chính là lý do, đây chính là lý do anh muốn nói em biết, Viên Hỷ, không phải thương hại, mà là yêu.” Anh dừng lại một lúc, rồi cười giễu: “Nếu em cứ phải hỏi anh lý do anh yêu em, thì anh nghĩ anh không trả lời được.” Anh xiết chặt tay cô trên lồng ngực mình, “Em chỉ có thể hỏi nó, vì anh cũng không thể nói rõ vì sao lại yêu em, anh chỉ biết anh yêu em thôi.”

Bộ Hoài Vũ cười khổ, anh đã trưởng thành và chín chắn, qua cái tuổi lúc nào cũng chỉ biết yêu với đương. Có thể là đã già rồi chẳng, cũng không còn gan để sống chết vì tình nữa. Anh có công việc, trách nhiệm của mình, anh không thể hứa hẹn cho Viên Hỷ một tình yêu cuồng nhiệt, anh cũng không có sức lực và thời gian, điều anh có thể cho cô là một cuộc sống bình lặng và ổn định, một vòng tay để cô dựa dẫm, và cả tình cảm anh dốc hết cho cô. Chính vì thế, khi Hà Thích quay về, anh đã chọn rút lui. Nhưng anh không ngờ tình cảm mình lại vượt xa mức có thể kiềm chế, khi anh hiểu ra và quay lại tìm Viên Hỷ, tay cô đã đeo nhẫn của Hà Thích. Lý trí anh mách bảo nên cách xa họ, anh không phải là người chưa kinh qua mối tình nào, khi biết tình yêu đã vô vọng, cách tốt nhất là cố gắng kết thúc nó thật sớm. Anh hiểu rõ cả, nhưng anh lại không làm được. Nên dù anh biết khi thấy họ ở bên nhau thì sẽ đau lòng, nhưng vẫn cố xông đến. Rồi sau đó, nghe Trương Hằng báo, anh ngồi ngoài nghe tiếng cô khóc nức nở trong thư phòng, bỗng thấy có cảm giác không thể hít thở nổi. Chắc là đau lòng chẳng, anh nghĩ, rốt cuộc anh vẫn yêu cô rồi, tuy anh luôn cố gắng tránh không cho mình rơi vào tình cảnh đó, nhưng anh vẫn đã rơi xuống.

Cổ họng Viên Hỷ nghẹn lại, đó là lần đầu anh nói yêu cô, cô không nghi ngờ tính chân thực của nó, nhưng cô hoài nghi rằng mình có còn tư cách đón nhận tình yêu ấy của anh hay không.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Đừng hành hạ bản thân nữa, tin anh, anh có thể khiến em hạnh phúc.”

“Anh cũng không thể.” Viên Hỷ cắt ngang, quay đi tránh ánh mắt anh, cay đắng nói: “Chúng ta đều biết, mỗi người đều có trách nhiệm của mình, gia đình của mình, đó không phải là vấn đề mà chỉ cần đến mối tình yêu để giải quyết.”

“Phải, anh biết.” Bộ Hoài Vũ nói khẽ, “Nên anh đã về nhà hỏi ý gia đình rồi.”

Viên Hỷ sững sờ, cô không ngờ Bộ Hoài Vũ về quê lại nhắc đến chuyện của cô với gia đình. “Anh nhắc đến em với bố mẹ rồi?”

Bộ Hoài Vũ gật đầu: “Viên Hỷ, anh không muốn nói những lời sáo rỗng, cũng không muốn thổi phồng tình cảm của anh với em. Anh không thể làm được việc cắt đứt quan hệ với cha mẹ vì em, đó không phải là vấn

đề anh yêu hay không yêu, mà là vì họ đã sinh ra và dưỡng dục anh, anh không thể làm thế được. Lần này anh về nhà là để làm công tác tư tưởng với bố mẹ, vì anh không biết kết quả thế nào nên không thể hứa hẹn trước với em. Chúng ta đã là người lớn, đều hiểu rõ hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của cả hai gia đình.” Tay anh khẽ vuốt ve gương mặt cô, dịu giọng nói: “Cái anh cần không chỉ là tình yêu, anh còn tham lam hơn, anh cần cả một gia đình, và một người vợ có thể sống hạnh phúc cùng nhau đến tận cuối đời.”

CHƯƠNG 53

“Nhưng em không thể là một người vợ tốt.” Viên Hỷ ủ rũ đáp.

“Được! Anh biết là được.” Anh nói, “Nếu em lo lắng về bố mẹ anh, thì anh có thể báo em biết rằng, anh đã nói chuyện chúng mình với họ, anh không thể nói dối rằng ngay từ đầu họ đã thích em, nhưng họ đã đồng ý sẽ đón nhận em.”

“Nhưng em...”

Anh đặt tay lên môi cô: “Không nhưng nhị gì hết, nếu em muốn nói chuyện con cái thì rất đơn giản, đầu tiên, anh còn có một anh trai, anh ấy đã có hai đứa con trai, nên bố mẹ anh không cưỡng ép anh phải có con nối dõi. Hơn nữa anh cũng không phải người yêu thích trẻ con gì lắm, có con hay không anh chẳng quan tâm. Nếu em thích có con thì chúng ta có thể nhận nuôi một đứa. Nhưng anh đã nhận lời với bố mẹ, nếu chúng ta nhận con nuôi thì đứa con ấy phải là con của anh trai anh. Đó là điều kiện họ đưa ra. Anh thấy có thể hiểu được, vì tư tưởng của người già dù gì vẫn còn phong kiến.”

Viên Hỷ không ngờ rằng anh lại suy nghĩ sâu xa đến thế, gần như mọi vấn đề đều đã suy xét qua. Cô cũng gần như định nhận lời, nhưng mấp máy môi mãi vẫn không nói được, cô không thể ích kỷ như thế, sao cô lại có thể làm một người phụ nữ tự tư tự lợi được!

Anh nhìn ra mâu thuẫn trong lòng cô: “Bây giờ chỉ cần em trả lời anh một câu thôi.” Anh hỏi, “Em có yêu anh không? Viên Hỷ, những vấn đề khác không cần lo nghĩ, em chỉ cần nói anh biết tình cảm của em đối với anh.”

Anh nói yêu cô, còn cô thì sao? Cô không biết tình cảm với anh có phải là tình yêu hay không, cô thừa nhận anh luôn tồn tại trong tim cô, dù là khi ở cạnh Hà Thích, cô cũng chưa từng quên hẳn anh, nhưng đó có phải tình yêu không? Cô không biết.

“Em không biết, em thật sự không biết.”

Anh cười khe khẽ, nói: “Tạm ổn, em vẫn chưa từ chối anh hoàn toàn.” Nói xong buông Viên Hỷ ra, quay người bỏ đi. Anh định bỏ cô lại ư? Viên Hỷ bỗng thấy hoảng hốt, cô nghiêng rằng, rồi bỗng nói: “Em sợ anh sau này sẽ hối hận.”

Bộ Hoài Vũ khựng lại, anh chậm rãi quay người, trầm giọng: “VẬY ĐỢI ĐẾN LÚC ANH HỐI HẬN RỒI HẰNG TÍNH, TRƯỚC ĐÓ THÌ CHÚNG TA Ở CÙNG NHAU. Viên Hỷ, em nhớ lấy, là em nợ anh.”

Không đợi câu trả lời, anh đã mở đèn phòng ngủ, ánh sáng rực rỡ thoáng chốc khiến mắt cô hoa lên, khiến bóng anh đứng ở ngưỡng cửa trở nên mờ nhòe.

Anh nói từng chữ một: “Lần này, em nhìn anh và trả lời, Viên Hỷ, chúng ta ở bên nhau nhé. Được không?”

Cô rất bối rối, hay cứ thử một lần xem sao? Liệu cô còn có thể nhận chịu thất bại lần nữa hay không? Cô cứ đứng im nhìn anh, ánh đèn rọi trên người anh, gương mặt anh rất cương nghị, còn có nét phong trần và một mối không che giấu được. Hôm nay mới là mừng Hai, vì cô mà anh đã chạy đến đây. Anh lúc nào cũng xuất hiện khi cô cần anh nhất, còn cô thì sao? Cô cứ mãi do dự, vì cô biết một khi đã nói ra thì sẽ không thể cứu vãn, cô nhất định sẽ hối hận. Cứ nói “vâng” ư? Nhưng sao chữ đó lại khó nói đến thế?

Đến thời khắc này, mọi sự kiên quyết tàn nhẫn của cô đều biến mất sạch, chỉ còn lại ý nghĩ là tháo chạy. Ánh mắt cô trốn tránh, bỗng nhớ đến một việc gì đó, rồi hoảng hốt nhảy xuống giường chạy ra ngoài, lúc đến cửa bị anh tóm lại, anh khẽ nhăn mày, hỏi: “Em lại muốn chạy hả?”

“Em... em...” Viên Hỷ há miệng lắp bắp, chỉ ra ngoài, “Em phải xuống dưới.”

Trái tim anh nặng trĩu, cô vẫn không chịu đối mặt với việc của họ, lại muốn chạy trốn, Bộ Hoài Vũ ơi là Bộ Hoài Vũ, mày quá tự cao tự đại rồi, mày nghĩ cô ấy cũng yêu mày, cho dù là cô không dám thừa nhận, mày cũng ngờ cô ấy có tình cảm với mày, thì ra, chỉ là mày tự an ủi thế thôi.

Viên Hỷ thấy sắc mặt anh sầm xuống, sự dịu dàng trong ánh mắt cũng dần tan biến thì càng hoảng lên, đang định giải thích chuyện xe taxi đứng dưới đợi cô, thì đã nghe anh lạnh lùng nói: “Không cần, muốn đi thì anh đi. Xin lỗi, anh làm phiền em rồi.”

Cô vội vàng chụp lấy tay anh, cuống lên: “Không phải, không phải anh, dưới kia có xe đang chờ em, em phải xuống.”

Haizzz, đúng là càng cuống càng nói không rõ được. Bộ Hoài Vũ nghi ngại nhìn Viên Hỷ, cô cuống quá dậm chân, hét: “Là xe taxi đang đợi em! Phải trả tiền! Quá mười phút sẽ tính tiền đó, em ở trên này lâu quá rồi, phải trả bao tiền đây!!!”

Anh chờ người, bỗng hiểu ra cô đang cuống chuyện gì, lại thấy bộ dạng cô hoảng hồn nhẩn nhó thì không nhìn được cười. Viên Hỷ thấy anh cười càng cáu, hất tay anh ra định chạy đi, nhưng lại bị anh chụp được, anh cố nhịn cười, hỏi cô: “Em vẫn chưa trả lời anh.”

Viên Hỷ then quá hóa giận, tức tối hét: “Trả lời cái gì! Tại anh nên em mới quên mất thời gian, anh mau xuống dưới trả tiền xe cho em! Em quyết không chi tiền!!!”

Bộ Hoài Vũ đưa tay vuốt tóc cô, cười khê: “Ừ, anh chỉ vậy, có điều em không được trốn tránh, hôm nay em bắt buộc phải trả lời rõ.”

Viên Hỷ thấy không trốn được nữa thì quay ngoắt đi nói nhỏ nhỏ, “Vây thử xem sao.” Rồi vội vàng đi lấy đồ đạc. Bộ Hoài Vũ thắc mắc, đi theo sau cô hỏi: “Nếu đã nhận lời anh rồi thì còn dọn nhà làm gì?”

Cơn then của Viên Hỷ chưa tan hết, cô ngừng lại hậm hực trừng mắt với anh, bực bội nói: “Anh tưởng em dọn nhà chỉ vì muốn trốn anh à, tự sướng vừa thôi!!!”

Bộ Hoài Vũ cũng phớt lờ sự khiêu khích của cô, chỉ cười nhẹ, hỏi: “Thế thì tại sao?”

Viên Hỷ thở dài, đáp: “Căn nhà này đều do em và Bì Hối cùng gánh tiền thuê, thực ra nó không cần thuê nhà, đều do muốn giúp em nên em không muốn cứ liên lụy bạn bè mãi.”

“Nên mới dọn nhà?”

“Vâng.” Viên Hỷ gật đầu, “Em đã thuê một phòng, một mình cũng trả được. Em không thể cứ bắt Bì Hối giúp mình cả đời.”

Bộ Hoài Vũ cũng gật gù: “Ừ, nói thế thì cũng không phải vì trốn anh thật.”

Viên Hỷ hơi đỏ mặt, tuy nói rằng không muốn làm phiền Bì Hối mãi, nhưng không thể không thừa nhận rằng đang tết nhất mà cô lo dọn nhà ngay, đa phần là do cô muốn tỏ thái độ cắt đứt với Bộ Hoài Vũ, huống hồ vì muốn trốn anh mà cô cũng đã dối việc. Bảo không trốn anh thì có trời mới tin!

Anh lại lẩm bẩm: “Vây đổi công việc cũng không phải là vì anh!”

Viên Hỷ gật cũng không mà lắc cũng chẳng, đành vờ như không nghe thấy, vội vàng thu dọn đồ đạc, Bộ Hoài Vũ biết cô lúng túng nên cũng không đeo bám vấn đề này nữa, chỉ mỉm cười đứng một bên ngắm cô như con chuột nhỏ loay hoay giữa đồng đồ đạc.

Đến khi hai người xuống lầu thì còn thấy bóng dáng chiếc taxi kia đâu nữa. Xem ra người ta đợi lâu quá nên bỏ đi rồi. Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ đang ngẩn ngơ thì cười bảo: “Cũng tốt, đỡ được ít tiền. Có lẽ người ta cũng biết em là kẻ lừa đảo.”

Viên Hỷ ngẩn người, bỗng nhớ đến xe của Bộ Hoài Vũ thì vội hỏi: “Xe anh đâu?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu: “Không, anh xuống máy bay là đến đây ngay.”

“Thế bây giờ làm sao đây? Ra cổng tiểu khu gọi xe?” Viên Hỷ hỏi, có vẻ e ngại, vì từ đây đến cổng lớn còn khá xa, cô loay hoay cả ngày rồi, không muốn đi bộ tí nào. Bộ Hoài Vũ khẽ hừ một tiếng, đón lấy đồ đạc trong tay cô rồi hỏi: “Có cần công em không?”

Viên Hỷ dẫn mặt ra rồi vội vàng khoát tay: “Không cần không cần!” Anh cũng mệt cả ngày rồi, cô nào có ý hành hạ anh thêm, hơn nữa cô cũng chẳng còn là cô bé, nhõng nhẽo bắt người ta công đi, người khác nhìn thấy thì cái mặt già của cô còn biết giấu đi đâu!

Về mặt anh giãn ra, nhưng vẫn làm ra vẻ nghiêm khắc: “Vậy thì đi mau, đừng lè mề nữa!”

Cô vội đáp lại rồi leo đèo theo sau anh. Bóng dáng cao lớn đẹp đẽ của anh bước từng bước vững chãi phía trước, giống như ngọn núi sừng sững, khiến cô thấy rất chân thực, dường như không còn sợ gì nữa, vì luôn có anh đứng che chắn phía trước cho cô.

Ra khỏi tiểu khu gọi xe, Bộ Hoài Vũ không chỉ cho đến chỗ trọ mới của Viên Hỷ mà bảo taxi đưa họ đến khu chung cư của anh trước, rồi anh lái xe ra khỏi gara, quãng hết đủ thứ đồ đạc linh tinh của cô lên xe, sau đó mở cửa trước, ra lệnh: “Lên xe!”

Viên Hỷ cảm thấy mình thật hèn kém, sao trước mặt anh mà chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời. Trong lòng thì rất bất mãn nhưng cơ thể vẫn nghe lời, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ. Bộ Hoài Vũ thấy cô vẫn làu bàu gì đó, lắng nghe kỹ cũng không rõ cô đang nói gì, nên đành hỏi: “Em đang lẩm bẩm gì thế?”

“Hả?” Viên Hỷ cứng ngắc, thầm nghĩ tiêu rồi, lẽ nào mình nghĩ gì cũng nói ra hết ư? Nhưng thấy vẻ mặt Bộ Hoài Vũ có vẻ như không nghe thấy gì nên cô đáp bừa: “Không có gì, em có lẩm bẩm gì đâu!”

Bộ Hoài Vũ nghiêng người nhìn Viên Hỷ: “Ồ? Không lẩm bẩm gì à?”

Viên Hỷ vội nói: “Em đói, chúng ta chuyển đồ đạc nhanh đi, rồi đi ăn gì đó.”

Rõ ràng là cô đang đánh trống lảng, nhưng anh cũng không so đo làm gì, chỉ cười giễu: “Em còn biết đói à? Anh tưởng em tu luyện thành mình đồng da sắt rồi chứ.” Tuy nói thế, nhưng anh vẫn lái xe đến phố ẩm thực, hai người ăn uống rồi anh mới đưa Viên Hỷ về.

Chỗ thuê mới của Viên Hỷ khá hẻo lánh, gần như đã gần sát ngoại ô. Chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ vắng vẻ, đèn đường hai bên lập tức mờ hẳn, Bộ Hoài Vũ cau mày: “Sao em lại tìm đến cái nơi hẻo lánh thế này?”

“Rẻ mà.” Viên Hỷ trả lời, thầm nghĩ còn hỏi nữa à, cô cũng muốn ở trong ngôi nhà giống anh, nhưng vấn đề là cô có tiền hay không? Không thể trả tiền thuê nhà bằng cả tháng lương được.

Bộ Hoài Vũ lại hỏi: “Chỗ làm mới của em ở đâu?”

Viên Hỷ ấp úng trả lời, quả nhiên hàng lông mày của anh càng nhíu chặt. Anh dừng xe bên đường, quay lại nhìn Viên Hỷ: “Em không thể ở đây được. Xa quá, vả lại ở đây cũng quá hẻo lánh. Em cũng biết anh khá bận, e rằng không thể đảm bảo ngày nào cũng đưa đón em được.”

Viên Hỷ vội nói rõ: “Em không cần anh đưa đón, tự em đi cũng được.”

“Vậy chúng ta tính sao? Chẳng lẽ một tuần chỉ gặp một lần? Thế mà gọi là yêu nhau à?”

“Chắc... không sao đâu!” Viên Hỷ không dám nói tiếp. Sắc mặt Bộ Hoài Vũ càng nặng nề, lạnh lùng nhìn cô một cái, ánh mắt tỏ rõ vẻ uy hiếp. Anh không nói gì, quay luôn đầu xe lại, Viên Hỷ kinh ngạc, hỏi: “Anh làm gì thế? Lại định đi đâu?”

“Về nhà anh.”

CHƯƠNG 54

“Về nhà anh.” Bộ Hoài Vũ trầm giọng, dáng vẻ rất ư là điều-đó-là-hiển-nhiên. Viên Hỷ nhất thời ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới phản ứng kịp, lắp ba lắp bắp: “Đi... đi đến nhà anh làm gì! Quay lại đi, muộn rồi, anh cũng mệt cả ngày, đưa em đi rồi về nhà sớm để nghỉ ngơi.”

Thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, Bộ Hoài Vũ chỉ thấy tức cười, cố đánh mặt lại lườm cô một cái, cố ý lạnh nhạt hỏi: “Em sợ cái gì? Nhà anh to, lúc nào cũng có phòng cho em ngủ, căng thẳng quá thế?”

Nhà có to đến mấy thì cũng là cô nam quả nữ ở chung mà! Viên Hỷ kêu thầm, thấy vẻ mặt Bộ Hoài Vũ rất nghiêm túc, có vẻ không hề đùa cợt, khiến cô thoáng chốc không biết phải nói gì.

Khóe môi Bộ Hoài Vũ cuối cùng không kìm nổi đã nhướn lên, Viên Hỷ thấy ngay, mới biết anh đang đùa cô, tức tối: “Anh lại chọc em, quay đầu xe mau.”

Nhưng anh đã lấy lại vẻ nghiêm túc, nói với cô rất chân thành: “Không phải chọc em, Viên Hỷ, chuyển đến chỗ anh đi, ít nhất thì có thể gặp nhau hàng ngày. Một mình em ở đây anh thật không yên tâm.” Anh cười dịu dàng, rồi tiếp tục: “Em yên tâm, người như anh vẫn rất biết kiềm chế, sẽ không cưỡng ép em làm gì đâu.”

Thực ra anh vẫn rất ma mãnh, cái gì mà gọi là “sẽ không cưỡng ép”? Nếu là Bì Hối mà nghe câu này thì hẳn đã bối mớ được chữ này ra rồi, nhưng Viên Hỷ có phải là Bì Hối đâu, cô chỉ đỏ mặt, cắn môi không nói gì. Đấu tranh mãi mới thốt ra một câu: “Em không muốn ở miễn phí.”

“Đã ở bên nhau rồi còn phân biệt rạch ròi thế à?” Bộ Hoài Vũ hỏi. Thấy Viên Hỷ gật đầu kiên định thì cười bảo: “Thế này vậy, em ở nhà anh, tiền nhà không cần trả, chỉ cần nấu cơm và dọn dẹp giúp anh là được, anh cũng không thuê người giúp việc nữa, em nghĩ sao?”

Nếu giả trò khôn vặt thì Viên Hỷ dứt khoát không phải đối thủ của anh, cô cúi đầu nghĩ ngợi, thấy cũng khá hợp lý, coi như là trao đổi bình đẳng. Thế là gật đầu, nhưng một thắc mắc lại nảy ra, cô ngược lên nhìn Bộ Hoài Vũ: “Nhưng, Bì Hối em phải nói thế nào? Nó nhất định sẽ cười em cho xem!”

Bộ Hoài Vũ đảo mắt về phía Viên Hỷ, đáy mắt lấp lánh ánh cười, anh khẽ thở dài một tiếng rồi hỏi: “Em có phải sống để người khác nhìn đâu, quan tâm đến suy nghĩ kẻ khác để làm gì?”

Viên Hỷ biện bạch: “Nhưng Bì Hối không phải kẻ khác.”

Bộ Hoài Vũ cười, tay phải buông ra choàng quanh người cô, cộp đầu anh vào trán cô một cái. Viên Hỷ hốt hoảng đẩy anh ra: “Anh làm gì thế! Cẩn thận!”

Bộ Hoài Vũ cười hì hì: “Ngốc quá, cô ấy sẽ không cười em đâu. Nếu có cười thì em cười lại, cô ấy cũng ở chung với Tiêu Mặc Đình mà. Có điều em yên tâm, cô ấy sẽ không cười đâu, nhiều nhất thì mắng em là ngốc thôi.”

Quả nhiên là anh đúng, Bì Hối không hề cười cô, cũng không mắng cô là ngốc, mà mắng cô dần, còn rất nhã nhặn ngắt cành hoa lan xuống chỉ vào trán cô. Viên Hỷ lúng túng hỏi: “Cậu bảo xem bọn tớ thế này có phải là sống chung không?”

Bì Hối tức tối lườm cô một cái, bưng cả phê lên hóp một ngụm rồi nói: “Nếu cậu cứ phải tự lừa mình lừa người, thì có thể gọi là ở trọ chung.”

Viên Hỷ lặng lẽ nhìn Bì Hối, rồi đột ngột hỏi: “Bì Hối, có phải tớ là người rất bất định? Có mới nói cũ có trắng quên đen?”

Bì Hối suýt tí nữa là phun cả phê ra, vội vàng lấy tay vuốt vuốt ngực, hậm hực bảo: “Cũng may cậu chưa tự nhận là lãng nhăng đào hoa, nếu không tớ bị ghen cả phê chết với cậu.” Cô lấy chân hích hích đùi Viên Hỷ, hỏi: “Hây! Cậu bị trúng gió à?”

Viên Hỷ tự cười giễu, nói: “Ba tháng trước tớ còn đang chuẩn bị lễ cưới với Hà Thích, bây giờ lại sống chung với Bộ Hoài Vũ, cậu bảo tớ là thể loại phụ nữ gì? Chưa nói đến tình cảm của người khác, mà thật ra tình cảm của tớ lại dễ thay đổi đến thế, thế giới này có còn tình yêu trung trinh nào hay không?”

Bì Hối dở cười dở mếu, hỏi Viên Hỷ: “Tiểu thư ơi, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi hả? Chúng ta đang sống, chứ có phải sống chết vì yêu như trong tiểu thuyết tình cảm đâu, cậu nghĩ kiểu gì vậy? Chẳng lẽ cậu phải rút ra mấy năm thời gian để tưởng niệm mối tình cũ, sau đó mới bắt đầu yêu người mới? Đừng đùa nữa, Viên Hỷ, không phải tớ đã kích cậu, mà thực tế có mấy người chịu đợi chờ vài chục năm cho một tình yêu? Nếu có thì cũng là trường hợp đặc biệt, một là tiểu thuyết hai là phim ảnh. Lấy ví dụ là cậu luôn tự

cho mình là chung thủy đi nhé, cậu dựa vào lương tâm mình mà nói thử xem, cậu đợi Hà Thích bao năm nay, là đợi anh ta hay là đợi một mối tình cậu cho là sâu sắc?”

Viên Hỷ cũng không biết phải trả lời thế nào. Trong quãng thời này, cô từng suy nghĩ rất nghiêm túc tình cảm của mình với Hà Thích và Bộ Hoài Vũ, cũng dần dần hiểu ra với Hà Thích cô chỉ là ám ảnh và cố chấp, cô không nói là không yêu anh của thời hiện tại, nhưng đa phần là yêu mối tình của năm năm trước. Nếu không có những ký ức lưu luyến trước đó, nếu hai người đàn ông yêu cô cùng xuất phát ở một nơi, cô nghĩ có lẽ mình sẽ chọn Bộ Hoài Vũ chẳng. Anh khiến cô thấy yên ổn, chỉ cần có anh ở cạnh là sẽ thấy rất chân thực, mà những điều đó thì Hà Thích không thể cho cô.

Nhưng cho dù đã hiểu rõ hết thì trong lòng vẫn cảm thấy lẩn tránh.

Bì Hối không muốn cô lại nghĩ ngợi lung tung nên cười ranh mãnh, khẽ sát lại hỏi với vẻ bí ẩn: “Này! Cảm giác thế nào?”

Viên Hỷ không hiểu, ngờ nghệch hỏi lại: “Cảm giác gì cơ?”

Bì Hối tỏ ra kiểu cậu-đừng-giả-ngu-với-tớ, hất cằm về phía phòng Bộ Hoài Vũ, hỏi: “Thôi đi, hai người đã ở chung hơn nửa tháng rồi, có tiến triển gì không?”

Mặt Viên Hỷ thoát chốc đỏ ửng, biết rõ Bộ Hoài Vũ không có trong phòng nhưng vẫn căng thẳng liếc nhìn phòng anh một cái, vội vàng lắc đầu: “Đừng nói bậy, tớ có phòng riêng, bọn tớ không ai xâm phạm ai.”

Bì Hối thấy bộ dạng căng thẳng mặt đỏ tía tai của Viên Hỷ thì cười lẩn lộn trên salon, lát sau mới nín cười, nói toạc móng heo: “Tớ nói cậu biết nhé Viên Hỷ, Bộ Hoài Vũ ở ngoài là hàng bán rất chạy đó, tớ thấy cậu nên nắm bắt thời cơ nhanh lên, gạo nấu thành cơm với anh ấy trước, người như anh ấy ắt hẳn rất có trách nhiệm, chỉ cần anh trèo lên con tàu hải tặc là cậu...”

“Cậu mới là tàu hải tặc thì có!” Viên Hỷ cười mắng.

Bì Hối cũng không tranh chấp, chỉ gật gù: “Phải phải, tớ là tàu hải tặc, tớ là tàu hải tặc của Tiêu Mặc Đình!” Nói xong lại cười mờ ám với Viên Hỷ, ngoắc tay: “Lại đây, chị mày sẽ truyền lại bí quyết bán vé tàu!”

Viên Hỷ vừa thẹn vừa cuống, chồm đến định véo Bì Hối, cô nàng cười ngắt ngang, đưa tay ra đỡ, lại thì thào nói vài câu vào tai Viên Hỷ, cũng không biết là nói những gì mà Viên Hỷ càng thẹn hơn. Hai người đang cười nói ồn ào trên salon thì Bộ Hoài Vũ về, thấy Bì Hối và Viên Hỷ đang đùa giỡn âm ỉ thì ngẩn ra, sau đó cũng cười theo, hỏi: “Bì Hối đến lúc nào vậy, hai người đang nói gì thế? Sao vui vậy?”

Anh không hỏi thì còn đỡ, Viên Hỷ lập tức đỏ bừng mặt. Bì Hối cười: “Viên Hỷ đang bàn bạc với em cách bán vé tàu.” Viên Hỷ hốt hoảng bịt lấy miệng cô nàng. Bộ Hoài Vũ càng mù mờ, hỏi: “Vé tàu gì?”

Bì Hối cười đến ngạt thở, Viên Hỷ trừng mắt dữ tợn với bạn, Bộ Hoài Vũ thấy bộ dạng đỏ mặt tía tai của cô thì biết Bì Hối đang đùa giỡn gì đây, thế là không hỏi nữa, chỉ về phòng thay quần áo, đến lúc ra ngoài thì thấy chỉ còn lại Viên Hỷ, “Bì Hối đâu? Sao cô ấy về rồi?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Hình như Tiêu Mặc Đình đợi có việc gì ấy, nên cuống lên bỏ về rồi.” Viên Hỷ đáp, lúng túng nhìn anh, sắc đỏ trên mặt vẫn còn ửng lên, vội đứng dậy đi vào nhà bếp, “Em vẫn phần cơm cho anh, em mang lên cho anh nhé.”

Đến khi Bộ Hoài Vũ ăn xong, hai người dọn dẹp xong xuôi rồi ngồi trên salon đọc tạp chí. Viên Hỷ lật bừa tờ báo trong tay, tâm tư thì lại bay xa, bất giác nhớ đến những lời Bì Hối nói ban nãy, sau đó không kìm được len lén nhìn Bộ Hoài Vũ đang ngồi đầu bên kia. Khi cô lại liếc nhìn lần nữa rồi quay lại tờ tạp chí, thì bỗng dưng nghe thấy anh hỏi: “Em định bán vé tàu gì?”

Tim Viên Hỷ run lên, tay giật mình đánh rơi tờ tạp chí xuống. Bộ Hoài Vũ cũng giật mình vì hành động đó của cô, quay đầu lại nhìn về nghi ngại. Cô càng hoảng lên, vội vàng đứng dậy, cũng mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của anh, vừa cúi gằm đầu vào phòng vừa nói: “Em đi ngủ đây, ngủ ngon.”

Cho đến khi vào phòng rồi, cô vẫn thấy tim đập chân run, không nén được lăm bằm rửa xả Bì Hối, đều tại con bé quỷ quái ấy, nói gì mà Bộ Hoài Vũ thân hình gọi cảm quyến rũ, hại cô cứ len lén quan sát xem anh

gọi cảm chỗ nào. Quả nhiên, ngắm mãi rồi cũng bị bắt quả tang, nhất định anh sẽ cười cô cho xem. Anh còn hỏi cô bán vé tàu gì, mắt mặt chết đi được!

Bộ Hoài Vũ nhìn bóng cô hấp tấp bỏ đi, hơi ngẩn ngơ một lúc rồi bật cười thành tiếng. Viên Hỷ cách một lần cửa mà vẫn nghe thấy tiếng cười cổ nén lại của anh, mặt càng nóng hơn.

Hai người đã sống chung với nhau như thế, có lẽ thiếu chút cuồng nhiệt, nhưng lại có sự thoải mái và hài hòa khó tả, thậm chí còn cảm thấy rất ngọt ngào. Anh chàng Trương Hằng không biết nghe tin đó từ đâu mà cứ chuyên gọi điện thoại quốc tế về, còn cố ý gọi đến số máy bàn của nhà Bộ Hoài Vũ, đến khi Viên Hỷ nghe máy thì làm bộ nghi ngờ hỏi: “Viên Hỷ? Sao anh lại gọi cho em nhỉ, nhầm rồi nhầm rồi, anh muốn tìm Bộ Hoài Vũ.” Nói xong không đợi Viên Hỷ giải thích đã cúp máy, mấy giây sau lại gọi về, vừa nghe thấy vẫn là giọng cô, lại lẩm bẩm: “Hả? Trúng tà rồi, sao lại nhầm nữa?”

Viên Hỷ lúc đầu không biết anh cố ý chọc cô, nên đỏ mặt lúng túng mãi. Bộ Hoài Vũ ngồi cạnh nhìn thấy, đón lấy điện thoại trong tay cô, lãnh đạm nói: “Có phải cậu muốn tôi đưa địa chỉ liên lạc cho đám bạn gái của cậu không?”

Anh nói thế khiến Viên Hỷ nhớ ngay đến hình ảnh cô gái cầm giày ném Trương Hằng, không kìm được cũng hỉ hả vui trên nỗi đau của kẻ khác. Quả nhiên câu này có hiệu quả hơn hẳn những cách uy hiếp khác, Trương Hằng lập tức ngoan ngoãn hẳn, nói vài câu với Bộ Hoài Vũ xong lại đòi Viên Hỷ nghe máy.

Viên Hỷ tò mò, vừa áp ống nghe lên tai, đã nghe Trương Hằng cố hạ giọng hỏi: “Viên Hỷ, em giúp anh một việc nhé, có chuyện này anh thắc mắc lâu lắm rồi, mà lão Bộ kín tiếng quá, anh hỏi gì cậu ta cũng không nói, em kể anh nghe có được không?”

Viên Hỷ lần này thông minh hẳn, không dám nhận lời ngay mà chỉ dè dặt hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trương Hằng bên kia như đang cố nhịn cười, đến nỗi hô hấp cũng không bình thường nổi nữa, sau đó mới ra vẻ nghiêm túc hỏi Viên Hỷ: “Viên Hỷ, lão Bộ một đêm được mấy lần?”

Viên Hỷ chờ người, rồi lập tức hiểu ngay anh đang hỏi cái gì, mặt đỏ bừng lên, cầm điện thoại như phải bỏng rồi vội vàng đặt máy để cúp. Ngờ đâu lúc hoảng hốt lại không đặt đúng vị trí, không những không cúp mà còn vô tình chạm đúng nút loa ngoài, giọng nói được khuếch âm của Trương Hằng vang vang: “Ê ê, Viên Hỷ, lão Bộ rốt cuộc là một đêm được mấy lần thế?”

Viên Hỷ thoát chốc đỏ mặt ra. Bộ Hoài Vũ vẫn tỏ vẻ điềm nhiên không chút xao động, bước đến cầm điện thoại lên nói: “Y Tiểu An, phải không? Cậu cứ kiên nhẫn đợi đi, có lẽ cô ta sẽ đến chỗ cậu nhanh thôi.”

Trương Hằng kêu ré lên như bị cắt tiết: “Lão Bộ, cậu không thể làm chuyện mất nhân tính thế được!”

Bộ Hoài Vũ phớt lờ, cúp luôn điện thoại. Quay sang nhìn Viên Hỷ, cô vẫn đứng đó, mặt đỏ bừng bừng, thấy anh nhìn mình thì vội vã bỏ vào nhà bếp, nói: “Em đi xem xem có gì ăn được không.”

43. Chương 55-56-57

CHƯƠNG 55:

Những tháng ngày bình lặng trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại đến mùa xuân ấm áp hoa nở. Bì Hối và Tiêu Mặc Đình đã trải qua cuộc tình dài bảy năm, cuối cùng cũng nhìn thấy được cánh cửa vi thành của hôn nhân. Cuối tháng Tư, Bì Hối lôi Viên Hỷ đi thử áo cưới, rõ ràng eo cô nàng những hai tấc mốt mà lại đòi phải nén vào chiếc áo cưới một tấc chín, kết quả khỏi cần nghĩ cũng biết. Mặt Bì Hối đỏ lựng không biết vì tức quá hay vì ầm ỨC, soi gương rồi hậm hực véo vào eo mình.

Viên Hỷ đứng một bên bùm miệng cười trộm, bị Bì Hối nhìn thấy qua gương, hừ mũi một tiếng rồi nói: “Đừng có vui trên nỗi đau kẻ khác! Cậu nhìn thử eo cậu đi, cũng to hơn trước nhiều rồi đó.”

Viên Hỷ chỉ cười không nói. Bì Hối nhất thời nổi hứng chọn cho cô một bộ áo cưới ôm sát người, nặng nề bắt cô vào thử cho bằng được. Nhân viên cửa hàng cũng một mực khuyên cô, Viên Hỷ không chịu nổi, lại thêm bản thân cô cũng thấy động lòng bên ôm áo cưới vào phòng thử, chưa kịp mặc xong thì Bì Hối đã cầm di động đưa cho cô: “Viên Hỷ, di động cậu kêu mãi, có phải Bộ Hoài Vũ nhà cậu không? Có cần đeo bám kỹ thế không, mới nửa ngày chưa gặp nhau đã hoảng hốt đến thế cơ à?”

Viên Hỷ xấu hổ xì một tiếng rồi thò tay ra ngoài đón lấy, không phải số của Bộ Hoài Vũ. Cô nghi hoặc nghe máy, âm thanh rất ồn, thấp thoáng văng đến tiếng khóc của một người phụ nữ.

Một giọng nam cuồng quýt hỏi: “Alo? Có phải Viên Hỷ không?”

“Phải, tôi đây.” Viên Hỷ đáp, bỗng thấy hoảng hồn, tiếng khóc ấy giống tiếng mẹ cô, đã có chuyện gì, tại sao bà lại khóc? Cô lại nghe thấy đâu đây bên kia có người đang khuyên nhủ: “Anh khoan hãy nói cho Viên Hỷ biết đã, đừng để nó xảy ra chuyện gì trên đường về, bảo nó về nhanh là được.” Đó là giọng của ông nội cô, cô nghe ra, họ không muốn nói cô biết chuyện gì?

Người đàn ông gọi điện “vâng” khê một tiếng rồi lại bảo Viên Hỷ: “Chú là bạn làm việc với bố cháu, bố cháu bị thương, về nhà ngay nhé.”

Bố cô bị thương? Cô bỗng thấy một linh cảm không lành, nếu chỉ bị thương thì bố cô nhất định sẽ không cho người ta gọi điện, mẹ cũng sẽ không khóc đến nỗi thế. Viên Hỷ cố nén nỗi hoảng loạn, run rẩy hỏi: “Bố cháu bị thương ở đâu? Chú đưa điện thoại cho bố cháu, cháu muốn nói chuyện.”

Bì Hối vốn đang đứng chọn áo cưới bên cạnh, đột nhiên nghe thấy giọng Viên Hỷ kỳ quặc, quay lại thấy sắc mặt bạn mình trắng như tờ giấy thì giật mình, vội hỏi: “Sao thế Viên Hỷ? Điện thoại ai vậy?”

Viên Hỷ như không nghe thấy, chỉ hỏi: “Bố cháu rốt cuộc là bị gì? Chú để ông nghe điện thoại đi!” Người đó như không biết phải nói gì, một lúc sau, bên kia văng đến tiếng khóc của mẹ cô, bà khóc lóc: “Viên Hỷ, con về nhà nhanh đi, bố con xảy ra chuyện rồi!”

Đầu Viên Hỷ như nổ “ùng” một tiếng rồi sụp đổ, bố cô quả nhiên đã gặp chuyện. Cô phải về nhà, về nhà ngay, và rồi quên mất mình vẫn đang đứng trên bậc thềm quần áo, cô đỡ người bước nhanh.

“Viên Hỷ!” Bì Hối hét lên nhưng vẫn chậm một bước, Viên Hỷ hụt chân, cơ thể lao đảo đổ ập xuống...

Bộ Hoài Vũ đã về quê cùng cô, hai người ngồi máy bay đến tỉnh trước. Cha của Bì Hối đã tận dụng quan hệ để tìm cho một chiếc xe, đứng ở sân bay đợi sẵn, đón Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ rồi chạy thẳng đến huyện nhà cô. Viên Hỷ đã rồi bởi, suốt đoạn đường cứ lẩm bẩm hai chữ “không sao”, lại còn “an ủi” Bộ Hoài Vũ: “Người nhà em thích đùa, người già xương cốt cứng rồi, ngã gãy tay gãy chân cũng không có gì là to tát cả, tịnh dưỡng là được. Anh cũng thấy mẹ em bình thường rất ghê gớm, nhưng khi gặp chuyện gì đó thì còn vô dụng hơn ai hết.”

Bộ Hoài Vũ đã biết mọi chuyện từ Bì Hối, anh cũng không biết lúc này phải an ủi Viên Hỷ thế nào, chỉ mím môi xiết mạnh vai cô, hy vọng truyền cho cô một ít sức mạnh. Viên Hỷ cười gượng gạo, lại kể bố cô lúc nhỏ đã cưng chiều cô thế nào, tốt với cô thế nào, mẹ cô luôn thiên vị anh trai, chỉ bố cô là yêu cô, lúc nào cũng lên mua thức ăn ngon cho cô. Cô cứ nói năng lung tung như thế, không dám để mình ngừng lại phút giây nào.

Lúc họ về đến huyện nhà đã là hơn bốn giờ chiều, chiếc xe lái thẳng đến bệnh viện huyện, Viên Hỷ cuối cùng đã thấy bố cô. Di thể của ông đã được chuyển đến gian Thái Bình, phủ một lớp chăn trắng, lặng lẽ nằm ở đó.

Chiếc chăn được kéo ra, bà Viên lại khóc lóc chồm đến, Thanh Trác cũng khóc ầm ĩ, vừa khóc vừa lay lắc di thể bố: “Bố, dậy đi, dậy đi.” Có người hàng xóm lau nước mắt giữ lấy bà Viên, sau đó lại kéo Thanh Trác ra: “Thằng bé này, buông ra đi, để bố cháu đi yên bình.”

Viên Hỷ ngược lại là người bình tĩnh nhất, chỉ lặng lẽ bước đến quỳ xuống đầu giường, sau đó đỡ đầu nhìn sắc mặt xám ngoét của bố. Bộ Hoài Vũ đứng sau lưng bóp chặt lấy vai cô, dịu giọng nói: “Viên Hỷ,

khóc đi, khóc ra sẽ không sao nữa.”

Nhưng cô không khóc, chỉ hoang mang quay lại nhìn anh, như không hiểu anh đang nói gì, cứ dờ dẩn nhìn anh. Phản ứng đó của cô khiến Bộ Hoài Vũ giật thót mình, anh cố nén đau thương, bóp chặt lấy vai cô, gọi khẽ: “Viên Hỷ, Viên Hỷ, em mạnh mẽ lên, em nói bố thương em nhất, ông nhìn thấy bộ dạng này của em sẽ rất lo, em đừng để bố em đi mà không thanh thản được.”

Viên Hỷ cúi đầu lẩm nhảm: “Bố thương em nhất, thương em nhất. Nhưng em thì sao, em đã làm gì, năm nay không về nhà, năm năm rồi, biết rõ bố nhớ em, mà em vẫn nhẫn tâm không về, chỉ vì ầm ỨC với mẹ.” Cô đột ngột tát cho mình một cái, sau đó lại vung tay định tát nữa, nhưng Bộ Hoài Vũ đã vội vàng ôm lấy cô, khóa hai tay cô lại, quát lên: “Viên Hỷ! Em đừng thế! Bình tĩnh đi!”

Khóe môi cô đã rỉ máu, cô ngược lên nhìn anh, hỏi: “Em không phải là người, đúng không?”

Bộ Hoài Vũ xót xa nhìn cô, không dám để cô ở đây nữa, vội bế cô đi ra ngoài. Viên Hỷ cũng không phản kháng, chỉ ngoan ngoãn để mặc anh bế, tay túm chặt áo anh, lẩm nhảm một mình: “Tôi không phải người, tôi không phải người...”

Viên Hỷ đổ bệnh, hoàn toàn suy sụp. Nửa đêm bắt đầu sốt cao, trong mơ cứ lẩm nhảm gọi bố mãi. Bộ Hoài Vũ rất thương xót, chỉ nắm chặt tay cô, biết rõ cô không nghe thấy gì nhưng anh vẫn trò chuyện với cô, mong cô nghe thấy tiếng anh thì sẽ ngủ bình yên hơn, không bị ác mộng hành hạ nữa.

Ngủ đến trưa hôm sau cô mới tỉnh lại, cơn sốt đã giảm, ánh mắt cũng không chỉ là vẻ hoang mang thất thần nữa, chỉ gương mặt là trắng bệch đến kinh khủng. Với sự giúp sức của Bộ Hoài Vũ, cô chủ động lo tang sự cho bố, mua khoảnh đất để mai táng ông trước, rồi cử hành một lễ truy điệu nho nhỏ. Nhà họ ở đây không có họ hàng thân thích gì mấy, bố Viên Hỷ lại là con một, chỉ có vài người anh em họ xa đều không ở gần đây, bình thường cũng không mấy khi qua lại. Bà Viên lại được gả đến đây từ một nơi rất xa, đã không còn liên lạc với họ hàng từ lâu, nên lễ tang đa phần là do bạn bè và hàng xóm giúp đỡ. Khi tất cả đã xong xuôi thì cũng đã qua một tuần rồi.

Hai người đều còn công việc, Bộ Hoài Vũ càng không thể để chậm trễ nên đành quay về. Lúc gần đi, Bộ Hoài Vũ hỏi bà Viên có chịu đi chung với họ không thì bà cự tuyệt, bảo mình vẫn còn khỏe mạnh, ở đây với Thanh Trác cũng ổn rồi. Bộ Hoài Vũ thấy Viên Hỷ mấy hôm nay luôn tỏ ra lạnh nhạt với mẹ nên cũng không tiện nói gì thêm, đành để lại cho bà mấy vạn tệ, nói rằng anh và Viên Hỷ sẽ lo cuộc sống sau này, bảo bà cứ yên tâm.

Viên Hỷ lạnh lùng nhìn tất cả, không nói gì. Trên máy bay, Bộ Hoài Vũ khuyên cô, chuyện này xảy ra ai cũng đau buồn cả, bảo Viên Hỷ đừng oán hận mẹ mình nữa. “Nếu không phải do bà ép bố em phải đi kiếm tiền, ông đã chẳng đi khuôn vác hàng hóa cho người ta, cũng sẽ không ngã cầu thang chết, em không bao giờ tha thứ cho bà ta.” Cô quay mặt đi, lạnh nhạt: “Đồng thời, em cũng không bao giờ tha thứ cho mình.”

Bộ Hoài Vũ lặng lẽ nhìn cô, khe thở dài một tiếng rồi xiết tay cô thật mạnh, đã vào tháng Tư rồi, thế nhưng tay cô lại rất lạnh.

Về đến thành phố, Bộ Hoài Vũ đưa Viên Hỷ về nhà trước, thu xếp ổn thỏa cho cô rồi mới đến công ty giải quyết công việc tồn đọng. Đến khi về nhà thì đã hơn mười một giờ tối, trong nhà tối om, anh ngỡ Viên Hỷ đã ngủ rồi nên rón rén đến phòng cô xem thử, nhưng lại thấy cô đang rúc vào chăn khóc. Anh thở dài rồi ngồi xuống bên giường kéo chăn cô ra, thấy cô khóc đến mức mắt đỏ vằn tia máu.

Anh không dỗ dành, biết cô khóc ra sẽ tốt hơn giữ lại trong lòng. Thế là anh im lặng, chỉ kéo cô dậy rồi ôm vào lòng. Lúc đầu cơ thể cô cứng đờ, về sau dần dần thả lỏng, hai tay túm chặt lấy áo anh, khóc thật thanh. Anh vỗ vỗ lưng cô, đợi khi cô khóc mệt rồi mới vào nhà vệ sinh lấy khăn ra lau nước mắt cho cô, dịu giọng: “Khóc xong sẽ qua hết, đừng dần vật mình, bố em yêu em, ông sẽ hiểu mà.”

Anh nhắc đến bố lại khiến nước mắt Viên Hỷ tuôn rơi. Bộ Hoài Vũ thấy đau xót từng cơn, đưa tay gạt nước mắt cô rồi hôn nhẹ lên trán: “Được rồi, mệt lắm phải không, ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều.”

Thấy cô gật đầu, anh đứng lên định đi thì vạt áo đã bị cô túm lấy, Viên Hỷ mệt mỏi nhìn anh, khàn khàn nói: “Đừng đi, em ở một mình sợ lắm.”

Anh hơi ngẩn ra rồi cởi giày bước lên giường, ôm cô vào lòng từ phía sau, nói khẽ: “Anh không đi, em ngủ đi, anh ôm em ngủ.” Phía sau truyền đến nhiệt độ và hơi thở của anh, tất cả đã khiến cô thấy ấm áp và chân thực vô hạn, cuối cùng cô cũng yên lòng ngủ thiếp đi, đêm hôm ấy, Viên Hỷ không còn gặp ác mộng nữa.

Sáng hôm sau lúc Viên Hỷ tỉnh dậy, sau lưng không thấy bóng dáng Bộ Hoài Vũ đâu. Cô mơ mơ màng màng ra ngoài, gặp ngay anh trần nửa thân bước ra khỏi nhà tắm, anh thấy cô thì cười, nói: “Em phải giặt áo cho anh, bị em chùi nước mắt nước mũi không mặc được nữa.”

Cô đỏ mặt, ừ hử một tiếng rồi đi rửa ráy. Lúc đi ngang anh thì đột ngột bị anh lôi vào lòng, cô chưa kịp phản ứng thì đã thấy trời đất đảo lộn, cô hốt hoảng kêu lên rồi vội đưa tay túm lấy áo anh, nhưng phát hiện ra anh vốn đang cởi trần, không có áo để cô túm, nên đành ôm chặt lấy cổ anh.

“Anh làm gì thế?” Cô hỏi thất thanh.

Anh phớt lờ, bế bồng cô vào phòng ngủ và đặt lên giường. Cô khiếp đảm, bắt đầu nói năng ấp úng, hoảng hốt: “Anh làm gì thế?”

Anh cười ranh mãnh, cúi xuống hôn trộm lên môi cô, cười khẽ: “Dọa em tí mà!”

CHƯƠNG 56

Vốn dĩ anh chỉ định dọa cô một chút, đùa giỡn một chút để cô quên đi những chuyện đau buồn, nhưng khi môi anh chạm vào làn môi mềm mại của cô, anh bỗng có cảm giác lưu luyến không nỡ rời xa, thế là dần trở thành một nụ hôn dịu dàng rồi từ từ chuyển sang sự quẩn quýt sâu sắc. Hai tay Viên Hỷ bối rối quàng trên vai anh, muốn đẩy ra nhưng lại tham lam hơi ấm của anh, không muốn xa nó. Đôi vai anh rất rộng và cứng cáp, có thể chống đỡ bầu trời của cô. Sự ra đi đột ngột của bố khiến cô bị sốc rất nặng. Nỗi hổ thẹn với bố, nỗi oán hận với mẹ... tất cả đã hành hạ tinh thần cô đến mệt mỏi. Chỉ có Bộ Hoài Vũ là nơi để cô có thể nương tựa, anh luôn đứng lặng lẽ sau lưng cô, đỡ lấy lưng cô, chống giữ bầu trời trên đầu cô.

Hơi thở anh dần trở nên nặng nề, tay đã luồn vào áo lót của cô, di chuyển trên làn da mềm mại, sờ nắn nơi mềm mại của cô. Đôi môi cô đỏ mọng, không chỉ mặt có sắc hồng mà phía trước ngực cũng phủ một làn sáng đỏ hồng. Thời khắc nồng nàn nhất, anh cố thẳng người lên, ánh mắt say mê ngắm cô, khàn giọng hỏi: “Được không?” Cô không dám mở mắt, khẽ run rẩy, đôi tay càng bấu lấy vai anh chặt hơn.

Đó là mảnh ván mà cô có thể túm lấy. Dù cho trôi về nơi nào, cho dù nước có chảy xiết đến mấy, cô sẽ không còn sợ hãi nữa, vì bên cô đã có anh, có anh... Thế đã đủ rồi...

Bì Hối kết hôn vào cuối tháng Năm, vốn đã bắt Viên Hỷ làm phù dâu nhưng do nhà có tang nên không thích hợp lắm, nên cô đã giải thích với Bì Hối, Bì Hối cũng hiểu, thế là túm ngay một bạn đồng nghiệp đến thay thế. Hôm đám cưới rất náo nhiệt, Bì Hối mặc chiếc áo cưới trắng dài, khiến đáng người càng mảnh mai cao ráo hơn. Cô và Tiêu Mặc Đình nắm tay đứng cạnh nhau, gương mặt tràn ngập hạnh phúc, mặc ai đùa giỡn cô cũng chỉ cười thẹn thùng, không còn cái vẻ chanh chua thường ngày nữa.

Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ ngồi cùng bàn với đám bạn học của Bì Hối, Viên Hỷ và họ tuy không học cùng khoa nhưng lại cùng khóa, mà thời đại học cô gần như ngày nào cũng đi chung với Bì Hối, nên bạn bè Bì Hối cô cũng quen biết khá nhiều, mọi người trong bàn đều uống say sưa. Có cô bạn cùng bạn để ý thấy Bộ Hoài Vũ, lén lút đùa với Viên Hỷ: “Cậu tìm thấy anh chàng đẹp trai siêu cấp thế ở đâu ra vậy? Hâm mộ chết đi được.”

Viên Hỷ chỉ cười không nói, lén lút liếc nhìn Bộ Hoài Vũ ngồi cạnh, trong lòng thấy tràn ngập ngọt ngào. Bộ Hoài Vũ cũng nhận thấy ánh mắt cô, cũng quay lại nhìn, khéo môi nở một nụ cười dịu dàng, đưa tay xuống nắm lấy tay cô dưới gầm bàn. Viên Hỷ tỏ ra e thẹn, sợ người ta phát hiện ra, cực kỳ e dè nhìn mọi người xung quanh, thấy có vẻ không ai để ý, lúc ấy mới nắm lại tay anh.

Ăn được một lúc thì cô dâu chú rể đến kính rượu, cả đám vây lấy cô dâu không cho đi, chúc cho Bì Hối và Tiêu Mặc Đình mấy ly rồi mới thả ra. Bì Hối lúc sắp đi còn cười, chồm lại nói nhỏ vài câu với cô bạn thân,

ánh mắt còn liếc về phía Viên Hỷ. Cô gái kia cũng liếc nhìn, cười gian tà rồi làm dấu tay OK với Bì Hối. Viên Hỷ tỏ ra thắc mắc nhìn hai người họ, Bì Hối thấy cô nhìn mình thì chớp chớp mắt ra vẻ vô tội.

Viên Hỷ nhanh chóng hiểu ra ý nghĩa của dấu tay đó, vì Bì Hối vừa đi xong, cô nàng kia đã bắt đầu chuốc rượu cô và Bộ Hoài Vũ. Tính cách Bộ Hoài Vũ vốn dĩ cũng khá lãnh đạm, không phải là người hòa đồng lắm. Mọi người cũng nhìn ra nên họ không tiện ra tay với anh, thế là nhắm hết vào Viên Hỷ. Hảo hán không địch lại bầy sói, chỉ một lúc sau Viên Hỷ đã say chúi choáng, đến Bộ Hoài Vũ uống thay cô cũng đã phải uống khá nhiều.

Lúc tiệc cưới kết thúc, đám bạn học đều về muộn, Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ là những người cuối cùng. Viên Hỷ đã bị chuốc say, Bộ Hoài Vũ phải choàng ôm eo cô mới đứng vững được. Ai cũng nói uống say sẽ to gan, quả chẳng sai, chỉ thấy cô dựa vào lòng Bộ Hoài Vũ, túm lấy áo ngoài của anh mới đứng vững, một tay chỉ Bì Hối mắng: “Con bé chết tiệt, chẳng tốt lành gì hết.” Nói xong lại nắc lên một cái, rồi sau đó tiếp tục mắng nhiếc Bì Hối: “Cậu cố ý để bọn họ chuốc tớ say.”

Bì Hối cười hề hề, nhét bó hoa cô dâu vào tay Viên Hỷ, cười nói: “Ừ ừ, thì cũng vì tốt cho cậu thôi mà? Mau bán vé tàu đi chứ.”

Viên Hỷ nheo mắt, sáng mắt như nước, liếc Bì Hối một cái rồi ậm ừ: “Nhưng tớ bán vé tàu từ lâu rồi, ai cần cậu lo!”

Lần này Bì Hối rất kinh ngạc, cô nhìn cười nhìn Bộ Hoài Vũ nét mặt thiếu tự nhiên bên cạnh, sau đó lại chọc Viên Hỷ: “Cậu bán lúc nào thế?”

Viên Hỷ đã toàn toàn say khướt, thấy cô hỏi thì hơi ngắc đầu lên, nhú mày nghĩ xem cô đã cho Bộ Hoài Vũ lên tàu mình vào hôm nào. Tiêu Mặc Đình đã cười đến hụt hơi. Bộ Hoài Vũ tuy không hiểu họ đang nói chính xác là cái gì, có điều cũng đoán đại khái ý đồ, thấy cô nàng Viên Hỷ thật sự tính toán ngày ấy thật thì vẻ mặt trước nay luôn trầm tĩnh của anh lần đầu đã bộc lộ vẻ ngượng ngùng, anh vội giữ lấy Viên Hỷ đỡ dành: “Chúng ta đi thôi, đừng nghĩ nữa.”

Bì Hối mặc kệ lớp trang điểm trên mặt, bắt đầu cười to “ha ha”. Tiêu Mặc Đình cố nhịn cười, vỗ vỗ vai Bộ Hoài Vũ, nói: “Uống rồi thì đừng lái xe.”

Bộ Hoài Vũ đáp lại một tiếng rồi kéo Viên Hỷ ra ngoài, đứng ở cửa khách sạn gọi taxi. Chiếc xe đưa họ đến chung cư nhà anh, Viên Hỷ đã dựa vào lòng anh ngủ say, nên anh đành bế cô lên lầu. Đến cửa, anh không thể mở cửa được nên đành đặt cô xuống, một tay ôm lấy cô, một tay móc chìa khóa ra. Viên Hỷ tỉnh lại, gương mặt đỏ hồng quẩn rũ, mơ màng nhìn anh.

Hơi thở nóng hổi của cô phảng phất quanh cổ anh, anh cúi đầu nhìn gò má đỏ hồng ấy, đôi môi đỏ mọng, bỗng dưng cảm thấy khô rát cổ họng, và rồi không kiềm chế được, anh hôn lên đôi môi cô. Có lẽ do đã uống rượu nên cô đáp lại anh rất nhiệt tình, khiến ngọn lửa trong lòng anh càng cháy dữ dội hơn. Hai người quấn lấy nhau từ cửa vào phòng, quần áo ném bừa đầy đất, đến khi hai người lăn lên giường thì cơ thể đã hoàn toàn dính chặt vào nhau. Anh bị dục vọng làm mờ lí trí, hoàn toàn quên mất mọi điều, chỉ biết quần quýt lấy cô, tiến vào cơ thể cô trong nỗi khát khao cùng cực.

Bì Hối và Tiêu Mặc Đình nghỉ tuần trắng mắt từ Maldives về, phải đến gia đình hai bên thăm cô dì chú bác, đến lúc gặp được Viên Hỷ thì đã hơn tháng sau đó. Cô chọn cho Viên Hỷ một món quà, tự mình mang đến. Hai người ngồi hàn huyên chuyện trò, Bì Hối khoa chân mua tay kể cho Viên Hỷ nghe biển xanh và cát vàng ở Maldives, bảo Viên Hỷ nếu có đi thì nhất định phải bôi kem chống nắng thật kỹ vào, phụ nữ mà, qua hai mươi lăm tuổi là không thể phơi nắng được nữa. Vừa nói vừa kéo quần xuống cho cô xem. Viên Hỷ cười phá lên, ngay quanh eo hằn vết quần lót, còn những nơi khác đều màu nâu đồng, vừa nhìn đã biết cô nàng mặc bikini phơi nắng rồi.

“Đáng đời!” Viên Hỷ cười mắng, thuận tay phát vào mông Bì Hối một cái.

Bì Hối cười hề hề, lấy món cá được làm từ nhà ra khỏi túi, lắc lư trước mặt Viên Hỷ: “Hôm nay tớ đến ăn ké cơm nhà cậu nhưng không đi tay không đâu nhé, mẹ tớ làm món cá, trình độ cao hơn cậu nhiều!”

Viên Hỷ đã ăn món cá mẹ Bì Hối làm, quả thực là tuyệt vời, thấy bạn mình đã mang đến thì không khách sáo nữa. Vừa mở hộp ra ngửi, bỗng dạ dày cô cảm thấy cuộn lên cảm giác buồn nôn, cô vội vàng đặt xuống

chạy vào phòng vệ sinh. Bì Hối ngẩn người, đi theo cô và nhìn bạn với vẻ phức tạp, đột nhiên cười ranh mãnh hỏi: “Viên Hỷ, cậu khai thật đi, có phải đã làm chuyện gì xấu xa với Bộ Hoài Vũ rồi không?”

Viên Hỷ cứng người, nhìn Bì Hối qua tấm gương, sắc mặt đột ngột trắng bệch. Kỳ kinh của cô đã muộn hơn mười ngày rồi, lẽ nào đã mang thai thật? Nhưng họ luôn rất cẩn thận mà, sao lại mang thai được? Lẽ nào là lần đó? Hôm mà Bì Hối kết hôn? Nhưng sao lại trùng hợp thế được, mấy hôm đó rõ ràng không phải là thời kỳ “nguy hiểm” mà!

Bì Hối thấy sắc mặt bạn mình mỗi lúc một tái nhợt thì nhìn cô có vẻ thắc mắc: “Sao thế, Viên Hỷ?”

Viên Hỷ hoảng loạn bất an nhìn bạn mình, cuống quýt hỏi: “Không thể nào là mang thai... thật chứ?”

Bì Hối chồm lại gần, hỏi vẻ bí ẩn: “Hai người rốt cuộc có... không, hả?”

Viên Hỷ rối bời, gật đầu.

Bì Hối thấy cô gật đầu thì thở phào, cười giễu: “Thế thì được rồi, mang thai thôi chứ có gì đâu? Làm như lạ lắm ấy, suốt ngày dính vào nhau mà không có thai mới lạ? Chẳng có gì to tát cả, có cần sợ đến mức ấy không? Cùng lắm thì kết hôn thôi, yên tâm, Bộ Hoài Vũ nhất định sẽ cưới cậu.”

Viên Hỷ lại thấy chân mình mềm nhũn, như thể đứng không vững nữa. Con, cô làm sao có con được, trời ơi, chẳng lẽ đó là sự trừng phạt cho thái độ phóng túng của cô? Cô chỉ thấy đầu óc rối bời, Bì Hối còn nói gì nữa mà cô hoàn toàn không nghe thấy, trong đầu chỉ còn lại hai chữ “mang thai”.

Buổi tối Bộ Hoài Vũ phải tiếp khách, lúc về đã khá muộn. Khi vào nhà, anh thấy Viên Hỷ đang ngồi chờ trên salon, lòng anh dậy lên một cảm giác ngọt ngào dịu dàng, bước đến ngồi cạnh cô, vòng tay ôm cô vào lòng, thì thầm hỏi: “Nghĩ gì thế? Chăm chú quá vậy?”

Anh đã uống tí rượu, hơi thở phảng phất mùi rượu ngọt ngào, ấm áp bao bọc lấy cô, khiến cô cảm thấy yên lòng lạ lùng. Cô nhắm mắt, một mối rúc vào lòng anh, hồi lâu sau mới thở một hơi dài, chậm rãi nói: “Em... có thai rồi.”

Cơ thể anh cứng đờ, nhưng chỉ một lúc sau, anh lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày, chỉ xiết chặt đôi tay, ôm cô chặt hơn, sau đó trầm tĩnh hỏi: “Có chắc không?”

Cô gật đầu, ngồi cả buổi tối đã khiến cô thấy bình tĩnh hơn, đó không phải vấn đề của một mình cô, nên anh có quyền biết sự thực, cô cũng cần anh cổ vũ để đưa ra quyết định. Cô vươn tay ra lấy que thử thai cho anh nhìn, bên trên có hai vạch đỏ rõ ràng.

Cô cười giễu cợt, “Họ nói cái này chính xác 99%.”

Anh trầm tư, cũng đoán ra được có lẽ là do hôm ấy, dịu dàng nhưng rất kiên quyết xoay người cô lại, sắc mặt điềm tĩnh, ánh mắt không ánh lên niềm vui vì lần đầu được làm bố, ngược lại chỉ có một nỗi hổ thẹn và tự trách.

Khóe môi cô nhướn lên, không phải vui, mà là cay đắng. Nếu là một đôi nam nữ bình thường, có lẽ đây là tin tức khiến họ sẽ sung sướng đến phát điên chẳng? Dù sao cũng yêu nhau, lại định ở bên nhau cả đời, còn gì có thể khiến người ta vui hơn là được chào đón một sinh mệnh sắp ra đời? Nhưng đối với cô thì, mọi thứ đều đã thay đổi.

“Chúng ta phải làm gì đây?” Cô khẽ hỏi, lộ rõ vẻ thê lương.

CHƯƠNG 57

Ánh mắt anh nhìn cô rất sâu, đôi môi đẹp mím lại thật chặt, toát lên nét cương nghị chỉ riêng có ở anh. Nói thực lòng là anh rất muốn có một đứa con, đặc biệt là con của anh và cô. Nhưng anh lại không dám bộc lộ ước muốn đó trước mặt cô, vì sợ cô sẽ tổn thương, sợ cô nghĩ ngợi nhiều. Anh yêu cô, nếu bắt anh phải chọn một giữa cô và đứa trẻ, anh sẽ không do dự gì mà chọn cô.

Anh trước nay luôn quả đoán, nhưng quyết định này khiến anh thấy khó khăn vô cùng. “Viên Hỷ.” Anh khẽ gọi tên cô, “Anh tôn trọng ý kiến của em, nếu em muốn đưa trẻ này, vậy thì chúng ta kết hôn thật nhanh. Nếu em không cần nó, anh sẽ đưa em đi bệnh viện.”

Cô có cần đứa trẻ này không? Cô cần chứ, nhưng, có thể không? Năm mươi phần trăm phát bệnh, cho dù là một nửa không bệnh thì vẫn có gene, sẽ sống trong ám ảnh như cô suốt đời... Không! Cô chịu đủ rồi, nếu đây là lời nguyên rửa thì hãy để nó kết thúc ở cô đi!

Môi cô run rẩy, cổ hết sức mới thốt ra được: “Cuối tuần này đưa em đi bệnh viện nhé, được không?”

Anh im lặng, tim dội lên từng cơn đau buốt, ôm chặt cô vào lòng, anh khẽ hôn lên tóc cô: “Xin lỗi, do anh không tốt, sau này sẽ không thể nữa, anh hứa.”

Cô nấc lên khe khẽ trong lòng anh, anh hiểu nỗi đau ấy, vì trái tim anh cũng đau như cô. Họ đều là người lý trí, họ cũng bắt buộc phải lý trí, anh nghĩ, nhưng lý trí ấy phải được đánh đổi bằng bao nhiêu nỗi đau?

Họ đã hẹn sáng chủ nhật tuần này sẽ phẫu thuật, Bộ Hoài Vũ đưa Viên Hỷ đến đó. Bác sĩ chính là một phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng vẻ rất nghiêm khắc. Bà cúi đầu nhìn bệnh án của Viên Hỷ rồi lại ngược lên nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Đều là người lớn cả rồi, chỉ vì tham lam hoan lạc nhất thời mà không chút quý trọng bản thân.”

Viên Hỷ đỏ mặt rồi lại tái nhợt, cúi đầu không nói gì. Bộ Hoài Vũ ngồi cạnh nắm tay cô, nói ngắn gọn: “Trách nhiệm của tôi, là do tôi không tốt.”

Bà bác sĩ hừ một tiếng: “Đương nhiên là trách nhiệm của anh rồi, tôi chẳng hiểu nổi thanh niên các anh, đeo một cái bao mà khó thế à? Nếu đã không muốn có con thì tại sao không phòng tránh? Anh có biết lần đầu phá thai sẽ ảnh hưởng đến vợ anh nhiều lắm không?”

Bộ Hoài Vũ nhìn Viên Hỷ, môi mím càng chặt, nỗi hổ thẹn trong mắt càng sâu, anh nắm chặt lấy tay cô. Viên Hỷ cười nhẹ, khẽ lắc đầu. Cô theo y tá vào phòng mổ, Bộ Hoài Vũ đứng dựa vào tường hành lang bên ngoài, thất thần nhìn đầu ngón tay của mình, trên đó vẫn còn lưu lại hơi lạnh của Viên Hỷ. Tay cô lạnh đến thế, không cảm thấy chút sinh khí nào khiến anh bỗng thấy rất hoảng sợ. Đó là đứa con đầu của họ, cũng có thể là đứa cuối cùng, từ bỏ nó như thế ư? Bộ Hoài Vũ ôm đầu, thấp thỏm bất an đi qua đi lại ngoài phòng mổ, hoàn toàn không còn vẻ bình thản thường ngày.

Mọi thứ trong phòng mổ đều lạnh lẽo, Viên Hỷ lặng lẽ nằm trên bàn mổ, hai chân dang rộng một góc có thể khiến người khác cảm thấy xấu hổ. Không biết cơn gió từ đâu thổi vào giữa hai chân cô, thoáng chốc lạnh cóng cả trái tim. Khung hoảng, như dòng nước không nguồn, dồn đến cô từ bốn phía. Rõ ràng cô đã hạ quyết định, nhưng không hiểu sao khi đến lúc này, cô lại thấy sợ hãi, chùn bước.

Bác sĩ đang chuẩn bị mọi thứ trước khi mổ, những tiếng va chạm kim loại leng keng vang lên. Cô thầm nhủ đừng sợ, thầm nhủ anh đang đứng ngoài với cô, đứa bé này không thể giữ lại, họ không sai, như thế là lựa chọn tốt nhất. Cô đã liệt ra đủ mọi lý do, nhưng cô vẫn thấy sợ, cuối cùng bắt đầu run lẩy bẩy. Không sợ, không sợ, cô lẩm bẩm, chậm chậm nhắm mắt, có một thứ dịch thể nào đó rơi ra khỏi mắt cô, tuôn chảy...

Xin lỗi... con của mẹ...

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đập mạnh, bác sĩ và các y tá đang chuẩn bị mổ giật nảy mình. Viên Hỷ kinh sợ nhìn, cửa phòng mổ đã bị đập ra mở toang, Bộ Hoài Vũ lao vào, mặc kệ sự kinh ngạc của mọi người, anh kéo Viên Hỷ dậy, kiên quyết: “Chúng tôi không làm nữa, chúng tôi cần đứa trẻ này, dù nó thế nào đi nữa, chúng tôi vẫn cần nó!”

Nước mắt Viên Hỷ không còn kìm nén nổi nữa, tuôn chảy trên mặt cô, trong màn nước mắt mờ nhòe chỉ thấy bóng dáng cao lớn của Bộ Hoài Vũ, anh lấy chăn bọc ôm lấy cô, khẽ khàng bế cô xuống bàn mổ. Cô nhìn vào mắt anh, trong đó toát lên một sự kiên định vô cùng...

Bộ Hoài Vũ không chỉ phá hỏng ca mổ mà còn đập hỏng cả cửa phòng mổ, kết quả là ngoài bị phạt tiền còn bị bà bác sĩ kia mắng cho một trận. Viên Hỷ không nhấc mắt nhìn một người đàn ông như anh lại bị bác sĩ mắng như học sinh tiểu học, đành giải thích: “Không phải do chúng tôi nắng mưa thất thường, mà là do tôi có bệnh di truyền, sợ lây truyền cho đứa trẻ, nên mới mâu thuẫn như thế.”

“Có lo lắng gì thì có thể kiểm tra nước ối vào tháng thứ tư.” Bác sĩ nói, nhướn mắt lên rồi hỏi: “Cô có bệnh di truyền gì?”

Viên Hỷ cắn môi, hạ giọng nói bệnh của anh trai, bà bác sĩ tỏ ra kinh ngạc: “Đó là căn bệnh rất hiếm gặp, đời cha của cô có ai mắc bệnh không?”

Viên Hỷ nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Bố mẹ tôi đều không sao, chỉ có anh tôi.”

Bác sĩ cau mày rồi nói: “Bệnh này là bệnh gia đình, nếu có thì không chỉ có mình anh cô, mà họ hàng cũng sẽ có người phát bệnh, tôi thấy cô nên đưa anh trai đến xét nghiệm, bệnh này quá hiếm, đừng để nhầm lẫn.”

Tiếng bác sĩ không lớn nhưng hai người lại thấy như sấm dội bên tai, cả hai cùng nghĩ đến bản báo cáo xét nghiệm là do mẹ Hà Thích đưa, lỡ như không chính xác thì sao? Họ nhìn nhau, cùng thấy chút hy vọng lóe lên trong mắt đối phương.

Trên đường về, Bộ Hoài Vũ tỏ ra tư lự, vào nhà rồi anh mới ôm lấy Viên Hỷ từ phía sau, nói khẽ: “Dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng vẫn cần đưa con này, đi đăng ký kết hôn trước nhé. Sau đó đón mẹ em và Thanh Trác đến, chúng ta có thể đưa Thanh Trác đã xét nghiệm, mẹ em lại có thể chăm sóc em...”

“Nhưng...” Viên Hỷ định phản bác thì Bộ Hoài Vũ đã bịt miệng cô, anh hôn nhẹ lên sau tai cô, dịu dàng khuyên: “Đừng thế, Viên Hỷ, bà là mẹ em, dù bà đã sai lầm nhưng em không thể cắt đứt quan hệ huyết thống. Chúng ta sắp có con rồi, em cũng sẽ trở thành một bà mẹ, anh không muốn em sống với nỗi oán hận mẹ mình. Tha thứ cho bà đi, Viên Hỷ, bà chỉ yêu con mình, nếu chúng ta có một đứa con như anh trai em, có lẽ chúng ta cũng sẽ không làm tốt hơn bà đâu.”

Viên Hỷ vừa chua xót vừa cay đắng, không nói gì, chỉ dựa hoàn toàn vào lòng anh. Vòng tay anh quá ấm áp, nhiệt độ cơ thể và hơi thở của anh đều mang đến vẻ bình thản lạ thường, khiến cô cảm thấy an toàn. Trong vô thức, nước mắt đã lăn xuống gò má, từ khi ở bên anh, hình như cô trở nên thích khóc lạ lùng. Cô cười đưa tay lau nước mắt, khẽ đáp “vâng”.

Họ không cử hành hôn lễ, chỉ đến Cục dân chính đăng ký, sau đó lại mời mấy người bạn thân thiết ăn một bữa cơm xem như thông báo. Bộ Hoài Vũ cảm thấy rất hổ thẹn vì nợ Viên Hỷ một đám cưới tử tế. Cô chỉ cười, đưa tay vỗ nhẹ gương mặt căng thẳng của anh, cười nói: “Không sao, em không quan tâm lắm, hơn nữa chúng ta tại sao phải bỏ tiền ra hành hạ bản thân mình cho người khác đứng nhìn?”

Tuy nói thế nhưng thực ra trong lòng cô vẫn thấy hơi hụt hẫng. Phụ nữ nào cũng mong muốn mình có một đám cưới long trọng, mặc áo cưới xinh đẹp tinh tế, sau đó nghe người đàn ông mình yêu nói trước mặt họ hàng bạn bè: Tôi yêu cô ấy, tôi nguyện cưới cô ấy làm vợ, suốt đời suốt kiếp không rời xa nhau.

Tuy tầm thường nhưng rất đáng yêu, là ước mơ của mọi cô gái.

Bộ Hoài Vũ dịu dàng kéo tay cô, nhìn cô chăm chú: “Đợi con ra đời rồi, anh sẽ bù cho em một đám cưới long trọng hơn, được không? Còn lớn hơn cả hôn lễ của Bì Hối nữa.”

Viên Hỷ thấy nét mặt anh toát ra vẻ trẻ con hiềm thấy thì không nhịn được cười: “Vâng, chúng ta bế con đi, nhưng Bộ tiên sinh, đó là đám cưới thứ hai của anh hay là của em?”

Bộ Hoài Vũ cũng cười nhẹ, vò vò tóc Viên Hỷ, có một vẻ yêu chiều và dịu dàng khó nói. Hai người đều cười, nhưng trong nụ cười ẩn giấu chút đau thương, tương lai đối với họ mà nói, vẫn là một thử thách to lớn.

Viên Hỷ khẽ thở dài một tiếng: “Chúng ta có phải là ích kỷ quá không?”

Phải, có quá ích kỷ không? Cứ giữ đứa trẻ lại như thế, có công bằng với nó không? Nếu nó cũng giống anh cô, thế thì cuộc đời của nó sẽ ra sao? Cho dù nó may mắn là một đứa trẻ bình thường, nhưng lại tiếp tục gánh chịu lời nguyền ấy, liệu nó có oán hận cô?

Bộ Hoài Vũ im lặng, khẽ vén mái tóc cô ra sau tai, rồi khẽ véo tai cô: “Không phải chúng ta ích kỷ mà chỉ vì yêu nó, cho dù nó có giống Thanh Trác thì chúng ta vẫn yêu. Đừng lo nữa, Viên Hỷ.” Anh dịu giọng, tiếng nói rất khẽ nhưng lại có sự kiên định khiến cô yên lòng, “Anh có thể cho nó một cuộc sống tốt đẹp, dù nó có thế nào đi nữa.”

Bộ Hoài Vũ về quê Viên Hỷ đón bà Viên và Thanh Trác lên. Từ sau khi ông Viên qua đời, tính tình bà cũng thay đổi khá nhiều, như thể bỗng dưng trầm lặng hẳn, không còn vẻ chanh chua đánh đá thuở trước. Bây giờ bà chỉ là một người đàn bà tiều tụy, hàng lông mày vốn hay nhăn nhó giờ đã dịu hơn nhiều, có vẻ e dè quan sát căn nhà. Bộ Hoài Vũ đóng cửa, thấy mẹ vợ vẫn chần chừ đứng đó thì cười khẽ, nói: “Mẹ, vào trong đi, Viên Hỷ đang nấu cơm trong bếp.” Nói xong lại lên tiếng gọi Viên Hỷ.

Viên Hỷ bê thức ăn lên, ánh mắt hai mẹ con chạm nhau, cả hai đều khựng lại. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà mẹ cô như già hơn cả chục tuổi, tóc cũng đã bạc nhiều, mẹ cô đã già. Viên Hỷ nhớ đến câu mà Bộ Hoài Vũ đã nói, chẳng qua bà chỉ yêu thương đứa con tàn tật hơn mà thôi, có lỗi làm lớn gì đâu? Khóe mắt Viên Hỷ nóng lên, cô mím môi, gọi khẽ một tiếng “mẹ”. Bà Viên vội gật đầu, trong đôi mắt lấp lánh lệ, vội đưa mu bàn tay lên chùi.

Thanh Trác không thấy được tình cảm dâng trào giữa hai mẹ con, anh chỉ thích thú chạy đến chỗ Viên Hỷ, bế bổng cô lên hét: “Tiểu Hỷ, anh lại đến rồi nè, căn nhà này đẹp quá.”

Bà Viên sợ Thanh Trác bắt cần nên vội quát: “Mau buông ra, đừng động đến em gái con! Sau này không được bế nó như thế nữa!”

Thanh Trác không hiểu, quay lại chớp mắt hỏi mẹ: “Tại sao sau này không được bế Tiểu Hỷ?”

Bộ Hoài Vũ khẽ cười, bước đến đón lấy thức ăn trên tay Viên Hỷ, cười nói với Thanh Trác: “Vì trong bụng Tiểu Hỷ có đứa bé, chúng ta phải cẩn thận, nếu không bé con sẽ không vui đâu.”

“Thật không?” Thanh Trác nhìn Viên Hỷ rồi quay lại nhìn mẹ, thấy bà cũng cười gật đầu, “Woa, Tiểu Hỷ có bé con.” Anh bỗng dưng hứng chí, chạy đến cạnh mẹ, kéo kéo tay áo bà hỏi: “Mẹ mẹ, bé con có chơi với con không?”

Niềm vui sướng của Thanh Trác thoát chốc lảy cho cả nhà, đến Viên Hỷ cũng không nén được nụ cười, cô nhìn Bộ Hoài Vũ, thấy anh cũng đang dịu dàng nhìn mình, tuy im lặng nhưng ánh mắt ấy đã nói lên tất cả.

44. Chương 58 - 59

CHƯƠNG 58

Viên Hỷ và Bộ Hoài Vũ không vội đưa Thanh Trác đi xét nghiệm lại, có lẽ họ vẫn nuôi một hy vọng mong manh, mong bản xét nghiệm kia chỉ là sai lầm, càng hy vọng thì càng sợ bị đập tắt, cũng càng không dám đi xác nhận kết quả đó. Viên Hỷ nghĩ, thôi cứ mù mờ như vậy đi, Bộ Hoài Vũ nói đúng, cho dù thế nào họ cũng vẫn cần đứa trẻ ấy, dù nó có giống anh trai cô thì anh cũng vẫn có khả năng cho nó một cuộc sống đầy đủ. Hơn nữa họ cũng cần niềm hy vọng đó, đặc biệt là cô, chỉ có chút hy vọng mong manh mới giữ cho cô không suy nghĩ quá nhiều.

Bà Viên lại sung sướng ra mặt, không hề bị ám ảnh tí nào. Như thể bà chưa từng lo nghĩ đến vấn đề đứa trẻ ấy có bình thường hay không, chỉ lo chăm sóc cho Viên Hỷ, như đang ao ước bù đắp cho đứa trẻ sắp ra đời toàn bộ tình mẫu tử bà nợ Viên Hỷ hai mươi mấy năm qua. Ngày nào bà cũng bận rộn trong vui vẻ, trong nhà không còn nghe tiếng bà la hét nữa, chỉ giục Viên Hỷ ăn cái này ăn cái kia, sau đó trách Thanh Trác đừng làm thế này thế nọ.

Viên Hỷ xin nghỉ việc, vốn dĩ cô không muốn thế nhưng không chống nổi sự kiên quyết của Bộ Hoài Vũ. Không biết anh nghe đâu bảo rằng ba tháng đầu mang thai là thời kỳ bất ổn nhất, phải cẩn thận gấp đôi, thế là đích thân dẫn Viên Hỷ đến công ty làm báo cáo xin nghỉ. Viên Hỷ đành cười bất lực, có con rồi mới thấy Bộ Hoài Vũ lại gia trưởng đến thế. Anh tuy ngoài mặt tỏ ra lãnh đạm thờ ơ, nhưng thực chất vẫn chỉ là một người đàn ông bình thường căng thẳng vì lần đầu được làm cha mà thôi.

Lúc có thai hơn ba tháng, Viên Hỷ cuối cùng đã được giải thoát khỏi lệnh cấm vận. Bì Hối đến đón cô đi dạo, ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ, nói với vẻ chua xót: “Viên Hỷ ơi Viên Hỷ à, sao cậu tốt số thế? Cậu nhìn Bộ Hoài Vũ lo cho cậu kia, mang thai thôi mà, tớ thấy anh ấy chỉ muốn ngậm cậu vào miệng để tiện chăm sóc thôi.”

Viên Hỷ cười nhẹ, nhưng trong nụ cười ấy không giấu được niềm hạnh phúc. Cô liếc nhìn Bì Hối, khẽ nói: “Chẳng lẽ Tiêu Mặc Đình không thế à? Lúc nào cũng nhất nhất nghe theo cậu còn gì.”

Bì Hối xì một tiếng về bất mãn, nói: “Cái anh chàng đó à, haizzz, nhớ lúc đầu khi tớ còn là người yêu, anh ấy gọi điện cho tớ, hề nghe nói tớ đang ở ngoài đường là bảo ngay: Em ở đó chờ anh, anh đến đón em. Thế là ngóc nghếch ngồi tàu điện ngầm xuyên qua cả nửa thành phố để đến đón tớ về nhà rồi mới ngồi tàu điện về. Nhưng giờ thì sao, bọn tớ đã có xe, không cần ngồi tàu điện nữa. Tớ gọi cho anh ấy, bảo đang ở ngoài đường, cậu đoán xem kết quả thế nào?”

Viên Hỷ cười lắc đầu, Bì Hối nói tiếp: “Anh nói, ờ, anh biết rồi, em gọi xe về nhà đi nhé. Thấy chưa, đó chính là khác biệt, khác biệt giữa người yêu và vợ đấy!”

Viên Hỷ thấy Bì Hối hậm hực thì không nhịn được cười. Đúng lúc ấy thì di động reo vang, nghe thấy giọng Bộ Hoài Vũ hỏi: “Viên Hỷ, em đang ở đâu thế?”

“Em và Bì Hối đang ngồi ở quán trà ngoài quảng trường Âm Nhạc.”

“Em ở đó đợi anh, anh đến ngay.” Bộ Hoài Vũ nói xong cúp máy.

“Bộ Hoài Vũ à?” Bì Hối hỏi, thấy cô gật đầu thì cười trêu: “Tớ nói gì ấy nhỉ? Nhìn kia, mới có một tí đã lo rồi, cứ phải đến tìm cho bằng được.”

Viên Hỷ hơi ngẩn ngơ, tuy giọng anh vẫn tỏ ra bình thản, nhưng cô lại cảm nhận được anh đang cố gắng đè nén cảm xúc gì đó, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Bộ Hoài Vũ đến rất nhanh, chỉ một chốc đã thấy xuất hiện ở cửa, lướt mắt một vòng rồi thấy Viên Hỷ bèn sải bước đến đó. Bước chân anh hơi gấp gáp, tuy gương mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt đã bán đứng anh, bên trong đang có hai ngọn lửa nhỏ cháy rừng rực, đó là niềm vui điên cuồng.

Viên Hỷ hơi ngạc nhiên đứng dậy, khẽ hỏi: “Sao vậy anh?”

Bộ Hoài Vũ nắm lấy hai tay cô, tay anh đang run lên. Viên Hỷ bắt đầu hoảng hốt, không biết đã có chuyện gì mà anh lại ra nông nổi ấy, cô vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Anh vẫn không nói gì, rồi đột ngột bế bổng Viên Hỷ, bắt chấp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, sải bước đi ra ngoài. Viên Hỷ vội túm lấy áo khoác của anh, kêu lên: “Hoài Vũ! Hoài Vũ!”

Anh cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nói bằng giọng xúc động gần như run rẩy: “Không sao, con chúng ta không sao cả!”

Viên Hỷ đỡ người, nhìn anh với vẻ không dám tin, anh lại cười sung sướng: “Thanh Trác không phải bị bệnh đó, anh đã đưa anh ấy đi xét nghiệm rồi, kết quả vừa có, không phải!”

Viên Hỷ không phản ứng được gì, chỉ biết túm chặt lấy áo anh, ngón tay dần trắng bệch cả. Không sao, không sao thật rồi, cô có thể sinh ra một đứa con khỏe mạnh, Thượng đế đã cho cô một kỳ tích thật rồi. Hồi lâu sau, cô mới hoàn hồn lại, ôm choàng lấy cổ Bộ Hoài Vũ khóc thất thanh.

Tảng đá đè nặng lên tim cô khiến cô không thở nổi, cuối cùng đã rơi xuống, tuy cô luôn mỉm cười nhưng nào ai biết được áp lực cô phải gánh chịu nặng đến nhường nào? Sự thấp thỏm lo sợ khiến cô gần như suy sụp, nỗi lo lắng thít chặt trái tim, cuối cùng đã không còn nữa, không sao, con của cô không sao.

Bộ Hoài Vũ ôm chặt lấy Viên Hỷ, cố đè nén nỗi xúc động để dịu dàng dỗ dành cô: “Đừng khóc, không tốt cho con đâu, phải vui mới đúng.”

Câu nói ấy có tác dụng hơn bất kỳ câu nào khác, Viên Hỷ lập tức nín khóc, ngược lên nhìn anh và cười ngốc nghếch. Bộ Hoài Vũ thấy cô vừa khóc lại vừa cười thì không nhịn được cười, nhưng khóe mắt anh cũng đã đỏ hoe. Thực ra, cô không biết rằng anh vẫn luôn dần vật thấp thỏm, đến nỗi không chịu được nữa mới lên đưa Thanh Trác đi xét nghiệm, sau đó lại thấp thỏm đợi kết quả. Trước mặt cô, anh không thể tỏ ra sốt

ruột, anh chỉ có thể cười bình thản, vì chỉ có thế mới cho cô sức mạnh, cho cô dũng khí, giữ vững cô bước tiếp.

Bì Hối và mọi người đều chờ ra đó, đến khi Bộ Hoài Vũ bế Viên Hỷ đến cửa rồi mới phản ứng ra, thấy mọi người đang tròn mắt nhìn mình thì mặt cô nóng bừng bừng, vội vàng xách túi cho Viên Hỷ rồi đuổi theo, mới đi được mấy bước đã bị phục vụ ngăn lại, người ta nhắc nhở rất khách sáo: “Chị ơi, xin chị thanh toán tiền rồi hãy đi.”

Mặt Bì Hối thoát chốc lại đỏ bừng bừng, vội cúi xuống móc tiền ra trả, mồm vẫn tức tối mắng: “Con ranh! Lại bắt mình trả tiền! Có chồng giàu thế mà vẫn không bỏ được thói ki bo!”

Ngoài kia, Bộ Hoài Vũ đã bế Viên Hỷ ngồi vào xe rồi lái vút đi, hai người đều sung sướng điên cuồng, trong mắt chỉ còn có nhau, chẳng ai nhớ đến Bì Hối cả. Haizzz, thực ra, cũng chẳng trách Bì Hối đã mắng cô được.

Cuộc sống, sau bao năm sống trong bóng tối, cuối cùng đã mở ra một lối đi mới cho Viên Hỷ, để ánh nắng rực rỡ chiếu vào, soi sáng cuộc đời cô.

Viên Hỷ không biết bà Hà đưa cô bản báo cáo đó là do nhầm lẫn hay có người tạo ra, vì tất cả đã không còn quan trọng nữa. Sau khi mang thai, tính cách cô dường như dịu dàng hơn nhiều, cũng đã tha thứ cho rất nhiều người, ngay cả khoảng cách giữa mẹ con cô cũng dần dần tan biến. Cô nghĩ cuộc đời cô vốn đã nên như thế chẳng, sự xuất hiện của Hà Thích chỉ khiến cuộc đời cô xuất hiện một ngã rẽ, sau đó lại nhờ bàn tay người khác chỉ dẫn đi đúng đường trở lại, thế là vẫn trở về quỹ đạo cũ.

Tiếc là, cuộc sống luôn luôn phức tạp hơn con người nghĩ. Nhiều khi, chính vào lúc con người đã ngỡ mình nắm bắt được cuộc đời mình, thì nó lại đột ngột rẽ sang một ngã mới.

Bộ Hoài Vũ đưa Viên Hỷ đi khám thai, nghe bác sĩ nói người mẹ và đứa trẻ đều rất khỏe mạnh thì cả hai đều cảm thấy rất thoải mái. Bộ Hoài Vũ đưa cô về nhà, mở cửa xe rồi cẩn thận dìu cô xuống, xong lại định đưa cô lên lầu, Viên Hỷ cười bất lực, nói: “Em có tiểu thư thế đâu, anh đi làm nhanh đi, kiếm thêm tiền mua bột mua sữa cho con.”

Bộ Hoài Vũ cười ầm áp, hỏi: “Thật không cần anh đưa lên à?”

Viên Hỷ cười đẩy anh về phía xe: “Đi nhanh lên, đừng hỏi nhiều, một mình mẹ em cảm rằm đã đủ lắm rồi.”

Bộ Hoài Vũ cười rồi mới lưu luyến lái xe đi. Viên Hỷ nhìn theo chiếc xe đi xa rồi mới quay người lên lầu, vào trong nhà mới thấy có vẻ kỳ quặc, trước kia mẹ cô luôn đón ở cửa, hôm nay sao thế? Cô thay dép rồi vào phòng mẹ xem thử, thấy bà đang ngồi trên giường lau nước mắt.

Viên Hỷ hơi ngạc nhiên, lại gần hỏi: “Mẹ, sao vậy, anh con đâu?”

Bà Viên thấy Viên Hỷ thì ngẩn người, vội lau nước mắt rồi đứng dậy đáp: “Không sao, lúc này đau mắt, anh con chơi mệt rồi, chắc đang ngủ say.”

Viên Hỷ thấy mẹ cô rõ ràng đang nói dối, mắt bà đỏ hoe như đã khóc rất lâu, tuyệt đối không phải do bụi bay vào làm đau mắt. Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Mẹ, con là con gái mẹ, không phải người ngoài, có chuyện gì thì nói với con được không?”

Bà Viên chờ người rồi cười gượng gạo, nói: “Không sao thật mà, con khám thai vẫn ổn chứ?”

Viên Hỷ khẽ gật đầu, thấy mẹ cô không có ý định nói thì không hỏi nữa. Quãng thời gian này quan hệ hai mẹ con tốt hơn khá nhiều, nhưng vẫn không được thân thiết lắm. Nếu mẹ cô không muốn nói thì thôi vậy, có điều cô vẫn thấy một linh cảm mơ hồ rằng mẹ cô có chuyện gì đang giấu giếm.

Sáng hôm sau bà Viên cố đi mua đồ, Viên Hỷ đứng trên ban công thấy bà vội vã chui vào một chiếc xe thì càng nghi ngờ hơn, ở đây bà có quen biết ai đâu, rốt cuộc là ai đã đón bà? Rồi đi đâu?

Mấy hôm liền, bà Viên cứ viện cớ đi ra ngoài, lúc về sắc mặt nhợt nhạt, có lúc thậm chí mắt còn sưng húp. Bộ Hoài Vũ cũng thấy được tâm tư của mẹ vợ, đã từng hỏi riêng Viên Hỷ xem có chuyện gì. Viên Hỷ lắc đầu bảo cũng không biết. Bộ Hoài Vũ tự lự rồi dịu giọng nói: “Hỏi thử xem, đừng để người già giấu mãi trong lòng.”

Hôm ấy bà Viên cũng viện cớ để đi, đến buổi trưa mới về. Sắc mặt bà tái nhợt, mắt càng sưng húp hơn, giống như đã khóc rất lâu vậy. Thanh Trác ngồi trong phòng khách chơi điện tử, bà Viên lặng lẽ nhìn anh một lúc, rồi lại nhìn Viên Hỷ, sau đó lẳng lặng bỏ về phòng. Viên Hỷ cũng theo vào trong, đóng cửa hỏi bà: “Mẹ, mẹ có chuyện gì giấu con?”

Bà Viên ngăn người, quay lại chờ đợi nhìn Viên Hỷ.

Cô lại nói: “Con là con gái mẹ, không phải người ngoài.”

Lời vừa thốt ra, bà Viên đột ngột bùm chặt miệng khóc lớn. Viên Hỷ càng nghi ngại, không biết mẹ mình bị sao, thấy bà khóc thê thảm như thế, cô cũng thấy buồn, nên kéo tay mẹ hỏi: “Sao vậy? Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ nín khóc đã.”

Bà Viên bỗng ôm chặt lấy con gái, khóc lóc van xin: “Viên Hỷ, con cứu lấy chị con đi, cứu lấy chị con đi.”

CHƯƠNG 59

Bà Viên khóc nức nở, Viên Hỷ lại chờ cả người, ngờ ngẩn hỏi: “Chị con? Chị ở đâu ra?”

Một lúc sau bà Viên mới ngừng khóc, nhìn Viên Hỷ vẻ hồ thẹn lẫn bất an, mấp máy môi mãi vẫn không nói được. Viên Hỷ hơi cuống lên, cứ hỏi mẹ rốt cuộc là có chuyện gì, cô có chị từ lúc nào. Bà Viên thấy tròn không xong nên đành nói: “Con có biết tại sao mẹ lại lấy bố con không?”

Viên Hỷ lắc đầu, câu hỏi này cô đã từng nghi ngờ từ lâu. Bố cô là trẻ mồ côi từ nhỏ, đến năm ba mươi tuổi mà vẫn chưa lấy được vợ. Cô cũng không hiểu năm ấy mẹ cô xinh đẹp trẻ trung tại sao lại chịu lấy bố cô, mà lại phải chịu xa quê hương đến thế. Nếu nói là vì tiền thì không phải, vì bố cô rất nghèo, nếu không cũng sẽ chẳng đến nỗi không cưới được vợ. Nhưng nếu bảo là vì tình yêu thì cô lại thấy là không thể.

Bà Viên nhắm nghiền mắt, cay đắng cười: “Thực ra lúc ấy mẹ không muốn, mẹ nhỏ hơn bố con đến mười bốn tuổi.”

“Mười bốn tuổi? Không phải mười một sao?” Viên Hỷ kinh ngạc.

“Mười bốn tuổi, họ khai tăng thêm cho mẹ lên ba tuổi, năm ấy mẹ mới hai mươi, bố con đã ba mươi tư rồi. Cha mẹ của mẹ đã ép gả mẹ đi, vì mẹ đã làm mất mặt họ ở quê nhà...”

Về mặt bà Viên toát lên vẻ đau khổ, đó là những ký ức bà không muốn nhớ lại, cũng là ký ức mà mãi mãi không bao giờ bà quên được, chỉ có thể chôn vùi vào tận nơi sâu thẳm nhất, che giấu tất cả mọi người. Câu chuyện rất tầm thường, giống như trong phim truyền hình, thiếu nữ tươi trẻ xinh đẹp đã yêu một người đàn ông có gia đình. Anh là thanh niên trí thức về quê hương, về sau ở lại thị trấn của họ để dạy học, trong mắt cô bé, anh đẹp trai phóng khoáng lại giàu hiểu biết, trái tim thiếu nữ đã lún sâu vào tình yêu như thế đấy. Đó là một tình yêu quên đi cả luân thường đạo lý. Về sau cô bé mang thai, khi bụng đã to không thể giấu nữa, tình yêu đã bị phơi bày. Bố cô giận đến nỗi vác gậy định đánh cô, nhưng mẹ cô đã khóc ngăn ông lại. Chuyện xấu không giấu được lâu, mà việc như thế lại càng gây tiếng vang hơn trong trấn. Vì cô mà cả gia đình đều bị mọi người soi mói châm biếm. Người vợ của anh biết được chuyện đó rồi cảm phần nhảy sông tự vẫn, anh nhảy xuống cứu, và rồi hai vợ chồng không lên được nữa. Trong một đêm mà gia đình tan nát, chỉ còn lại đứa con khờ khạo bốn tuổi. Còn cô sinh ra một đứa bé gái, vừa ra đời đã bị cha mẹ đem cho người khác. Cô nằm trên giường chỉ rơi nước mắt, không bảo vệ nổi con mình. Về sau, cô nhìn thấy đứa con khờ khạo mà anh để lại ở trên thị trấn, nó đang lẫn lộn trong đám rác, người ngợm bẩn như hủi. Cô đã ôm thằng bé ấy khóc to, vì cô có lỗi với nó, vì cô đã hại nó mất cha mất mẹ. Cô khóc xong bèn ôm đứa trẻ về nhà, sau đó bình thần nói với cha mẹ hãy đem gả cô đi, chỉ cần cho cô mang theo đứa trẻ này, cô sẽ lấy bất kỳ ai, đến đâu cũng được. Một tháng sau, cô ôm theo đứa trẻ ấy gả đến nhà họ Viên xa xôi, về sau nữa, để không cho ai biết lai lịch đứa trẻ này, cô lại ép ông chồng thực thà mặc chuyển nhà, thế là Viên gia sau này lại có thêm Viên Hỷ...

Viên Hỷ nghe đến chờ người, thần thờ nhìn mẹ mình, một lúc lâu sau mới hỏi: “Đứa trẻ ấy là anh trai, đúng không?”

Bà Viên gạt đầu, nước mắt đầm đìa.

Viên Hỷ chỉ thấy cơ thể cô rã rời, như thể sức để ngồi cũng không còn nữa, cô lơ lơ hỏi: “Nói vậy thì con và anh trai vốn không có quan hệ huyết thống, đúng không? Anh trai vốn dĩ không phải con của bố, phải không?”

Bà Viên bịt miệng khóc nức lên, nhưng Viên Hỷ lại nở nụ cười thê lương, cô nhìn bà chằm chằm: “Mẹ thật vĩ đại, tình yêu của các người thật cảm động, nhưng con và bố thì sao? Cả đời bố đã vì điều gì? Còn con là gì? Chẳng trách mẹ yêu anh trai như vậy, thảo nào...”

“Viên Hỷ, do mẹ có lỗi với nó...”

“Là bà! Bà có lỗi với anh ấy!” Viên Hỷ bỗng hét lên, “Không phải chúng tôi, không phải bố tôi, không phải tôi! Vì lỗi của bà mà bố tôi sáu mươi tuổi vẫn phải khuôn vác đồ đạc cho người khác, cuối cùng cũng đi đứt cả mạng sống. Vì lỗi của bà mà tôi đã bỏ cơ hội ra nước ngoài, bỏ người tôi yêu, bỏ hôn nhân của mình. Tại sao lại là chúng tôi???”

Bà Viên sợ hãi nhìn Viên Hỷ, bà đang giật mình khiếp sợ vì cơn điên loạn của Viên Hỷ, vội vã bước tới định đỡ lấy cô. Viên Hỷ giật tay bà ra, vẻ mặt chán ghét, xúc động hét lớn: “Bà biết rõ mẹ Hà Thích chê tôi có một thằng anh trai bị thiếu năng trí tuệ, bà biết rõ họ sợ tôi sinh ra một đứa trẻ giống thế nên mới không cần tôi. Nhưng bà lại không nói gì, bà sợ tôi biết sự thật rồi sẽ mặc kệ anh trai, nên bà mới không nói, thà thấy tôi đau khổ, bà cũng không nói, phải không?” Giọng cô đã run rẩy, phần nộ chỉ vào mẹ mình, cô hét lên: “Bà ác thật, ác thật, bà khiến bố tôi làm trâu làm ngựa cả đời cho các người, bà còn bắt tôi làm tiếp. Bà thật bỉ ổi, thật dè tiện!”

“Không, không.” Bà Viên lắp bắp, yếu ớt giải thích: “Mẹ không...”

Viên Hỷ cứng đờ người, rồi bỗng cười như điên: “Phải rồi, bà không bỉ ổi, bà thật vĩ đại, vĩ đại biết là bao, vì đứa trẻ con người khác mà hy sinh con mình, ôi thật vô tư. Nhưng mẹ này, tôi thật sự là con mẹ sinh ra chứ?”

Thanh Trác ngoài phòng khách bị làm ồn, anh đẩy cửa đứng ở đó, thấy Viên Hỷ đang cười thì hỏi: “Tiểu Hỷ, em đang cười gì thế?”

Viên Hỷ ngừng cười, chậm rãi quay sang nhìn anh. Thanh Trác giật mình sợ hãi bởi ánh mắt hung ác của cô, đỡ đỡ đứng đó. Bà Viên vội hét lên: “Thanh Trác, về phòng mau! Đi mau!”

Thanh Trác khóc thét lên vì bị mẹ mắng, rồi ngoan ngoãn chạy về phòng.

Viên Hỷ bỗng thấy bình tĩnh hơn, cô chậm rãi ngồi xuống giường, ánh mắt như mũi dao nhìn bà Viên đang co rúm lại, cười gằn: “Nếu không phải bà chị gì đó của tôi đến, chắc bà cũng chẳng bảo tôi biết chứ gì? Có phải bà định đem bí mật theo vào quan tài?”

Bà Viên không dám nhìn con gái, cúi đầu nức nhen.

Viên Hỷ lại hỏi: “Chị ta bị bệnh? Cần tiền?”

Bà Viên vội lắc đầu, cuống quýt nói: “Không phải tiền, chị con bị bệnh thận, không sống nổi nữa, cần hiến thận.” Bà đột ngột quỳ xuống trước mặt Viên Hỷ, ôm chân cô gào khóc: “Viên Hỷ, con cứu lấy nó đi. Thận của mẹ không hợp, nếu được thì mẹ cắt cả hai quả thận cũng được, nhưng thận của mẹ không hợp. Viên Hỷ, con cứu chị con với. Nó là chị ruột của con, từ nhỏ đã bị đưa đi, chưa từng được bú sữa mẹ, mẹ có lỗi với nó.”

Nghe mẹ mình gào khóc, Viên Hỷ đỡ đỡ, mặc bà quỳ xuống trước mặt mình, cô chỉ thấy khí lạnh từ trong người thấm ra ngoài, lục phục ngũ tạng đều hóa thành băng. Rõ ràng là mùa hè mà sau làn khí thở ra đều như kết lại thành băng vậy. Đừng khóc, một người mẹ như thế không đáng cho cô khóc. Cũng không thể tức giận, trong bụng cô còn có đứa bé, Bộ Hoài Vũ nói nếu không vui thì đánh anh một trận chứ tuyệt đối không được để bản thân tức giận. Bộ Hoài Vũ, đúng rồi, cô phải tìm anh, phải tìm anh, anh có thể sưởi ấm cho cô, chỉ cần anh về, cô sẽ không lạnh nữa.

Cô như mộng du đứng dậy, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ, cô phải gọi cho anh, tìm anh. Tay mẹ cô vẫn túm vạt áo cô không chịu buông, cô tê dại gạt ra, đi thẳng đến phòng khách gọi điện, Bộ Hoài Vũ, Bộ Hoài Vũ, cô phải gọi cái tên ấy, chỉ khi gọi mãi tên ấy thì cô mới có thể hít thở được chút không khí.

Lúc Bộ Hoài Vũ chạy về, Viên Hỷ đang ngồi trên bậc cầu thang đợi anh. Anh gọi tên cô, cô dờ dẫm ngược lên, sắc mặt trắng bệch như ma, không chút sắc máu. Thấy anh đến gần, cô chậm rãi đưa hai tay ra với anh. Anh giật thót mình, vội đến bế cô lên, cố nén vẻ sợ hãi để dịu giọng hỏi cô: “Sao vậy? Không khỏe ở đâu? Anh đưa em đi bệnh viện.”

Cô lắc đầu, yếu ớt nói trong vòng tay anh: “Đưa em rời khỏi đây, em không muốn thấy bà ta nữa, cả đời em cũng không muốn thấy bà ta nữa, không bao giờ...”

Anh không biết tại sao cô lại giận mẹ đến mức ấy, thời gian trước đó rõ ràng vẫn còn rất ổn mà. Anh cũng không dám hỏi, chỉ nói bằng giọng dịu dàng nhưng kiên định: “Đây là nhà chúng ta, nhà chúng ta, em còn định đi đâu?”

Cô ngược lên nhìn anh, đôi đồng tử có nét mơ màng như trẻ con, lặp lại câu anh nói: “Nhà chúng ta, nhà chúng ta.” Sau đó nghi ngờ nhìn anh, hỏi: “Nhà chúng ta?”

“Ừ.” Anh gạt đầu, bế cô lên lầu, dịu giọng: “Nhà chúng ta, chúng ta cùng về, có anh rồi, không sợ gì hết.”

Bà Viên thấy Bộ Hoài Vũ bế Viên Hỷ vào thì bịt miệng khóc nức lên, định đến xem cô thế nào nhưng lại bị ánh mắt lạnh băng của anh chặn lại. Bà e ngại nhìn con rể, trong ấn tượng của bà, Bộ Hoài Vũ luôn khiêm tốn lễ phép, bà chưa bao giờ thấy ánh mắt sắc nhọn như thế bao giờ.

Viên Hỷ vùi đầu vào lòng Bộ Hoài Vũ, không muốn nhìn thấy mẹ mình nữa, chỉ thì thầm với anh: “Bảo bà ấy đi, đi ngay.”

Bộ Hoài Vũ liếc nhìn mẹ vợ, lãnh đạm nói: “Xin lỗi, lát nữa trợ lý của con sẽ đến đón mẹ, cậu ấy sẽ sắp xếp cho mẹ ở khách sạn, Viên Hỷ ổn rồi con sẽ đến tìm mẹ bàn chuyện hôm nay.”

Bà Viên khóc lóc về phòng thu dọn hành lý rồi đến phòng Thanh Trác lôi anh ra, trợ lý của Bộ Hoài Vũ đã đến, đang ngồi đợi trong phòng khách. Bộ Hoài Vũ ở trong phòng ngủ với Viên Hỷ, không ra ngoài. Thanh Trác thắc mắc hỏi mẹ: “Mẹ, chúng ta đi đâu đây?” Bà Viên khóc, không trả lời mà chỉ kéo anh đi theo trợ lý ra cửa.

Trong phòng ngủ, Viên Hỷ ngủ thiếp đi, nhưng giấc ngủ rất chập chờn, hai tay cứ bám chặt lấy áo Bộ Hoài Vũ không buông. Anh dựa nghiêng vào thành giường, đưa tay ra ôm vợ, cúi đầu xuống hôn lên vầng trán đang nhăn lại của cô.

Lúc này cô khóc kể với anh, tuy hơi lẫn lộn nhưng anh vẫn hiểu duyên cớ sự tình. Tim đau đến không thở nổi, chỉ thương xót cô, cũng tự trách mình, vì do anh đã khuyên cô hòa hợp với mẹ, mới khiến cô tổn thương nhiều hơn. Càng thấy phần nộ vì mẹ vợ đúng là vợ vắn, Viên Hỷ đang mang thai, sao bà có thể yêu cầu hoang đường như thế được!

Một người mẹ như thế, thật không cần cũng được!

45. Chương 60 - 61 - End

CHƯƠNG 60:

Bộ Hoài Vũ vốn đã định đợi Viên Hỷ bình tĩnh lại rồi đến nói chuyện này với bà Viên, nhưng không ngờ sáng hôm sau, bà Viên đã tự đến, sau lưng còn có một cặp vợ chồng già. Đôi vợ chồng ấy đều toát lên vẻ cao quý, người đàn ông nho nhã còn người đàn bà thì sang trọng, xem ra đều là thành phần trí thức, chỉ là gương mặt hai người đều có vẻ tiêu tụy, quầng mắt người đàn bà ấy đã sưng húp.

Người chồng lên tiếng hỏi với vẻ lịch sự: “Xin hỏi có phải là Bộ tiên sinh không?”

Bộ Hoài Vũ gạt đầu, thần sắc lãnh đạm nhìn đôi vợ chồng ấy.

“Tôi họ Trịnh, còn bà ấy là bà nhà tôi, tôi và bà ấy muốn gặp cô Viên Hỷ, xin hỏi có được không?” Người đàn ông lại hỏi.

“Không được.” Bộ Hoài Vũ từ chối, “Vợ tôi sức khỏe không ổn, phải tịnh dưỡng, không thể tiếp khách.”

Sắc mặt người đàn bà kia đột ngột thay đổi, bà đẩy mạnh Bộ Hoài Vũ ra và lao vào, gọi to: “Viên Hỷ, Viên Hỷ!...” Tiếng hét của bà bỗng khựng lại, mở to mắt nhìn chăm chăm vào bên trong.

Viên Hỷ sắc mặt tái nhợt đứng trước cửa phòng ngủ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra ngoài.

Đôi mắt Bộ Hoài Vũ lóe lên tia nhìn lạnh lẽo, anh lạnh lùng nhìn người đàn bà kia một cái rồi đến cạnh đỡ lấy Viên Hỷ, dịu giọng trách: “Bảo em nghỉ mà không chịu nghe lời.”

Viên Hỷ nắm chặt tay anh, dựa người hoàn toàn vào anh, rồi sắc mặt bình thản nhìn mẹ cô luôn trầm tư đứng ở cửa, hỏi: “Họ là ai?” Giọng cô bình tĩnh không chút tình cảm, bà Viên bắt đầu thấy sợ hãi, xót xa nhìn gương mặt trắng bệch của con gái, nhất thời không nói được gì. Nhưng bà lại nghĩ đến đứa con gái khác đang nằm trên giường bệnh, gương mặt ấy đã sưng vù không ra hình dạng nữa, đó cũng là con gái bà, từ nhỏ đã bị đưa đi, bà có lỗi với nó! Viên Hỷ dù thế nào đi nữa cũng có một người chồng yêu thương cô, và cả một cơ thể khỏe mạnh, nhưng người con kia của bà, hiện giờ đến tính mạng cũng không giữ được nữa.

Bà Viên nghiêng răng, hạ quyết tâm nói: “Đây là cha mẹ nuôi của chị con. Họ muốn gặp con.”

Người đàn bà kia không đợi bà Viên nói hết đã vội vàng tiến lên, mắt đỏ hoe cầu xin: “Viên Hỷ, xin cháu cứu Ella với, được không? Cháu đến bệnh viện kiểm tra thử, bác xin cháu! Nó là chị của cháu, chẳng lẽ cháu không yêu nó? Cháu cho nó chút hy vọng sống, nhé?”

Đầu óc Viên Hỷ thoáng chốc trống rỗng, cô chỉ nghe thấy tên Ella, còn lại đều quên hết, cô đỡ dẫn hỏi: “Bác nói chị ấy tên gì?”

Bộ Hoài Vũ nghe đã thấy có vẻ kỳ lạ, nhớ ngay đến cô gái trước kia xuất hiện bên cạnh Hà Thích. Anh nhận ra tay Viên Hỷ đang run khê, không dám để cô ở lại đây nữa nên quay sang lạnh lùng nói với bà Trịnh: “Ra ngoài, mời mọi người ra ngoài ngay!” Rồi cúi đầu nhìn Viên Hỷ, định bế cô trở về phòng ngủ.

Viên Hỷ lại vùng vẫy, chỉ nhìn chăm chăm bà Trịnh, hỏi: “Con gái bác tên gì? Tên tiếng Hoa?”

Bà Trịnh không hiểu tại sao Viên Hỷ lại quan tâm đến thế, nhưng vẫn khốc trả lời: “Nó tên Trịnh Hảo, lớn hơn cháu. Viên Hỷ, cháu và nó rất giống nhau, hai đứa là chị em mà, cháu cứu nó đi, được không?”

Viên Hỷ phớt lờ bà Trịnh, chỉ nhìn mẹ mình, hỏi: “Bà cũng đã gặp Ella, có phải không? Bà thấy có lỗi với chị ta? Chị ta có cha mẹ thân phận cao quý, có một gia đình giàu có, được giáo dục tốt, đó là lỗi của bà với chị ta? Mẹ...” Cô cười, nói: “Tôi gọi bà là mẹ, người bà thấy có lỗi tại sao không phải là tôi?”

Bà Trịnh không hiểu Viên Hỷ và mẹ cô có chuyện gì, hiện giờ bà chỉ cầu xin Viên Hỷ cứu con gái bà, thế là lại chồm đến, khốc lóc van xin: “Hai bác biết bắt cháu hy sinh đứa con là không công bằng, nhưng hai bác không còn cách nào khác, đứa trẻ sau này cháu vẫn có cơ hội, nhưng Ella không sống lại được nữa. Nó không đợi được đến khi cháu sinh con.”

Bộ Hoài Vũ đưa cánh tay ra chặn bà Trịnh lại, không để bà đụng đến Viên Hỷ. Tay kia ôm eo Viên Hỷ, sợ cô gục ngã. Viên Hỷ cúi đầu nhìn mẹ Ella, khê cười: “Bác bảo tôi cứu con gái bác, Ella?”

Bà Trịnh vội vàng gạt đầu.

Viên Hỷ nửa cười nửa không: “Nhưng tôi và chị ta cũng chưa chắc hợp nhau, dù sao chúng tôi chỉ là chị em cùng mẹ thôi.”

“Xin cháu hãy đi kiểm tra thử, cho dù là một tia hy vọng chúng tôi cũng không bỏ cuộc.”

Viên Hỷ đột ngột cười lớn, rồi quay sang nhìn mẹ, chỉ vào bà và nói với bà Trịnh: “Bà ấy còn có một thằng con trai, cùng cha với con gái bác đấy, bác có thể bảo anh ta đi kiểm tra thử xem sao.”

Ông Trịnh sắc mặt nặng nề, nói: “Thanh Trác không ổn, nó không có năng lực hành vi dân sự, cho dù có hợp thì người ta cũng sẽ không đồng ý cho phẫu thuật.”

Viên Hỷ cười cười, ánh mắt lướt qua mẹ, bà Trịnh – cuối cùng dừng lại ở bà Trịnh, khẽ hỏi: “Tôi sẽ không đi, không kiểm tra thử gì cả, cũng sẽ không hiến thận cho chị ta. Còn nữa, bác có thể hỏi chị ta, Ella con gái bác, xem chị ta có còn mặt mũi nào cần quả thận này của tôi hay không.”

Bà Trịnh kinh ngạc nhìn Viên Hỷ, không rõ ý cô.

Viên Hỷ quay sang Bộ Hoài Vũ, như thể đã cạn mọi sức lực, rã rời nói: “Đưa em đến bệnh viện, em sợ con chúng ta không chịu nổi những kẻ trơ trên ở đây, chúng ta đi bệnh viện nhé?” Rồi mắt tối sầm, cô đã mất đi ý thức...

Không biết đã ngủ được bao lâu, khi mở mắt dậy cô nhìn thấy toàn một màu trắng. Động tác đầu tiên của cô là sờ vào bụng mình, cô yên tâm hẳn, may quá, đứa trẻ vẫn còn.

Trước cửa sổ có một bóng dáng cao gầy đang đứng im lìm, nghe động tĩnh của cô, người ấy chậm rãi quay lại, tư lự nhìn cô.

Cô thở dài, nhắm mắt, khẽ hỏi: “Anh cũng đến ép tôi, đúng không?”

Anh không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn cô, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, và cả thân người tròn trịa hơn trước đây. Phần bụng hơi nhô lên của cô khiến mắt anh bỗng rớt, anh chợt thấy mắt cay cay.

Một lúc lâu sau, cô mới khó nhọc nói: “Anh không biết Ella đã làm gì với tôi, anh đi đi, tôi sẽ không đổi lấy mạng chị ta bằng đứa con của tôi đâu.”

“Anh biết.” Cuối cùng anh lên tiếng, tiếng nói khàn khàn cay đắng, tỏ rõ nỗi đau thương.

“Anh biết?” Cô có vẻ ngạc nhiên, sau đó lại cười cay đắng: “Vậy anh còn đến ép tôi cứu chị ta?”

Anh lặng thinh, trong phòng lại yên tĩnh, hơi thở anh nặng nề và rồi anh khàn giọng nói: “Anh không hận cô ấy, chúng ta đều biết cô ấy chưa bao giờ là vấn đề của chúng ta. Em chưa bao giờ tin anh, trong lòng em luôn định sẵn tội cho anh, đến cơ hội lựa chọn cũng chưa từng cho anh, em cho rằng anh không thể kiên trì, em cho rằng bờ vai không đáng để nương tựa, em cho rằng anh là người đàn ông không có trách nhiệm, Viên Hỷ, em bảo anh phải làm sao? Cảm kích em?”

Cô không nói được gì, phải, ngay từ đầu cô đã chọn là không tin anh. Cô cần mạnh mẽ, đến khi cảm nhận được vị tanh ngọt mới nhả ra, chậm rãi nói: “Phải, cho dù đó là lỗi của tôi, không liên quan đến chị ta, thế thì tại sao tôi phải cứu chị ta? Hà Thích, anh cho tôi một lý do, tại sao tôi phải cứu, dùng đứa trẻ của tôi để đổi lấy mạng sống của chị ta, đừng nói với tôi chị ta là chị tôi, tôi không thừa nhận. Anh cho tôi một lý do khác, cho dù là một lý do nhỏ để tôi cứu chị ta.”

Anh trầm tư nhìn cô, trong ánh mắt chứa đựng quá nhiều thứ, đâm sâu vào trái tim cô khiến cô đau đến không thở nổi. Anh lẳng lặng quay người, đi được mấy bước rồi dừng lại, không quay người, chỉ chậm rãi nói: “Vì em không yêu anh... Vì anh không yêu cô ấy...”

Cô không yêu anh, anh không yêu cô ấy. Chỉ mấy chữ thôi nhưng đều rõ máu, khiến người ta đau như cắt.

Không biết bao lâu sau, có người nắm lấy tay cô, lòng bàn tay ấm áp và khô ráo, chỉ nắm nhẹ lấy tay cô nhưng lại cho cô sức mạnh vô cùng, khiến cô đã ra được quyết định. “Em không muốn.” Cô khẽ nói, “Em đã vô tư quá nhiều rồi, lần này em muốn ích kỷ cho mình, đứa con của em, em tuyệt đối không buông nó.”

Bàn tay nắm lấy tay cô cuối cùng đã bắt giác xiết mạnh hơn, cô quay sang nhìn anh.

Bộ Hoài Vũ tuy sắc mặt bình thản, nhưng trong mắt lộ ra nụ cười vui sướng, đưa tay cô lên vuốt ve mặt mình, anh khẽ nói: “Cô gái như em, có lúc thật muốn đánh đòn, bây giờ nể mặt đứa con, anh ghi lại đó, đợi sau này chúng ta tính sổ sau.”

Cô cũng cười nhẹ, ánh mắt lấp lánh ánh sáng như nước mắt. Tay cô khẽ khàng vuốt ve hàng lông mày rậm của anh, thì thầm hỏi: “Chúng ta có phải là đang ích kỷ không?”

Bộ Hoài Vũ lắc đầu: “Người ích kỷ không phải chúng ta, mà là họ, chúng ta không nợ họ tí gì.”

Cô cũng gật gù theo, phải, cô không mắc nợ, chưa bao giờ.

Nằm trong phòng bệnh nghỉ ngơi vài ngày, Viên Hỷ bảo Bộ Hoài Vũ đưa cô đến bệnh viện Ella đang nằm. Anh vốn dĩ không chịu cho cô đi, nhưng cô bảo mình phải đi, có một số chuyện cô không muốn giấu mãi trong lòng, cô phải nói rõ ràng trước mặt họ.

Trong phòng bệnh đều đầy đủ, ngoài cha mẹ nuôi của Ella, thì Hà Thích và bà Viên cũng có mặt. Bà Viên thấy Viên Hỷ vào thì đỡ đỡ đứng lên, mắt đỏ hoe nhìn cô.

Mẹ nuôi của Ella tỏ vẻ mừng rỡ, vội đón cô vào, nói: “Viên Hỷ, cháu đến thăm Ella phải không? Bác biết cháu lương thiện hiền lành, sẽ không nhìn nó chịu tội mà.”

Viên Hỷ nép sát vào người Bộ Hoài Vũ để tránh, gạt tay bà ta ra, rồi lãnh đạm nhìn Ella đang nằm trên giường. Tuy luôn phải lọc máu, nhưng độc tố trong cơ thể vẫn khiến người Ella sưng phù, gương mặt càng nặng hơn, ngũ quan vốn xinh đẹp nay đã sưng húp không ra hình dạng gì.

Ella nhìn Viên Hỷ, lại liếc nhìn Hà Thích yên lặng đứng bên cửa sổ, cố gắng nhếch môi nở nụ cười châm biếm, nói: “Phải, Viên Hỷ, cô lúc nào cũng lương thiện, bây giờ tôi cũng phải gieo hy vọng sống của mình lên sự lương thiện của cô rồi.”

“Ella!” Mẹ nuôi cô vội vàng khuyên nhủ, lại nhìn Viên Hỷ vẻ hối lỗi, “Cháu đừng nông cạn như nó, nó đang bị bệnh tật dày vò thôi.”

Viên Hỷ cười nhạt: “Không sao, tôi không nông cạn thế đâu.”

Ella nằm trên giường hừ một tiếng, lầm bầm mắng: “Giả tạo!”

CHƯƠNG 61

Viên Hỷ nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: “Ella, cô nói đúng, tôi giả tạo quá lâu rồi, nên lần này tôi không định tiếp tục giả tạo nữa. Tôi đến không phải để làm công tác hiến thận cho cô, tôi chỉ đến đây xem, xem người như cô sẽ có kết cuộc thế nào. Quả nhiên, Thượng đế cuối cùng vẫn có chút công bằng.”

Vừa nói dứt, người trong phòng đều đỡ đỡ, Ella há miệng ra, sắc mặt trắng bệch nhìn Viên Hỷ. Hà Thích này giờ im lặng cũng bàng hoàng ngẩng lên, nhìn cô với thần sắc phức tạp.

“Viên Hỷ!” Bà Viên hét lên.

“Tôi đang nghe đây, bà không cần to tiếng như thế.” Viên Hỷ cười, tay bắt giắc nắm chặt tay Bộ Hoài Vũ hơn. Anh nắm chặt tay cô như cổ vũ, vòng tay quanh eo cô để giữ cô đứng vững.

“Các người không cần nhìn tôi như thế.” Viên Hỷ nói, “Tôi đến đây để nói hết những lời trong lòng mình ra, Ella nói đúng, tôi có giả tạo, nhưng ít nhất tôi không đến nỗi trơ trẽn. Tôi không làm người thứ ba để nảy sinh tình yêu chó chết với người đàn ông đã có vợ, sau đó lại trơ trẽn sinh ra đứa con riêng. Tôi không vì muốn đền bù tội ác của mình mà bắt người vô tội chịu đả vật hành hạ. Tôi không vì tranh đoạt đàn ông với người khác mà làm một bản báo cáo giả để hãm hại cả đời người ấy. Tôi không vì đứa con của mình mà bắt một thai phụ mang thai bốn tháng phải bỏ đứa con đi để hiến thận cho “người chị” vợ vẫn. Phải, tôi giả tạo, nhưng sự giả tạo của tôi so với sự trơ trẽn và ích kỷ của các người thì có là gì? Hả?”

Bà Viên sắc mặt đỏ lên rồi tái nhợt, cuối cùng bắt đầu run rẩy bầy, cổ vịn vào thành giường mới không ngã xuống. Ella tức điên lên, hét: “Viên Hỷ! Đó là mẹ cô! Cô dám...”

“Không! Bà ta không phải mẹ tôi.” Viên Hỷ lạnh lẽo, “Bà ta là mẹ cô, là mẹ của Viên Thanh Trác, nhưng chỉ duy nhất không là mẹ tôi. Với bà ta, tôi cũng không phải là con gái bà, tôi chỉ là một công cụ để lợi dụng, là công cụ giống với ông bố đáng thương của tôi, bị bà ta dùng để bù đắp tội nợ bà ta gánh phải.”

Bà Viên dựa vào giường, chậm rãi ngồi xuống ghế, run rẩy nói: “Viên Hỷ, con không thể thế được!”

“Tôi không thể?” Viên Hỷ cười to, một lúc sau mới ngưng lại, phẫn nộ nhìn bà, “Không thể? Khi bà yêu một người đàn ông đã có vợ, sao bà chưa từng nghĩ bà không thể? Khi bà vì anh trai mà phớt lờ tôi, sao bà chưa từng nghĩ là bà không thể? Khi bà lấy cái chết ra uy hiếp tôi, sao bà chưa từng nghĩ là bà không thể? Bà mở to mắt nhìn tôi vì ông anh trai khờ khạo mà bị Hà gia xua đuổi, bà có không thể không? Khi bố tôi làm việc đến chết vì một thằng con không liên quan đến mình, sao bà chưa bao giờ nói bà không thể? Khi

bà nhìn thấy vợ chồng tôi lo lắng đau khổ sợ thai nhi có vấn đề, sao bà chưa từng nghĩ là bà không thể? Hả? Bây giờ tôi không thể à? Sao tôi lại không thể được?”

Tâm trạng Viên Hỷ có phần mất kiểm chế, đến phút cuối đã không còn nén nổi những giọt nước mắt. Hà Thích đau đến nỗi không hít thở được, định bước lên an ủi nhưng lại thấy Bộ Hoài Vũ kéo cô vào lòng dịu dàng dỗ dành, thể là rụt chân lại như một cái máy, chỉ nhắm nghiền mắt rồi quay đầu đi nơi khác.

Bà Viên gục vào thành giường khóc thất thanh, vừa khóc vừa nói: “Viên Hỷ, là mẹ có lỗi với con, đều tại mẹ, con hận mẹ ghét mẹ cũng được, nhưng chị con vô tội, con đừng oán giận nó.”

Viên Hỷ vùi mặt vào lòng Bộ Hoài Vũ rồi ngẩng lên nhìn mẹ mình: “Cô ta vô tội? Tại sao lại vô tội? Cô ta là kết tinh tình yêu vô sỉ của các người, cô ta mới là người đáng phải gánh chịu về tội ác của bà nhất. Tại sao tôi không thể oán giận cô ta? Tại sao tôi phải cứu cô ta?”

Mọi người đều im bật, chỉ có tiếng khóc nức nở của bà Viên.

Viên Hỷ lạnh nhạt nhìn lướt một vòng, ánh mắt cuối cùng dừng ở Hà Thích, cô nhìn anh, vẻ lạnh lẽo trong mắt giảm xuống, cô nói, “Lý do hôm ấy anh nói với tôi, tôi đã suy nghĩ rất kỹ, vẫn không được, vì anh vẫn quên một điểm quan trọng nhất, đó chính là anh cũng không yêu tôi.”

Phải, anh không yêu cô, nếu yêu thì đã không vì ảm ức mà kết hôn với Ella; nếu yêu cô thì đã chẳng bỏ mặc cô một mình ở đây đau khổ mà không hỏi han chia sẻ; nếu yêu cô thì sẽ chẳng đề ra yêu cầu ấy với cô.

Hà Thích cứng đờ người, nhìn cô chằm chằm.

Viên Hỷ cười cười, ngược lên nói với Bộ Hoài Vũ: “Xong rồi, em đã nói hết, chúng ta về, anh nhé?”

Bộ Hoài Vũ lặng lẽ gật đầu, hạ giọng hỏi: “Có cần anh bế em không?”

Viên Hỷ cười, lắc đầu, “Em tự đi được.” Nói xong bèn theo Bộ Hoài Vũ ra khỏi phòng bệnh. Cô cảm nhận được ánh mắt những người sau lưng đều nhìn theo bóng cô, nên bước từng bước rất vững vàng, giống như đối với con đường tương lai của cô, mỗi một bước đều kiên định tiến lên phía trước.

Ra khỏi phòng, đến hành lang bên ngoài, cuối cùng khi mọi ánh mắt đã biến mất, Viên Hỷ mới cảm thấy cô bất ổn toàn thân, không đợi cô nói, Bộ Hoài Vũ đã bế bổng cô lên.

“Đã kết thúc rồi, phải không?” Anh cúi xuống khẽ hỏi cô.

Viên Hỷ gật đầu, “Vâng, kết thúc rồi.”

Bộ Hoài Vũ cười nhẹ, “Vậy sau này phải ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi sinh con cho anh, ông bà nội đã nghĩ ra tên cho nó rồi.”

Viên Hỷ cũng cười theo anh, đưa tay ve vuốt hàng lông mày cương nghị và đường nét góc cạnh trên gương mặt anh, “Vâng, chúng ta về nhà sinh con. Bác sĩ nói bây giờ có thể biết giới tính nó rồi, chúng ta có cần xem không? Em thấy hơi lo lắng, bố mẹ anh liệu có khi nào...”

Bộ Hoài Vũ nghiêm túc gật đầu, “Ừ, tư tưởng người già đều hơi cổ hủ.”

Viên Hỷ không kìm được nỗi lo, hỏi: “Cũng trọng nam khinh nữ?”

“Ừ.” Bộ Hoài Vũ gật đầu, nói ngắn gọn: “Có điều từ khi chị dâu anh sinh đứa con trai thứ hai, mẹ anh đã lên nói với anh không chỉ một lần, bảo chỉ ao ước nhét thằng cháu vào lại bụng mẹ nó để đổi thành cháu gái thôi, con trai quá nghịch ngợm, hai thằng nhóc đã khiến hai ông bà già muốn chết rồi. Mẹ anh đã bảo trước, nếu chúng ta sinh con gái thì đưa về quê cho ông bà chăm, nếu vẫn là con trai thì, xin lỗi nhé, bảo ba người chúng ta tự lo đi.”

Viên Hỷ vùi đầu vào lòng Bộ Hoài Vũ cười, nhưng nước mắt lại tự nhiên rơi ra. Cô cũng không dám ngẩng lên, chỉ vòng tay ôm cổ anh thật chặt. Một lúc sau mới cố nén tiếng nấc, khàn giọng nói: “May mà có anh...”

“Hử?” Bên ngoài quá ồn ào, Bộ Hoài Vũ đã bế cô ra đến cổng bệnh viện.

Cô vẫn vùi mặt vào lòng anh, ậm ừ nói: “Em nói là em yêu anh.”

Bộ Hoài Vũ ngẩn người, cười nhỏ: “Ngốc!”

Ba tháng sau, Ella mất trong bệnh viện. Cô gửi lại cho Viên Hỷ một bức thư, nhờ cha mẹ nuôi đưa đến. Viên Hỷ không nhận, cô không muốn biết Ella viết gì lại cho cô, cũng không hứng để tìm hiểu, với cô, Ella chỉ là một người xa lạ.

Bà Viên lại dẫn Thanh Trác về quê, Bộ Hoài Vũ đến tiễn, anh nói với bà cứ đợi một thời gian, có lẽ một hai năm nữa Viên Hỷ dần quên đi rồi sẽ ổn, còn nói dù sao đi nữa Thanh Trác mãi mãi là anh trai của cô. Bà Viên nghe thế chỉ khóc, Thanh Trác nghi ngại nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, mẹ khóc gì thế? Tại sao chúng ta phải về? Tiểu Hỷ đâu?”

Hà Thích về lại Mỹ, từ đó không còn tin tức gì nữa. Nhưng cô có gặp bà Hà trong nước một lần, khi đó cô đang bế con trai ra sân bay đón Bộ Hoài Vũ. Bà Hà trông tiêu tụy hơn lần trước Viên Hỷ gặp nhiều, vết chân chim ở khóe mắt cũng không che giấu được nữa. Bà nhìn Viên Hỷ vẻ hối lỗi, bảo bà rất hối hận, chính bà đã hủy diệt hạnh phúc con trai mình, tuy anh chưa bao giờ nói gì, nhưng bà biết, anh oán hận bà.

Viên Hỷ cười nhẹ rồi lắc đầu. Hà Thích nói đúng, dù là Ella hay bà Hà, vẫn không phải vấn đề của họ, mà là tình yêu của họ rõ ràng đã đi mất rồi, nhưng họ vẫn cố chấp muốn nắm giữ nó. Về sau, cuối cùng cô đã hiểu ra, còn anh, thì vẫn chưa.

ĐOẠN KẾT

Gần năm mới siêu thị đầy ắp người, trong dòng người nhộn nhịp, một cậu bé bất chấp mẹ đang gọi, cứ luồn lách khắp nơi. Cậu bé chỉ khoảng bốn năm tuổi, mắt to mày rậm rất đẹp, nhanh nhẹn chen chúc vào đám người, chạy đến khu thức ăn vặt, sau đó kiễng chân lên lấy mấy hộp khoai tây chiên xuống, ôm vào lòng rồi chạy về cạnh người phụ nữ ấy, lại nhón gót bỏ vào xe đẩy hàng, tấn công mẹ mình: “Mẹ, mẹ ơi, con lấy giúp mẹ này.”

Người phụ nữ hừ một tiếng, nói gọn: “Chỉ cho lấy một, còn lại phải trả về chỗ cũ.”

Cậu bé cười hê hê, ôm chân mẹ nũng nịu: “Còn của bác nữa, một hộp không đủ.”

Người phụ nữ bị con trai quăn quật, đành bất lực gật đầu: “Ừ, có thể mua, nhưng không được chạy lung tung nữa, phải đi với mẹ.”

Cậu bé vội vàng gật đầu ngoan ngoãn, cực kỳ hiền lành nắm lấy vạt áo mẹ đi theo sát bên, gương mặt người phụ nữ lộ ra nụ cười hài lòng, vừa định đưa tay lấy hàng thì bất ngờ nghe thấy con trai mình hét lên với giọng cực kỳ hưng phấn: “Gái! Gái nhỏ!”

Mọi người đều nhất loạt nhìn về tiếng nói non nớt ngây thơ ấy, kinh ngạc nhìn mẹ con họ.

Người phụ nữ sa sầm mặt, túm ngay lấy cậu con đang định bỏ chạy, cũng bất chấp xe hàng của mình, xách cổ áo cậu bé rời khỏi hiện trường vụ án, vòng qua mấy quầy hàng hóa rồi mới dừng lại, quỳ xuống chỉ vào mũi cậu bé, mắng: “Đó là em gái! Không phải gái!”

Cậu bé vẻ mặt oan ức: “Nhưng chú Trương Hằng nói, đó gọi là gái, lớn hơn con gọi là gái già, nhỏ hơn con gọi là gái nhỏ!”

Người phụ nữ tức điên lên, nghiêng răng nghiêng lợi, không phí lời với con trai nữa, chỉ hậm hực lầu bầu: “Trương Hằng chết tiệt, lần sau gặp tôi nhất định sẽ lột da anh ra!”

Hai mẹ con xách một túi đồ to tướng ra ngoài, đã thấy xe đứng đợi ở đằng xa, một người đàn ông gương mặt tuấn tú lạnh lùng đang dựa vào xe đợi. Cậu bé nhìn thấy liền sung sướng chạy đến, dang tay nhào vào lòng bố, ôm lấy cổ anh hét lên: “Bố, bố, mẹ nói sẽ lột da chú Trương Hằng.”

“Ồ?” Người đàn ông khẽ ồ lên một tiếng, bẻ bóng cậu nhóc lên rồi đưa tay đón đồ đạc và ném vào trong xe, sau đó hỏi con trai: “Tại sao?”

“Vì anh ta dạy con trai anh giở trò lưu manh!” Người phụ nữ tức tối.

Người đàn ông cau mày: “Ồ, vậy thì đáng lột.”

Cậu nhóc cũng cau mày theo, cực giống bố nó, nói với vẻ nghi ngờ: “Nhưng chú Trương Hằng bảo, đàn ông không thể bị lột da, đàn ông chỉ nên bị phụ nữ lột quần áo, không được lột da.”

“Bộ Hoài Vũ!” Người phụ nữ tức giận, “Anh xem bạn anh đấy! Anh ta mới gặp con trai anh có một lần mà đã dạy nhiều thế rồi! Con anh mới bé tí đã đuổi theo con gái nhà người ta gọi gái nhỏ, lớn lên còn thành ra thế thống gì?”

Người đàn ông lại cười to, xoa đầu vợ mình về yêu chiều: “Đừng giận, đợi tên ấy về nước lần nữa, anh sẽ giải giận cho em!”

Cậu bé thấy vẻ tức giận trên mặt mẹ mình quả nhiên đã giảm xuống, lại lén lút kề sát tai bố, thì thào: “Bố, bố đang lừa mẹ, đúng không?”

Người đàn ông nhún mày, cũng thì thào hỏi con trai: “Sao con biết?”

Cậu bé đắc ý nhìn mẹ một cái, kề sát miệng vào tai bố: “Chú Trương Hằng nói, đến vợ mình mà cũng không lừa được thì có còn là đàn ông không?”

Người đàn ông cũng cười, véo nhẹ mũi cậu con một cái rồi hạ giọng nói: “Để mẹ nghe được thì con sẽ bị đòn đấy.”

Người phụ nữ đã vào trong xe, thấy hai cha con vẫn đứng ngoài xì xầm to nhỏ thì không nén được nghi ngờ: “Này, hai người sao vẫn chưa vào, xì xầm gì thế?”

Hai cha con nhìn người phụ nữ đó một cái, rồi rất ăn ý đưa mắt nhìn nhau, sau đó cười ha ha rất khoái chí. Người phụ nữ ban đầu ngờ vực, về sau cũng bị tiếng cười của họ lây nhiễm, khóe môi cũng bất giác nhún lên, dịu dàng nhìn hai cha con. Sau lưng họ, tịch dương đang trôi xuống thành một đường thẳng, ráng chiều đang chiếu đỏ rực như lửa, khiến nửa bầu trời phía tây nhuộm thành một màu đỏ son.

Phong cảnh, thật sự rất đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-ai-cua-ai>